

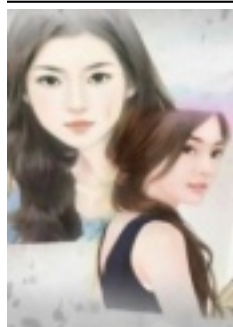
Cuộc Sống Đây Là Những Con Số

Contents

Cuộc Sống Đây Là Những Con Số	2
1. Chương 1 - 2	2
2. Chương 3	6
3. Chương 4	7
4. Chương 5	9
5. Chương 6	10
6. Chương 7	12
7. Chương 8	13
8. Chương 9	16
9. Chương 10	18
10. Chương 11	20
11. Chương 12	22
12. Chương 13	24
13. Chương 14	26
14. Chương 15	27
15. Chương 16	29
16. Chương 17	30
17. Chương 18	32
18. Chương 19	33
19. Chương 20	36
20. Chương 21	37
21. Chương 22	40
22. Chương 23	43
23. Chương 24	44
24. Chương 25	46
25. Chương 26	49
26. Chương 27	51
27. Chương 28	53
28. Chương 29	55
29. Chương 30	58
30. Chương 31	61
31. Chương 32	64
32. Chương 33	68
33. Chương 34	70
34. Chương 35	72
35. Chương 36	75
36. Chương 37	78
37. Chương 38	81
38. Chương 39	84
39. Chương 40	87
40. Chương 41	91
41. Chương 42	93

42. Chương 43	96
43. Chương 44	98
44. Chương 45	100
45. Chương 46	104
46. Chương 47	106
47. Chương 48	109
48. Chương 49	111
49. Chương 50	116
50. Chương 51	118
51. Chương 52	120
52. Chương 53	121
53. Chương 54	124
54. Chương 55	128
55. Chương 56	131
56. Chương 57	134
57. Chương 58	136
58. Chương 59	138
59. Chương 60	142
60. Chương 61	144
61. Chương 62	146
62. Chương 63	148
63. Chương 64	151
64. Chương 65	154

Cuộc Sống Đây Là Những Con Số

Giới thiệu

Cuộc sống này chỉ là những con số. Tác Giả: Lam TịchEdit: Pmk (Bạch Tử Khả Lạc - Đại Hoa Tâm)

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cuoc-song-day-la-nhung-con-so>

1. Chương 1 - 2

Tên tôi là Phương Ngưng, 26 tuổi, cao 1m72, dáng người hơi gầy, chức vụ Tổng thanh tra thiết kế.

Thời gian thật sự trôi qua rất nhanh, nháy mắt một cái, tôi đã được trường đại học tiễn ra bốn năm, đôi khi ngẫm lại bốn năm này lẫn lộn trong xã hội, khó tránh bản thân thấy thốn thức, còn chuyện cuộc sống cá nhân, lại khó tránh việc không lâm vào trầm mặc.

Có thể nói, tôi là cô nhi, từ nhỏ chưa từng nhìn thấy Cha, lúc tôi sinh ra người đã đi rồi, nghe nói là đi tới nơi gọi là Thiên Đường, Thiên Đường kia là một nơi bốn mùa đều có hoa nở. Mẹ nói Cha tôi là họa sỹ, Cha

rất thích những bức tranh, những gì Cha để lại cho mẹ và tôi không nhiều, trừ một đồng tập tranh, họa bút, màu, còn có một bức tranh phong cảnh và chân dung của mẹ.

Cha đi rồi, nhưng mẹ không tái giá, khi đó mặc dù tôi còn rất nhỏ, nhưng cũng có thể nhìn ra mẹ yêu Cha đến chừng nào, mỗi đêm mẹ thường cầm hình của Cha rồi khóc, mẹ nghĩ tôi đã ngủ, nhưng thật ra không phải, tôi thường híp mắt nhìn mẹ khóc, lòng cảm thấy đau vô cùng.

Tôi rất thương mẹ, ở trong mắt tôi mẹ là người phụ nữ đẹp nhất. mẹ hiểu biết rất rộng, mẹ dạy tôi đọc sách viết chữ, còn dạy tôi vẽ tranh, mẹ hay nói “Ngày trước cha của con từng nói với mẹ, chờ con lớn lên, sẽ dạy con vẽ tranh, Ngưng Ngưng, con nhất định phải học vẽ tranh, biết không?”

Nhìn thấy trong mắt mẹ tràn ngập hy vọng, tôi liền gật đầu. được di truyền từ Cha, nên từ nhỏ tôi đã rất thích vẽ, thích chơi với màu nước, mỗi lần như vậy màu đều dính đầy người, một bên hồng, một bên xanh, quần áo cũng vì vậy mà rất dơ, vốn tưởng mẹ sẽ rất giận, nhưng trái lại mẹ tôi rất vui, nhìn mẹ như vậy tôi cũng yên lòng, tiếp tục đùa nghịch với đủ thứ màu sắc.

Mẹ thường nhìn thấy những lúc tôi ngơ ngẩn, mẹ nói đôi mắt của tôi rất giống Cha, thật to, thật tròn, chỉ cần nhìn thấy liền có thể vui vẻ. Những lúc như vậy tôi rúc vào lòng mẹ, một lần lại một lần hôn lên mặt mẹ, học theo bộ dạng của mẹ, nói “Mama ngoan, mama ngoan.”, hy vọng làm như vậy có thể giảm bớt u buồn của mẹ, những lúc như vậy mẹ thường ôm tôi thật chặt, hôn lên tóc tôi, rồi hạ xuống trán, lúc đó lòng tôi sẽ cảm thấy rất yên tâm, mẹ là tất cả của tôi, chỉ cần có mẹ, cái gì tôi cũng không sợ.

Nhưng cuộc sống rất khó lường, năm tôi chín tuổi, mẹ tôi bệnh nặng, chống không lại bệnh tật, cuối cùng cũng đi theo Cha...Tôi quỳ gối bên cạnh mẹ, vuốt ve đôi mắt nhắm chặt của mẹ, muốn khóc nhưng lại không dám khóc, bởi vì trước khi đi, mẹ nói với tôi: “Ngưng Ngưng, ngoan, đừng khóc, mẹ muốn con phải thật vui vẻ.”

Chỉ có trời mới biết, tôi ở trong mơ đã khóc đến mức nào.

—

Chương 2

Sau khi mẹ qua đời, tôi chuyển qua sống với bà ngoại.

Bất luận cuộc sống có bất hạnh hay may mắn, khó chịu hay áp lực, nếu muốn sống tốt, phải học cách chấp nhận, không có lựa chọn khác.

Tôi muốn được đến trường, muốn được vẽ tranh, từ khi có tôi, bà ngoại lại phải gồng thêm một gánh nặng, thời gian đầu có rất nhiều khó khăn. Đến năm tôi mười tuổi, bà ngoại hơn sáu mươi tuổi quyết định ra ngoài tìm công việc, công việc của bà là được người hàng xóm giới thiệu cho, làm bảo mẫu cho một nhà có tiền.

Bà ngoại đời này chỉ có thể dung hai từ “gian nan” để hình dung. Ông ngoại là quân nhân, ở chiến trường nổi tiếng thiện chiến, ông hy sinh ở chiến trường Triều Tiên, từ đó bà ngoại một mình mang mẹ tôi ba tuổi, cậu tôi chưa tròn một năm tuổi vất vả sống. Cậu nổi nghiệp ông, mười tám tuổi trở thành quân nhân, cậu thật sự không chịu thua kém ông, hết lần này đến lần khác lập chiến công, bà ngoại mỗi lần nói về cậu, trong ánh mắt luôn luôn không kiềm chế sự kiêu ngạo và tự hào, có thể nói trời đổ kị người tài, năm 1976 Đường Sơn xảy ra động đất, cậu đi theo đoàn cứu viện, ở nơi đó vô tình bị thương nặng, hôn mê ba ngày rồi cũng như ông rời bỏ bà mà đi.

Bà ngoại liên tiếp tiếp nhận nỗi đau mất người thân, nỗi đau này chỉ cần biết suy nghĩ liền hiểu. Bà nói bà là vợ, lại là một người mẹ, bà không thể gục ngã, bà muốn nuôi thật tốt đứa con của bà. Từ đó về sau, mẹ và bà ngoại dựa nhau mà sống, sau đó lại là tôi và bà ngoại sống dựa vào nhau. Trên người bà, tôi có thể cảm nhận được sự kiên cường, cố lực này đủ để một người phụ nữ gánh vác sức nặng của cả Địa Cầu.

Bà ngoại lúc còn trẻ từng làm kế toán của một bưu điện, đọc qua rất nhiều thư, trong nhà giữ thư của rất nhiều người, bà nói Cha tôi lúc trẻ từng học ở Đại Học Bắc Dương, cũng chính là đại Học Thiên Tân ngày trước, ở gia đình khuôn khổ, bà ngoại rất thích đọc sách, khi ở cùng với nhau, mỗi lần bà nhìn thấy tôi lật đi lật lại những quyển sách đã ủa vàng, khóe mắt luôn luôn ánh lên sự vui vẻ, tôi biết bà ngoại rất thích đọc sách, tôi thương ngoại, cho nên, tôi cũng thích đọc sách.

Có lần cuối tuần, tôi không có gì để làm nên đã cùng bà đi làm việc, nơi đó cách nhà chúng tôi có chút xa, phải đi xe công cộng một giờ mới có thể tới, tới nơi đó mới phát hiện, chỗ làm của bà thật sự rất lớn, có hoa viên, có bể bơi, có cỏ, còn có một căn nhà hai tầng, sau này tôi mới biết, chỗ đó được gọi là “Biệt Thự”.

Bà ngoại đưa tôi lên trên lầu, bố trí bên trong chỉ có thể nói hai từ “rất đẹp”. Còn chưa kịp nhìn quanh, đã bị bà ngoại kéo tới trước cửa một căn phòng, bà đẩy cửa đi vào, bà muốn tôi ngồi yên trên ghế, vì bà còn phải làm việc. Như thế mới biết công việc của bà ngoại là giặt giũ, nấu nướng dọn dẹp cho căn nhà này, nhìn thấy mái tóc hoa râm của ngoại, trong lòng liền có chút khó chịu.

Đứng dậy đi đến bên bà ngoại, tôi nhỏ giọng nói: “Bà ngoại, con giúp bà giặt, sau khi học về sớm con sẽ giúp bà ngoại.”

Bà ngoại quay đầu nhìn tôi, có chút ghen ghét nói: “Được, được, cháu ngoan của bà, giờ con ra ngoài ngồi chơi đi.”

“Không muốn chơi, con muốn cùng ngoại giặt đồ.” Nói xong tôi túm lấy tay bà bắt đầu xoa bóp.

Đều nói, con nhà nghèo từ rất sớm đã có thể đảm đương việc nhà. Tuy năm đó tôi mới mười tuổi, nhưng sớm đã quen với việc giặt giũ. Từ nhỏ đến lớn, chuyện gì có thể tôi cũng tự mình làm, mẹ tôi thân thể không khỏe, nên càng không để mẹ phải mệt nhọc. Ai ở trong hoàn cảnh này, cũng sẽ đường được tính cách chịu cực chịu khổ như tôi.

Bà ngoại nhìn tôi, ánh mắt tràn ngập yêu thương. Kể từ lúc đó, mỗi chiều học về tôi liền đi nấu cơm rồi ngoan ngoãn đợi bà về cùng nhau ăn, mỗi cuối tuần đều cùng bà đến nơi bà làm việc. Dần dần chủ nhà cũng nhận ra tôi, tôi cũng biết được hai người con của chủ nhà, một là nam Diệp Hàng mười ba tuổi, một là nữ Diệp Lê mười một tuổi, tôi và Diệp Lê học cùng một trường, chung một năm, hơn nữa lại cùng một lớp.

Trận gặp gỡ này tôi nghĩ thật muốn chết, nhưng khi lớn lên nghĩ lại cũng thấy không có gì, tôi cùng Diệp Lê đều ở cùng một khu. Trung Quốc những năm 90 có thể thuê được bảo mẫu gia cảnh chắc chắn không tệ, cha của Diệp Lê là kỹ sư, coi như cũng có chút danh tiếng, bà ngoại không hề nghĩ tới công việc hàng xóm giới thiệu lại là làm cho Diệp gia. Lúc đó tôi hay tự hỏi, có phải ông trời ăn no rửng mỡ nên thích trêu chọc tôi? Nhưng lại nghĩ ông trời chắc là bị cảm, nên mới không trả lời tôi được.

Bà ngoại biết tôi cùng Diệp Lê học chung một lớp, sợ tôi khó chịu liền muốn nghỉ việc, tôi liền khuyên ở lại, tính tình cha mẹ Diệp Lê không tệ, đối với bà ngoại cũng rất khách khí, tôi sợ sau khi bà ngoại nghỉ việc ở đây sẽ không tìm được người chủ nào tốt tính như cha mẹ của Diệp Lê, tôi không muốn bà ngoại phải chịu ủy khuất, cho nên tôi nói với bà là tôi không sao, tôi cùng Diệp Lê không quen biết, bình thường rất ít nói chuyện, như vậy sẽ thấy không khó chịu. Bà ngoại do dự rất lâu, cuối cùng mới đồng ý không thôi việc, nhưng bà lại không thích tôi đi tìm cậu ấy. Tôi biết ngoại tôi sợ tôi ở lớp mất mặt, nhưng khi nghĩ tới việc bà ngoại phải làm những công việc giặt giũ nấu nướng cho người ta trong lòng cảm thấy rất đau, nên tôi không có để ý lời bà ngoại nói, cuối tuần đều đến đây giúp bà dọn dẹp, ít nhất làm vậy trong lòng tôi sẽ thấy dễ chịu hơn, nhìn thấy tôi vô tư như vậy, bà ngoại mới cảm thấy yên lòng.

Tôi không có lừa bà ngoại, tôi cùng Diệp Lê chính là không hề quen biết. Mặc dù lúc ấy đều là học sinh tiểu học, tuổi cũng còn rất nhỏ, nhưng đã phân chia cấp bậc rất rõ ràng. Trong trường tôi học có bốn loại phân chia, loại quý tộc, loại nhà nghèo, loại nổi trội và loại nhỉnh hót, phân biệt dựa theo gia cảnh là thành tích, tuy tuổi còn nhỏ nhưng có một số người có lòng hư vinh rất cao, nhìn thấy cái vị tiểu thư, công tử có cái gì, liền sẽ năn nỉ cha mẹ mua cho bằng được thứ ấy, hiện tại nghĩ lại có chút buồn cười, nhưng ở cái tuổi đó, việc đó coi như cũng là việc quan trọng.

Ở trong lớp, tôi cùng Diệp Lê thành tích học tập không tệ, ngoại từ điểm này, chúng tôi vốn không có điểm gì giống nhau. Cậu ấy là loại quý tộc, xinh đẹp, đáng yêu, giống như tiểu công chúa được nuông chiều, học tập lại rất tốt, giáo viên và bạn học đều thích, tôi là loại nhà nghèo, trừ việc học tập không tệ, còn lại không có cái gì để khoe. Hai người chúng tôi thuộc loại cả đời này không thể qua lại với nhau.

Bộ dạng của Diệp Lê nhìn có chút trưởng thành sớm, nhưng sự trưởng thành sớm của tôi và cậu ấy vốn không giống nhau. Cậu ấy trời sinh xinh đẹp, cô độc, mà tôi lại là bị cuộc sống chèn ép mà thành, không thể không trưởng thành sớm.

Có lần cuối tuần, tôi đang giúp bà ngoại giặt quần áo, Diệp Lê đi tới cầm lấy chậu quần áo nói “Tôi giúp cậu.”

Tôi chỉ gật gật đầu, cùng cậu ấy giặt quần áo, giặt xong Diệp Lê hỏi: “Cậu ở nhà tôi giúp việc, không sợ bạn học biết sẽ khi dễ sao?”

Tôi ngẩn người, không nói gì. Sợ bạn học biết? Sợ, mà cũng không sợ.

Nhớ lúc tôi vừa vào tiểu học, có một bạn học nói tôi đồ không cha, tôi ủy khuất nói cho mẹ nghe, mẹ khóc nói với tôi mẹ xin lỗi, tôi không hiểu tại sao mẹ lại xin lỗi tôi, nhưng từ đó về sau người khác nói tôi như thế nào, tôi cũng không nói lại cho mẹ biết....tôi sợ mẹ tôi sẽ khóc, sẽ hướng tôi nói xin lỗi, khi đó còn nhỏ tôi chỉ biết một điều, chỉ cần tôi và mẹ vui vẻ là tốt rồi, những người rêu rĩa không cần phải để ý.

Tôi nhìn Diệp Lê cười cười nói: “Bọn họ muốn nói cái gì cứ nói, chỉ cần tôi không nghe là được, cho dù tôi nghe được, chỉ cần bà ngoại không nghe thấy là tốt rồi.”

Diệp Lê cả người run lên, cậu ấy nắm lấy tay tôi, mở lòng bàn tay ra nhìn, bởi vì bình thường giặt giũ, nên tay đã sớm có một lớp chai sạm, Diệp Lê nhìn lớp chai sạm của tôi, nói: “Cậu cùng những người khác không giống nhau, thực không giống nhau...”

“A~ Cứ cho là vậy đi.” Tôi rút tay lại, cầm lấy chậu, xoay người đi tìm bà ngoại, còn rất nhiều quần áo cần giặt, tôi không thể đứng đây nói chuyện tào lao, nếu không bà ngoại sẽ lại mệt.

Từ đó tôi cùng Diệp Lê nói chuyện với nhau nhiều hơn, có khi cũng cùng Diệp Hàng nói vài lời, Diệp Hàng đang học trung học, nếu có gì không hiểu tôi và Diệp Lê sẽ đi hỏi cậu ta, bởi vì cùng là con nít nên rất dễ kết thân, từ từ chúng tôi trở thành bạn tốt, tôi nghĩ Diệp Lê là người đáng tin tưởng, bởi vì việc tôi cùng bà ngoại giúp việc ở nhà của cậu ấy, trong lớp không có ai biết, cũng không có ai nhắc tới, giống như chuyện này là bí mật của chúng tôi, cũng vì bí mật này mà bọn tôi càng lúc càng thân thiết.

Tính khí của Diệp Lê có chút trầm, tính tình của tôi lại có chút hướng nội, trên lý thuyết, chúng tôi ở cùng một chỗ chắc chắn sẽ không có gì để nói, nhưng trái lại bọn tôi nói với nhau rất nhiều, khi đó có rất nhiều bạn học nhìn tôi và Diệp Lê với ánh mắt dè dặt, bọn họ nói tôi nịnh bợ Diệp Lê. Sau khi nghe nói Diệp Lê rất tức giận, cũng là lần đầu thấy cậu ấy tức giận như vậy, tôi liền an ủi nói: “Người khác nói cái gì cứ kệ họ, đừng để lời nói của họ ảnh hưởng đến tâm tình của cậu.”

Diệp Lê kinh ngạc nhìn tôi, tiếp đó nở nụ cười nói: “Phải là tôi nói với cậu những lời này mới đúng, giờ ngược lại thành cậu an ủi tôi à?”

Tôi cười haha, từ nhỏ đến lớn nghe qua không ít những lời như vậy, tôi sớm đã luyện thành mình đồng da sắt rồi, nhưng Diệp Lê lại chưa bao giờ trải qua, hẳn sẽ khó chấp nhận nên mới hướng cậu ấy trấn an.

Ngày qua ngày, từ tiểu học đến trung học cơ sở tôi đều học cùng lớp với Diệp Lê, tình cảm càng lúc càng tốt, chớp mắt một cái Diệp Lê đã mười sáu, càng lớn càng đẹp, tôi mười lăm tuổi thi tuyển trung học cũng rất thuận lợi, việc học hành rất tốt, nhưng cuộc sống thì không, bởi vì năm đó, ngày tuyển chọn thứ ba, bà ngoại qua đời.

Bà ngoại qua đời vô cùng đột ngột, bà ở Diệp gia giặt giũ xong, đi xuống lầu trượt chân, lăn xuống cầu thang đầu đập vào bậc thang, như vậy mà qua đời.

Tôi một lần nữa nhìn người thân của mình rời đi, không chịu được đau thương mà ngất đi, tôi nghĩ nếu như tôi khóc, nước mắt có thể tẩy sạch cả một thành phố.

Trước khi học kỳ mới bắt đầu, ta nhìn hình của mẹ, nhớ đến những lời mẹ từng nói trước khi qua đời: “Ngưng Ngưng ngoan, đừng khóc, phải thật vui vẻ.” trên người của tôi là máu của mẹ, mẹ cho tôi sinh mệnh, tôi không thể vì vậy mà suy sụp, tôi còn muốn giúp mẹ đi trải nghiệm thế giới này, tôi cũng muốn giống ngoại ương ngạnh mà sống, không vì cái gì cả, chỉ là sinh mệnh đến không dễ, phải sống thật tôn nghiêm.

Nghĩ đến điều này, tôi cật đầu ngón tay, lấy máu viết lên tờ giấy trắng ở Tuyên Thành viết lên hai chữ : Kiên cường. Rồi đứng lên, chuẩn bị nghênh đón thử thách của cuộc sống.

~

2. Chương 3

Mấy ngày nay lúc nào Diệp Lê cũng ở bên cạnh tôi, cậu ấy và tôi đều được tuyển chọn, chỉ là không cùng một lớp, tôi thường ở trong lòng cậu khóc đến khi thiếp đi, vốn không kém bao nhiêu tuổi, nhưng khi ở trong lòng cậu ấy, tôi gửi được hương vị của mẹ, có nhiều lần ở trong lòng cậu ấy, tôi vô thức gọi mẹ, tôi là rất muốn mẹ, nếu mẹ còn sống thì thật tốt biết bao.

Đôi mắt của Diệp Lê từ trước đến giờ đều rất đẹp, thuần khiết và uyên thâm, không vương chút bụi trần, như mặt hồ yên ả. Nhiều năm sau, mỗi khi nhớ đến Diệp Lê, ánh của cậu ấy luôn là thứ tôi nhớ đến đầu tiên. Khi đó Diệp Lê cho tôi rất nhiều cảm xúc, có cậu ấy cùng trải qua thời gian khó khăn, chuyện đó nghĩ lại thật tốt.

Những ngày trước kia, nếu tôi khóc, Diệp Lê sẽ cùng khóc, nếu tôi cười, Diệp Lê cũng sẽ cùng cười. Tận sâu trong lòng rất cảm kích cậu ấy, cũng rất cảm kích phần hữu tình này. Chỉ là bà ngoại của tôi xảy ra có sự ở nhà cậu ấy, tôi đối với nhà cậu ấy vô hình xuất hiện mâu thuẫn, mà mâu thuẫn này vô tình truyền lên người Diệp Lê, tôi cảm kích Diệp Lê, nhưng lại không muốn tiếp tục thân cận với cậu ấy, một loại mâu thuẫn vô hình không thể nói thành lời. Diệp Lê tựa hồ cảm nhận được tâm tình của tôi, cậu ấy để lại cho tôi một phong thư rồi chậm rãi rời khỏi tầm mắt của tôi.

Diệp Lê ở trong thư nói: “Phương Ngưng, có một số việc, một số điều cần có thời gian để bình ổn lại, chờ cậu thông suốt, không bận tâm nữa, hãy đến tìm tôi, bạn tốt của tôi không nhiều, chỉ có mỗi mình cậu, tuy rằng cậu không còn người thân, nhưng phải nhớ, cậu không cô đơn, tôi sẽ vĩnh viễn đứng phía sau cậu.”

Tôi nghĩ trong lòng Diệp Lê cũng có mâu thuẫn, bà ngoại tôi là ở trong nhà cậu ấy có chuyện, cậu ấy cùng tôi tiếp xúc, trong lòng cũng sẽ cảm thấy khó chịu một ít. Nếu tất cả mọi người đều khó chịu, chỉ bằng trước mắt không gặp, tuy như vậy trong lòng sẽ không vui.

Ngày bà ngoại mất, tôi chân chính trở thành cô nhi, nghĩ mãi cũng không thể hiểu, vì cái gì người thân của mình đều yếu mạng như vậy? Có phải bởi vì ta tương khắc người thân, hay thế sự vốn vốn thường? Tôi thật không biết.

Tôi chỉ biết, mẹ từng nói với tôi: “Đừng khóc, phải thật vui vẻ.” tôi yêu mẹ, cho nên sẽ không khóc, tôi phải thật vui vẻ.

Bà ngoại có để lại chút ít tiền trong phòng, muốn tôi sống ở cái thành phố này thật yên ổn, mười lăm tuổi đã có thể nhận thức được đúng sai, mười lăm tuổi, đã không còn nhỏ nữa, không thể tiếp tục nhìn mình như một đứa con nít nữa.

Ngẫm lại mới thấy ở tuổi của ta có rất nhiều người tài, mười ba tuổi Chu Ân Lai biên soạn Trung Hoa chi quật, mười bốn tuổi Khang Hi mượn trí Ngao Bái, chưa tròn mười lăm tuổi Lưu Hồ Lan Sinh chết trong vinh quang, mười lăm tuổi thần đồng tranh châm biếm Thái Trí Trung tự mình đi khắp thế giới, thiếu niên thành danh....bọn họ cho tôi hiểu được, mỗi người đều có thể lựa chọn, mỗi hành động có thể vì tiền hoặc vì bất kỳ cái gì khác, hoàn toàn là lựa chọn của chính mình.

Bởi vậy, tôi cần phải có trách nhiệm với chính mình, có trách nhiệm với cuộc sống của mình, mười lăm tuổi, là cái tuổi tốt đẹp nhất, là tuổi bắt đầu ước mơ, là một ngôi sao chói mắt người đời, tôi không thể vì cái lý do mười lăm tuổi trở thành cô nhi, mà lại...bỏ qua năm tháng như hoa này được.

Mười lăm tuổi, tuổi thơ đã trôi qua, hoa màu sẽ lại nở, đừng quay đầu lại, có được tri thức, đối mặt mưa gió, học được bình thản, chỉ cần tin, sau mưa sẽ thấy được cầu vồng.

Ý trời đã như vậy, tốt cũng được, khó khăn cũng được. Bất quá chỉ là thử thách của cuộc sống, có gì mà không thể vượt qua?

Tôi nói với chính mình, sau này nhất định phải tự nuôi được bản thân, phải thật kiên cường mà sống.

3. Chương 4

Mười lăm tuổi, tôi vừa đi học vừa đi làm, thời gian không có đủ để thưởng thức vẻ đẹp của bốn mùa, không có sức lực kết giao bạn bè, không có tiền để đi du lịch đâu đó, thời gian của tôi, toàn bộ đều giao cho sách vở và công việc.

Tôi mua một quyển vở nhỏ, mỗi ngày dùng tiền như thế nào đều sẽ ghi thật chi tiết, tiền bà ngoại để lại không nhiều, tiền chính mình làm ra cũng không nhiều, tôi đương nhiên không thể không học cách xài tiền và kiếm tiền. Khi đó còn nhỏ, việc để làm cũng không nhiều, hoặc là đi giao bình nước khoáng, hoặc là đi thu mua giấy vụn rồi bán đi lấy lời, hoặc đi rửa chén cho nhà hàng khách sạn, hoặc là phụ giúp căn-tin trường học, đổi lấy một suất cơm trưa miễn phí.

Tôi chưa bao giờ có ý muốn bỏ học, bởi vì nếu mẹ và bà ngoại còn sống, nhất định sẽ hy vọng tôi có thể hoàn tất việc học. Cho nên bất luận cuộc sống có thế nào, tôi cũng phải ưu tiên việc học, mục tiêu của tôi rất rõ ràng, thi lên đại học, sống thật tốt, vì mẹ, vì bà ngoại, cũng là vì chính mình.

Hàng xóm cũng có vài người biết hoàn cảnh của tôi, có khi cũng sẽ tiếp cho tôi một ít tiền, tuy không nhiều lắm nhưng đó là tâm ý của mọi người, đối với tôi những việc này rất có ý nghĩa, các giáo viên cũng biết khó khăn của tôi, nên giảm miễn học phí, việc tôi có thể báo đáp cho mọi người chính là phải học cho thật tốt.

Ba năm trung học, tôi và Diệp Lê học khác lớp, cậu ấy học hệ chính quy, còn tôi học về khoa học xã hội, gặp mặt không nhiều, nói chuyện cũng không nhiều, mỗi lần chạm mặt ở sân trường, đều là nhìn nhau cười rồi thoáng bước qua nhau, tôi đối với sự xa lạ này rất buồn, tôi từng ôm cô gái này rồi khóc, hiện tại lại trở thành người đứng, làm sao không buồn?

Cấp ba năm ấy, tôi nhớ tới lời mẹ nói, mẹ hy vọng tôi có thể học mỹ thuật, trở thành một người giống cha. Cũng may mấy năm nay tôi chưa từng ngừng vẽ, tập tranh cha để lại không biết đã bị tôi vẽ lên bao nhiêu lần, vì thế trong ba tháng ôn thi, tôi ghi danh vào học viện Công Mỹ Nghệ, cũng chính là trường đại học Thanh Hoa, và thật may mắn, tôi trúng tuyển.

Diệp Lê cũng rất thuận lợi trong đợt tuyển chọn, nghe được cậu ấy là bị Bắc Hàng tuyển chọn sau, làm tôi cao hứng thời gian rất lâu, tuy rằng chúng tôi hiện tại xa lạ, nhưng đã từng là bạn bè, nên đối với cậu ấy tôi cũng có kiêu ngạo đôi chút.

Bốn năm đại học, cuộc sống của tôi có thể dùng hai từ để nói: bận rộn, bình tĩnh. Bận rộn, chính là cuộc sống của tôi rất bận, tôi làm công kiếm tiền đóng học phí, còn vẽ tranh làm tác nghiệp, tranh thủ lấy được học bổng, còn lại là bình tĩnh, bình tĩnh chính là trong bốn năm đại học từng có vài năm sinh theo đuổi, nhất là hai nữ sinh cũng từng tỏ ý. Nhưng tôi không có nghĩ tới, chưa từng động tâm, đương nhiên cũng chưa từng yêu.

Tôi đối với tình yêu, thà thiếu chứ không ấu. Tôi nghĩ tôi đối với tình yêu là loại không thể nhận biết cảm tình của người khác, nhưng ngược lại, đối với nó tôi thật rất miễn cảm. Có lẽ có quan hệ với một người nhiều năm, đối với chung quanh tôi đều có cảnh giác, thường thông qua lời nói hay động tác có thể bắt được tình ý của đối phương, hiểu được ý muốn của bọn họ. Những người đó yêu thích tôi, phần lớn đều vì bị tôi cảm giác được.

Nhưng nếu không thích, trước tiên tôi sẽ tỏ rõ thái độ, nếu không, sẽ hại mình hại người.

Ở đại học thời gian nhàn rỗi rất nhiều, bốn năm qua tôi làm rất nhiều việc, ở trường quét dọn phòng học, ở trên đường phát tờ rơi, ở bến xe làm khuân xe, ở khách sạn làm phục vụ, cũng từng làm ở tạp chí xã, học viện mỹ thuật chi phí rất cao, cho nên từ lúc nhập học đến giờ, cứ có thời gian rảnh tôi đều cố gắng đi kiếm tiền, đương nhiên không có thời gian hưởng thụ cuộc sống sinh viên đại học.

Có mất tất có được, nhưng kinh nghiệm ở thời đại học, những con người từng tiếp xúc qua, những điều từng nghe được, không nghĩ tới sẽ lại là nguồn cảm hứng cho công việc sau này, tôi còn có thể nói nói nữa? Ngoại trừ cảm ơn, cái gì cũng không nói được.

Bây giờ nghĩ lại, khi đó cả ngày bận rộn nhưng bản thân lại chưa một lần mệt mỏi, tiềm lực trên người quả nhiên rất mạnh, mấu chốt chính là mọi người có nguyện ý, quyết tâm đi đào bới tiềm lực của chính mình hay không.

Tôi từ trước đến giờ đều là cô độc đến đi, có được hai người bạn tốt là Điền Hàm và Hồng San, các cậu với tôi cùng khóa không cùng khoa, lớn lên rất xinh đẹp, cũng rất hiền lành, Hồng San với tôi cùng tuổi, so với tôi có tốt hơn một chút, thích đồ cổ, tương lai muốn trở thành người giám định đồ cổ, sau khi tốt nghiệp, nguyện vọng của cậu ấy chắc chắn có thể thực hiện. Điền Hàm với tôi cũng không có khác biệt gì lắm, lớn hơn tôi hai tuổi, vì chuyển sang Thanh Hoa mà học lại hai năm, tính cách cực kỳ vui vẻ. Tôi rất thích ở cạnh các cậu ấy, có khi cùng nhau làm việc, cùng nhau nói chuyện phiếm, là tuổi thanh xuân ngây ngô của nhau.

Năm thứ hai đại học, ở khách sạn làm phục vụ, tôi suýt bị tên nam nhân giống heo làm nhục, bạn học của tôi lúc đó cùng làm chung xuất hiện rất đúng lúc, tôi không có mất..., có lẽ do bóng ma ám ảnh trong lòng, hôm đó tôi dùng khăn lau toàn thân rất nhiều lần, thiếu một chút là đem lột hết da trên người xuống, cả người đỏ bừng, cảm giác thật bẩn, để tên nam nhân như heo đó càn rỡ trên người, bản thân không ngăn được cảm giác ghê tởm.

Tôi là loại người rất yêu quý chính mình, quý trọng cơ thể mình, bởi vì thân thể này là mẹ cho tôi, bên trong là máu của mẹ tôi, còn là kết tinh tình yêu của cha và mẹ, mẹ yêu quý trân trọng như vậy, làm sao cam tâm để người khác ác ý xâm hại? Tôi một bên chà sát, một bên rơi lệ, cuối cùng ngồi xổm trên mặt đất, miệng kêu mẹ, rồi khóc lớn.

Từ đó với sau, trong tiềm thức của tôi đối với nam nhân luôn có tâm lý phòng bị, tôi mua dao trái cây bỏ trong giỏ, mỗi lần ra ngoài làm việc đều mang theo, cũng bắt đầu rèn luyện cơ thể, bất luận mưa gió thế nào, sáng sớm đều tự bắt chính mình chạy bộ nửa tiếng, ý nghĩ của tôi rất rất đơn giản, nếu gặp lại tình huống tương tự, ít nhất cũng có thể dùng lực của bản thân áp chế đối phương, nếu không áp chế được, ít nhất cũng có thể tháo chạy, không giống lần trước, yếu ớt mặc người chém giết.

Muốn sinh tồn trên đời này, tôi thiếu phải biết bảo vệ chính mình.

Tôi chính là luôn sinh hoạt một mình, mỗi khi đến ngày giỗ của mẹ và bà ngoại, tôi đều về nhà nhìn quét dọn mộ của hai người, những lúc như vậy tôi sẽ nghĩ về mẹ, về ngoại, mỗi khi nghĩ về ngoại lại nhớ đến Diệp Lê, mà mỗi khi nghĩ đến Diệp Lê là lại nhớ tới bà ngoại, nhiều khi tôi cũng không phân biệt được, chính mình là đang nhớ tới bà ngoại hay Diệp Lê.

Lắm lúc sẽ nghĩ tới cuộc sống của Diệp Lê giờ này như thế nào, đôi lúc cũng muốn đi tới trường cậu ấy, nhưng lại nghĩ hẳn là cuộc sống của cậu ấy rất tốt, nên rồi lại thôi.

Tốt nghiệp đại học, nhà bà để lại bị phá bỏ và phải dời đi nơi khác, tôi trở về nhận trợ cấp, thu xếp hành lý, dọn dẹp mọi thứ đi vào thành phố, ở công ty M làm thực tập sinh thiết kế, vất vả nhiều năm hiện tại có thể leo lên chức vụ thiết kế tổng thanh tra, cùng lúc học thêm quản lý, học giao tiếp, buộc chính mình phải nỗ lực hơn người, ở tuổi hai bốn rồi cuộc cũng có thể tự mình mua nhà, mua xe, mọi thứ điều giống như giấc mơ thuở nhỏ, rất chân thật.

Mỗi ngày đều giống như cát trong lòng bàn tay, lơ đãng lặng yên chảy.

Hiện tại hai mươi sáu tuổi, nhà cũng đã trả góp xong, không cần phải sống trong cảnh thuê nhà, không nợ nần gì cả người nhẹ hẫng, thần kinh bị buộc chặt cũng được thả lỏng. Khoảng thời gian yên tĩnh, tôi thường hay mơ thấy mẹ, thấy bà ngoại, cũng mơ thấy Diệp Lê, nghĩ đến có chút buồn cười, tuổi theo thời gian ngày càng lớn, tiếp xúc với người khác cũng nhiều, từng gặp qua muôn vàn loại người khác nhau, thoạt nhìn nào nhiệt, nhưng lại không có mấy người có thể gây ấn tượng.

Lá thư của Diệp Lê viết cho tôi, tôi luôn giữ bên người, chúng tôi đã tám năm không gặp nhau, mỗi lần nghĩ đến những điều cậu ấy viết trong thư: “Phải nhớ, tôi vĩnh viễn đứng phía sau cậu.”, lòng tự nhiên lại có chút nhói.

Hai mươi sáu tuổi, chưa từng thích ai, cũng chưa từng yêu ai, chỉ là đôi lúc sẽ nhớ tới ánh mắt của Diệp Lê cùng lời nói của mẹ: “Đừng khóc, phải thật vui vẻ.”

4. Chương 5

Thanh tra thiết kế, nghe thì oai, nhưng trong lòng hiểu rất rõ, cuối cùng cũng chỉ là làm công bị cấp trên bóc lột sức lao động

Nhưng như vậy cũng tốt, chứng minh tôi có giá trị lợi dụng với cấp trên, và nói lên năng lực của mình với cấp dưới. Xã hội này có rất nhiều việc, nhiều người hoặc là bóc lột hoặc là bị bóc lột, bị lợi dụng hoặc là lợi dụng, những mối quan hệ đến cuối cùng cũng chỉ là lợi dụng lẫn nhau thôi.

Ở chuyên ngành thiết kế này, bất luận có phải tổng thanh tra hay không, có tài năng hay không, cũng đừng hy vọng trong vòng mười năm có thể thoát khỏi máy tính, cho nên mục tiêu hiện tại của tôi là tranh thủ còn trẻ, kiếm thật nhiều tiền, sau đó nghỉ hưu ở tuổi bốn mươi, bỏ đi hết mọi thứ ở đây trở về Hà Sơn.

Hôm nay công ty nhận được một hợp đồng lớn, là thiết kế nội thất cho khách sạn LC vừa mới thi công xong, quản lý tài chính và khách sạn này là đối tác của nhau đã rất lâu, rất được coi trọng. So sánh bản thiết kế khách sạn LC với những công trình quốc nội khác coi như đẹp hơn, vừa mới xây xong không lâu nên bên trong vẫn chưa có gì, kiến trúc khách sạn nhìn vào rất bắt mắt, thanh lịch, làm tôi cả người hào hứng, lập tức triệu tập cuộc hội nghị bàn bạc kế hoạch kỹ lưỡng, cuối tuần khảo sát xong liền sẽ bắt đầu khởi công, chờ đến khi bàn giao xong công việc cho mọi người, một ngày dài công tác coi như đã hoàn thành.

Cuối tuần, Hồng San kêu tôi và Điền Hàm tụ tập, nói về hai người bạn tốt là Hồng San và Điền Hàm liền cảm thấy buồn cười. Cha của Hồng San làm trong nhà bảo tàng, có rất nhiều đồ cổ, Hồng San từ nhỏ mà đam mê đồ cổ, đối với đồ cổ rất có hứng thú, cậu ấy có thể nói cũng là dân trong nghề giám định đồ cổ, vốn định thi vào Bắc Đại chuyên ngành khảo cổ nhân văn học, nhưng không biết tâm tư lúc đó của cậu ấy như thế nào, lại biến thành chuyên ngành lịch sử trường Thanh Hoa, nhưng cũng may là cậu ấy thi vào Thanh Hoa, nếu không bọn tôi đã không thể trở thành bạn bè. Hồng San trải qua hai mối tình, một là đại học, một lần là khi đi làm, lần đầu tiên là người ta làm cho cậu ấy đau lòng, lần thứ hai lại là cậu ấy làm cho người ta đau lòng, Hồng San cười nói đây chính là lột xác, cậu ấy hay nói: “Đàn ông làm bấy, người gánh chịu tổn thương lại là phụ nữ, phụ nữ si tình, đến cuối cùng cũng người đau lòng cũng chỉ có phụ nữ, bởi vậy phụ nữ không cần đối với đàn ông quá si.” Tôi nghĩ đây là kết luận của Hồng San sau khi đã trải qua hai mối tình.

Nói đến Điền Hàm, cậu ấy rất có cá tính, từ nhỏ đã có tham vọng, chỉ chọn thi vào trường Thanh Hoa, ba lần thi vào thì hai lần rớt, đến lần cuối cùng tự nói với mình, chuyện bất quá tam, nếu vẫn không đậu vào Thanh Hoa, thì không đi học, may sao trời động lòng thương, lần thứ ba cuối cùng cũng đậu vào chuyên ngành báo chí, sau khi tốt nghiệp liền vào làm ở tòa soạn, trở thành phóng viên, cả ngày mê mải tìm tin tức. Điền Hàm suy nghĩ rất nhanh nhạy, nói chuyện cũng nhanh, hơn nữa khi tranh luận với cánh đàn ông, không nói tới khi bọn họ cảm hòng sẽ không bỏ qua. Điền Hàm thường nói, phụ nữ nhất định phải đối xử tử tế với chính mình, không cần mê đắm đàn ông, không cần dựa vào đàn ông, lại càng không muốn cho đàn ông thấy như chính bọn họ mới là trụ cột gia đình, phụ nữ nhất định phải có cá tính và công việc. Điền Hàm rất độc lập, vô luận là tinh thần hay vật chất, cũng không muốn bản thân dựa dẫm vào đàn ông, trải qua ba lần yêu đương, một lần trung học, một lần đại học, một lần là đồng nghiệp, thời gian duy trì tình cảm mỗi lần lại mỗi ngắn hơn, mà bởi vì cậu ấy thi đại học ba lần, trải qua ba mối tình, cùng số “3” lại rất có duyên, đôi khi tôi và Hồng San sẽ kêu cậu ấy là “Tiểu Tam” rồi cười rộ lên, mỗi lần như vậy mặt Điền Hàm sẽ nhăn nhó, rất đáng yêu.

Ba người chúng tôi thật ra trở thành bạn rất ngẫu nhiên, năm hai đại học, ở lần kỷ niệm thành lập trường ngồi chung một bàn, ta nhìn người, người nhìn ta, vốn không nghĩ sẽ có thể trò chuyện cùng nhau, nhưng không hiểu sao nói chuyện một chút cùng nhau, rồi lại để lại số điện thoại của nhau, sau đó lại trở thành bạn tốt.

Mỗi lần có thời gian nhàn rỗi, cả ba sẽ tụ tập cùng nhau, thông thường sẽ không đi những quán bar, vì nơi đó rất ồn, bọn tôi cũng sớm đã đi qua cái tuổi nhốn nháo rồi, nên phần lớn sẽ tới nhà đối phương, hoặc là quán cà phê ngoài đầu đường phồn hoa, uống ly cà phê, tâm sự một chút, còn không thì lại nói ba cái chuyện vô vị, sớm đã thành thói quen.

Lúc tôi đến, Hồng San và Điền Hàm đã ngồi được một lúc, nhìn thấy tôi Hồng San liền ném sấp giấy vào tôi rồi nói: “Lần nào cũng đến trễ, tớ cùng Điền Hàm hết chuyện để nói cậu mới chịu xuất hiện.”

Tôi cầm lấy sấp giấy, mang dép lê vào, treo túi lên giá áo nói: “Tớ ở dưới lầu còn có thể nghe thấy tiếng gọi ma quỷ của hai người, cả lầu đều nghe được, vậy mà nói không còn chuyện để nói?”

“Cái đấy là gọi nhau, không phải nói chuyện.” Diên Hàm dựa vào ghế sofa, mắt nhìn tôi.

“Phương Ngưng, tớ vừa cùng Hồng San thảo luận, chúng ta tuổi cũng không còn nhỏ, cậu nói xem phải tính làm sao đây?”

Tôi hỏi: “Tính cái gì? Tính hôn nhân, hay lý tưởng cá nhân?”

“Cả hai, cả hai.” Hồng San tiếp lời nói: “Tớ và Diên Hàm lúc này cũng có nói qua, hiện tại đàn ông vừa mắt không có, phụ nữ vừa mắt cũng không có, cũng không có người cùng nắm tay thong thả trên đường, đến cả thái giám cũng không có, ba chúng ta điều kiện cũng đâu kém, cần bộ dạng có bộ dạng, cần thân hình có thân hình, cần học thức có học thức, cái gì cũng có...”

“Đến đàn ông không có cái ở dưới cũng muốn?” Diên Hàm cắt lời Hồng San khinh thường nói: “Chưa từng gặp qua đứa nào tự kỷ như cậu, đáng quan ngại.”

Hồng San lao vào người Diên Hàm, tay bóp cổ, tức giận nói: “Cậu hôm nay ăn nhầm thuốc hả? Hôm nay cứ móc họng tớ là sao? Cậu nhìn lại cậu xem.”

“Aiz~ tớ làm việc rất mệt nên cần phải trút ra chút, trừ hai người các cậu tớ còn biết trút vào ai?” Diên Hàm giãy nảy bực bội nói: “Cơ mà cậu nói cũng đúng đi, chúng ta đều có thể coi là nhân tài, đều có địa vị, vậy mà vẫn không ai muốn là sao?”

“Cậu mới là không ai muốn, mà cậu cũng có cần ai đâu, đừng đem bọn tớ gộp chung.” Tôi ngồi bên cạnh Diên Hàm, tiện tay đưa cho cậu ấy tách trà, vui vẻ nói: “Cũng có sao đâu, ba đứa bọn mình cùng ở chung, so với gia đình một vợ một chồng còn nhiều hơn một người, càng náo nhiệt hơn chứ.”

“Đúng nha~ ý kiến hay nha~.” Diên Hàm giống như ăn phải chất kích thích, đột nhiên cao hứng. đôi mắt sắc bén nhìn tôi và Hồng San, rồi ôm bọn tôi, ngữ khí cực đen tối nói: “Tớ tư tưởng rất thoáng, không có định kiến với threesome (chuyện ba người :v ~) huống chi hai người các cậu, đáng có sắc cũng có, được thì cùng thử đi.”

Diên Hàm vừa nói xong thì cùng lúc làm tôi với Hồng San chết lặng, Hồng San đưa tay sờ vào ngực của Diên Hàm rồi cũng dùng ngữ khí cực kỳ đen tối nói: “Nếu đã muốn vậy thì để tớ thử trước coi xúc cảm như thế nào, cậu cũng biết, tớ cả ngày đều xem xét đồ cổ, đối với vật hay người đều có thể xem xét rất tốt nha~”

Diên Hàm đỏ mặt, nhảy dựng lên rồi cùng Hồng San làm loạn, tôi nhìn hai người bạn tốt của mình đang chửi nhau rất vui vẻ, tâm tình liên tốt hơn.

Tôi nghĩ nếu một người không có bạn thân chắc hẳn rất cô đơn, và thật may mắn là tôi có nhiều hơn một người bạn

P-note:

Trình edit vẫn còn non kém, nhiều khi đọc một lần mình cũng không hiểu rõ QT nó đang nói cái gì nữa T^T~ Nên lắm lúc là edit theo những gì mình có thể hiểu, lắm lúc sẽ không theo sát làm những gì QT thể hiện, còn có lắm lúc khó hiểu T^T

~

5. Chương 6

Chửi nhau xong, Diên Hàm vỗ trán thở dài nói: “Mỗi ngày đều là cuối tuần thì tốt biết bao nhiêu, hai ngày này tớ phải chạy việc tới chết cho xem, phỏng vấn cả ngày, rồi phải viết bài, gửi bài..Cuối tuần còn phải chạy đi phỏng vấn hai kiến trúc sư, còn phải chuẩn bị tài liệu của hai người này nữa, thiệt muốn chết...”

Hồng San hỏi: “Hai kiến trúc sư kia là nam hay nữ?”

“Một nam một nữ.”

Tôi thuận miệng hỏi: “Nam đẹp trai không? Nữ xinh gái không?”

Diễn Hàm đảo mắt nói: “Đồng chí, trường cũ dạy chúng ta, khí khái đăm đực, chất phác, thật thà, thẳng thắn, thành khẩn, ra trường làm việc lâu như vậy rồi, cậu cũng không có học được gì, trái lại càng lúc càng thô.”

Tôi xoa cánh tay của Diễn Hàm, biện minh: “Đại phóng viên, tớ chỉ cần mang theo ”Tinh thần độc lập, tư tưởng liberdade” hiểu biết thấu đáo là đủ rồi, cho dù không học được những điều cậu vừa nói cũng không sao.”

Hồng San dựa vào Diễn Hàm miễn cưỡng nói: “Thanh Hoa dạy học, không có dạy ăn nói, bọn tớ không học được cũng đâu có sao, cậu nói coi diện mạo của đôi kiến trúc sư đó như thế nào?”

Diễn Hàm khinh thường nhìn Hồng San, cầm lấy miếng chocolate vừa ăn vừa nói: “Chế coi thường cưng, cưng xem cưng đi, một chút đứng đắn cũng không có, ra đường đừng nói là bạn học với chế, không biết làm sao mà cưng có thể trở thành chuyên gia Giám định đồ cổ.”

“Hừ, không thèm nói chuyện với cưng, xem ảnh hai người cũng thấy rất được, nam là người Pháp tên Đan Dân, hơn bốn mươi tuổi, có vợ có con, cưng không có cửa theo đuổi đâu.”

”Ai nói tớ muốn theo đuổi tên đó? Có theo đuổi cũng phải chọn người trẻ hơn nha~ Còn người kia?”

“Tuổi trẻ tài cao, nghe nói là ngôi sao mới trong giới kiến trúc, khách sạn LC là thiết kế của cô ấy, hình như tên Diệp Lê.”

Diệp Lê?? Vừa nghe đến cái tên này, hít thở liền thấy khó khăn.

Bao lâu rồi có nghe ai nói về cái tên này, hình như là từ lúc lên đại học, rồi tám năm sau đó cũng chưa từng nghe qua, vô số lần tôi nghĩ tới Diệp Lê, muốn biết cậu ấy dạo này sống như thế nào, muốn biết cậu ấy có nhớ hay không người bạn thuở nhỏ, nhưng nghe hai từ này từ miệng người khác, đây là lần đầu tiên.

Tôi bưng ly nước định uống một chút, nhưng tay lại run rẩy làm gợn mặt nước, trong lòng lại có vài tia hưng phấn.

Kiến trúc của khách sạn LC, kiến trúc sư bình thường không thể nào bước vào được, nghe nói Tổng kiến trúc sư Trương Minh với người chủ khách sạn này là bạn tốt, với tác phẩm này soi xét không ít, Diễn Hàm nói là Diệp Lê, có phải là Diệp Lê tôi từng quen biết? Tôi liền hỏi: “Có ảnh không?”

“Sao vậy? Cậu mà cũng động tình hả?” Diễn Hàm như mẹ chồng trên: “Cậu cũng nên động tình đi là vừa, nói thế nào tớ với Hồng San cũng trải qua hai ba lần yêu đương rồi, cậu nhìn cậu xem, gái lỡ thì rồi mà vẫn còn chưa yêu ai.”

“Nói nhiều quá nha~” Tôi lau trán: “Có ảnh chụp không? Lấy cho tớ xem.”

“Ở trong mail của tớ ấy, Hồng San mở laptop của cậu đi.”

Hồng San mở túi lấy ra laptop, máy khởi động có hơi chậm, tôi lại tự nhiên có chút khẩn trương, vì cái gì khẩn trương tôi cũng không biết.

Laptop khởi động rất chậm, Diễn Hàm nhìn màn hình thật lâu, bắt đầu than thở. “Sony đúng là không xài được, đã nói cậu đừng mua mà cứ mua, mở máy thôi mà cũng chậm như vậy, thiệt phiền.”

Hồng San liếc mắt nói: “Lúc tớ mua Sony là tốt nhất rồi, làm sao dám so với hàng của Tiểu Tam cậu.”

“Tốt nhất á? Nghề của cậu cần gì cái tốt nhất? Cậu cũng đâu cần làm đồ án như Phương Ngưng, mua cái tốt nhất không phải lãng phí thì là gì? Cậu không biết chúng ta lúc đó đang ở xã hội khoa học sơ cấp cần phải tiết kiệm để phấn đấu vượt khó khăn hả?”

“Có cần yêu nước đến vậy không? Thật không hiểu làm sao mà cậu có thể liên tưởng được hai thứ đó vào một được?”

“Thiếu gì hãng có thể dùng, Peso tuy chất lượng không bằng Sony nhưng dùng rất tốt, ngày mai đi mua cái khác đi, cậu thì không cần phải mua ”quả táo” quá lãng phí, IBM chất lượng tốt, nhưng cũng không hợp

với cậu, được thì mua Dell giống tớ đi, tớ màu đen của cậu màu đỏ, chúng ta làm một đôi, tớ dạo này rất cô đơn, không gả được cho ai đành phải theo cậu làm một đôi lão bà laptop an ủi chính mình vậy.”

“Cậu im miệng cho tôi! Nói không cho người khác nói, còn không biết nhục muốn tớ làm lão bà của cậu à? Nói mau, mật khẩu email là gì?”

Điền Hàm nói mật khẩu email, bàn tay tôi bắt giắc đổ mồ hôi lạnh, ảnh chụp từ từ hiện lên, tấm hình kia...chính xác là Diệp Lê tôi quen biết.

Tôi bừng lên ly nước nhấp một ngụm rồi một ngụm, không nháy mắt nhìn thật cẩn thận vào bức hình.

Ánh chiều ta xuyên qua cửa sổ, chiếu xuống ly nước thủy tinh, phản chiếu lên ngực của tôi, thoát nhìn đi thường bình tĩnh, nhưng suy nghĩ đang như thác nước ào ào chảy không ngừng.

6. Chương 7

Diệp Lê ở trong hình, tóc dài hơi xoăn, nụ cười tự tin, dáng người cũng không có nhiều thay đổi, vẫn xinh đẹp quyến rũ như trước. Không biết tại sao, tôi thật muốn biết cậu ấy mấy nay năm sống ra sao, cậu ấy từng nói ở trong thư, đợi đến khi mâu thuẫn trong tôi không còn nữa, hãy đến tìm cậu ấy, tôi sớm đã không còn nghĩ ngợi gì nữa, vậy có nên đi tìm cậu ấy không? Cơ mà dù gì chúng tôi từng là bạn thuở nhỏ, ân cần thăm hỏi cũng coi như được đi, chỉ là không biết nhiều năm rồi, cậu ấy có còn nhớ tôi không?

Tôi kêu Điền Hàm cho tôi số điện thoại của Diệp Lê, khuya về tới nhà tôi nhìn dây số đến gần người, không ngừng nghĩ xem có nên gọi hay không gọi. Nếu gọi, nhớ cậu ấy không nhớ ra tôi, là tôi tự chuốc xấu hổ, còn nếu không gọi, chính mình lại không cam tâm.

Trước giờ tôi làm việc rất ít khi do dự, bởi nếu do dự sẽ dễ mất đi cơ hội, tôi từ thực tập sinh leo lên chức tổng thanh tra thiết kế nhiều ít cũng liên quan mật thiết với việc quyết đoán, nhưng lần này...tôi lại do dự.

Hay là gọi đi, do dự không phải tính cách của mình, tôi tự nhủ.

Cầm điện thoại, ấn dây số xong tự nhiên lòng tôi lại thấy có chút hồi hộp, rất nhanh bên kia vang lên tiếng chuông, tôi nắm chặt điện thoại nghe nhạc chờ, bên kia hình như không có ai...

Thật sự không có ai, coi như xong, tôi thở phào, trong lòng giống như có mười tám cơn động, vòng quanh lắc lắc.

Tôi lắc đầu, không hiểu sao mình lại có thể khủng như vậy, coi như bị áp lực công việc đi. Tôi đi đến nhà tắm, chà rửa khắp người, lòng cũng dịu xuống.

Từ phòng tắm đi ra liền nghe được tiếng điện thoại vang lên, vừa lau tóc vừa cầm điện thoại, nghĩ chắc là đồng nghiệp hoặc chủ nhà gọi nên thuận miệng nói: “A~ xin chào.”

Bên kia điện thoại im lặng, tôi nhăn mặt nhú mày lễ phép hỏi: “Xin chào, ai vậy?”

“Phương Ngưng, là tôi.”

Nghe được thanh âm quen thuộc, đến lượt tôi im lặng, là Diệp Lê, giọng nói của cậu ấy không khác, vẫn nhẹ nhàng, êm tai.

“Aiz~ Phương Ngưng, cậu gọi lúc tôi đang tắm, không bắt máy được, cậu khỏe không?”

“À ~” tôi phục hồi tinh thần hỏi: “Làm sao cậu biết người vừa gọi là tôi?”

“Tôi luôn có số điện thoại của cậu mà, tổng thanh tra thiết kế công ty M, muốn biết số đâu có khó.”

“Biết số của tôi sao lại không gọi cho tôi?” Tôi hỏi xong mới phát hiện câu hỏi này giống như mẹ đang giáo huấn con gái, hình như có gì đó không ổn lắm.

“Aiz~ tôi nhớ trong thư có nói với cậu, tôi sẽ chờ cậu tìm tôi mà. Vậy là cậu hiện tại không còn mâu thuẫn gì trong lòng phải không?”

Diệp Lê trêu chọc nói, tôi mơ hồ nhớ lại khoảng thời gian còn nhỏ, ở đầu giường chết lặng, tay phải vô thức đặt lên tạp chí, cười nói: “Đã hết khúc mắc lâu rồi, cậu thế nào? Mấy năm nay có tốt không?”

“Tốt lắm, cậu không mời tôi lên nhà cậu ngồi một chút sao?”

“Cái gì??” Tôi ngừng lật tạp chí, nghĩ mình đang nghe lầm.

Diệp Lê cười khê nói: “Tôi hiện tại đang ở dưới nhà cậu, không muốn mời tôi vào nhà ngồi sao?”

“Không phải...” Tôi đứng lên đi tới trước cửa sổ nhìn xuống, dưới đèn đường quả nhiên có người, nhưng ở xa, tôi không thấy rõ, không xác định được liền hỏi: “Đừng nói người kia chính là cậu nha~?”

“Là tôi đó, mau xuống đây đón đi.” Người dưới lầu ngẩng đầu, nhìn tôi vẫy vẫy tay.

Thật đúng là cậu ấy, tôi ngạc nhiên đến độ mém làm rớt điện thoại, này chắc là ý trời, vốn là từ Điền Hàm nhận ra Diệp Lê, rồi sau đó Diệp Lê xuất hiện trước mặt, thất cổ cũng phải lấy hơi chứ, hai cái ngoài ý muốn đá thẳng vào mặt, có là thần tiên cũng phải bối rối...

Tháng năm ban đêm vẫn còn lạnh, sợ Diệp Lê chờ lâu, tôi tùy tiện chải tóc, mặc lại bộ đồ liền chạy xuống dưới lầu.

Tôi đứng trước mặt Diệp Lê, bình tĩnh nhìn cậu ấy, không biết nên nói gì. Cậu ấy so với trong hình còn đẹp hơn, dáng người thon thả, khoe miệng hơi hơi nhếch lên, sóng mũi cao thẳng lộ ra vài tia cao ngạo, hai mắt nhả nhận lịch sự mỉm cười, mặc áo trắng ngà mỏng có chỉ thêu đơn giản cùng váy ngắn tới đầu gối, thoát nhìn phi thường động lòng người.

Đèn đường xuyên qua bóng đêm hắt lên mặt Diệp Lê, tạo thành hai đường sáng tối, khiến cậu ấy càng thêm ma mị, càng làm cho tôi có cảm giác vô cùng thân thiết, lại giống như giấc mơ xa xôi.

Trải qua tám năm, thời gian hình như không có để lại dấu vết gì trên người cậu ấy, Diệp Lê vẫn như cô gái mười bảy mười tám tuổi trước kia.

Ánh trăng đẹp mà cô độc, gió đêm thổi qua, mùi hương sượng ngang chớp mũi, là của cậu ấy hay của tôi?

7. Chương 8

Diệp Lê trong mắt có ý cười, nhìn tôi từ trên xuống dưới một lúc lâu rồi hỏi: “Cậu tính để chúng ta đứng như vậy luôn sao?”

“A~, đi, tôi ở lầu sáu.”

“Cái này tôi biết.”

Tôi nhay cảm hỏi: “Đừng nói là mấy năm nay cái gì của tôi cậu cũng biết nha~.”

“Đã nói tôi lúc nào cũng ở phía sau cậu mà.”

“Vậy sao không liên lạc với tôi?”

“Sợ cậu sẽ lại suy nghĩ, sợ cậu vừa nhìn thấy tôi sẽ lại đau lòng, dù sao người thân duy nhất của cậu, bà ngoại cậu là ở nhà của tôi...aiz~ cậu cũng biết đó...”

“Ừm...”

Cảm xúc cảm động lan tràn trong lòng tôi, nắm lấy tay cậu ấy, ngây ngốc cười, hóa ra trước giờ tôi chưa từng cô đơn.

Lên lầu, mở cửa, đóng cửa, thay giày, ngồi xuống, tất cả đều thực tự nhiên nhưng cũng rất mất tự nhiên.

Diệp Lê xem phòng của tôi rồi nói: “Nơi này quả thật rất sạch sẽ nha~, đúng là nhà thiết kế, nội thất trong nhà rất có hương vị, phong cách điền viên, thực tươi mát, so với nhà tôi ấm áp hơn nhiều.”

“Vất vả lắm mới mua được nhà, phải thiết kế cho nó thật đẹp chứ, cơ mà...” Tôi một bụng nghi vấn, liền hỏi: “Làm sao cậu biết tôi ở đây? Nếu tôi không gọi cho cậu, cậu định cả đời sẽ không tìm tôi phải không? Còn nữa, cậu ở đâu?”

“Cả đời không liên lạc với cậu, tôi chưa có nghĩ tới, khách sạn LC cùng công ty M ký hợp đồng rồi, sớm muộn gì chúng ta cũng chạm mặt nhau mỗi ngày, tôi vốn nghĩ sẽ gặp cậu trong lúc cùng làm việc, nhưng không nghĩ tới nhanh như vậy cậu đã gọi điện, đêm nay nhìn thấy số cậu, có chút kích động nên liền đi tới, nhưng mà chỗ của tôi cách cậu không xa, lái xe hai mươi phút là tới rồi, còn làm sao tôi biết nhà cậu.” Diệp Lê nhìn tôi nói tiếp: “Tôi nói rồi, tổng thanh tra thiết kế M, muốn biết số điện thoại, địa chỉ nhà, người tình hiện tại, không có khó.”

“Đang thổi phồng sự tồn tại của tôi sao?” Tôi lắc đầu cười nói: “Muốn uống gì không? Hay là muốn ăn gì không?”

“Cơm tối ăn rồi, tùy tiện uống gì đó cũng được.”

“Buổi tối không nên uống cà phê, nước chanh được không?”

“Được.”

Tôi đi vào bếp làm ly nước chanh rồi bưng ra đưa cho Diệp Lê, được xã hội tôi luyện mấy năm, từ sớm đã luyện được “gặp chuyện không khẩn” nhưng lần này tôi lại có chút khẩn trương, còn khẩn trương cái gì tôi cũng không rõ, hít một hơi thật sâu, cố gắng thả lỏng, tôi tùy tiện tìm đề tài: “Nghe nói cậu bây giờ là kiến trúc sư rất có danh tiếng.”

“Kiến trúc sư có danh tiếng? Hay là nghe nói?” Diệp Lê có chút nghiến ngậm nhìn tôi cười: “Aiz~ vài năm không gặp, nói chuyện cũng ngọt hơn, làm cho người ta nghe thôi đã thấy rất thoải mái nha~”

“Ách...” Được rồi, coi như câu vừa nói có chút mâu thuẫn, bình thường không phải lời khách sáo đều sẽ nói như vậy sao? Có cần phải đâm chọt như vậy không? Ta xấu hổ cười cười, vội vàng nói sang chuyện khác: “Mấy năm nay trôi qua như thế nào?”

“Tốt lắm” Diệp Lê cúi xuống nhìn ly nước trái cây, rồi ngẩng đầu khéo môi gợn lên cười nói: “Trước kia tôi so với cậu cao hơn, hiện tại cậu lại cao hơn tôi, tóc cũng dài hơn, trẻ con rồi cuộc cũng trưởng thành rồi.”

Trẻ con??? Tôi thật sự muốn một lần nữa trở lại làm trẻ con, khoảng thời đó mẹ vẫn còn, bà ngoại vẫn còn, nhưng đáng tiếc thời gian không thể quay lại. Tôi ngăn suy nghĩ đó lại, ngồi cạnh Diệp Lê nói: “Chiều cao so với cậu chỉ hơn được chút thôi, nhiều lắm là 3cm, tóc cũng chỉ dài hơn một ít, cậu nếu kéo thẳng tóc, hẳn cũng không chênh lệch nhiều đâu.”

“Ừm, có bạn trai chưa?”

Diệp Lê đột nhiên hỏi câu này, làm tôi cười khàn nói: “Tôi là tổng thanh tra thiết kế M, muốn biết tình hình của tôi đâu có khó, ngay cả chỗ ở của tôi còn biết, sao lại không biết tôi có bạn trai hay chưa. đúng không?”

“Cậu...” Diệp Lê sững sốt hai ba giây, sau đó mỉm cười, khuôn mặt tươi cười của cậu ấy rất sáng lạn, nhìn tôi một chút rồi nghiêm túc nói: “Tôi đây sẽ coi như cậu không có bạn trai.”

“Coi như? Không cần coi như, tôi trước giờ đều độc thân, không dám cùng ai thân cận đâu.”

”Không dám? Là ý gì?”

Aiz~ ý của không dám, chính là sợ. Tôi sợ tôi sẽ yêu ai đó, sợ người yêu sẽ giống như mẹ và bà ngoại, rồi tôi đi vĩnh viễn không về nữa. Trải qua hai lần thương tâm đến như vậy, không muốn phải trải qua thêm lần thứ ba. Tôi không mê tín, nhưng lại không tránh khỏi suy nghĩ, có thể tôi là Thiên Sát Cô Tinh hạ phạm, nhất định phải cô độc suốt quãng đời còn lại, nếu không mẹ cùng bà ngoại sao lại nhấn tâm rồi bỏ tôi khi còn nhỏ? Huống hồ tôi còn chưa từng động tâm.

Thấy tôi chậm chạp không nói lời nào, Diệp Lê vỗ vỗ vào lưng tôi nói: “Đừng suy nghĩ nhiều quá.”

“Ừm” Tôi điều chỉnh cảm xúc nói: “Nói cậu đi, mấy năm nay sống như thế nào? cậu đối với cuộc sống của tôi hình như biết rất nhiều, còn cuộc sống của cậu tôi đúng là hoàn toàn không biết gì luôn, công ty của

tôi gần đây vừa ký hợp đồng với khách sạn LC, chỉ biết tổng kiến trúc sư là Trương Minh, không nghĩ cậu cũng tham gia dự án lần này.”

“À, Trương Minh là cha của bạn tôi, trước kia có đi theo hẳn học hỏi thêm về kiến trúc đồ vật này nọ, cũng coi như là một nửa sư phụ.” Diệp Lê đặt ly nước chanh xuống, thở dài một hơi nói: “Mấy năm nay cũng không có gì khác, đến trường đi học, tốt nghiệp rồi làm việc, với cậu cũng không có gì quá khác biệt, làm việc tròn ba năm, tôi thông qua khảo sát kiến tạo sự, từ đó về sau bắt đầu chính mình làm chủ vài hạng mục, hiện tại vẫn là như vậy.”

“Aiz~ khác nghề như cách nói, tôi đối với công việc của cậu hiểu biết không nhiều.”

“Cũng không có gì quá khác biệt đâu, tôi là kiến trúc sư, cậu là thiết kế nội thất, vì công việc tôi còn đặc biệt học vẽ tranh, cũng học không ít về mỹ học gì gì đó, cơ mà cũng chỉ là vỏ ngoài, không đủ chuyên sâu, đến lúc cần còn muốn theo cậu trao dồi thêm.”

“Được, lúc cần nhất định nói cho cậu biết.” Tôi nghĩ nghĩ nói: “Bạn trai thì đâu?”

“Lên đại học từng thử qua hai tháng, không có cảm giác, liền cho bay rồi.”

“Còn hiện tại?”

“Giống cậu, độc thân.”

Nghe Diệp Lê nói cậu ấy cũng độc thân, tâm tình tôi tự nhiên nhảy nhót mà không có lý do, học theo bộ dáng của bà ngoại, vỗ vỗ cánh tay cậu ấy nói: “Không sao, tôi sẽ lo cho cậu đến khi xuất gia, có người nào tốt liền sẽ giới thiệu cho cậu.”

“Được, nửa đời sau của tôi nhờ vào cậu, chính mồm cậu nói đấy nhé, không được đổi ý.”

“Đương nhiên.” Tôi đáp rồi hỏi lại: “Tối rồi, có cần phải về không?”

“Nếu cậu thu nhận và giúp đỡ chỗ ngủ một đêm, tôi không cần phải về.”

“Giường của tôi khá lớn, lâu rồi không có gặp cậu, lại là cuối tuần, hay là ở lại cùng trò chuyện đi.”

“Được.”

Đi vào phòng ngủ, Diệp Lê nhìn giường của tôi cười nói: “Ngủ một mình sao lại để hai gối?”

“Aiz~ giường lớn như vậy chỉ để một gối sẽ hơi trống trải, để nhiều gối bên cạnh giống như có mẹ ở bên cạnh, cảm giác rất an toàn.”

“Ừm” Diệp Lê vỗ vỗ tay tôi, làm như an ủi, tiếp đó cậu ấy sờ lên bao thuốc lá tôi đặt ở đầu giường, nhàu mày: “Cậu hút thuốc?”

“Ừm, cơ mà rất ít hút, lâu lâu mới hút một điếu, gói thuốc mua được hai tháng rồi, bên trong còn năm điếu.”

“Lâu lâu mà hai tháng hút mười lăm điếu? Vậy là mỗi tuần hút hai điếu? Tôi có cần khen cậu thật có phong cách không?” Diệp Lê quăng gói thuốc vào tôi, cau mày cười nói: “Có thể không hút thì đừng hút, đối với thân thể nên tốt một chút, cậu cũng biết tác hại của nó mà.”

“Được rồi.” Tôi đem gói thuốc vứt vào giỏ rác, mặt Diệp Lê mới giãn ra.

Diệp Lê thay áo ngủ của tôi, cùng nằm trên giường, đầu đụng đầu, mặt đối mặt nói về cuộc sống của nhau những năm gần đây, làm tôi nhớ lại lúc nhỏ, tự nhiên lại thành ra như vậy, có chút không vui.

Diệp Lê nói mấy năm nay cậu ấy thay đổi không ít, cha mẹ cãi nhau rồi ở riêng, năm ba đại học thì ly hôn, Diệp Hàng và cậu ấy ở cùng với mẹ, đầu năm nay Diệp Hàng đính hôn, ai cũng không cần cậu ấy. Tốt nghiệp làm việc ở Sự Vụ Sở một năm rưỡi, sau đó lợi dụng quan hệ của cha, cùng sư phụ và hai người bạn thành lập công ty riêng.

Mọi chuyện đều trải qua một mình, muốn chủ động tìm tôi nói rất nhiều điều, nhưng lại sợ tôi còn khúc mắc, cứ luôn do dự đến cuối cùng không tìm tới. Lần ký hợp đồng với khách sạn LC cũng là cậu ấy cất lật đề cử, Diệp Lê biết tôi và Điền Hàm là bạn thân, dù chưa bao giờ nhận phỏng vấn gì nhưng lại nhận lời

phỏng vấn của Điền Hàm, hy vọng có thể đến gần tôi thêm một chút, có chút mong chờ tôi biết tình hình của cậu ấy ra sao, chủ động liên hệ cậu ấy.

Tôi nghe xong cảm động đến rối tinh rối mù, Diệp Lê tính cách quanh quẽ, từ tiểu học đến trung học, người khác muốn cùng cậu ấy làm bạn thì nhiều, có thể cùng cậu ấy làm bạn, bất quá chỉ có mỗi tôi, tôi vốn biết Diệp Lê bạn bè không nhiều. Cha mẹ ly dị, đối với cậu ấy đã kích không nhỏ, thật không biết Diệp Lê đã trải qua chuyện đó như thế nào. May mắn là tôi chủ động gọi điện, đáp ứng sự chờ mong của cậu ấy, tôi thậm chí quyết tâm, sẽ quan tâm Diệp Lê hơn nữa, từ nay về sau sẽ không để Diệp Lê cô đơn.

Diệp Lê nói làm việc mấy năm nay bị cuộc sống mài dũa, không còn như lúc nhỏ đối bông bột, việc không liên quan tới mình sẽ không để ý tới, từ từ leo lên cao, bạn tuy rất nhiều, nhưng để thổ lộ tâm tư lại rất ít.

Tôi có cảm giác không phải như vậy. Ban ngày đeo mặt nạ, mặc kệ nhìn thấy ai cũng phải mỉm cười, nói vài lời trái lương tâm, chỉ để bảo vệ cuộc sống của mình tránh người đời, đến tối tháo mặt nạ xuống, mới phát hiện, bản thân đã cười đến mệt mỏi mất rồi.

Tôi chính là đang hối hận, nếu sớm đi tìm Diệp Lê, cậu ấy sẽ có thêm một người bạn, tôi cũng sẽ có thêm một tri kỷ, hiện tại liên lạc với cậu ấy, coi như cũng không quá muộn đi.

Không biết bọn tôi thiệp đi từ lúc nào, chúng tôi như hai đứa trẻ mệt mỏi đi vào giấc ngủ, đêm nay cho tôi cảm giác tôi và Diệp Lê ở thật gần, tôi ngủ vô cùng an ổn.

8. Chương 9

Bởi vì buổi tối nói nhiều ngủ trễ, hôm sau tỉnh lại đã là giữa trưa, Diệp Lê xoa hai mắt ngái ngủ nói với tôi: “Sáng tốt lành.” Lê cái thân nhúc nhích đứng dậy, vén rèm đẩy cửa sổ, ánh mặt trời chiếu vào, tôi quay đầu cười nói: “Trưa tốt lành.” Diệp Lê vì ánh mặt trời chiếu vào liền nheo mắt, nhìn tôi nở nụ cười.

Rửa mặt xong tôi hỏi Diệp Lê: “Trưa muốn ăn gì?”

Diệp Lê nhún vai nói: “Gì cũng được, muốn đi đâu ăn?”

“Ăn ở nhà.” tôi đáp, nghĩ một chút rồi nói: “Nếu cậu muốn ra ngoài ăn cũng được, muốn đi đâu ăn?”

“Quên mất cậu cũng biết nấu ăn, vậy ăn ở nhà đi, cậu muốn ăn gì?”

“Tôi là đang hỏi cậu muốn ăn cái gì nha.”

“Vậy ăn đơn giản một chút, mì ống và salad đi.”

“Tôi rất ít khi làm đồ ăn Tây, trong nhà cũng không có máy ống.” Tôi bất đắc dĩ nhún vai “Hay ăn cơm đi.”

“Nhất thời cũng không biết nên ăn cái gì, cậu làm cái gì tôi ăn cái đó, tùy cậu đi.”

“Được rồi, tay nghề của tôi cũng không tệ, chỉ mong có thể hợp khẩu vị của cậu.”

Tôi đi vào nhà bếp, mở tủ lạnh nhìn xem có những gì, rồi quyết định làm gỏi gà xé, thịt xào rau chân vịt và canh nấm bí đao, một thịt một xào một canh, coi như cũng đủ ăn.

Diệp Lê tiến vào hỏi: “Có cần giúp gì không?”

“Nếu không sợ khói dầu, có thể giúp.”

“Vậy tôi giúp cậu rửa rau.”

“Được.” Tôi đưa rau chân vịt cho cậu ấy, sau đó vo gạo nấu cơm, sau đó lại lấy bí đao ra bắt đầu gọt vỏ.

Gọt xong vỏ, cắt bí đao thành thành chữ phiến, Diệp Lê rửa đồ ăn tốt lắm, tôi nhìn cậu ấy rửa rau chân vịt nhú mảy, cầm lên một cọng rau, nhỏ nhẹ nói: “Rửa muốn rụng luôn rau rồi, rau chân vịt rất dễ nát, trước tiên phải tách chúng ra, rửa từng cái một như vậy mới không nát.”

Diệp Lê bĩu môi nói: “Sao không nói sớm? Làm tôi cực lực rửa như vậy.”

Nhìn thấy bộ dạng trẻ con oán hận của Diệp Lê tôi nhin không được cười lớn, vị kiến trúc sư này có thể thiết kế ra một đồng tòa nhà nhưng lại không biết rửa rau chân vịt. Tôi an ủi nói: “Kỳ thực cậu rửa cũng tốt lắm, ít nhất rửa rất sạch.”

“Cậu xem thường tôi.” Diệp Lê oán hận liếc tôi “Giỏi thì cậu rửa đi, tôi đứng xem cậu làm.”

“Aiz~ được rồi.”

Tôi đem rau chân vịt rửa thêm lần nữa , sau đó bắt đầu nấu, Diệp Lê ở cạnh vừa xem vừa nói đủ thứ trên trời dưới đất, hôm nay nấu cơm phi thường vui vẻ.

Cơm nấu xong, nhìn thấy Diệp Lê tự nhiên vu, tôi cũng vui theo.

Diệp Lê hỏi: “Cậu hay tự nấu cơm?”

“Ừm, công việc không vội, tự mình làm, tự mình ăn, rất thư thái, cũng an toàn, còn cậu?”

“Tôi hay ra ngoài ăn, không thì nhờ bên ngoài mang tới, rất ít khi tự nấu, mà thật ra cũng sẽ không nấu.”

“Aiz~ đúng là thiên kim tiểu thư, không biết nâng niu chính mình, coi chừng sau này không gả được.”

Diệp Lê vui vẻ nói: “Không gả được sẽ qua tìm cậu, dù sao cậu cũng biết nấu cơm, sẽ không sợ chết đói.”

Tôi cũng vui vẻ nói: “Được, đến đây, cực lật hoan nghênh.”

Ăn cơm xong, tôi và Diệp Lê tới nhà cậu ấy, nhà cậu ấy so với nhà tôi lớn hơn nhiều, diện tích bên trong ít nhất phải 150m2, thiết kế bên trong nói dễ nghe là giản dị, khó nghe là đơn giản, hai màu đen trắng làm chủ đạo, khiến cho căn phòng vốn vắng vẻ còn vắng vẻ hơn, rất giống với cậu ấy.

Phòng khách cậu ấy loạn xì ngầu, trên bàn có ít tạp chí còn có khoai tây chiên và hộp thịt bò, trên ghế sa lon quần áo nằm tứ tung, trên sàn thì la liệt CD , tôi khom người giúp cậu ấy dọn dẹp, Diệp Lê ngược ngùng nói: “Bình thường là muốn người đến dọn dẹp.”

Ta haha cười nói: “Cũng may là cậu còn ăn mặc sạch sẽ khi ra khỏi nhà, thật không biết mấy năm nay cậu sống như thế nào, nấu ăn cũng không biết, cũng không dọn dẹp được nhà cửa, lớn như vậy rồi còn gì.”

“Việc của tôi rất nhiều, căn bản là không có thời gian dọn dẹp, cũng không muốn tự mình dọn dẹp nha~”

“Nguy biện, thiếu gì người còn bận hơn cậu, người ta cũng tự mình dọn dẹp đó thôi.”

Diệp Lê cười hì hì nói: “Cậu là đang nói chính cậu hả?”

“Aiz~” tôi cô ý thở dài nói: “Trẻ con không thể không giáo huấn, cơ mà cũng nên tự chiều cổ chính mình chứ, đừng có mua ở ngoài ăn, không tốt, sau này cứ lại nhà tôi đi, tôi làm cho cậu ăn.”

Diệp Lê liền gật đầu, vẻ mặt vô cùng thành khẩn nói: “Đợi câu nói này này giờ rồi, tôi trân trọng đồng ý.”

Tôi nghĩ đến Diệp Lê liền khách khí nói “Không cần”không nghĩ tới cậu ấy không hề khách sáo, cái này là ngoại dư liệu làm tôi sững sốt vào giây, vừa ý thức được chính mình đang chuốc phiền toái nha.

Sau khi ở nhà Diệp Lê ngây người xong bọn tôi đi tản bộ, mặt đang đang lặn, ánh mặt trời rực rỡ mà dịu dàng xuyên qua tán cây xanh biếc, gió mát, hoa thơm, hai người hai cặp chân, cùng nhau nhảy qua hàng rào nhỏ, vượt qua bãi cỏ xanh biếc, lá cây khẽ rơi, khung cảnh thật yên bình.

Đi vào siêu thị, tôi và Diệp Lê mua rau và hoa quả, trở về nhà đem hoa quả rửa sạch rồi cho vào tủ lạnh, rồi dẫn cậu ăn ít ăn vặt thôi, ăn nhiều trái cây, hút thuốc có hại cho sức khỏe, ăn vặt cũng rất có hại, có thể không ăn thì đừng ăn, Diệp Lê cười nói chúng ta cùng nhau bỏ thói quen xấu, tôi cười gật đầu, đi vào bếp làm cơm chiều, sau khi ăn xong còn làm cho cậu ấy sandwich, nói cậu ấy nếu nữa đêm đói bụng thì bỏ sandwich vào lò vi sóng hâm lại rồi ăn.

Chín giờ tối tôi từ nhà Diệp Lê về nhà mình, mở nhạc, đắp mặt nạ, nằm trên ghế nhắm mắt nghỉ ngơi, nghĩ đến việc ở cạnh Diệp Lê một ngày một đêm, tâm tình tự nhiên thật vui vẻ.

9. Chương 10

Thứ hai, gần bảy giờ sáng đồng hồ báo thức vang lên không ngừng.

Rời giường, mặc quần áo, nấu chút cháo, ăn sáng, tám giờ hai mươi phút rời nhà, bắt đầu ngày mới.

Cuộc sống của tôi trước giờ đều như vậy trôi qua, nếu không có tình huống ngoại lệ nào, công việc và nghỉ ngơi luôn quy tắc như vậy, phụ nữ 25 nên chú ý đường nhan sắc, nếu không sẽ mau già.

Tám giờ năm mươi tôi đến công ty, chín giờ bắt đầu công việc, tôi luôn đến sớm mười phút.

Bật máy pha cà phê, tôi sắp xếp công việc một chút, sẽ phân ra việc nào chính việc nào phụ. Việc cần làm thì rất nhiều, không có khả năng chu toàn hết thấy, tôi chỉ cần làm tốt việc chính, những việc phụ có thể bàn giao cho cấp dưới.

Mà hiện tại không cần nghi ngờ cũng biết chuyện cần phải làm chính là thiết kế nội thất cho khách sạn LC, tuần trước vừa hẹn tổng kiến trúc sư Trương Minh của khách sạn LC hôm nay gặp mặt, cùng nhau thảo luận trang hoàng bên trong khách sạn, chín giờ hai mươi phút, hẳn cũng sắp đến giờ.

Chín giờ rưỡi, quản lý gọi điện nói Trương Minh đã đến, kêu tôi đi tới văn phòng tìm hắn.

Quản lý họ Chân, tên gọi Văn Hiến, ba mươi tám tuổi, coi như cũng có mị lực của người đàn ông trung niên, thuộc loại ôn nhu, cùng nhân viên hòa thuận, nhưng làm lãnh đạo có mấy người không tà gian, tựa như Chân Văn Hiến, bề ngoài ôn hòa làm cho người ta nghĩ hắn hiền lương lỗi lạc, cho nên người khác thường xuyên bị hắn lợi dụng kiếm tiền cho hắn. Nói chung Chân Văn Hiến không phải loại bại hoại gì, hắn chỉ là làm theo luật chơi kinh doanh mà thôi.

Đi tới phòng quản lý, tôi gõ cửa rồi đi vào, trên ghế sofa có vài người, bọn họ ngồi đối diện quản lý vừa nói vừa cười, tôi đảo mắt một vòng, hai nam một nữ, nam trẻ tuổi đeo gọng kính màu vàng, nhìn vào thật nhã nhặn, người lớn tuổi hơn mặt mũi hiền lành, chắc là Trương Minh, hình của hắn tôi có xem qua, chỉ là không nghĩ tới so với hình ngoài đời hắn già hơn, sau đó nghĩ lại, hình tôi xem chắc là từ mười năm trước, bây giờ nhìn thấy không già hơn mới là lạ.

Còn người nữ chính là Diệp Lê, mặc trên mình bộ đồ màu xám nhạt, nhìn cậu ấy làm tôi có hơi trầm lặng một chút, cậu ấy nhìn tôi cười cười, tôi cũng nhìn cậu ấy cười cười, ngày hôm qua vừa mới gặp mặt, lại là bạn tốt, tất nhiên không cần khách sáo làm gì, hơn nữa bây giờ đang ở công ty, không nên nói gì đó quá thân thiết, trước đem cậu ấy cùng chàng trai trẻ tuổi kia vứt sang bên, tôi nhìn vào bên trong, vươn tay về phía Trương Minh nói: “Trương Lão, ngưỡng mộ đại danh đã lâu, nay có thể cùng ngài làm cộng sự, đúng là vinh hạnh và may mắn.”

Trương Minh cũng vươn tay, nói: “Đúng là Trường Giang sóng sau xô sóng trước, có thể trở thành cộng sự với những người tuổi trẻ tài cao này cũng là vinh hạnh của tôi.”

Chờ chúng tôi nói xong, quản lý đứng dậy chỉ vào Diệp Lê và chàng trai trẻ tuổi nói: “Phương Ngưng, giới thiệu cho cô, đây là Diệp Lê, còn đây là Ngụy Tử Minh, cả hai đều là đồ đệ của Trương Lão, khách sạn LC bọn họ cũng có tham dự, đợi lát nữa mọi người có thể cùng nhau thương thảo kế hoạch.” Tiếp theo quản lý giới thiệu tôi với bọn họ, “Phương Ngưng, trợ thủ đắc lực của tôi, là thanh tra thiết kế của công ty, đồng thời cũng là nhà thiết kế giỏi nhất, tuy còn trẻ tuổi nhưng tác phẩm nào cũng được đánh giá cao.”

Tôi nhìn Diệp Lê, hai cái ánh mắt chạm nhau, môi cậu ấy từ từ cong lên, mang theo trêu chọc mỉm cười, mặt của tôi đỏ lên, vội tránh ánh mắt.

Chờ giới thiệu xong, khách sáo xong, chúng tôi bắt đầu đề cập đến chuyện chính, tôi gọi hai nhà thiết kế vào, rồi cùng nhau thương thảo, một là Từ Lỗi tốt nghiệp Bắc Phục, một là Vương Linh, Từ Lỗi tốt nghiệp được hai năm vốn định vừa làm vừa trau dồi kinh nghiệm, có rất nhiều ý tưởng, toàn tâm toàn ý, thiết kế rất cách tân, rất có tiền đồ. Vương Linh thì làm việc được ba năm, cùng tôi không có cách biệt gì nhiều, cô ấy vốn là làm việc ở Nghiễm Châu, bởi vì bạn trai mới trở lại Bắc Phương, làm ở công ty gần một năm, nhưng làm việc rất hiệu quả, là một người phúc hậu, thái độ làm việc cũng rất tốt, làm chung một chỗ cũng dễ dàng hơn.

Có thể làm thiết kế ở công ty M, đương nhiên không phải bình thường, mỗi người làm trong đây đều có phần đặc biệt, nơi cũng chính là chỗ làm của nhà thiết kế vĩ đại Sư Tương, nói không áp lực chắc chắn không phải, nhưng bởi vì có áp lực, nên mới có động lực.

Trong quá trình bàn bạc, có ý kiến được chấp nhận cũng có ý kiến không được chấp nhận, bất quá không khí vẫn rất nhả nhận, bởi vì đều là người trưởng thành, không thể vì không đồng ý kiến mà tranh cãi đến đỏ mặt tím tai.

Giữa trưa nghỉ ngơi một chút, buổi chiều cùng đến công trình xem xét, sau khi trở về lại tiếp tục thảo luận, tôi mở ảnh chụp công trình, đề nghị: “Tôi nghĩ nên giắt một vòng thạch anh ở chỗ cầu thang xoắn ốc này, vòng thạch anh sẽ làm cầu thang nổi bật với ánh sáng dịu dàng, hơn nữa còn rất bắt mắt người khác, cũng có thể treo thêm ba đến năm chùm đèn cỡ lớn, trang trí thêm ít dây thừng theo kiểu tự nhiên rủ xuống từ cao đến thấp.”

Ngụy Tử Minh hỏi: “Dùng đèn cỡ lớn có dụng ý gì?”

“Có hai dụng ý.” tôi chỉ vào cầu thang xoắn ốc nói: “Làm vậy sẽ hợp với thiết kế của khách sạn LC, thứ nhất giống như là bảng chỉ đường cho mọi người, thứ hai sẽ tăng thêm phần thú vị, làm khách ở dưới lầu nhìn lên cảm thấy thoải mái, tuyệt vời.”

Trương Minh gật đầu nói: “Ý này rất tốt, không tốn kém bao nhiêu còn có thể làm cho người khác có cảm giác mới mẻ, tốt lắm.”

Diệp Lê nhẹ nhàng gật đầu, liếc mắt nhìn tôi cười một cái hỏi: “Vậy còn bên trong, cô có ý kiến hay đề nghị gì không?”

“A~ ở bên trong thì chúng tôi cũng đã có nghĩ qua.” tôi mở ra sơ đồ phác thảo mà tôi, Từ Lỗi và Vương Linh làm trong cuối tuần nói: “Mặc kệ nội thất có là gì, thì sắc thái chủ đạo phải là một trong mấy loại nguyên tố, bất luận là thế kỷ 20 hay thập niên 70 vẫn thịnh hành màu xanh thẫm và màu hoàng kim, biểu tượng cho một thế giới tốt đẹp, đối với khách sạn mà nói, chỉ cần phối màu nội thất thật tốt là đã nắm được cái hồn của bản thiết kế. Tôi có kiểm tra qua một chút, đồ trang trí bên ngoài chủ yếu là sắc trắng của trần châu, mang lại vẻ tĩnh lặng, thanh lịch, cao quý, vậy nội thất bên trong cũng cần phải nhất thống với bên ngoài, nhưng cũng không nhất thống quá mất, bởi vì Thái Nhất Dồn nói như vậy sẽ quá đơn điệu, làm khách sạn ngoại trừ đẹp ra còn phải để ý đến khách hàng, hơn nữa cần phải sử dụng tốt không gian, tôi và Vương Linh, Từ Lỗi cuối tuần trước có vẽ sơ đồ phác thảo, tránh không làm ảnh hưởng thị giác, sẽ dùng màu sắc tương phản, so sánh diện tích, dùng ram màu trầm nhiều hơn là màu lạnh, cũng sẽ dùng thực vật xanh làm các dây phân cách, thể hiện màu xanh biếc và nhân tính hóa cho bản thiết kế.

Trương Minh hỏi: “Nếu sử dụng nhiều màu nguyên tố có quá đột ngột hay không? Mặt khác tôi nhìn thấy xem bản phác thảo, có sử dụng thiết bị công nghệ và tượng điêu khắc nhỏ theo phong cách hiện đại, mà như vậy có vượt qua ngân sách hiện tại của chúng ta không?”

“Ở phương diện sắc thái chi phí cũng không cao lắm, có thể sử dụng âm nhạc để thay đổi sắc thái, ở khâu này chúng ta sẽ bàn bạc sau. Còn chi phí cũng không cần quá lo, công ty M quan niệm dùng ít tiền nhất để thiết kế tốt nhất, bây giờ Trung Quốc lấy Bắc Kinh, Nghiêm Châu, Thâm Quyển làm trung tâm, mà ở Trung Quốc không có hình thức buôn bán thiết kế, cũng không có phương pháp nào có thể xem xét được, nên chúng tôi tổng hợp kinh nghiệm của những khách sạn lớn bên Bắc Mỹ và Tây Âu nổi tiếng với thiết kế đặc biệt, rồi lấy thiếu bù thừa, cách tân lại các loại nội thất nguyên tố.” (Dịch xong vẫn không hiểu mình đang dịch cái gì :)) ~)

Hôm nay trong đầu tôi đã chuẩn bị rất kỹ lưỡng, nhất định phải bảo đảm quyền lợi của công ty, hơn nữa vẫn muốn kiên trì với ý kiến của chính mình. Công ty thiết kế M, nhất định phải có phẩm giá, sẽ không tùy tiện nhân nhượng, trừ phi lợi ích lớn hơn phẩm giá thì sẽ suy nghĩ lại.

Buổi tối, quản lý đặt phòng cho chúng tôi. Ở Trung Quốc, đôi lúc vấn đề sẽ được giải quyết trên bàn rượu, một bữa cơm, vài ly rượu, vấn đề gì cũng đều được giải quyết.

Cũng giống như chúng tôi, ban ngày ý kiến khác nhau, người phản bác người đồng ý, nhìn như trò chuyện vui vẻ thật ra là kiếm tuốt vỏ, nổ giương dầy. Mà buổi tối khi ăn cơm, không những không chán ngắt mà trái lại càng lúc càng có vẻ tốt hơn, cầm lên ly rượu, hai bên đều từng bước nhượng nhịn, uống xong ly

rượu, hai bên cùng đi chung một con thuyền. Như vậy cũng tốt, có thể giữ mặt mũi cho nhau, văn hóa rượu Trung Quốc không thể không làm cho người ta cảm thán.

Buổi tiệc chấm dứt cũng là lúc song phương đạt được sự thống nhất, quyết định chuẩn bị khởi công.

Tôi thường nói, rượu Trung Quốc có thể so với bách thảo, vừa tốt vừa ngon.

Hoàn hảo rồi, mọi người đều đạt được mục đích rồi.

10. Chương 11

Tàn tiệc, Ngụy Tử Minh nói muốn chở Diệp Lê về nhà, Diệp Lê lắc đầu nói : “Không cần, tôi ngồi xe của Phương Ngưng là được rồi.”

Ngụy Tử Minh nhìn tôi cười cười rồi quay lưng đi, thấy hắn đi xa, tôi quay lại cười hỏi Diệp Lê: “Ngụy Tử Minh đang theo đuổi cậu?”

Diệp Lê kinh ngạc nhìn tôi hỏi lại: “Sao cậu biết?”

“Aiz~” Tôi kéo tay cậu ấy đi vào bãi đỗ xe, vừa đi vừa nói: “Lúc thảo luận hai mắt lúc nào cũng dán lên người cậu, lúc ăn cơm cũng là thay cậu uống rượu, quỷ cũng nhìn ra.”

“Tôi còn nghĩ hắn biểu hiện không đủ rõ ràng.” Diệp Lê hơi xấu hổ cười cười “Nhưng mà, tôi không thích hắn.”

“Nga~ tôi biết.”

Diệp Lê mở to hai mắt, lại hỏi :“Cậu cũng biết???”

“Đương nhiên. nếu cậu cũng thích hắn thì đã đi cùng xe với hắn về rồi, cần gì phải chen chút trên cái xe QQ nhỏ của tôi.”

“Thật không nghĩ cậu có thể nhìn thấu mọi việc.”

“Quá khen, quá khen rồi.” tôi mở cửa xe “vào đi.”

Diệp Lê vào trong xe, cầm lấy cuốn sách ta để ở đầu xe, hỏi : ”Cậu cũng thích ?”

“Ừm, đại học từng đọc qua, nhưng giờ thì quên sạch rồi.” Tôi khởi động xe “Thời gian kẹt xe có thể đọc lại, đỡ phải nhìn kẹt xe mà bực bội.”

“A~ tôi nhớ được ‘mông già gò đất’ có một câu danh ngôn, đại khái là, nếu trải qua nhiều việc để có được một điều gì đó, so với không mất công sức mà có được điều người khác yêu thích, sẽ có cảm giác khoái trá, nhưng rất nhanh sẽ quên đi, tôi nghĩ đối với con người mà nói, chỉ có chính mình tự trải nghiệm, mới có thể thật sự hiểu được chân lý.”

”Nga~ ‘mông già gò đất’ có nói đoạn mở đầu sẽ có phần đáng sợ, nhưng chỉ được vài trang, về sau sẽ là một mảng sung sướng. Như vậy cũng tốt hơn là bình nguyên xinh đẹp chống đỡ núi cao hiểm trở, chỉ cần cậu vượt qua được ngọn núi, sẽ yêu thích ngay vùng đất trước mặt, leo núi quả thật là việc rất gian nan khổ sở, nhưng trả giá và gian khổ càng nhiều, sẽ thu được sung sướng và hạnh phúc càng nhiều. Tận cùng của đau khổ là hạnh phúc không tưởng, Aiz, sau khi về già, tôi sẽ nhớ những lời này.”

“Không nghĩ người bận rộn như cậu mà cũng có thời gian đọc sách.”

“Có gì đâu, thời gian là được luân chuyển mà, công việc chủ yếu là ngồi trước máy tính, mỗi ngày đều phải đọc cái này cái kia, đôi lúc tôi nghĩ nếu đem tôi vứt ở đảo hoang nào đó, chỉ cần có bộ sách, tôi sẽ không thấy nhàm chán.”

“Ừm, hiện tại cũng không có việc gì cần làm gấp, cũng không cần đi học, xem ra cũng nên học theo cậu, dùng thời gian nhàn rỗi đọc vài cuốn sách.” Diệp Lê buông quyển sách xuống, hỏi: “Cậu mua xe này bao lâu rồi?”

“Vừa mua năm trước.”

“Hèn gì nhìn còn rất mới, ra là cậu thích xe QQ?”

“Sai rồi” tôi cười nói: “Tôi thích Audi Q7, chỉ tiếc là không đủ tiền mua, nên lấy lười làm tiền, chọn mua QQ.”

“Trước khi mua xe tôi cũng có nghĩ tới Q7, thật rất đẹp, không nghĩ là cùng cậu thích chung một kiểu, à, hay là sau khi xong việc chúng ta cùng đổi xe đi.”

Tôi trêu chọc nói: “Tiểu thư, cậu thật xa xỉ, vừa mới mua chiếc xe xinh xắn kia không được bao lâu mà, đừng có thấy mới nói cũ chứ.”

“Tôi cũng chỉ thuận miệng nên nói thôi.”

“Nói đùa thôi.” Tôi quay lại nhìn Diệp Lê rồi nói: “Nếu điều kiện cho phép, tôi đã mua thứ mình thích rồi. Lúc vừa mua xe xong, còn nghĩ đợi đến khi có tiền sẽ đổi thành Q7, nhưng bây giờ thì quen rồi, hơn nữa cũng có cảm tình, không muốn thay đổi thói quen, tốt nhất là đem tiền tiết kiệm làm lương hưu. Cơ mà sao hôm qua cậu không nói là cậu cũng sẽ tới công ty của tôi?”

“Muốn nhìn xem cậu thấy tôi sẽ phản ứng thế nào.”

“Aiz~ vậy là nhìn thấy được rồi.”

“Đúng là thấy được, nhưng là xem nhẹ tôi, trực tiếp bắt tay với Trương sư phụ.” Diệp Lê thở dài, làm như cảm thán nói: “Cậu bây giờ khác trước rồi, lúc trước là hướng nội, còn bây giờ là mở toang.”

“Hơ ~ hiện tại vẫn hướng nội nha. Bình thường cũng rất ít nói chuyện, nhưng những lúc vì công việc, không thể không bắt mình hướng ngoại một chút.”

“Ừm, Phương Ngưng.” Diệp Lê dừng lại một chút rồi nói: “Sau này nếu có tâm sự, bất luận là điều gì, đều có thể nói với tôi, biết không?”

“Nga~” khoe miệng tôi gờ lên, “Biết rồi.”

“Biết là tốt rồi, à mà phải rồi, quản lý của cậu cũng rất thú vị, trước đem cậu giới thiệu là thủ hạ đắc lực của hần, hần sợ nhóm tôi hạch hợ, rất có ý tứ nha ~”

“Đúng nha~ quản lý rất có ý tứ, có ba anh chị em, ổng là anh hai tên Chân Văn Hiến, dưới có một em trai và một em gái, em trai là nhân viên công vụ, làm việc ở cục bảo đảm quyền lợi xã hội, tên Chân Văn Minh, em gái là biên tập tên Chân Văn Nghệ, có lần nói chuyện với đám bạn tôi có nói, nếu mẹ của Chân Văn Hiến sinh thêm một em trai hay em gái, có phải sẽ đặt tên là Chân Lưu Manh Văn Hóa hoặc Chân Văn Nhã?”

“Haha” Diệp Lê cười lớn nói: “Nay thật sự rất vui, có thể thấy được mặt khác của cậu,”

“Di~ Mặt khác là mặt nào?”

“Không nói cho cậu biết.”

“Aiz~...”

Tôi chở Diệp Lê về nhà, Diệp Lê trước khi xuống xe hôn một cái lên mặt tôi nói: “Lái xe cẩn thận, chúc cậu ngủ ngon.”

Nhìn cậu ấy gần trong gan tấc, tim tôi bắt đầu nhảy loạn xạ, muốn nói gì đó nhưng trong đầu lại trống rỗng, không biết chính mình nên nói cái gì, hay không cần phải nói gì.

Diệp Lê xoa nhẹ mặt tôi rồi xuống xe, rất nhanh liền hòa cả thân mình vào bóng tối.

Hôm nay trời không có trăng, sao chỉ có hai ba cái đang loe loe.

Gió đêm nhẹ thổi, ánh đèn chói mắt, cảnh đêm biến hóa kỳ diệu làm cho người ta nhìn đến say đắm, tôi vượt nhẹ lên chỗ Diệp Lê hôn, trong đầu cũng nghĩ mình đang nằm mơ, tâm vốn bình thản nay gợn sóng.

11. Chương 12

Những ngày tiếp theo thật sự rất thú vị.

Tôi và Diệp Lê bởi vì cứ biệt gặp lại, cũng vì quan hệ công việc, tiếp xúc càng lúc càng nhiều, sau tám năm chia lìa cuối cùng tôi cũng có lại thói quen có Diệp Lê bên cạnh. Dù có bao nhiêu gấp gáp, chúng tôi mỗi sáng đều sẽ gọi điện hoặc nhắn tin cho nhau, có khi cậu ấy sẽ sang nhà tôi ăn cơm, có khi cũng sẽ ngủ lại, có khi tôi cũng sẽ qua nhà cậu ấy, giúp cậu ấy dọn dẹp, hoặc là ngồi trên ghế sofa đơn thuần trò chuyện, cả hai đều không còn là cô gái trẻ ngây thơ, nên trong lời nói thường sẽ mang theo móc câu và cực đoan, nghĩ đến là không thể nhịn cười.

Thứ năm, Diệp Lê tiếp nhận phỏng vấn của Điền Hàm, cuối tuần bài phỏng vấn sẽ nằm trên mặt báo, phần lớn bài phỏng vấn là Điền Hàm khen ngợi sự tài giỏi của Diệp Lê và kiến trúc sư người pháp Đan Dâng, tôi mua hai tờ, một cái để đọc cái còn lại để cất giữ, khi Điền Hàm viết về khách sạn LC còn nó thêm về công ty thiết kế M, nhân tiện còn nhắc tới tên tôi, làm tôi không thể không mỉm cười, quả thật là nước phù sa không lưu ruộng ngoài, có thể nào cũng không quên quảng cáo cho người nhà a.

Mỗi khi có bài phỏng vấn nào của Điền Hàm, tôi cũng sẽ cắt ra rồi cẩn thận giữ gìn, bài viết mấy năm nay của cậu ấy tôi giữ cũng được hơn hai sấp văn kiện rồi, tôi nghĩ chờ đến khi chúng tôi về hưu, sẽ đem những bài báo này coi như lễ vật tặng cho cậu ấy, lúc đó Điền Hàm nhất định sẽ rất vui vẻ nha.

Bạn tốt chính là phải quan tâm lẫn nhau, đôi khi cũng nên gọi điện ân cần hỏi thăm một tiếng, muốn cuộc sống tốt đẹp hơn phải làm tốt nhiều thứ, tình yêu vốn cần nuôi dưỡng thì tình bạn cũng như vậy. Với tôi mà nói, những người thân nhất chỉ có bọn họ, cho nên tôi nhất định phải quý trọng.

Lần này cũng không ngoại lệ, tôi cắt xong bài phỏng vấn, một để trong sấp văn kiện, một gấp lại để trong cuốn sách, giống như một tấm hình, lưu giữ mãi mãi trong đáy lòng.

Dọn dẹp xong, tôi gọi điện cho Điền Hàm nói cho cậu ấy biết tôi đã đọc qua, viết không tệ, Điền Hàm hình như là đang chạy xe, xung quanh có chút ồn ào, cậu ấy lớn giọng nói: “Phương Ngưng, cậu và Diệp Lê có quen biết sao lại không nói sớm với tớ, vậy mà gọi là bạn tốt hả? Hại tớ khẩn trương nửa ngày xem xét tính cách của cô ấy, lúc phỏng vấn cũng phải thật cẩn thận, nếu biết sớm cậu và cô ấy có quen biết, tớ đâu cần phải khẩn trương như vậy nha~.”

“A~ như vậy là cũng coi như là rèn luyện sự chuyên nghiệp của cậu mà, đại phóng viên, có cái gì mà không đối phó được.”

“Dẹp đi, cái gì mà rèn luyện, nói dễ nghe là phóng viên, nói khó nghe là chuyên gia nhiều chuyện còn gì.”

“Nhiều chuyện cũng là kỹ năng sống nha, đừng nóng giận, cậu đang ở đâu? Sao lại ồn như vậy? Cuối tuần vẫn không chịu nghỉ ngơi hả?”

“Vốn định là nghỉ ngơi, nhưng sáng sớm bạn tớ gọi điện nói nhà chính phủ bên kia bị cháy, vừa mới đi lấy tin về, tớ là phóng viên đầu tiên đến nơi đó, haha, hiện tại rất vui vẻ nha~.”

Tôi bất đắc dĩ lắc đầu cười nói: “Nhà người ta bị cháy, cậu lại vui vẻ cười nói, sắp sinh nhật của Hồng San rồi, cậu đừng có quên rồi chọc cậu ấy tức giận đó.”

“Nha~ cậu không nói thì tớ quên mất luôn, tớ còn chưa có chuẩn bị quà, cậu tặng cậu ấy cái gì ý?”

“Tớ cũng không biết, đang định lái xe ra ngoài tìm thử.”

“Vậy cùng đi đi, tớ đang ở đối diện quảng trường nè, cậu lái xe tới đây đi.”

“Ừm.”

Tôi đặt điện thoại xuống, thay bộ đồ, trang điểm một chút rồi đeo ít trang sức chuẩn bị ra khỏi nhà, lúc này điện thoại vang lên, là Diệp Lê gọi, cậu ấy hỏi tôi đang làm gì, tôi nói: “Đang định ra ngoài mua quà sinh nhật, nếu cậu rảnh thì cùng đi, Điền Hàm cũng có đi, cuối tuần coi như đi shopping cũng tốt.” Diệp Lê đồng ý, sau đó kêu tôi đi đón cậu ấy, rồi cùng cậu ấy phóng ra quảng trường.

Dừng xe, từ xa đã thấy Điền Hàm bộ dạng khác người, trên cổ đeo dây chuyền, chân dép lê ngồi xổm ở bậc thang ăn kem, nhìn thấy chúng tôi liền nhảy dựng lên vẫy vẫy tay, miệng vẫn ăn kem, tôi xoa xoa huyết thái dương, nhìn Diệp Lê nói: “Thiệt ngại quá...”

“A~ không có, Điền Hàm thực đáng yêu, đi thôi.”

Đi đến chỗ Điền Hàm, cậu ấy trực tiếp xem nhẹ tôi, dùng chân chỏ đi tới chỗ Diệp Lê hỏi: “Diệp tiểu thư, báo hôm nay cô đã xem chưa?”

“Haha, gọi tôi là Diệp Lê đi, đã xem qua, tốt lắm, đem tôi và Đan Dâng thổi phồng, giống như nói bọn tôi là thiên tài...xem có chút chột dạ.”

“Aiz~ khiêm tốn, khiêm tốn rồi, tôi cũng chỉ là ăn ngay nói thật, còn sợ viết không đủ tốt, làm cô không thoải mái nha~”

Nhìn Điền Hàm tay cầm kem, mặt lại ra vẻ nghiêm trọng, tôi lại xoa xoa huyết thái dương “Điền Hàm tớ và Diệp Lê là bạn học, mọi người không có cách nhau lắm đâu, đừng có cô này cô kia, nghe rất khó chịu.”

Điền Hàm mặt đỏ, oán hận nhìn tôi nói: “Nói đến vụ là bạn học của Diệp Lê, tớ còn chưa có tính sổ với cậu đâu đó.”

Diệp Lê cười, chỉ vào một đồng kem trên tay Điền Hàm nói: “Kem ly rất mau chảy.”

“Nha~ gặp cậu kích động quá quên mất phải ăn nhanh.”

Điền Hàm tính cách rất vui vẻ, lần trước là phỏng vấn Diệp Lê, lần này lại cùng nhau dạo phố, nhìn các cậu ấy mong chóng thân thiết, nói chuyện vui vẻ cũng làm tôi vui vẻ theo.

Đi dạo phố đúng là hao tổn thể lực, đi khắp quảng trường làm chân của tôi nhức không chịu được, Diệp Lê hình như cũng mệt rồi, Điền Hàm mang dép lê vậy mà vẫn còn hí ha hí hửng, làm tôi không thể không cảm thán, làm phóng viên quả thật là phi thường hơn người nha.

Tôi mua cho Hồng San một cái áo choàng trắng, Điền Hàm mua nón Gucci, trả giá nửa ngày trời cuối cùng cũng mua được, Điền Hàm chơi đùa với áo choàng và mũ rồi than thở nói: “Làm được nhiều tiền liền mua vải dệt đắt tiền, nếu nói cho bà nội tớ biết, sẽ lại nói chúng ta xa xỉ cho xem.”

“Đúng nha~” Diệp Lê cười nói: “Cùng kiểu dáng, chất liệu, lại cùng một hãng, vậy mà lại đắt hơn những chỗ vỉa hè, cái này gọi là giá trị phẩm giá.”

Đi vào cửa hàng trang sức, bên trong có cặp bông tai Hồng San Hồ rất đẹp, không do dự tôi lập tức nhào vào mua ngay, Điền Hàm và Diệp Lê cũng mua được cái mình thích, Điền Hàm mua một chiếc nhẫn bạch kim, còn Diệp Lê mua vòng cổ được khảm ba màu bằng ngọc thạch.

Cùng nhau ăn xong cơm chiều, tôi đưa Diệp Lê về nhà, xuống xe tôi kêu to một tiếng: “Diệp Lê...”

“Phương Ngưng.”

Tôi và Diệp Lê cùng lúc kêu tên nhau rồi nhìn nhau cười, tôi nói: “Cậu nói trước đi.”

Diệp Lê lấy ra vòng cổ từ trong giỏ, nhẹ nhàng đeo lên cổ tôi, khẽ mỉm cười nói: “Tặng cho cậu.”

“A” Tôi cũng lấy từ trong giỏ ra đôi bông tai, đặt vào tay cậu ấy, “Lúc này nhìn vào liền thích, cảm thấy nó sẽ hợp với cậu, Hồng San Hồ tượng trưng cho, bình tĩnh, thông minh, bình an, mong cậu sẽ thích.”

“Nha~” Diệp Lê tháo bông tai đính, thay bông tai, ánh mắt trong suốt như nước hỏi: “Đẹp không?”

“Đẹp lắm.” màu đỏ của san hô và làn da trắng nõn làm nhau nổi bật, dưới ánh đèn đường càng khiến cho Diệp Lê thêm phần mờ ảo và quyến rũ.

“Tôi vào nhà đây, cậu về nhớ nghỉ ngơi một chút.”

Truyền thuyết kể rằng thạch là vật may mắn, là tinh hoa của biển và trời, sẽ đem lại may mắn cho người đeo nó.

Thành phố vào đêm giống như một ngọn đèn hải đăng, cũng giống như ánh đèn nê-ông, sáng đẹp là vậy, kinh người là vậy. Từng trận còi xe từ đằng xa truyền tới cứ như những cơn sóng nhỏ đập vào bãi cát trắng, khiến cho người ta chìm nổi vào hư ảo.

Đầu hạ, thời tiết đương nhiên khô nóng, tôi vuốt sợi vòng cổ, cảm giác lành lạnh truyền đến làm tăng thêm vài phần dễ chịu, aiz~ cảm ơn cậu, Diệp Lê.

12. Chương 13

Sinh nhật Hồng San, vội làm cho xong công việc, tôi phi như ngựa cùng Diệp Lê chạy thẳng tới Hồng gia.

Diệp Lê vốn không muốn đi, cậu ấy không thích những nơi náo nhiệt, còn nói không có quen biết Hồng San, tự nhiên đi đến như vậy có chút khó coi. Tôi lần nữa năn nỉ, làm cậu ấy bất đắc dĩ đi chọn quà rồi cùng tôi đi.

Mấy năm nay tôi chỉ có hai người bạn là Điền Hàm và Hồng San thôi, với tôi mà nói hai người họ chính là người thân, tôi nghĩ đem Diệp Lê giới thiệu cho hai cậu ấy quen biết, cũng tin là các cậu ấy nhất định sẽ thích Diệp Lê, đồng thời cũng hy vọng Diệp Lê cũng sẽ thích hai cậu ấy, chúng ta cũng có thể có thêm nhiều bạn tốt.

Đến được nhà Hồng San, đã thấy cậu ấy bày một bàn đồ ăn, chợt nhìn thấy Diệp Lê, Hồng San lạng người một chút rồi dụi dụi mắt, có chút nghi ngờ hỏi: “Phương Ngưng, vị này...tớ thấy giống với người Điền Hàm đã phỏng vấn lắm, Diệp Lê phải không??”

“Aiz~ không phải giống, chính là Diệp Lê.” Tôi kéo Hồng San đến đối diện với Diệp Lê giới thiệu: “Đây là Hồng San, sinh viên tuổi trẻ tài cao của Thanh Hoa môn lịch sử, đồ cổ giám định gia, là bạn học cũng kiêm luôn bạn tốt.”

“Haha, xin chào, đột nhiên đến nhà cậu, có chút lỗ măng, xin thứ lỗi.” Diệp Lê đem ra món quà đã lựa chọn thật kỹ đưa cho Hồng San rồi nói :“Sinh nhật vui vẻ.”

“Cám ơn, cậu khách sáo quá, cậu có thể tới đây là vinh hạnh của tớ mới đúng.” Hồng San nhận quà cười nói: “Tớ và Phương Ngưng biết nhau nhiều năm, lại là bạn tốt mà bạn của bạn tốt cũng chính là bạn, đừng có khách sáo, vạ lần cũng đừng khách sáo.”

“Được.”

Hồng San nhìn tôi liếc mắt một cái, lại nhìn chăm chăm vào giỏ của tôi, tôi vội vàng đem từ trong giỏ ra áo choàng đã được cẩn thận gói lại, đưa cho cậu ấy nói: “Đừng có nhìn tớ như vậy, tớ không có quên mua quà sinh nhật cho cậu đâu, nè thọ tinh, sinh nhật vui vẻ.”

“Aiz~ không có phép tắc, trước khi vào cửa phải đem lễ vật ra trước chứ.” Hồng San không khách sáo lập tức mở gói quà. “Di~ rất được nha~ cũng là cậu tốt, ngày mai liền mặc nó đi ra ngoài.”

“Aiz~ sinh nhật cậu nếu đổi thành cuối tuần thì tốt rồi, chúng ta có thể cùng nhau ra ngoài chơi.”

“Hừ, đều lớn như vậy rồi, không cần chú ý hình thức quá, bạn bè tụ tập lại là tốt lắm rồi, để cái tuổi trẻ ngông cuồng lại cho bọn nhỏ đi.”

“Nha~” tôi đi tới bàn thức ăn , nhìn toàn là thức ăn liền hỏi: “Đây là cậu làm?”

“Không phải, tớ làm sao có thời gian làm nhiều món như vậy, là đặt của khách sạn, bọn hần vừa mới mang tới thôi.” Hồng San đưa tách trà cho Diệp Lê “Động Đình Bích Loa Xuân, hương trà xa ngàn dặm. Bích Loa Xuân tốt nhất, cậu nếm thử đi.”

“Cậu thích uống trà?” Diệp Lê nhận tách trà, nhấp một ngụm chậm rãi đánh giá: “Màu rất đẹp, mùi cũng rất thơm, hương vị lại thật nồng, lâu rồi chưa có uống qua trà tốt như vậy nha~.”

“A~ trà này là cha tớ tặng, bình thường không dám uống, nhìn ra được cậu rất có hiểu biết đối với trà.”

“Hiểu biết sơ thôi, hồi đại học bởi vì sự phụ của tớ rất thích uống trà nên có theo hần học qua trà đạo, học đòi văn vẻ ấy mà, đối với người yêu trà quý trà như cậu còn kém rất xa.”

“Khiêm tốn quá rồi.” Hồng San cười nói: “Trước có nghe Điền Hàm nói cậu và Phương Ngưng là bạn học, thật tốt quá, chúng ta đều từ Phương Ngưng quen biết, còn có thể tụ tập ở đây.”

Nghe Hồng San nhắc đến Điền Hàm, tôi nhìn đồng hồ buồn bực nói: “Điền Hàm sao còn chưa tới? Sớm đã dặn cậu ấy đến sớm một chút rồi mà.”

Đang nói thì nghe giọng Điền Hàm oanh tạc ngoài cửa lớn: “Hồng San!! Mau mở cửa, mở cửa mau, tớ mệt muốn chết rồi nè.”

Diệp Lê đi vài bước lại cửa lớn, mở cửa ra, Điền Hàm tay ôm cái bánh kem hai tầng, thật giống gấu ôm cây la hét um sùm: “Đừng có trách tớ tới trễ, cũng tại cái bánh kem bự này nè, không biết tại sao hôm nay có nhiều người sinh ra như vậy, người đặt bánh kem cũng nhiều nữa, tớ chờ muốn lòi mắt luôn, chút nữa phải ăn nhiều bánh một chút, hai tiếng đợi chờ của tớ đó.” Điền Hàm nói một hơi không cho chúng tôi cơ hội giải thích, cậu ấy buông bánh kem quay lại nhìn “Nha!!! Diệp Lê cũng tới hả?!”

Chúng tôi vì cậu ấy mà cười thở không ra hơi, ôm cái bánh lớn như vậy, còn có thể suy nghĩ ra lý do tới muộn thật chuẩn xác, thật là khó cho cậu ấy rồi.

Không cho Điền Hàm lấy lại hơi Hồng San liền đưa tay ra nói: “Quà đâu?”

“Bánh kem không tính là quà hả?!”

Điền Hàm tay nắm chặt giỏ, tôi biết tám phần là cậu ấy thấy chính mình thật hợp với cái mũ kia, luyến tiếc không muốn đưa cho Hồng San. Giống như sinh nhật lần trước của tôi, cậu ấy rõ ràng là mua cho tôi cái ba lô nhỏ, nhưng khi nhìn vào gương soi đi soi lại vài lần cuối cùng lại không muốn tặng tôi, làm tôi phải mất nhiều sức giành giật với Điền Hàm mới lấy được, nhìn bộ dạng của Điền Hàm lúc đó so với việc lấy được quà thú vị hơn.

“Không tính.” Hồng San hướng Điền Hàm đưa tay, giống cô gái nhỏ bảy tám tuổi nũng nịu nói: “Hàm tỷ tỷ, người ta muốn sinh nhật phải có quà.”

“Lớn như vậy còn sinh với nhật, càng làm càng già thêm thôi.” Điền Hàm bị Hồng San bức bách liền mở túi, lấy ra cái mũ luyến tiếc nhìn một cái rồi quăng vào tay của Hồng San nói: “Cho cậu.”

Hồng San vui vẻ đội mũ rồi khoác lên người áo choàng tôi tặng, giống như khổng tước xé đôi bộ dạng thật đẹp, Điền Hàm đỏ mặt giữ chặt Hồng San vừa nhìn mũ và áo choàng vừa nói: “Cho tớ thử, cho tớ thử xem, nhất định sẽ thật đẹp cho xem.”

Hồng San một phát nắm lấy tay cậu ấy nhìn thấy chiếc nhẫn, ánh mắt liền sáng lên: “Nhẫn đẹp nha, đưa đây để tớ giúp cậu giám định chất lượng, trước không có thấy cậu đeo, mua khi nào? Hay là ai tặng?”

Điền Hàm tháo nhẫn xuống, đắc ý nói: “Là tự mua.”

“Thật là tự mua?”

“Đương nhiên, không tin cứ hỏi Diệp Lê và Phương Ngưng nha~”

“Thật đáng lo, để xem đã.” Hồng San đeo nhẫn lên tay, đảo bàn tay nhìn trái nhìn phải “Tuy vàng không đủ tinh khiết, nhưng cũng thanh nhã lắm, món quà này thật thích, cảm ơn cậu Điền Hàm.”

Điền Hàm phát hiện mình bị lừa, gào khóc thảm thiết, cơ mà đã muộn rồi.

Nhìn hai cậu ấy bát nháo, Diệp Lê nói: “Các cậu tình cảm thật tốt.”

“Đúng nha~ chỉ mong cậu có thể thích hai cậu ấy.”

“A~” Diệp Lê cười nói: “Đã thích rồi.”

Tôi nhẹ nhàng cầm tay cậu ấy, tiếng cười vui của Điền Hàm và Hồng San thỉnh thoảng truyền đến, làm tâm tình trước đây chưa từng có xuất hiện.

Sinh nhật của bạn, đương nhiên phải uống rượu, tửu lượng của tôi không tính là tốt cũng không nói là không tốt, nhưng sau vài ly Hạ Đổ, không biết do rượu hay tâm tình tốt, tôi say.

Người mời ta uống, ăn uống linh tinh, nói đủ thứ chuyện trên đời, Diệp Lê cũng uống một ít rượu, cậu ấy luôn cười, cười theo kiểu trầm tĩnh, bông tai bắt lấy ánh đèn phản chiếu lên mặt, làm hai má cậu ấy có chút hồng, làm cậu ấy có thêm phần rực rỡ, cũng có thêm vài phần diêm dúa lãng lợ, trên người của cậu ấy giống như tập trung hết thấy xinh đẹp của thiên hạ.

Tôi dựa vào Diệp Lê, tay cậu ấy vòng qua hông của tôi, mùi hương truyền đến, đầu óc lờ lờ, đột nhiên trong lòng có vài tia rung động, tôi miễn cưỡng thức được có nhiều thứ, tựa hồ đã không giống lúc trước.

13. Chương 14

P-note: Chương này cá nhân thấy nhức đầu chả có hay ho gì, xem hại não tăng bốc TQ quá thể, được mỗi vài đoạn cuối là có chút kịch tính, đọc tới chương này thỉnh thoảng đọc vài đoạn đầu và cuối, kéo lại gây nhàm chán hết hứng thú đọc tiếp

Lúc nghỉ trưa, ánh nắng theo cửa sổ thủy tinh rọi vào, làm cho văn phòng đắm chìm trong màu vàng rực rỡ, giống như Thượng Đế muốn cho ánh sáng may mắn chiếu vào người của tôi, tôi thoải mái ngửa mặt ngồi ở ghế xoay nghỉ ngơi, tận hưởng ánh nắng trời ở trên khuôn mặt.

Sau sinh nhật của Hồng San, công việc thật rất bận, vài tia rung động của tôi đối với Diệp Lê đã bị ép xuống đáy lòng, aizz~ có lẽ vì cô đơn quá lâu, nên phát sinh ra cảm tình bất lương với bạn của mình, tôi tự giấu.

Buổi chiều hẹn Trương Minh đi tới công trường, chúng tôi nói chuyện rất lâu, trước kia từng nghe nói Trương Minh rất hay soi xét, tôi còn lo sẽ không cùng hắn làm việc được, mấy ngày nay mới phát hiện Trương Minh không có giống như trong truyền thuyết. Xế chiều trừ bỏ nói chuyện về công việc, chúng tôi còn nói tới dân sinh, bảo hiểm, an toàn xã hội, chính trị.

Sau khi xem qua cách bài trí của đại sảnh lầu hai, Trương Minh có nói đến Khổng Tử, hắn nói: “Suốt khoảng thời gian dài mọi người đã tranh luận rất kịch liệt về chuyện Trung Quốc có tồn tại Nho giáo hay không, có nhiều Quốc Học gia nói Nho Giáo không phải một tôn giáo, bởi vì Nho giáo không có sùng bái thần thánh, cũng không có thiên đường hay Niết Bàn cực lạc, không có bờ bên kia thế giới này nọ, càng không có tư tưởng siêu phàm thoát tục của Phật giáo, nhưng không ít người thích Nho giáo, bởi vì bọn họ cảm thấy Nho giáo có nơi Tể Tự, có giáo lý, có lễ nghi, mấy ngày trước có cùng một người bạn nói về vấn đề này, lúc đó tôi nói Nho giáo không phải tôn giáo, bạn tôi lại nói phải, chúng tôi biện luận rất nhiệt huyết, nói đủ các lý do, rất sôi nổi, Phương Ngưng, còn cô thì sao?”

Trương Minh là đang khảo nghiệm kiến thức của tôi sao? Vấn đề này căn bản đầu cần phải trả lời, rõ ràng là có ý đồ gì đó, tuy nói bây giờ là đang trò chuyện phiếm, nhưng tôi là đại diện của công ty M, nói chuyện phiếm cũng sớm đã không còn là nói chuyện phiếm rồi, tôi đương nhiên hiểu rõ công ty M phải lấy được lòng của Trương Minh, bởi vì sau khi trang hoàng xong cho khách sạn, Trương Minh chỉ cần khen một câu còn hơn trăm ngàn cái quảng cáo khác, đây gọi là uy lực của danh nhân.

Tôi nhanh chóng suy nghĩ rồi nói: “Cá nhân tôi cũng nghĩ như Trương lão, Nho giáo chỉ là một loại học thuyết phi tôn giáo, nhưng nói Nho giáo là tôn giáo cũng không có gì sai, vừa rồi ngài có nói qua, Nho giáo có giáo lý, lễ nghi, cũng giống như những truyền thống của những tôn giáo khác, nhưng cũng không có đặc điểm nào giống như tôn giáo khác, Nho giáo có vẻ rất huyền bí, Phật giáo có Niết Bàn cực lạc, Christ có thiên đường mà Nho giáo lại không có gì, lại nói có đạo giáo có ‘Tam Thanh tứ ngự’, Phật có ‘Bồ Tát la hán’, mà Nho giáo không có thần thánh cũng không có thiên sứ. Bất quá chính là Nho giáo đã trở thành một nét văn hóa Trung Hoa, nhà nhà đều bị ảnh hưởng bởi nó không ít rồi, từ góc độ này cho thấy Nho giáo tuy là thuyết học nhưng vẫn là tôn giáo.”

“Nói rất đúng, nói đến tôn giáo tôi nghĩ đến vài hiện tượng ở Trung Quốc” Trương Minh nói “Hiện tại người trong nước có chút sùng bái thích so sánh với phương Tây, ví dụ như trong khu vực chúng ta có Trung Quốc Silicon Valley, Quận Lục gọi là Trung Quốc Manhattan, Tô Châu gọi là Đông Phương Venice, Cửng Ly kêu là Ny Khả Cơ Đức Mạn, nghe thôi cũng đã thấy rất cường đại, phương Tây có chúng ta cũng có, tự hào nhưng cũng tự ti, chờ nước Mỹ gọi lên biệt danh ‘Trung Quốc Bắc Kinh’ thì chúng ta mới thật sự nên tự hào, quốc gia lãnh thổ có thể dễ dàng khuếch trương, nhưng quốc dân muốn trở nên mạnh mẽ lại rất khó.

Bây giờ cường đại hơn, nên có nhiều phổ người hoa, hiện tại Trung Quốc chỉ lớn chứ không mạnh, muốn kiêu ngạo thì còn hơi sớm.”

“Vâng.” tôi cười nói: “Người trong nước trước tôn sùng Hoàng Đế, bài vị trong nhà thường viết ‘Thiên Địa quân thân sư’ sau sửa lại thành ‘Thiên Địa quốc thân sư’ từ sùng bái Hoàng Đế đổi thành sùng bái quốc gia, chỉ tiếc là Trung Quốc quá lớn, chưa đủ kiên định, cũng không đủ mạnh nên thỉnh thoảng có một ít quốc gia chen nhau đổi tiền mặt Trung Quốc, quan hệ ở quốc tế cũng chỉ ở mức trung bình, hiện nay Trung Quốc cách lý tưởng của chính mình còn rất xa.”

Trương Minh gật đầu nói: “Còn nhỏ dễ dạy, có lý tưởng, nhìn xa trông rộng, còn mạnh mẽ nữa, tốt lắm.”

“Haha, Trương lão quá khen rồi...”

Tôi âm thầm cảm thấy may mắn, chuyện này cũng từng tiếp xúc qua, chưa có làm cho công ty mất mặt..

Màn đêm dần buông xuôi.

Diệp Lê buổi sáng có nói tôi cần tăng ca, tự nhiên muốn đi xem cậu ấy như thế nào, không do dự liền đi ngay, trực tiếp chạy thẳng tới công ty của Diệp Lê. Ngày hôm qua nhìn thấy bánh cuốn, vốn định sẽ làm bánh cuốn cho Diệp Lê ăn, nhưng làm bánh cuốn rất tốn thời gian nên chỉ có chuẩn bị trước mọi thứ ngày mai làm cho cậu ấy ăn.

Công ty của Diệp Lê tôi có đi qua hai lần, bởi vì đi lúc xế chiều nên không nhìn thấy nhiều người, nơi đó là đoạn đường nhộn nhịp, tuy không tính là lớn nhưng có đầy đủ, phòng họp, phòng nghỉ, phòng tiếp nhân viên, cần có đều có.

Văn phòng của Diệp Lê cũng bình thường, bố trí vô cùng truyền thống, đứng ở cửa sổ có thể nhìn thấy toàn bộ dưới lầu, trên tường treo một ít ảnh chụp kiến trúc, trước bàn làm việc có vài vật kỷ niệm, như là ngà voi được chạm khắc làm bằng tượng đồng, dính chút màu nâu trên mặt bàn, làm phòng làm việc của cậu ấy mang chút đáng vẻ tức giận, tôi từng cười nói Diệp Lê lơ đãng sáng tạo lại rất đẹp, Diệp Lê giống như con nít được cho kẹo khoe khoang nói bởi vì trên người có máu chuyên gia mỹ thuật, tôi mím môi cười từ đó về sau vì ngăn chặn tính tự kỷ của cậu ấy nên không bao giờ tùy tiện khen.

Tháng máy lên thẳng tầng mười tám, bảy giờ hơn, ai có thể về đã về hết, hành lang có chút vắng vẻ, đi vào tầng F tôi dừng lại trước cửa phòng Diệp Lê, nghe được tiếng gì đó kỳ lạ truyền đến, lại không có tiếng nói nào, lo cho Diệp Lê có chuyện tôi trực tiếp đẩy cửa đi vào, mắt mở to nhìn màn hấp dẫn bên trong...

~

14. Chương 15

Tôi vừa nảy nhìn thấy gì? Nhìn thấy cái gì???

Tôi nhìn thấy một cô gái cổ chấp hôn Diệp Lê, đúng...đúng nha, chính là một cô gái đang cổ chấp hôn một cô gái khác, ngoài trừ nhìn thấy ở trong phim, đây là lần đầu tiên trong đời nhìn thấy, nhìn thấy rõ ràng là nữ hôn nữ, hơn nữa còn là cổ chấp hôn, người bị cưỡng hôn lại là bạn của tôi...Diệp Lê toàn lực giãy nảy nhưng vô ích.

Một cỗ lửa giận và thất vọng len lỏi vào từng mạch máu, tôi nhẹ ho một tiếng, hai người nghe được liền dừng lại, cùng lúc quay đầu nhìn tôi.

Diệp Lê lùi về sau hai bước, bảo trì khoảng cách với người kia, tôi đây mới nhìn rõ được, người kia nhan sắc diễm lệ, dáng người cao đầy đặn nhưng nhìn rất cân xứng, mái tóc dài đỏ thắm được uốn xoắn xòa trên vai, cặp ngực đầy đặn được bó sát bởi chiếc áo lam, theo hô hấp của người kia mà nhấp nhô lên xuống, khuôn mặt mang theo nét xinh đẹp ma quái, lại mang nét ương ngạnh ngỗ ngược hấp dẫn động lòng người.

Nhìn xuống một chút tôi thấy trên tay của người kia được quấn băng, đây có phải là lý do Diệp Lê không dùng hết sức để đẩy cô ấy ra? Vô lực giãy dụa là sợ làm đau, hay là cam tâm tình nguyện để người kia hôn? Hai người đến cuối cùng có mối quan hệ gì.

Vô số nghi vấn hiện lên trong đầu, Diệp Lê chưa từng nói với tôi về người này, vì sao lại chưa bao giờ nói với tôi? Trong lòng tự nhiên lại xuất hiện vô số mùi vị, có chua xót, thần thờ, khản trương cùng yếu ớt bất đầu từ bụng dâng lên rồi lan truyền ra ngoài, loại cảm giác này đúng là muốn chết không được sống cũng không xong.

Cô ấy nhìn tôi với vẻ bất mãn, mang theo chút tức giận nói: “Cô là ai? Không biết gõ cửa trước khi vào sao? Phép lịch sự cơ bản cũng không biết hả?”

“Cậu ấy là bạn của tôi, chú ý lời nói của chị đi.” Diệp Lê lạnh lùng nhìn cô ấy rồi đi đến bên cạnh tôi nhìn tôi xong lại gục đầu xuống về mặt cực kỳ xấu hổ.

“Chị là không biết nha, người như em cũng có bạn.”

Diệp Lê mở cửa đối với cô gái nói: “Chị mau đi, tôi còn phải làm việc.”

“Diệp Hàng còn chưa tới, chị chưa đi được.”

“Chị đừng quá phận.”

“A” cánh tay quấn băng của cô gái chỉ vào Diệp Lê nói: “Hai người chúng ta, ai mới là kẻ quá phận?”

Diệp Lê trong ánh mắt lóe lên tia áy náy, nhìn cô gái lãnh đạm nói: “Cho dù tôi đối với chị có quá phận cũng do tự chị chuốc lấy, trong lòng chị chắc chắn hiểu rõ mà, hiện tại tôi không muốn cãi nhau với chị, mau đi. Công ty này trước không chào đón chị, sau này cũng sẽ không.”

“Nói chuyện không thể bớt tuyệt tình một chút sao, chị vừa mới nói, Diệp Hàng chưa đến, chị chưa muốn đi.” Người kia đi đến bên tủ rượu, lấy ra ly có chân dài, rót rượu vang đỏ, ly chân dài một khi được rót vào rượu vang đỏ, bên trong sẽ ánh lên giống như ngọn đèn, phản chiếu ra ngoài màu hồng sáng, muôn màu muôn vẻ, nhưng tại nơi này được bầu không khí hỗ trợ, vốn là sáng bóng tươi đẹp lại biến thành ảm đạm u ám.

Người kia hình như đối với nơi này rất quen thuộc, tôi nhìn Diệp Lê hi vọng cậu ấy sẽ nói với tôi điều gì đó, hoặc ám chỉ bằng đôi mắt cũng được, cậu ấy chỉ mím môi thật chặt, đứng ở cửa, ngón tay tái nhợt nắm chặt nắm khóa cửa, tuyệt không nhúc nhích.

Người kia liếc nhìn tôi rồi ngồi lên ghế sa lon, châm lên điếu thuốc, biểu cảm giống như không coi ai ra gì, cần bao nhiêu quyền rũ có bấy nhiêu quyền rũ.

Đêm nay tiết trời có vẻ oi bức, mồ hôi ở trên trán cứ thi nhau chảy xuống. Tôi cố gắng làm như cho chính mình nhìn như bình tĩnh, đem hộp cơm đặt trên bàn coi như không có gì ngượng ngùng nói với Diệp Lê: “Sợ cậu chưa ăn cơm nên làm vài món đem tới đây, cơ mà hình như tôi đến không đúng lúc.”

Diệp Lê trên mặt có chút trắng bệch giương mắt nhìn tôi, sốt ruột nói: “Đừng hiểu lầm, không như cậu nghĩ, chút nữa sẽ giải thích với cậu.”

Tôi đột nhiên cảm thấy tức giận, giải thích cái gì? Tôi đâu có là gì của cậu.

Vừa định nói “Không cần, tôi phải đi rồi.” liền truyền đến tiếng đập cửa, sau đó là một chàng trai mang theo bó hoa hồng đỏ xuất hiện, hắn đứng ở cửa trước lớn tiếng gọi Diệp Lê, tiếp theo đi lại gần người kia nhìn không chớp mắt, đem hoa đưa cho cô gái, lại cúi đầu nhìn cánh tay hỏi: “Bị làm sao?”

“Không cần thận vuốt vào mảnh thủy tinh thôi, vết thương nhỏ, không sao.” Người kia nhận hoa thoạt nhìn bộ dạng cao hứng, ôm cổ chàng trai còn đặt trên mặt hắn một nụ hôn.

Rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra vậy? Tôi có chút hoang mang rồi.

~

15. Chương 16

Hai người họ ân ái xong mới ý thức được sự có mặt của tôi, chàng trai đứng trước mặt tôi, do dự hỏi: “Cô thoát nhìn có chút quen mặt, cô là...”

“Phương Ngưng” Diệp Lê thay tôi trả lời, rồi nói với tôi: “Đây là anh của tôi, Diệp Hàng.”

Khó trách tôi nhìn hắn có chút quen mặt, ra là Diệp Hàng, lâu như vậy không gặp, hắn thay đổi không ít, vẻ trẻ con đã không còn thay vào đó là khuôn mặt anh tuấn, dáng người còn rất cao lớn, khuôn mặt góc cạnh rất rõ ràng, trên vầng trán phất phất một loại thần thái hơi buồn cười, tóc ngắn toát loạn đen thui, lại giống như cổ tình tạo thành, đôi môi thâm thụy, ánh mắt màu nâu dễ khiến những cô gái trẻ si mê.

“Phương Ngưng? Em là Phương Ngưng?” Diệp Hàng trong mắt kinh ngạc.

“A, đúng vậy, đã lâu không gặp.”

“Không phải đã lâu, mà là lâu thật là lâu, em bây giờ đang làm gì?”

“Thiết kế, còn anh?”

“Anh làm ở viện nghiên cứu khoa học, a~ không nghĩ sẽ gặp em ở đây” Diệp Hàng chuyển hướng nhìn Diệp Lê hỏi: “Em tìm được Phương Ngưng sao lại không nói anh một tiếng? Tìm được lúc nào đó?”

“Anh mau đi tiệc đi” Diệp Lê nhìn người kia thúc giục nói: “Đi nhanh đi, hôm nay rất phiền rồi, không muốn nhiều lời nha~.”

“Nha đầu..” Diệp Hàng thở dài, lấy ra danh thiếp đưa cho tôi: “Sau này phải thường xuyên liên lạc.”

Tôi nhận danh thiếp để vào trong túi cười nói “Được.”

Diệp Hàng kéo tay cô gái nói: “Chúng ta đi thôi.”

Hai người họ cùng nhau ra khỏi cửa, người kia vừa ra khỏi cửa liền quay đầu liếc tôi, trong mắt còn kèm theo địch ý, đúng vậy, chính là địch ý. Người lúc nào cũng sống một mình như tôi, đối với những loại cảm giác cực kỳ nhạy cảm, chỉ là tôi không hiểu rõ lắm, tại sao người kia lại có địch ý đối với tôi?

Bọn họ đi rồi, tôi nhìn Diệp Lê, Diệp Lê nhìn tôi, hai người tựa như không biết nên nói cái gì, không khí tràn ngập xấu hổ, cuối cùng là tôi đánh vỡ sự yên lặng nói: “Cậu ăn cơm chưa?”

Diệp Lê nhẹ lắc đầu, nhìn cậu ấy cái gì cũng không nói làm tôi có chút tức giận nhưng lại đè nén xuống, mở caramen nói: “Ăn đi cho nóng, buổi tối đừng tăng ca trễ quá, tôi về trước.”

Tôi khoác giỏ, chuẩn bị rời đi, vừa bước được hai bước liền nghe Diệp Lê từ phía sau hỏi: “Cậu không hỏi tôi người kia là ai sao?”

Tôi đã chờ cậu nói, nhưng cậu đã nói gì sao? Nếu cậu không muốn nói, tôi cần gì phải hỏi? “Tôi dừng chân:” “Cậu nếu muốn nói thì sẽ nói, đâu cần tôi phải hỏi.”

“Cậu không hỏi, tôi phải nói như thế nào?”

Cậu rõ ràng nói cần giải thích với tôi, lúc này im lặng lâu như vậy, một câu cậu cũng không nói, như vậy tôi phải thế nào? Nếu không kìm nén hẳn là tôi đã bùng phát rồi, châm chọc nói: “Cần phải hỏi sao? Cô ấy hôn cậu, cậu không từ chối, hai người rõ ràng như vậy, còn muốn tôi hỏi cái gì?”

“Không phải như cậu nghĩ.” Diệp Lê đột nhiên lớn tiếng: “Trên tay cô ấy có vết thương, nếu tôi cực lực giãy dụa miệng vết thương sẽ rách, cô ấy là vì tôi mà bị thương, tôi không thể không nhường.”

A~ quả nhiên là sợ cô ấy đau nên mới không đẩy ra, tôi hít một hơi thật sâu, ngăn chặn cơn tức giận của mình nói: “Nếu đau lòng thì đừng nên giãy dụa, được rồi, tôi phải đi.”

Diệp Lê giữ chặt tôi, đôi mắt đỏ lên một chút, cậu ấy liên tục chất vấn: “Cậu thật sự đối với cô ấy không có chút hiếu kỳ nào? Không muốn hỏi tôi và cô ấy có quan hệ như thế nào? Vì sao cô ấy lại đến chỗ tôi? Cậu nhìn thấy cô ấy hôn tôi, bộ dạng lại có thể ơ như vậy? Một chút thắc mắc cũng không có? Đến cuối cùng trong lòng cậu tôi có vị trí nào không?”

Tôi nhìn Diệp Lê, nhìn chằm chằm vào môi cậu ấy, nơi đó vừa bị người kia hôn, trên mặt còn có mùi hương của người kia, lòng như có một vết rách, đau muốn nghẹt thở, từng luồng tức giận lên tới đỉnh đầu, muốn kìm nén cũng không kìm nén được, gạt tay cậu ấy ra lạnh lùng nói: “Hai người có quan hệ gì thì liên quan gì tới tôi?”

“À ra là không liên quan gì tới cậu...” Diệp Lê sâu thẳm cười, có chút suy sụp ngồi lên ghế sa lon, tay đỡ trán thấp giọng nói: “Vậy được rồi, cậu đi đi.”

Nhìn Diệp Lê như vậy, lòng cảm thấy thực đau, nhưng vừa nghĩ tới cậu ấy không đành lòng đẩy người đàn bà kia ra, lửa giận lại nổi lên, cuối cùng đẩy cửa rời đi.

Đi xuống lầu, tôi ngồi trong xe đến ngăn người, trên đường những ngọn đèn đan xen nhau, xám, hồng, lục lấp lóe xa gần.

Đêm nay bóng đêm hình như rất đẹp, mà tôi bây giờ không có tâm tình để thưởng thức cảnh đêm.

16. Chương 17

Buổi tối tôi mất ngủ, ở trên giường, nằm xuống rồi ngồi dậy, lăn bên trái, lăn bên phải, cả đêm rối rắm.

Chờ cơn giận đi xuống, chờ lòng bình tĩnh lại, mới giật mình nhận ra tôi từ rất lâu không có xúc động như vậy.

Đúng vậy, tôi xúc động, ở trước mặt Diệp Lê xúc động.

Tôi không có nghe cậu ấy giải thích, cũng không có kiên nhẫn chờ cậu ấy khôi phục cảm xúc, càng không thể khống chế tốt tâm tình của mình, vô phương khống chế, cứ như vậy trước mặt cậu ấy xúc động, thất lễ.

Như vậy để ý người khác hôn cậu ấy, rất để ý, không thể nghi ngờ rằng tôi rất để ý Diệp Lê, để ý đến mức tôi cũng không hiểu tôi đối với cậu ấy sao lại để ý sâu đậm như vậy.

Bởi vì để ý nên mới thích, bởi vì thích nên mới để ý, đối với cảm tình tôi không có chậm chạp, tôi với Diệp Lê không giống nhau. Thở còn biết không ăn cỏ gần hang, nhưng tôi lại đối với bạn của mình có thứ tình cảm khác, thật muốn chết, không những là bạn, mà còn là phụ nữ...

Phụ nữ thì sao? Diệp Lê có thể chịu được người đàn bà kia hôn, như vậy cậu ấy đối với loại cảm tình này không có ghét bỏ, vậy nếu tôi thẳng thắn nói với cậu ấy, cậu ấy có tiếp nhận không? Tôi tin Diệp Lê cũng để ý tới tôi, nếu không để ý, cậu ấy cần gì sau tám năm ly biệt vẫn quan tâm tới, đối với điểm này tôi chưa từng nghi ngờ, cho dù khi tôi thẳng thắn cậu ấy không tiếp nhận, chúng tôi vẫn có thể làm bạn tốt. Aiz~ trước nên từ bỏ đi, vừa mới tái hợp được một tháng, đợi lâu một chút rồi nói sau, hướng chỉ tình cảm này cũng không tốt, còn không biết thái độ của Diệp Lê đối với tôi sau đó sẽ như thế nào. Không có nắm chắc phần thắng, tôi không dám làm.

Nhớ lại cảnh đó mới nhìn thấy Diệp Lê không thích người đàn bà kia, thậm chí còn chán ghét, tôi lúc ấy sao lại không nhìn ra? Cái thói quen tỉ mỉ quan sát của tôi đi đâu mất rồi? Chính là, cậu ấy sao có thể để người đàn bà kia hôn??

Tôi đem gối đầu che lên mặt, áp úng hết to, giống như phát tiết cũng giống như hưng phấn.

Nhìn đồng hồ mới hai giờ rưỡi, không biết Diệp Lê đã ngủ chưa, đêm nay nói với cậu ấy như vậy, nhất định đã làm cậu ấy thương tâm, tôi nên gọi điện thoại giải thích, nhưng đã trễ thế này, nếu tôi còn gọi có phải rất đường đột không?

Ngày mai đi, ngày mai đi tìm cậu ấy, mời cậu ấy ăn cơm, nghe cậu ấy giải thích sẵn cũng sẽ giải thích với cậu ấy.

Sáng sớm, tôi lựa chọn quần áo rất kỹ, còn kỹ lưỡng trang điểm, ăn mặc nghiêm chỉnh giống như sắp đi gặp nguyên thủ quốc gia, trong đầu lúc nào cũng nghĩ đến sẽ giải thích với Diệp Lê như thế nào.

Vắt vả đến giữa trưa, tôi bay thẳng tới công ty của Diệp Lê đi tìm cậu ấy, nhưng Diệp Lê không có ở đó, tôi ngồi trong văn phòng bất ổn chờ đợi, đợi một lúc lâu, rốt cuộc cũng có người đi vào, tôi khẩn trương đứng lên, đáng tiếc người đi vào lại là Diệp Hàng.

Diệp Hàng trong lòng ôm con mèo trắng đáng yêu, nhìn thấy tôi, hẩn lạng đi một chút rồi thả mèo con lên ghế sa lon, nói với tôi: “Phương Ngưng, sao lại ở đây? Em đã ăn gì chưa?”

“Em chưa ăn, đợi lát nữa mới đi.”

“A~ Đang đợi Diệp Lê?”

“Dạ, tìm cậu ấy có chút việc, anh hôm nay không đi làm sao?”

“Chỗ làm cũng không có gì cần làm, nên anh cứ tới đây nhìn xem Diệp Lê, em ấy hôm qua hình như tâm trạng không tốt lắm, aizz, cô em gái này thật làm cho người khác lo lắng.”

“Đúng nha~ cứ như trẻ nhỏ mãi không lớn.”

“Ừm, mấy năm nay thi thoảng Diệp Lê có nhắc tới em, con bé tính khí cao ngạo, bạn bè lại không nhiều lắm, anh cũng chỉ biết được một hai người, trước có nghe em thi đậu vào Thanh Hoa, mấy năm nay thế nào? Đã có bạn trai chưa?”

“Nha~ vẫn còn chưa có đâu anh.” Nghe Diệp Hàng nói tới Diệp Lê, trong lòng lại nổi lên một chút ngọt, cũng có một chút chua, biết rõ bạn của Diệp Lê không nhiều, tối qua còn nói với cậu ấy “Với tôi có liên quan gì?” lời nói linh tinh, nhất định đã làm cậu ấy đau thấu tim rồi.

“Phương Ngưng, mấy năm nay không gặp coi như cũng có không ít thay đổi rồi, không còn giống đứa trẻ hướng nội trước kia, bây giờ nhìn vui tươi hơn nhiều rồi, chỉ có một mình như vậy hẳn là rất vất vả phải không?”

“Không có vất vả, đã thành thói quen luôn rồi, con người nhiều ít gì cũng sẽ có thay đổi mà, anh bây giờ cũng đâu có giống thiếu niên lông bông ngày trước, hiện tại đã là đàn ông thành đạt rồi còn gì.” Tôi đi đến ghế sa lon, bế mèo con lên nói: “Mèo con thật đáng yêu.”

“Ừm.” Diệp Hàng lời nói mang theo giễu cợt nói: “Hải Bình cũng hay nói nó đáng yêu, nó so với sinh còn thân thiết hơn, cả ngày cô ấy tắm rửa cắt tỉa lông cho nó, hầu hạ nó giống như quý tộc công chúa, ở nhà so với nó địa vị anh còn thấp hơn.”

“Hải Bình?”

“Nha~ là vị hôn thê của anh, em gặp qua rồi, chính là người hôm qua em nhìn thấy, Diệp Lê tối qua không có giới thiệu cho em?”

Người đàn bà kia ra là Hải Bình, được rồi, coi như tôi không hề nói mèo con này đáng yêu đi.

Hôm qua chỉ lo chăm chú cho tâm tình của mình mà quên mất mối quan hệ của Diệp Hàng Diệp Lê và Hải Bình, Hải Bình là vị hôn thê của Diệp Hàng, cũng là chị dâu tương lai của Diệp Lê, tối qua Hải Bình nhìn Diệp Lê bằng ánh mắt đó, rõ ràng là có tình yêu, mà cô ấy đối với Diệp Hàng cũng không có chán ghét, chẳng lẽ Hải Bình là song tính trong truyền thuyết? Hơn nữa lại thích cùng lúc hai anh em, cuối cùng là tại Diệp Hàng mà thích Diệp Lê, hay vì Diệp Lê mà thích Diệp Hàng? Chẳng lẽ một người thật sự cùng lúc có thể yêu hai người sao? Yêu như vậy còn gọi là yêu sao? Chị dâu yêu em chồng, ai có thể nói cho tôi biết tình huống này là gì không?

Tôi nhìn mèo con của Hải Bình, ngửa đầu cảm thán, tôi tự nhận tư tưởng rộng mở, có thể tiếp nhận tình yêu khác giới, tình yêu cùng giới nhưng với mối quan hệ loạn luân và người thú thì không thể tiếp nhận được, chẳng lẽ đây là khảo nghiệm của ông trời đối với tư tưởng của tôi sao?

Hai ngày này nhiều sự kích thích quá, làm trước mặt tôi tối sầm, không chừng tôi đã ngất đi mất rồi.

17. Chương 18

Diệp Lê giữa trưa không có xuất hiện, Diệp Hàng nói có thể Diệp Lê đi cùng đồng nghiệp khảo sát thị trường, nhìn lại sắp giờ làm việc buổi chiều, cùng Diệp Hàng nói mấy câu rồi chạy về công ty. Bởi vì có tâm sự nên trưa không có ăn cũng không cảm thấy đói.

Đến công ty quản lý gọi tôi lên văn phòng, hần ngồi đối diện cô gái trẻ tuổi, nhìn qua đoán chừng hai mốt hai hai tuổi, tóc dài, cách ăn mặc vô cùng kín đáo, thấy tôi đi vào quản lý liền nói: “Phương Ngưng, đây là trợ lý thiết kế, Lý Duy Duy, đợi lát nữa cô sắp xếp cho người mới vài công việc nha~”

Trợ lý thiết kế? Thông báo tuyển dụng khi nào? Nhìn thấy biểu tình nghi vấn của tôi, quản lý cúi đầu viết gì đó vào giấy, sau đó đưa cho tôi, tôi nhận tờ giấy, nhìn sơ, sau đó gấp giấy giữ chặt trong tay, trên tờ giấy viết: “Cháu gái chủ tịch, chiều cố chiều cố.”

Tôi cười cười, trong lòng dấy lên nỗi băn khoăn, nếu chủ tịch muốn cho Lý Duy Duy làm ở bộ phận thiết kế, sao lại không cho Lý Duy Duy tự mình vào bộ phận thiết kế đưa tin? Quản lý lại quăng người cho tôi, hình như có gì đó sai sai. Hiểu rồi, đáp án chỉ có một thôi, mong muốn ban đầu của chủ tịch là muốn Lý Duy Duy đi theo quản lý, mà quản lý không tình nguyện, nên mới buộc dây lên người tôi. Phải biết rằng ở trong công ty, muốn cùng cấp trên chung sống hòa thuận thì nên thuận theo chiều gió, tôi nói với quản lý: “Quản lý, Lý Duy Duy vừa mới đến công ty, chi bằng để cô ấy làm quen với hoàn cảnh trước đi, Vương Linh và Từ Lỗi đều là nhà thiết kế tốt, ông nói xem tôi phải làm gì với bọn họ?”

Quản lý ngẩn người, cười cười nói: “Được, được, việc này do cô làm chủ.”

Cùng quản lý trò chuyện vài câu, sau mang theo Lý Duy Duy đi vào bộ phận thiết kế, trên đường tôi dùng vẻ mặt ôn hòa hỏi Lý Duy Duy: “Em tốt nghiệp trường nào?”

“Bắc Công Thương.”

“Mới tốt nghiệp?”

“Vẫn chưa, em đậu tú tài có thể nhận được chứng nhận tốt nghiệp và học vị là cậu kêu em trước tới đây thực tập.”

“Nha~ biết vẽ tay và vẽ bản đồ bằng máy tính không?”

Lý Duy Duy có chút ngại ngùng nói: “Biết muốn chút.”

“Còn phần mềm thiết kế trên máy tính?”

“Chỉ biết một chút Photoshop và 3D”

“Haha, không sao, bây giờ học cũng không muộn”

Tôi dẫn Lý Duy Duy đi đến bên cạnh Vương Linh còn Vương Linh thì đang mải miết làm đồ, tôi gõ gõ lên bàn, Vương Linh ngẩng đầu nhìn tôi hỏi: “Cấp trên, có chuyện gì sao?”

Những nhân viên này là thủ hạ thân tính, nhìn thấy tôi liền gọi “Cấp trên” tôi từng thật chân thành đề nghị bọn họ đừng dùng cái tên này, không cần cấp trên cấp dưới, có thể bọn họ kêu “Cấp trên” đến quen thuộc rồi, tôi vô lực phản bác nên đành thôi.

Tôi nói với Vương Linh: “Đây là Lý Duy Duy, nay sẽ cùng cậu và Từ Lỗi làm chung, lát nữa cậu sắp xếp việc gì đó cho em ấy.”

“Công ty không phải nói đến tháng bảy mới tuyển thêm nhân sự sao?”

Tôi hướng Vương Linh nháy mắt, thuận tiện đem tờ giấy quản lý viết kín đáo đặt lên tay Vương Linh, cậu ấy làm bộ dạng không thèm để ý nhìn qua một chút, sau đó đổi lòng giả cười nói: “Em gái bộ dạng thật xinh đẹp, gọi là gì?”

“Lý Duy Duy”

“Được, từ này gọi em Duy Duy.” Vương Linh quay đầu nhìn tôi nói: “Cấp trên đi đi, để Duy Duy ở cùng tôi là được rồi.”

“Được, vất vả cho cậu.” tôi nhìn Vương Linh cười cười, rồi chỉ vào Vương Linh, cạnh Từ Lỗi nói: “Cậu ấy là Vương Linh, kế bên là Từ Lỗi, đều là nhà thiết kế nổi trội của công ty, cái gì không biết, em hỏi bọn họ là được rồi.”

“Nha~ cảm ơn Phương tỷ...”

Aiz~ cô bé này làm thân rất nhanh, còn thật biết điều, nhìn vẻ mặt thành khẩn của cô bé tôi cười cười, xoay người đi vào văn phòng, ở trong công ty, như thế nào cũng là đồng nghiệp. Phía sau truyền đến thanh âm ôn nhu của Vương Linh: “Duy Duy, phần mềm máy tính em đều biết chứ? 3D? CAD? VR? LISCAPE...”

Tôi đi đến văn phòng, vẻ mặt khinh khinh đóng cửa lại, công ty M thông báo tuyển dụng yêu cầu rất cao, yêu cầu tốt nghiệp chính quy viện nghệ thuật, nếu không cũng phải có ít nhất ba năm kinh nghiệm, phải có tác phẩm đầu tay, còn nhớ năm đó tôi phải xúc dầu mỡ trán mới có thể xin vào, lại nhìn cô bé kia dễ dàng có thể vào công ty làm việc, không thể không cảm thán, người thân làm cao, cạp vảy quan hệ, quả nhiên tốt lắm, rất là tốt luôn.

Ngồi ở ghế xoay, tinh thần có chút bất an, cầm lấy điện thoại, do dự không biết có nên gọi cho Diệp Lê hay không, không nghĩ tới do dự đến hơn một tiếng đồng hồ, nhìn lại công việc, trước tiên phải làm cho hết rồi tính sau.

Buổi chiều năm giờ tan tầm, tôi tắt máy tính, cầm lấy túi xách phóng xuống như bay, vừa chạy vừa gọi cho Diệp Lê, hỏi cậu ấy tối nay có rảnh không, cùng tôi ăn cơm. Chỉ là không nghĩ đến, chuông điện thoại vừa reo không tới ba giây đã bị Diệp Lê dập máy, tôi nhìn di động cười khổ, coi ra Diệp Lê vẫn còn thương tâm và tức giận, mặc kệ, nếu không nghe điện thoại, tôi trực tiếp đi tìm cũng được.

Vừa mới tới công ty Diệp Lê là đụng trúng ngay Ngụy Tử Minh, hần hình như vừa thu dọn xong đồ vật chuẩn bị tan tầm, tôi hỏi hần Diệp Lê có ở đây không, hần nói có. Rồi cùng hần nói chuyện vài câu, sau đó đi lên đứng trước cửa phòng làm việc của Diệp Lê, điều chỉnh trạng thái đến mức tốt nhất mới đưa tay gõ cửa, bên trong truyền đến giọng nói thản nhiên của Diệp Lê: “Mời vào.”

Tôi đẩy cửa đi vào rồi khép cửa lại, Diệp Lê vừa nhìn máy tính vừa nhìn bản ghi chép, ánh mặt trời chói lóa hắt lên khuôn mặt của cậu ấy, khiến khuôn mặt hiện lên một tầng màu vàng, lóa ra thần thái rực rỡ, ai đó từng nói phụ nữ xinh đẹp nhất là khi đang làm việc, giống như Diệp Lê, bộ dạng tập trung làm việc vô cùng xinh đẹp.

Tôi đi đến trước bàn làm việc của cậu ấy, yên lặng ngắm nhìn. Diệp Lê phát hiện ra, ngẩng đầu nhìn lên nhìn thấy tôi liền lặng đi một chút, sau đó lại tiếp tục nhìn máy tính, một bên xem một bên nhớ.

Thái độ này của Diệp Lê làm tôi có chút áy náy...không khí hít vào càng lúc càng khó, tôi nhỏ giọng hỏi: “Diệp Lê...tối nay có rảnh không?”

Diệp Lê coi tôi là không khí, không thèm nghe tôi nói tiếp tục làm việc. Lâu rồi tôi không có cảm nhận được cái băng lãnh này, có chút nhục chí, nghĩ lại chính mình sai trước nên đành phải kiên trì, úp mặt lên bàn cậu ấy nói: “Diệp Lê chúng ta cùng đi ăn đi.”

Diệp Lê xoay đầu, mặt không thay đổi nhìn tôi, khoảng cách giữa chúng tôi không tới 10cm, tôi là nhìn thấy cậu ấy rất rõ ràng, tuy rằng trang điểm nhã nhặn, thần thái bình thường, nhưng trên ánh mắt của cậu ấy ẩn hiện vàng thẫm, hần là tối qua ngủ không ngon giấc, thần sắc cũng không còn mềm mại như xưa, nhìn chăm chăm vào cặp mắt tái nhợt, ma xui quỷ khiến bọn tôi đứng lên cùng lúc.

18. Chương 19

Khoảng cách của tôi và Diệp Lê không tới 2cm, “rầm” một tiếng, hình như có cái gì đó rơi xuống đất, tôi giật mình lập tức đứng thẳng, trên mặt thoáng nóng một mảng, cúi đầu nhìn ra là trái bóng Golf bằng đồng được chạm khắc tinh xảo bị rớt, tôi khom người nhặt lên, nghĩ quả bóng này rớt xuống cũng thật đúng lúc, trong lòng có chút hụt hẫng.

Diệp Lê tư thế không đổi ngồi xuống, nhưng thân thể thoát nhìn có vẻ cứng ngắc, trên gương mặt cũng hiện lên một tầng đỏ ửng, tôi ngượng ngùng tìm cớ nói: “Lúc này...tôi tưởng là muỗi...nên mới dí sát mặt

vào nhìn...ra là không phải nha~”

Mắt Diệp Lê nhìn xuống, rồi nhìn lên rồi nhìn tôi hỏi: “Cậu tìm đến tôi, chỉ là muốn cùng nhau ăn cơm?”

“Đúng a” Tôi đem quả bóng Golf đặt lên bàn, ngón tay vẽ vẽ thấp giọng nói: “Còn muốn giải thích với cậu, tôi ngày hôm đó thái độ không tốt...Chỉ là...tôi không phải cố ý, thực xin lỗi.”

“Tốt, đã biết, còn việc gì khác không?”

“Cậu không đi ăn với tôi sao?”

Diệp Lê thản nhiên liếc tôi một cái rồi nói: “Tôi với cậu không có quan hệ gì, sao lại tùy tiện đi ăn cơm với cậu?”

Tôi ủy khuất nói: “Tôi là ngày hôm qua nói nhầm, cậu biết rõ...”

“Nói nhầm làm tổn thương người khác cũng được hả? Cậu rõ ràng cũng biết bạn bè của tôi không có mấy người, còn nói với tôi những lời như vậy, ngày hôm qua cả đêm chờ điện thoại của cậu, cậu đến cả tin nhắn cũng không thèm nhắn, cậu có biết làm vậy tôi sẽ nghĩ như thế nào không?”

“Tôi thực rất muốn gọi cho cậu, nhưng trễ quá rồi, sợ quấy rầy cậu nghỉ ngơi nên không có gọi...”

“Sau này muốn gọi thì cứ gọi, kệ thời gian là mấy giờ biết chưa.” Diệp Lê sửa soạn lại văn kiện hỏi: “Đi đâu ăn?”

Nghe cậu ấy hỏi như vậy, tâm tình tôi liền tốt lên “Cậu muốn đi đâu ăn?”

Diệp Lê tức giận nói: “Là cậu mời tôi đi ăn, không phải tôi mời cậu, ngay cả ăn chỗ nào cũng còn chưa nghĩ ra thì rủ tôi đi ăn làm gì?”

Tự nhiên lúc đó tôi thấy mình thật ngốc, tôi chỉ lo tới chuyện mời cậu ấy đi ăn, muốn giải thích với cậu ấy, còn đi đâu, ăn cái gì chưa có nghĩ tới, Diệp Lê nhìn bộ dạng của tôi bật cười nói: “Đến nhà cậu đi, để biểu hiện thành ý, tối nay làm cậu làm một mình đi.”

“Được được” Tôi gật đầu, ngoại trừ gật đầu còn biết nói cái gì nữa?

Trên đường đi không ai nói gì, Diệp Lê yên lặng ngồi trong xe mắt nhìn ra cửa sổ, tôi cũng không biết nói gì nên đành phải chuyển tâm lái xe.

Đi vào nhà, tôi giúp Diệp Lê treo áo lên có chút không yên hỏi: “Hai ngày trước có thấy người ta làm bánh cuốn, định tối qua làm cho cậu ăn nhưng lại rất tốn thời gian, tối nay làm được không?”

“Được.”

Tôi mở TV cho Diệp Lê xem rồi tự mình đi vào bếp, nhớ lại những gì trong sách dạy nấu ăn, trước tiên lấy củ cải, thịt heo, cát cát, tôm khô băm nhỏ, bỏ thêm ngũ vị hương và một ít gia vị, điều chỉnh mùi vị xong đem đi xào chín, lấy ra cái mâm lớn và bắt đầu cuốn tròn, cầm lên bánh cuốn tròn tròn mập mập bên trong đủ mọi màu sắc, nhìn rất đáng yêu, tôi cười cười, lấy dao cắt ra từng đoạn nhỏ, cứ như vậy một phần bánh cuốn xuất hiện đẹp đẽ.

Nếu chỉ có bánh cuốn không thì có vẻ rất đơn điệu, nên tôi làm thêm chút ít đồ ăn, còn lại thêm ít rau trộn, làm xong tôi đắm đắm vào hông, buổi sáng chưa ăn cơm, trưa cũng không có ăn, hiện tại có chút mệt mỏi.

Quay người lại liền thấy Diệp Lê đứng trước cửa bếp, hai tay vòng trước ngực chăm chú nhìn tôi, hình như đã đứng yên ở đó rất lâu, tôi vội tap dề nói: “Xong rồi, ăn thôi.”

Thấy tôi đột nhiên xoay người, mặt Diệp Lê hình như hồng lên một chút, cậu ấy bưng đồ ăn ra bàn, gấp lên bánh cuốn ăn thử rồi hàm hồ nói: “Nha~ ngon, so với ăn ở tiệm còn ngon hơn.”

“Hợp khẩu vị của cậu là tốt rồi.”

Tôi ngồi xuống cùng cậu ấy ăn, do có phần mệt mỏi cùng đói bụng tôi ngấu nghiến ăn như hổ đói, Diệp Lê cười nói: “Nhìn cậu cứ như ba ngày không ăn cơm.”

“Cũng gần giống vậy nha~ nay chỉ có suy nghĩ giải thích với cậu như thế nào, không có ăn gì.”

“Đồ đàn” Diệp Lê hừ nhẹ một tiếng chậm rãi nói: “Cô ấy là Hải Bình, cũng là vị hôn thê của anh tôi.”

Tôi ăn chậm lại, vuốt thẳng lỗ tai, chăm chú nghe, Diệp Lê cười cười nói: “Cậu từ từ ăn, tôi từ từ nói, hôm nay tôi cũng chỉ có ăn mỗi cái bánh ngọt, chúng ta vừa ăn vừa nói.”

“Nha~ được.”

Diệp Lê gấp ít rau trộn bỏ vào trong chén của tôi nói: “Hải Bình là phiên dịch viên, anh của tôi sau một thời gian quen biết, một năm sau đó liền theo đuổi cô ấy, sau đó hai người bắt đầu kết giao, anh hai thật sự rất yêu cô ấy, cô ấy cũng thích anh tôi, tôi thì không có bạn bè gì, sau khi cha mẹ ly hôn lại càng không thích kết giao với ai, vì thế anh tôi nói cô ấy nếu không có việc gì cần làm có thể theo giúp tôi, cứ như vậy trôi qua, tôi không muốn cô ấy đối với mình có tình cảm khác, sau đó cô ấy thổ lộ với tôi, tôi tự tuyệt, bắt đầu cùng cô ấy giữ khoảng cách, cảm nhận được sự xa lánh của tôi, cô ấy rất đau lòng cùng không cam tâm, nên thường xuyên tìm đến tôi, tôi nói với cô ấy nếu đã cùng anh tôi ở cùng một chỗ thì đừng đối với người khác động tâm, huống chi chúng tôi lại là anh em ruột, cứ như vậy thì đối với ai cũng không tốt, Hải Bình nói nếu tôi bận khoản quan hệ anh em, sẽ chia tay anh tôi, anh tôi không có đồng ý, anh nghĩ do anh bận việc xem nhẹ cuộc sống của Hải Bình, nên cô ấy muốn chia tay, từ đó anh đối với Hải Bình càng thêm cẩn thận quan tâm, Hải Bình có lẽ vì xúc động nên cũng không còn tiếp tục quá phận, còn cùng anh tôi đính hôn. Có thể cô ấy đối với tôi còn dây dưa gì đó, nhưng tôi đối với cô ấy chính là lãnh đạm, đôi lúc sẽ cùng tôi cãi nhau, nhưng so với cãi nhau với người lạ vẫn tốt hơn. Aiz~ chúng tôi là loại quan hệ tam giác, căn bản rất khó nói ra, nếu nói ra lại làm chuyện cười cho người khác, cũng vì lý do này nên tôi không có nói cho cậu biết.”

“Chuyện cười cái gì? Cũng đâu phải lỗi của cậu.” tôi hỏi: “Tay cô ấy bị thương như thế nào?”

“Xế chiều hôm qua cô ấy đến tìm tôi, nhìn thấy giấy dính trên tóc tôi định lấy xuống giúp tôi, nhưng tôi đối với cô ấy phòng bị rất chặt, nghĩ cô ấy muốn làm gì đó liền phản xạ có điều kiện thuận tay cầm dao trang trí trên bàn chém xuống, dao trang trí rất bén làm cô ấy bị thương rất sâu, may ba bốn mũi.”

“Thật là tốt” Tôi buột miệng nói rồi nghĩ lại có gì đó không đúng đành quanh co nói: “Ý của tôi...đối với người khác có phòng bị thì...thì...”

“Aiz~ hiểu được ý của cậu.” Diệp Lê cầm đũa gõ gõ đầu tôi bất mãn nói: “Ngày hôm qua cậu thật sự quá đáng, không nghe tôi giải thích còn nói loại này loại nó, đả thương người khác...”

“Sau này sẽ không như vậy.”

“Nha~ nhìn cậu nấu ăn vất vả, tha cho cậu lần này, ăn nhanh đi, nguội hết bây giờ.”

“Nha~” tôi ăn một chút đồ ăn, hỏi: “Cơ mà nếu Hải Bình tiếp tục dây dưa, cậu tính sao?”

“Cũng không biết, nói cho cùng thì cô ấy bây giờ là vị hôn thê của anh hai, bọn họ muốn kết hôn vào tháng mười này, cũng sắp tới rồi không nên làm lớn chuyện, nếu có thể không gặp cô ấy sẽ không gặp, chỉ mong sau khi kết hôn mọi chuyện sẽ ổn thôi.”

Rất khó nói trước nha, tôi trong lòng nói thầm, hỏi: “Hải Bình nếu không thích Diệp Hàng sao lại đồng ý kết hôn? Như vậy đối với Diệp Hàng có phải bất công không?”

“Aiz~ cậu nghĩ hôn nhân là gì?” Diệp Lê bĩu môi, cười nhạo nói: “Hôn nhân chỉ là hai người cùng sống chung thôi, trong đó có thể có yêu, có thể không có yêu. Hải Bình cùng tuổi với anh tôi, đều là ba mươi, tuổi này phần lớn mọi người đều đã có đối tượng rồi, nếu tùy tiện chia tay sẽ không dễ tìm được người khác, Hải Bình cũng không phải hạng người tuyệt tình, cũng sẽ không vì yêu mà buông bỏ tất cả, nếu thật sự phải lựa chọn tôi hay anh tôi, thì chắc chắn cô ấy sẽ chọn anh tôi, bởi vì trong cô ấy còn có ý nghĩ truyền thống, trai lớn lấy vợ gái lớn gả chồng nha~ Cho nên sẽ không cùng anh tôi chia tay đâu, cô ấy đối với tôi có thể có phần yêu, nhưng cái yêu này không thuần túy, huông hồ tôi đối với cậu ấy giống như là cái gương sáng, cái gì cũng rất rõ ràng. Mà anh tôi rõ ràng cảm giác được Hải Bình đối với anh ấy không giống lúc trước, nên lại càng yêu cô ấy, căn bản là không thể buông tay. Aiz~ hai người họ, một người chịu đánh, một người chịu bị đánh, không ai đòi hỏi công bằng từ ai, cho dù sau này hôn nhân của bọn họ không hạnh phúc cũng là tự mình chuốc lấy, đều là người trưởng thành rồi tự phải có trách nhiệm với chính mình đi.”

Ra là Diệp Lê cái gì cũng đã nghĩ tới cũng cảm thấy yên lòng đi, nhưng mà Diệp Hàng đáng thương, hết lòng với tình yêu như vậy rất cuộc...haiz, trong lòng vì hân ai oán một tiếng.

Sau khi ăn xong, chúng tôi trước sau đi tắm, nằm ở trên giường trò chuyện, tôi cẩn thận hỏi: “Cậu sẽ không kết hôn?”

Diệp Lê nói: “Sẽ không, nhìn cha mẹ ly hôn, tôi đối với hôn nhân hết hứng thú rồi.”

A~ không là tốt rồi, một giờ, tinh thần của tôi mệt mỏi đến cực điểm rồi, dựa vào Diệp Lê hai mí mắt nặng trĩu, mắt khép lại rất nhanh.

Trong mơ màng cảm giác được Diệp Lê ôm tôi vào lòng, mùi thơm truyền đến giống như trong giấc mơ, tôi thoải mái cọ cọ, ngủ thật say.

Tui từng nói với read là bộ này nó “thanh thủy văn” mà thực ra khi tui edit tới chương HỎI hot thì tui nhận ra bộ này không phải thanh thủy, bộ này là ăn thịt người...Tui phải nằm thao đây? hay là tui im chương HỎI hot lại, cho bộ này đậm chất thanh thủy T^T~? Tui bối rối lắm, tui hơn muốn lời nói của mình đá nhau chan chất đầu, hay là tui im luôn mấy chương có cảnh HỎI hot được hơn mọi người? T^T ~

19. Chương 20

Sáng sớm, mắt chậm rãi mở, nhìn thấy Diệp Lê đang say ngủ, khuôn mặt an tĩnh như vậy, thuần khiết như vậy nhìn rất giống Thiên Sứ đang ngủ, tôi nhìn cậu ấy thật thật lâu, lặng lẽ cúi đầu hôn lên trán cậu ấy, đột nhiên nhớ lại câu chuyện cổ tích công chúa ngủ trong rừng, bắt giấc mỉm cười.

Diệp Lê khước miệng cong lên, xoay xoay người rồi khoát tay lên hông tôi, từ từ nhắm hai mắt dày vò nói: “Phương Ngưng, cậu hôn trộm tôi.”

Mặt của tôi đỏ lên, xấu hổ nói: “Cái này là hôn cho ngày mới tốt lành.”

“A~ được rồi.” Diệp Lê đột nhiên mở mắt, ôm lấy cổ tôi, ở trên mặt tôi hôn một cái rồi cười hì hì nói: “Hôn cho ngày tốt lành.”

Trái tim ngạt thở một giây, tiếp đó là sự vui vẻ dâng lên, tôi đem mặt mình giấu vào gối la hét: “Mau xuống giường, nếu không sẽ trễ giờ làm nha~”

“Trễ một chút cũng không sao, tôi không có vội.”

Chính mình làm chủ thật tốt, tôi ngồi dậy, nghiêm túc nói: “Tôi vội.”

Diệp Lê trẻ con chỉ chỉ vào mặt nói: “Hôn tôi lần nữa...tôi sẽ đứng lên.”

Tôi bất đắc dĩ hôn lên mặt Diệp Lê lần nữa, cầm quần áo ném lên đầu cậu ấy thúc giục nói “Không còn sớm đâu, mau dậy!” sau đó đi vào phòng tắm, tiếp theo làm sandwich và sữa nóng, Diệp Lê vừa đánh răng vừa nói: “Phương Ngưng, cuộc sống của cậu rất tốt, chỉ bằng tôi theo cậu, cậu nuôi tôi.”

Aiz~ cậu có thể theo tôi mà, “Tôi làm sao nuôi nổi cậu? theo tôi cũng được, trước tiên sửa cái tật lười biếng của cậu đi.”

Diệp Lê không phục hỏi: “Tôi có lười biếng hả?”

“Chẳng lẽ không lười? Di~ nếu không lười thì sao trong nhà lúc nào cũng bừa bộn?”

“Cậu lại tổn thương tôi nha!”

“Đúng nha~ là cố ý.”

Ăn sáng xong, tôi chở Diệp Lê đi làm, sau đó trở về công ty, mang theo tâm trạng cực kỳ tốt bắt đầu làm việc.

Có đối tượng, có chỗ dựa, tự nhiên sẽ phá lệ vài điều, trước kia luôn luôn xuất hiện cảm giác trống rỗng, bây giờ lại luôn luôn xuất hiện hình ảnh của Diệp Lê. Loại cảm giác này với tôi rất mới mẻ, mà bởi vì mới mẻ nên càng trân quý.

Tôi cẩn thận nhớ về Diệp Lê, mỗi cái nhăn mày, mỗi nụ cười, với cậu ấy mỗi chi tiết đều hoàn mỹ như vậy, chẳng lẽ đây là yêu sao?

Hai mươi sáu năm sống, rốt cuộc cũng bắt đầu yêu, tuy rằng cái yêu này đối phương sẽ không hiểu, không biết, còn nếu không phải là yêu, tôi cũng không biết nên gọi loại cảm xúc này là gì. Aiz~ không cần ngại ngần, yêu thì là yêu, không có gì lớn lao hay đáng sợ, tôi nhìn mình trong kính nói.

Cuộc sống của tôi bây giờ không giống trước kia nữa, lúc làm việc sẽ lấm lúc thất thần nghĩ đến Diệp Lê, nghỉ trưa sẽ đến công ty Diệp Lê trêu chọc cậu ấy một chút, buổi tối ở nhà, Diệp Lê sẽ gọi điện cùng tán gẫu quên luôn thời gian, mà tin nhắn cũng mỗi lúc mỗi nhiều, giống như là nói hoài không hết chuyện.

Tôi bắt đầu chờ mong mỗi sáng có thể gặp Diệp Lê, chờ cậu ấy cũng nhau ăn cơm, cùng nhau làm việc, cùng nhau tăng ca, cuối tuần cùng nhau đi dạo, tản bộ, xem phim. Đôi lúc hai người sẽ cùng Điền Hàm và Hồng San tụ tập, hai người họ cùng Diệp Lê càng lúc càng thân thiết, từ trong đáy lòng của tôi phát ra niềm vui sướng, bởi vì theo một ý nào đó, người ta tiếp nhận bạn của mình, cũng là gián tiếp tiếp nhận mình rồi.

Diệp Lê khi hôn tôi, tôi cũng sẽ nhẹ nhàng ôm lấy cậu ấy, có thể cảm nhận được Diệp Lê tin tưởng tôi, quan hệ của bọn tôi biến hóa rất vi diệu, thăm dò lẫn nhau, vươn tay rồi hạ xuống sau lại rút về, bởi vì không dám khẳng định, cũng không có nắm chắc.

Nếu không chắc chắn, trước mắt cứ như vậy đi, tôi đắm chìm trong sự mập mờ này, hưởng thụ tất cả ngọt bùi đắng cay, hạnh phúc níu lấy tâm, thực là một loại hương vị tốt nhất, chờ đợi thời cơ tốt, tôi sẽ nói ra tâm ý của mình đối với Diệp Lê, cậu ấy chấp nhận cũng tốt, mà không chấp nhận cũng tốt, ít ra cuộc đời này sẽ không có gì để hối tiếc.

Nhưng mà hiện tại không gặp được, cháo cũng cần phải nấu lâu, để mùi tỏa ra bốn phía mà, tình yêu cũng nên như vậy.

Tình yêu chính là phải hiểu nhau trước, đính ước sau, không có mấy người có thể tự tin mười phần được.

Hôm qua chỉ là đùa với mọi người thôi :v ~ lần sao mà bỏ chương đc, à mà mọi người có thích cổ đại, nữ đế tranh đấu hơn?

20. Chương 21

Sáng sớm thứ sáu, Hồng San gọi điện hỏi tôi tối nay có rảnh không, cùng cậu ấy đi dự tiệc, tôi hỏi tiệc gì, Hồng San nói: “Tớ giúp một nhà giàu xem xét ngọc Phật, nhà giàu cao hứng, hần nói mẹ hần sinh nhật, mời tớ đi dự.”

Tôi nói: “Người ta mời cậu, tớ cùng người đó có quen biết gì, đi làm chi nha~?”

“Đi đi mà, nhà giàu nói tớ có thể mời thêm bạn, mẹ hần lớn tuổi thích náo nhiệt, tớ vừa mới gọi cho Điền Hàm, cậu ấy cũng đi nha~ đúng rồi, cậu cũng cùng Diệp Lê đi đi, rồi cuối tuần cùng đi ăn uống luôn.”

“Vậy chúng ta có cần chuẩn bị lễ vật không?”

“Không cần, không cần, không có giao tình thì chuẩn bị cái gì? Tớ cũng chưa có chuẩn bị, vác người đi coi như là cho hần mặt mũi rồi.”

Nghĩ lại tối nay cũng không việc gì cần làm, còn được ăn uống miễn phí, đi thì đi, tôi đồng ý rồi gọi điện cho Diệp Lê mời cậu ấy đi cùng.

Buổi chiều sau khi tan việc, tôi trở về nhà thay đồ, bởi vì tiệc này không có quan trọng, nên sơ sài mặc áo băng bông hưu nhàn.

Đi vào tiệc rượu, từ xa đã thấy Hồng San Điền Hàm và Diệp Lê đang trò chuyện, nhìn thấy tôi Hồng San la hét: “Các cậu thực cho tớ mặt mũi nha, một đám đều mặc thành như vậy, có phải để nổi bật vẻ đẹp của tớ mà cố ý mặc thành vậy hả?”

Tôi không hiểu gì nhìn Hồng San, lại nhìn Điền Hàm và Diệp Lê, lúc này chợt hiểu ra, bốn người chỉ có Hồng San là mặc lễ phục màu đen, tôi, Điền Hàm và Diệp Lê không hẹn mà cùng mặc đồ hưu nhân, nhất là Điền Hàm, tóc cột đuôi ngựa, trên mặc áo trắng có dây đeo, dưới mặc váy, chân mang giày vải, thoát nhìn cứ như học sinh...

Tôi cười nói với Hồng San: “Chúng ta là tới ăn cơm ké, mặc như cậu rất lãng phí, mau vào thôi, hôm nay nóng quá.”

Nhà giàu kia bao hết một tầng khách sạn, chúng tôi đi vào bên trong đã thấy có rất nhiều người, trong đại sảnh tràn ngập các loại âm thanh, còn có tranh cãi ầm ĩ, ở bên trong đủ loại người đủ loại tạp âm, còn có vài đứa con nít thét đến chói tai ở trong đám người chạy tới chạy lui, tôi nhũm mày nghĩ vì bữa con miễn phí đi gặp bác sĩ thính giác, rốt cuộc là tốt hay không tốt?

Hồng San kêu bọn tôi cứ trò chuyện đi, cậu ấy đi tìm người nhà giàu kia, Diệp Lê nhẹ nhàng nắm tay tôi, tôi quay đầu nhìn cậu ấy, cậu ấy cười nói với tôi: “Lâu rồi tôi không cảm thụ không khí huyền ảo này.”

“Aiz~ tôi cũng vậy.” tôi nắm chặt tay cậu ấy: “Đợi lát ăn no, chúng ta liền về.”

Đợi mọi người đông đủ, người nhà giàu kia đứng trên sân khấu nói nói, mẹ hãnh ngời cách đó không xa, lão bà mặt bóng loáng vừa nhìn liền biết cuộc sống không tệ, nhà giàu kia nói xong câu nói cuối cùng: “Cám ơn mọi người đã đến tham gia sinh nhật của mẹ tôi, đừng khách khí, ăn nhiều một chút, uống nhiều một chút.” Điền Hàm lập tức nắm lấy tay tôi và Diệp Lê lùi đi, hướng thẳng về khu vực đặt thức ăn, vừa đi vừa nói: “Nhà giàu kia bảo đừng khách khí, vậy bọn mình cũng đừng khách khí, ăn đi ăn đi, vì bữa cơm tối nay mà trưa nay tớ không có ăn gì, thật đói đi vào thì phải thật no đi ra nha~”

Tôi và Diệp Lê cười, Diệp Lê nói: “Cậu xem nhà giàu kia, lớn lên cũng phải cố gắng để giống họ.”

Nhà giàu kia nhìn hơn năm mươi tuổi, giống trâu đực rắn chắc, trán cao ngổ ngược, hơn nữa trán không rộng, cũng không có phần cao thâm, mắt không lớn, mũi hơi tẹt, miệng hơi rộng, vóc dáng không cao, nhưng béo và phệ, nhìn xem thân thể béo tới mức như muốn nổ ra vậy, tôi nghi hoặc nói: “Không biết làm sao Hồng San có thể quen biết hẳn, thích sư tử tam đồ cổ, không phải đều là người phong nhã sao?”

“Cậu sẽ không hiểu đâu.” Điền Hàm bỏ tôm viên vào miệng nói: “Không nghe người ta nói học đòi văn vẻ hả? Người không có văn hóa, càng muốn đảm đương công việc văn hóa, không có việc gì làm thì cả ngày đâm cái này một cái, chọc cái kia một cái, ra vẻ mình có học thức, trái lại những người có văn hóa khi làm tác xã hội, nói chuyện làm việc đều sẽ đại chúng hóa, rất có phong cách.”

“Coi như cũng đúng nha~” Diệp Lê gật đầu cười khản: “Thật hay giả cũng khó phân biệt lắm, ai cũng cần có vẻ ngoài để bảo vệ chính mình mà, không giống với mấy ngôi sao thần tượng, đi đứng gì cũng có người hộ tống, cơ mà nói đến sao thần tượng, tớ có nghe nói mấy người làm trong Cctv ở mảng tin tức thời sự vì chịu không được nóng mà trên đồ tây dưới quần đùi, nghĩ đến đã thấy thú vị nha~”

Tôi kinh ngạc hỏi: “Thật hả? Cctv không phải đều có quy định sao?”

“Aiz~ Trên có chính sách, dưới có yêu sách, cậu cũng không biết?” Điền Hàm lắc đầu nói: “Trong tòa soạn báo, có khi nóng không chịu được, điều hòa bị hư, đều là lộ ngực làm việc, chuyện thường xảy ra.”

Tôi cười nói: “Đừng nói cậu cũng thả ngực làm việc nha”

“Đi chết đi, tớ là thực nữ, cậu không biết thực nữ là gì hả?”

“Nhìn cậu mới biết được thực nữ là như vậy nha~”

Đang chọc ghẹo thì Hồng San và nhà giàu kia đang đi tới, cùng nhau giới thiệu sơ, nhà giàu kia nói giọng vùng quê tiếng phổ thông nói: “A~ tất cả đều là niên khinh vi hữu tiểu thư, cảm ơn mọi người đã ghé qua, cứ chơi thật vui ăn thật ngon nha~”

Niên khinh vi hữu? Còn tiểu thư?? Lời này nghe thật khó chịu, trò chuyện vài câu nhà giàu kia rồi đi, Hồng San chỉ vào một cô bé cách hẳn không xa nói: “Nhìn thấy cô bé đó chứ? Đó là tình nhân của tên nhà giàu đó, nghe nói còn chưa lên đại học.”

Nghe Hồng San nói, bọn tôi lập tức đem ánh mắt ném lên cô bé kia, còn chưa lớn, cùng lắm chỉ mười hai mười ba tuổi, Diệp Lê thở dài nói: “Còn nhỏ như vậy, đâu thiếu tay chân, tự mình làm gì mà không được, lại để người khác bao, nếu truyền ra ngoài sau này sẽ như thế nào?”

“Hài, nếu dám để người khác bao thì không sợ truyền ra ngoài rồi.” Điền Hàm nói: “Cũng phải đạo thôi. Cái này gọi là có tiền muốn làm gì thì làm, có nhiều nam nữ trẻ tuổi còn mong chính mình được bao, đâu để làm mẹ kế hay tiểu công tử đâu.”

“Ai~” tôi thở dài đáp: “Nếu đã là phải đạo thì không còn gì để nói, đều là tự mình lựa chọn rồi.”

Vừa dứt lời thì mẹ tên nhà giàu đi tới, lão bà nói giọng miền quê làm bọn tôi nghe không hiểu lắm, chỉ có thể buông đồ ăn trên tay xuống, chăm chú nghe bà nói chuyện, lão bà coi như hiền lành, vả lại còn có thân thiết, chỉ là nói chuyện có chút nhanh, cùng trao đổi có chút tổn sức, khách sáo xong lão bà nói: “Nhìn thấy các con như hoa như ngọc liền nghĩ đến chính ta khi còn trẻ, chớp mắt một cái đã vài thập niên trôi qua, thực vui vẻ.”

Hồng San nói: “Đúng ạ, thực vui vẻ, nhưng nhìn con của mình nổi trội cũng rất vui mừng ạ.”

“Vui mừng, vui mừng.” Lão bà ánh mắt cười đến híp thành một đường, khuôn mặt đầy đặn khẽ nói: “Ta cả đời dùng toàn bộ tinh lực cùng ông nhà lo cho nó, hiện tại cũng không sống được bao nhiêu, giờ rồi cũng nhàn rồi, lắm lúc nghĩ lại chính mình tài giỏi như thế nào.”

Điền Hàm khoe miệng run run nói: “Bà a, đừng nghĩ nhiều, hiện tại chuyên tâm hưởng thụ cuộc sống nga~”

“Đúng nha~ ta cả đời này nhìn nó lớn lên, cảm thấy cuộc sống này không có lãng phí, bạn già của ta tuổi trẻ làm thuê, cực khổ suốt một thời gian dài, sau này có con, nó lại không thích đi học gì, lại hứng thú với việc làm ăn hơn, mấy nay nay do ông nhà gây sức ép việc nên việc làm ăn của nó mới tốt được như bây giờ.” Lão bà nói về chồng và con trai, miệng có chút không ngừng lại được, trên mặt ngập tràn hạnh phúc.

Trương Ái Linh từng trải qua bi thương, bởi vì cô ấy đi tàu điện của thời gian đụng trúng hai người phụ nữ, một là người mình yêu, người còn lại là con gái, thế nên làm cho Trương Ái Linh ở trong bi thương phát ra tiếng thở dài. “Phụ nữ...phụ nữ dùng cả đời để giận đàn ông, oán đàn ông, vĩnh viễn luôn là như vậy.”

Tôi luôn luôn thắc mắc, Trương Ái Linh nói những lời này là nói ai, hay là cô ấy đang tự nói chính mình, tôi nhìn lão bà, đôi môi kiêu ngạo làm tôi nhớ đến Trương Ái Linh, thật là một người phụ nữ thông minh thanh tú, cô ấy mặc dù quanh quẩn nhưng lại là gương sáng cho hậu thế sau này, soi xét mọi điều rất thấu đáo, có thể nói trên đời này chỉ có một và duy nhất Trương Ái Linh mà thôi.

Cho nên tôi thử lắng nghe, thử lý giải, nhưng dù thế nào cũng không thể hiểu được tâm tình của lão bà. Lúc này lại hiểu rõ, đạo lý là chết, người là sống, cùng dạng cấu tạo tâm sinh lý, cùng trải qua sinh lão bệnh tử, mặc dù có thể biết đạo lý ‘người không phải ta, ta cũng không phải người’ nhưng chỉ cần chưa từng trải qua, sẽ không thể nào thấu hiểu thấu đáo.

Lúc lão bà nói chuyện, tôi cười nhìn về phía Diệp Lê, Diệp Lê cũng cười nhìn tôi, lúc hai ánh mắt trực tiếp chạm nhau, giống như có pháo bông được bắn lên nổ rộ rực rỡ trong không khí, bốn phía đột nhiên trở nên tĩnh lặng, chỉ còn lại ánh mắt lay động.

Có một số người, chỉ cần biết không cần hiểu, lại có một số người, không phải chỉ hiểu biết, mà phải thực hiểu biết.

Mà hiện tại, tôi đối với cậu ấy chính là hiểu biết chứ không phải thực hiểu biết, giống như mây mù trên núi cao, lúc hiểu lúc không hiểu, tôi muốn đưa tay bắt lấy cậu, nhưng tay đưa một nửa lại vội vã rút về, tôi sợ tổn sức bắt được lại là lãnh lẽo ở hai tay.

Diệp Lê, cậu đối với tôi có phải hay không cũng là cảm giác bình thường? Tôi không dám với tay, vì tôi sợ, sợ cậu cũng sợ chính mình, sợ cậu không xác định được, càng sợ chính tôi là Thiên Sát Cô Tinh, mẹ và bà

ngoại rời bỏ tôi là đả kích rất lớn, mỗi lần nghĩ đến hai người, trong lòng lúc nào cũng đau nhói. Còn cậu thì sao? Đến cuối cùng là cậu không dám, hay chuyện của tôi và cậu chưa bao giờ được nghĩ tới?

Điền Hàm lơ đãng đảo mắt nhìn tôi và Diệp Lê đang nắm lấy ngón út của nhau, cậu ấy nhường mày nhìn tôi, tôi cũng cười nhìn cậu ấy, Điền Hàm lúc này mới thôi nhử mày, tự vỗ vỗ đầu tiếp tục nhìn lão bà.

Cảm tình của tôi đối với Diệp Lê, bây giờ không cần phải nói với Điền Hàm và Hồng San, đối với hai người bạn này tôi chính là rất hiểu, bình thường hay đùa đùa giỡn giỡn, nếu thật bị các cậu ấy biết tôi thích Diệp Lê, không chừng sẽ lải nhải không thôi.

Qua một lúc lâu lão bà hỏi: “Mấy đứa tụi con đã có đối tượng chưa?”

Hồng San lắc đầu nói: “Vẫn chưa có ạ.”

“Tất cả đều chưa có?” Lão bà trên mặt kinh ngạc, sau đó nhìn trái nhìn phải, cười sảng khoái nói: “Nếu không chê ta sẽ giới thiệu cho mấy đứa cháu trai của ta, đối với mấy đứa cũng không cách nhau bao nhiêu.”

Chúng tôi đưa mắt nhìn nhau, chưa kịp mở miệng thì lão bà liền kêu một người trẻ tuổi rồi chỉ vào hắn giới thiệu: “Đây là cháu ta, Vương Thiên Phong” rồi hướng Vương Thiên Phong nói: “Trung Sơn đâu? Kêu nó đến đây.”

Vương Thiên Phong lại kêu qua một người trẻ tuổi khác, lão thái vui tươi hơn hớn hỏ lại giới thiệu: “Đây là tôn tử tên Vương Trung Sơn, mấy đứa tụi trẻ tùy tiện tán ngẫu đi.”

Nói xong lão bà vỗ mông rời đi, tôi đánh giá Vương Thiên Phong và Vương Trung Sơn, hai người này đúng là họ hàng, nhìn lại có phần giống nhau, cả hai mặc tây phục màu xám, đầu và mặt đều hơi lớn, dáng người nhìn cũng không tốt lắm.

Chúng tôi bốn người nhìn nhau, mắt to trừng mắt nhỏ, ai cũng không hiểu tại sao từ ăn uống miễn phí lại trở thành tiệc xem mắt?

Aiz~ thiện hạ đúng là không có bữa ăn nào miễn phí nha

~ _____

Bộ này công nhận rất chậm nhiệt nhưng được cái nhẹ nhàng và vòng vo, đợi vài chương nữa cháo mới bắt đầu nhừ :”>

~

21. Chương 22

Chúc mọi người noel an lành

Vương Thiên Phong và Vương Trung Sơn làm rõ hơn ý tứ của lão bà, Vương Thiên Phong nói: “Tôi hiện tại mở khách sạn, cách nơi này không xa, các vị nếu có việc gì cần xin hãy đến đó, tôi sẽ rất hân hạnh được chào đón”

Hồng San đối lòng đối dạ cười nói: “Thật sao? Thật lợi hại nha, khách sạn nào?”

“Khách sạn Ngũ Kim” Vương Thiên Phong, cổ khá ngắn hướng lên trên, mặt tràn đầy tự tin noi.

Diệp Lê không nhịn được, tựa vào trên vai tôi cười khanh khách, tôi lặng lẽ nắm tay cậu ấy, ám chỉ cậu ấy nên bình tĩnh, rồi ngắt đầu hỏi Vương Trung Sơn. “Còn cậu?”

Vương Trung Sơn so với Vương Thiên Phong khiêm tốn hơn, hắn gãi gãi đầu có chút ngại ngùng nói: “Tôi tốt nghiệp đại học xong là cùng ba tôi làm việc, chủ yếu là làm rượu bán sỉ, hiện tại cũng vừa mở thêm chi nhánh.”

Vương Thiên Phong vỗ vỗ vai Vương Trung Sơn không khỏi đắc ý nói: “Trung Sơn nhà tôi là người đầu tiên thi lên đại học, đứa nhóc này rất có tiền đồ, còn được lên báo vài lần nữa.”

“Nha~ giỏi nha~” Điền Hàm không giữ hình tượng vừa ăn thịt nướng vừa hỏi: “Cậu tốt nghiệp trường nào?”

Vương Thiên Phong trả lời dùm: “Bắc xây.”

Diệp Lê hỏi: “Bắc xây? là học viện Bắc Kinh công trình kiến trúc?”

“Không phải” Vương Trung Sơn lặng lẽ kéo tay áo của Vương Thiên Phong, tựa hồ không muốn hắn nói tiếp, nhưng không có hiệu quả, Vương Thiên Phong đương đương tự đắc nói: “Chính xác, đại học xây dựng Bắc Kinh.”

Tôi nhỏ giọng hỏi Diệp Lê: “đại học xây dựng Bắc Kinh? Sao tôi lại chưa nghe qua tên này nhỉ?”

Diệp Lê nhỏ giọng: “Có thể là trường cao đẳng tư nhân.”

Nha~ ra là như vậy, tôi giúp Diệp Lê lấy hải sản, tôi cũng cần ăn nên bắt đầu ăn luôn.

Vương Thiên Phong hỏi: “Còn mọi người làm gì?”

Hồng San mặt không đổi sắc nói: “Đều là ở những nơi nhỏ thôi, làm thư ký bưng trà bưng bánh.”

Điền Hàm vốn đang uống rượu, nghe Hồng San nói vậy liền bị sặc, một bên ho khan một bên phối hợp nói: “Đúng vậy, đều làm thư ký ở những nơi nhỏ.”

Vương Trung Sơn nghi hoặc nhìn Hồng San nói: “Tôi nhớ ba của tôi nói cô là giám định sư.”

Hồng San ngầy ngẩn người, tôi vội dàn xếp nói: “Cậu ấy là dân nghiệp dư ham thích đồ cổ, tích lũy kinh nghiệm lâu ngày sẽ thành ‘Sư’ ”

“Nha~ như vậy cũng tốt, ba của tôi rất thích cất giữ đồ cổ, trong nhà còn có rất nhiều” Vương Trung Sơn hiện tại so với lúc này có khí khái đàn ông hơn, hắn vẫy vẫy tay nói với Hồng San: “Nhà của tôi còn một ít đồ sứ thời Minh Thanh, trong đó còn có sứ men xanh thời Minh triều Tuyên Đức, Hồng tiểu thư nếu có thời gian rảnh, xin nhìn qua một chút.”

“Nhất định, nhất định.”

Vương Thiên Phong nói: “Các vị thoát nhìn tuổi không lớn, đã có bạn trai chưa?”

“Đều có cả rồi” để tránh phiền toái tôi nói dối: “Chúng tôi tuổi cũng không còn nhỏ, hai năm sau còn chuẩn bị đính hôn.”

“Các vị bao nhiêu tuổi?”

“Đều là hai mươi sáu, hai mươi bảy.”

“So với tôi cũng không lớn lắm, tôi hai mươi lăm, Trung Sơn hai mươi bốn.” Vương Thiên Phong nhìn tôi, lời nói rất có ý tứ: “Nam sợ chọn nhầm nghề, nữ sợ gả sai chồng, hôn sự không thể gấp gáp, phải lựa chọn thật tốt mới được.”

“Aiz~ tất cả đều hoàn hảo, lựa chọn rất tốt.”

Có Vương Thiên Phong và Vương Trung Sơn ở đây, tôi đối với đồ ăn cũng không còn hứng thú, thậm chí nên chạy nhanh rời đi, thoát nhìn Diệp Lê và hai người bạn cũng có chung cảm nghĩ, Vương Thiên Phong muốn số điện thoại của chúng tôi, tôi nghĩ nếu cự tuyệt thì không tốt lắm, nên đưa cho hắn, khách sáo vài câu, sau đó xoay người chạy.

Trên đường Điền Hàm vượt bụng nói: “Ăn chưa no, mà nghe đến phát ngán, mấy đứa nói coi hai tên kia lấy cái gì tự tin như vậy???”

“Ai mà biết” Hồng San vượt vượt tóc, : “Vương Trung Sơn coi như cũng được đi, chỉ là Vương Thiên Phong...người gì mà tự tin lắm thế không biết.”

“Vương Thiên Phong hình như có hứng thú với Phương Ngưng của chúng ta nha~” Điền Hàm cười nói: “Mắt của hắn nhìn bốn người chúng ta một lát là lại tập trung trên người Phương Ngưng, giống như đang nói,...Phương Ngưng, đừng chờ tiếp chiêu đi.”

“Thôi thôi cho xin.” tôi vừa châm biếm vừa chửi rửa Điền Hàm: “Cậu tích chút đức cho miệng của mình đi, nếu thật bị Vương Thiên Phong chú ý coi như tở mắt đi giá trị rồi còn gì?”

“Không chừng đúng thật nha~” Diệp Lê kéo tay tôi nói: “Còn Vương Trung Sơn hình như để ý Hồng San nha, còn mời Hồng San đến nhà giám định và thưởng thức đồ sứ nữa kìa.”

Hồng San vẫy vẫy tay nói: “Bỏ đi, bỏ đi, ăn còn chưa được no, nếu thật bị Vương Trung Sơn để ý thì tở cả đời cũng đừng hòng ăn no.”

Bốn người đi chung một đường, một đường cười cười nói nói, đi qua một cửa hàng cháo liền đi vào ăn, lúc này mới coi như là một đêm yên bụng.

Từ cửa hàng cháo ra thì Điền Hàm và Hồng San cùng đi về nhà, tôi hỏi Diệp Lê: “Cậu là về nhà cậu, hay tới nhà tôi?”

Diệp Lê nói: “Nhà cậu đi.”

“Được.”

Về đến nhà, tắm rửa xong điện thoại liền reo, cầm lên điện thoại nhìn vào đúng là Vương Thiên Phong, tôi lập tức dập máy rồi tắt luôn điện thoại, Diệp Lê hỏi: “Ai? Sao không nghe?”

“Vương Thiên Phong”

“Di~ xem ra Vương Thiên Phong đối với cậu đúng là có hứng thú nha.”

“Ừm, tôi đối với hắn không có hứng thú.”

“Tôi biết.” Diệp Lê cao thấp đánh giá tôi rồi than: “Cậu coi như cũng có chút hấp dẫn đi, nếu tôi nhìn không lầm thì thiết kế Từ Lỗi cũng có hảo cảm với cậu, giờ lại thêm người nhà giàu kia, giờ ạ, cậu phạm số đào hoa rồi”

“Di~ làm sao cậu biết Từ Lỗi có hảo cảm với tôi? Hai người gặp nhau có nhiều đâu.” Quả thật Từ Lỗi đối với tôi có chút hảo cảm, phần lớn trong công ty đều biết, nhưng hắn lại chưa bao giờ thổ lộ, còn tôi đương nhiên sẽ không chủ động nói cái gì, chỉ cần lúc làm việc chú ý giữ khoảng cách với hắn là được.

“Trực giác của phụ nữ.”

“Được rồi, yên tâm đi, Từ Lỗi là đồng nghiệp, tôi đối với tình cảm chị em không hứng thú, không có khả năng, với Vương Thiên Phong càng không có khả năng luôn.” tôi lời nói xoay chuyển, mang theo ít đồ kị nói: “Ừm chỉ nói với tôi, cậu so với tôi hoa đào đâu thiếu, không chỉ có nam còn có nữ nha.”

“Aiz~ tôi với bọn họ là không thể nha, cơ mà.” Diệp Lê nhìn như vui đùa hỏi: “Vậy cậu với ai mới có thể?”

Tôi cũng nhìn như đùa giỡn trả lời: “Với cậu mới có thể thôi.”

Nhìn như đùa giỡn nhưng không phải đùa giỡn, cả hai đều giật mình, tiếp đó là cùng nhau cười, có nhiều điều hình như càng lúc càng rõ ràng.

Cơ mà cũng chỉ là hình như mà thôi, tôi và Diệp Lê lúc đó giống như là hai mặt của tờ giấy trắng. Chỉ dám viết nhẹ, chạm khẽ, nếu dùng lực lỗ tay làm rách giấy sẽ vô pháp hồi phục lại như cũ, kết quả sẽ là công dã tràng, cái loại tình cảnh này chỉ làm cho người khác muốn hét lên thôi.

Diệp Lê cầm máy sấy, giúp tôi sấy tóc, cười híp mắt hỏi: “Phương Ngưng, cậu đối với sau này có tính toán gì không?”

“Có, kiếm nhiều tiền, nghỉ hưu sớm, sau đó sẽ đi vòng quanh trái đất.”

“Di~ đi một mình?”

Tôi ra vẻ hỏi: “Nếu không một mình thì đi cùng cậu à?”

“Như vậy cũng được.” Diệp Lê để máy sấy sang bên, ghé vào tai tôi nhẹ nhàng nói: “Trước đi du lịch danh lam thắng cảnh trong nước, sau đi du lịch nước ngoài, nhìn cảnh đẹp thế giới, hai người chúng ta, hai nữ nhân, như vậy được không?”

“Aiz~ đương nhiên được.”

Trước bàn trang điểm, Diệp Lê đùa nghịch tóc của tôi, làm thật nhiều kiểu tóc, ngón tay trắng nõn cùng tóc đen quấn quanh một chỗ, vô cùng ôn nhu.

Diệp Lê dựa sát vào tôi, hơi thở của cậu ấy thi thoảng làm phả lên mặt tôi, lúc sau lại dùng tay ôm tôi từ phía sau, cùng tôi nhìn vào kính, cảm xúc mềm mại từ sau lưng truyền đến, tâm lý của tôi khi thì như nai con đập loạn, khi lại bình tĩnh như hổ.

Hai người trong kính, đều là tóc dài, thân thể giống nhau, ánh mắt tinh tế giống nhau, thậm chí nhịp hô hấp cũng giống.

Cậu ấy cười híp mắt, tôi mặt đỏ ửng, cậu ấy bay bổng trong lời nói, còn tôi bay bổng trong tình hình hiện tại, linh hồn cũng muốn bốc hơi, lại không hẹn mà cùng nhau nhường tâm. Đây là loại xúc rất đẹp, giống như cà phê, giống như trà đậm, một ít cay đắng ở đầu lưỡi, nhưng yết hầu lại ngọt bùi.

Gió đêm phát phơ, lay động bức màn trắng, nhìn như một vũ công xinh đẹp dịu dàng.

A~ kỳ thật nếu cứ như vậy thì thật tốt. Tôi thả lỏng cơ thể, tựa vào Diệp Lê nghĩ.

Nay up thêm 1c coi như là chúc giáng sinh cho mọi người ^^~ chúc mọi người giáng sinh vui vẻ *ôm ôm*

22. Chương 23

Nội thất của khách sạn LC đã được tiến hành đầu vào đây, công việc của tôi cũng được hoàn thành từng bước.

Thời tiết tháng tám, cuối hè đầu thu, ăn mặc theo mùa, ông trời dùng hết toàn lực phát ra chói lọi, khiến cho thị thành cực kỳ oi bức, tuy rằng bên trong mở điều hòa nhưng vẫn là thỉnh thoảng sự khô nóng nhảy lên thân thể, tôi uống một ngụm lớn nước đá, để cho thân thể hạ nhiệt lúc này cảm giác mới dễ chịu một ít.

Lý Duy Duy hiện tại ở công ty rất tiến bộ, ít nhất là mấy cái phần mềm thiết kế quan trọng con bé cũng đã biết, tuy rằng còn cách thuần thục rất xa nhưng cuối cùng cũng sẽ biết, coi như là có tiến bộ đi.

Lý Duy Duy là cô gái thuộc thể loại thể kỷ mới, ăn mặc kín đáo, tư tưởng cũng kín đáo, lúc nghỉ ngơi hay nói chuyện tình cảm hoặc thời sự này nọ, cũng may là bộ phận thiết kế tư tưởng rộng mở, cũng bản khoản vì con bé là cháu ngoại chủ tịch nên không có nói gì quá lỗ măng hay biểu hiện kinh dị gì, Lý Duy Duy hình như có cảm tình tốt với Từ Lỗi, mà Từ Lỗi hình như cũng không có chán ghét gì con bé.

Giữa trưa đi toilet, vừa lúc nghe được hai đồng nghiệp nói chuyện phiếm, đồng nghiệp giáp nói: “Cậu nói coi Từ Lỗi có thích Lý Duy Duy không?”

Đồng nghiệp ắt trả lời: “Khó nói nha, cho dù không thích cũng không thể biểu hiện rõ ràng được đâu, biết đâu lại có thể cùng chủ tịch thân thích nha.”

“Cũng đúng, có thể lên lương, aiz, xã hội oi là xã hội, sao tôi lại không có thân thích tốt như vậy?” Đồng sự giáp thở dài rồi nói tiếp: “Cơ mà Từ Lỗi và Lý Duy Duy cũng được, đúng không?”

“Hơ, trong bộ phận thiết kế ai mà không biết Từ Lỗi thích Phương Ngưng”

“Phương Ngưng không thích Từ Lỗi thì sao, Từ Lỗi ở cùng với Lý Duy Duy vẫn tốt hơn, cậu nói xem Từ Lỗi có thể cướp chỗ của Phương Ngưng được không?”

“Không dễ đâu, Phương Ngưng có thể ngồi vào ghế kia cũng là lấy đao thương (đao thương ý là binh khí nha ^^~) đổi lấy, nghe nói cô ấy từ hồi học đại học rất hay lấy được giải thưởng, mấy tác phẩm hiện tại cũng rất được đón nhận, Từ Lỗi làm sao có tuổi.”

“Cũng đúng, cơ mà tôi vẫn chưa biết Phương Ngưng thích ai.”

“Đúng nha, tôi cũng chưa từng thấy Phương Ngưng thích ai, cùng chúng ta thoát nhìn rất giống, nhưng thực ra không giống...”

“Phương Ngưng này thoát nhìn qua rất được nhưng lại lạnh lùng quá, bên ngoài nhìn nhiệt huyết nhưng bên trong lại như tảng băng trôi ấy”

“Cũng phải thôi, cô ấy từ nhỏ có một mình, tự mình chắc cũng quen rồi, nghĩ lại Phương Ngưng cũng thật không dễ dàng gì, còn nhỏ đã không cha không mẹ, trời trêu chọc người mà.”

“Nha~ thật đáng thương.”

....

Đợi hai người họ đi ra, tôi cũng từ toilet đi ra, chỉ có cười khổ, chuyện tôi là cô nhi rất ít người đề cập đến, vậy mà mọi người đều biết, không nghĩ tới bởi vì là cô nhi nên được sự đồng tình....nếu bí mật này bị mọi người trong công ty biết, không chừng lại quy thành tiêu chuẩn đánh giá này nọ...

Tôi tự nhiên rất muốn đi gặp mẹ và bà ngoại, đã lâu rồi không có gặp hai người, chờ qua lần này sẽ về thăm nhà một chút, quét mộ rồi cùng hai người trò chuyện, để cho hai người biết, cuộc sống bây giờ của tôi rất tốt, một giây cũng chưa từng quên hai người.

Diệp Lê gọi đến hỏi tôi đang làm gì, tôi nói đang nghĩ về mẹ và bà ngoại, Diệp Lê im lặng không nói gì, sau đó nhẹ nhàng nói tan việc sẽ đến tìm tôi cùng nhau ăn cơm, tôi đồng ý rồi tắt điện thoại, cầm lấy bút nghĩ về nụ cười của mẹ và bàn tay của bà, vẽ lên trên giấy.

Cứ vậy mà vẽ nước mắt cũng bắt giác rơi xuống, nghĩ lại thời thơ ấu có mẹ, tuy rằng khổ cực nhưng thật hạnh phúc. Nhìn lại chính mình hiện tại không khỏi cảm khái, nếu thế giới này không có tôi chắc cũng sẽ tốt đẹp như vậy, đơn giản như vậy. Tôi phải làm gì đây? Tôi còn muốn sống, cho nên tôi tự nói với mình thế giới này tốt đẹp lắm, cuộc sống cũng rất đẹp, tự cho chính mình hy vọng, cho chính mình dũng khí để tiếp tục.

Nhìn giấy trắng dần dần hiện ra khuôn mặt mẹ, tôi cúi đầu nhẹ nhàng hôn xuống, có kiên cường như thế nào cũng sẽ có lúc trở nên yếu đuối, mỗi khi yếu đuối tôi sẽ nghĩ đến vòng tay ấm áp của mẹ đang ôm chặt tôi.

Chẳng biết lúc nào mà mây đen kéo đến đầy trời, tôi đi tới trước cửa sổ, khoanh hai tay trước ngực nhìn ra bên ngoài, gió rất lớn, trời là đang muốn mưa sao? Trên đường mọi người đang cố đi thật nhanh, tiếng còi xe to và ồn hơn, trời mưa cũng tốt, có thể cuốn đi cái khô nóng, cũng có thể làm lòng người an tĩnh hơn.

Nhớ lại lời mẹ từng nói, ngày mẹ sinh cũng là một ngày mưa to, thật sự...thật sự tôi rất muốn mẹ...

Nhĩ hảo, mọi người chơi Noel có vui k? Hôm qua mình bung lụa quá hôm nay mệt k ít T T~ à chương sau sẽ là 1 màn hấp dẫn đó nhe, mọi người nhớ đón xem » «

23. Chương 24

Tan việc, tôi nhìn ra bên ngoài thấy mưa vẫn còn dày đặc nên lấy ô ra che đầu rồi đi xuống.

Diệp Lê nói sau tan tầm sẽ đến tìm tôi, không muốn cậu ấy mắc mưa nên tự mình đi tìm cậu ấy, thời gian của bộ phận thiết kế không quá nghiêm ngặt, nên cứ nói công việc hôm nay đã làm xong sau đó về trước nữa tiếng liền không có vấn đề gì.

Đi vào công ty của Diệp Lê cũng vừa lúc tan tầm, mọi người dừng công việc trên tay, trái phải quay người tìm ô chuẩn bị về nhà.

Đẩy cửa phòng Diệp Lê đi vào, thấy Diệp Lê đang xem văn kiện khi thì nhíu mày khi lại nhăn chán nhìn có chút kỳ cục, sau đó quay đầu nhìn thấy Hải Bình đang ngồi trên ghế sa lon, bắt chéo chân đang ôm mèo con trong tay nhưng tầm mắt lại nhìn vào Diệp Lê, nhìn thấy tôi đi vào Hải Bình nhăn mặt bất mãn hỏi: “Tại sao lại là cô? Cô không biết gõ cửa hả?”

Tôi làm như bị điếc không nghe cô ấy nói, lập tức đi về hướng Diệp Lê, Diệp Lê nhìn thấy tôi, trông mắt có ý cười hỏi: “Cậu xin về sớm?”

“Ừm, cũng không có việc gì nên về sớm một chút, cậu chưa xong việc?”

“Chưa, nhưng cũng không sao, chúng ta đi thôi.”

Diệp Lê tắt máy tính, đi đến bên cạnh rồi kéo tay tôi nói với Hải Bình: “Chị cũng mau về đi, chuyện của em trai chị tôi sẽ suy nghĩ rồi nói cho chị biết, tôi về đây.”

“Em hôm nay không ăn cơm với chị là có hẹn với cô ta?” Hải Bình đặt mèo con xuống mắt nhìn chằm chằm vào tôi và Diệp Lê đang nắm tay rồi đứng lên đi lại gần Diệp Lê chất vấn.

“Ừm.”

Hải Bình nở nụ cười có chút chua ngoa, mắt nhìn xéo qua tôi hỏi: “Cô là Phương Ngưng?”

Tôi cười nói: “Chính xác.”

“Vậy có biết tôi và Diệp Lê có quan hệ như thế nào không?”

“Đương nhiên biết.” Hải Bình muốn ra oai phủ đầu tôi, nhưng cũng phải nhìn tôi là loại người gì chứ.

Hải Bình trên mặt nở nụ cười sắc mặt có chút biến đổi, cô ấy muốn đưa tay nắm lấy Diệp Lê nhưng cậu ấy liền lùi về sau vài bước, Hải Bình lao nhanh về phía trước Diệp Lê tránh không kịp nên bị cô ấy bắt được, miệng của Hải Bình cùng lúc đặt lên mặt của Diệp Lê, tôi đẩy Hải Bình ra trong lòng ngực nổi lên một ngọn lửa rồi xông thẳng lên đầu giận dữ mắng: “Cô da mặt có thể mỏng một chút không? Sắp kết hôn rồi sao lại không biết kiềm chế chính mình vậy hả?”

Hải Bình đẩy tôi ra làm tôi chao đảo đập trúng đuôi của mèo con làm nó kêu “meo meo” rồi nhảy lên sa lon, hình như nó cảm nhận được mùi thuốc súng nên chỉ dám kêu thật nhỏ.

Hải Bình không nể mặt nhìn tôi lớn tiếng mắng: “Cô có tư cách gì nói chuyện với tôi?”

“Tư cách?” Tôi híp mắt nhìn Hải Bình đối với cô gái này từng đợt từng đợt phản cảm xông thẳng lên đỉnh đầu, lão hồ không ra uy cô cho tôi là mèo bệnh à? Cảm xúc là ma quỷ khi tức giận người ta sẽ mất đi lý trí, tôi ôm Diệp Lê hôn lên môi cậu ấy, cơ mà chỉ là một giây sau đó thả ra, tôi nhìn Hải Bình vội vàng nói: “Cô nói tôi không có tư cách? Tôi cảnh cáo cô, Diệp Lê là bạn gái của tôi, sau này không được quấy rối cậu ấy nữa, đừng nói cô là chị dâu, có là Thiên Hoàng lão tử cũng không được.”

Nói xong tôi nắm lấy tay Diệp Lê kéo cậu ấy xuống lầu, để lại Hải Bình đang trừng to đôi mắt, ngẩn ngẩn ngơ ngơ.

Đi xuống dưới lầu mới nhớ ra mình không có lấy ô, trong lòng vẫn còn xúc cảm mãnh liệt nên không có lo nhiều được như vậy, dắt Diệp Lê vào bãi đỗ xe, mở cửa xe, nhét cậu ấy vào rồi chính mình cũng vào xe.

Tôi lớn tiếng hỏi Diệp Lê: “Nếu không thích Hải Bình sao cứ để cô ấy đến tìm cậu? Cậu cứ như vậy không tổ thái độ gì chỉ khiến cô ấy đối với cậu không từ bỏ ý định thôi, cậu không biết hả?”

Diệp Lê nhìn tôi chằm chằm, hai mắt nhìn môi tôi, tóc cậu ấy dính mưa, nước mưa chậm rãi chảy xuống mũi rồi trượt đến khóe môi.

Diệp Lê đột nhiên vươn tay vỗ vỗ lên mặt tôi, cười tươi sáng, nói không đúng chủ đề: “Cậu là đang ghen sao?”

Tôi ngẩn người, sau đó mới ý thức được chính mình ngày hôm nay rất kỳ lạ, sau đó muốn nói gì đó nhưng lại không biết nên nói gì, môi run run cuối cùng chọn im lặng, đưa mắt nhìn ra cửa sổ ngắm từng giọt mưa.

Ai đó từng nói, tình yêu là ngây thơ, bị dao động bởi sự thành khẩn, chân thành, tình yêu giống như một cơn lốc xoáy, cứ xoay tròn rồi hút mọi thứ vào bên trong.

Tôi cảm thấy hạnh phúc đang ở rất gần nhưng lại khó có thể chạm đến. Mưa vẫn rất to, toàn bộ thế giới ngay lúc này trở thành một mảng bụi trong suốt.

Diệp Lê nhẹ nhàng xích lại gần tôi, đặt tai lên chỗ trái tim của tôi, im lặng lắng nghe nơi đó đang đập loạn, giống như tiếng mưa rơi xuống, tích tách rầu rĩ, hỗn loạn.

Chương sau sẽ như thế nào, mời các bạn dự đoán *tung bông* *bắn tim chúu chúu*

24. Chương 25

Không biết qua bao lâu, Diệp Lê ngồi dậy, vỗ vỗ mặt tôi cười nói: “Nhanh về nhà thôi, tôi đói bụng...”

“Ừm”

Lái xe, tay có chút loạn, đầu có chút hoảng, hít sâu hai cái, đem cảm xúc kiềm chế lại sau đó mới hỏi Diệp Lê: “Hải Bình tại sao lại đi tìm cậu?”

“Em trai cô ấy muốn mở công ty trang sức, muốn cùng công ty của tôi hợp tác nên đến hỏi ý kiến của tôi.”

“Nha~” Tôi không thích Diệp Lê cùng Hải bình có nhiều tiếp xúc, cảm thấy không yên tâm hỏi: “Ý của cậu thì sao?”

Diệp Lê hình như cười nói: “Không muốn dính liểu nhiều với Hải Bình, tuy tôi luôn muốn thành lập bộ phận thiết kế để công ty càng hoàn thiện hơn, nhưng em trai của cô ấy không có tích sự gì, vẫn là quên đi.”

“Em trai cô ấy tên gì? Đang làm cái gì?”

“Tên Hải Đào, còn là play boy nữa, cái gì cũng từng làm, công việc không ổn định, hiện tại đang muốn học thiết kế, còn muốn phát triển một chút.”

“Hắn thực muốn làm thiết kế? đây không phải sẽ trở thành đối thủ cạnh tranh với tôi sao? Di~ tôi sao lại có duyên với Hải gia dữ vậy trời.”

“Azi~ là nghiệt duyên đó.”

Về đến nhà, trước thay quần áo ướt sau đó tắm rửa, ăn cơm xong tôi cùng Diệp Lê ngồi trên ghế sofa, một mắt liếc nhìn đối phương mắt còn lại xem tivi. Sự việc ở công ty còn chưa tiêu hóa hết, không khí hình như có chút kỳ quái.

Lúc sau Diệp Lê đột nhiên hỏi: “Là nụ hôn đầu của cậu sao?”

Tôi ngẩn người rồi lắc đầu rầu rĩ nói: “Không phải...”

“Không phải?” Diệp Lê tự nhiên dùng giọng cao hỏi: “Cậu còn hôn qua ai?”

“Không có” Tôi lắc đầu ôm gối, nghĩ tới chuyện từng xảy ra nói: “Năm hai đại học, tôi cùng bạn học có làm công cho một khách sạn, đang dọn phòng thì có một say rượu đi tới làm trò bại hoại, thật may là bạn học xuất hiện đúng lúc, nếu không...”

“Nha~ đồ đàn.” Diệp Lê nắm tay tôi, tay còn lại vỗ vỗ lưng rồi dừng lại nói “Nếu biết cậu khi đó thiếu tiền thì đã sớm đến tìm gặp cậu rồi...”

“Aiz~ không sao, đều là quá khứ rồi, còn cậu thì sao? Là nụ hôn đầu của cậu hả?” Ngửi được sữa tắm trên mùi Diệp Lê làm tôi có chút muốn ngất, lại nghĩ tới trước đó vài ngày cậu ấy bị Hải Bình cố chấp hôn, hẳn là lúc này không phải nụ hôn đầu...

“Không phải.”

“Nha~” Đúng là đáp án trong dự liệu, ta chẳng người không muốn nói thêm gì.

Diệp Lê buồn cười nhìn tôi: “Tôi từng nói với cậu tôi từng có bạn trai.”

Cảm xúc yếu ớt bao phủ lấy tôi, tôi cẩn thận hỏi: “Vậy hai người...ở chung?”

“Đầu đất.” Diệp Lê sờ sờ khăn trên đầu tôi: “Chúng tôi nói chuyện còn không được ba tháng, làm gì có thời gian ở chung?”

Diệp Lê là người như vậy đó, sẽ không dễ dàng gì giao cho bạn trai, nếu giao nhất định phải rất rất rất có hảo cảm với người bạn trai kia, tôi giả bộ vui đùa nhưng kỳ thực không có nắm chắc hỏi: “Cậu sẽ không vì vậy mà thấy nuối tiếc đâu ha?”

“Phương Ngưng, cái đứa hồn đản này...” Diệp Lê lấy khăn chụp lên mặt tôi tức giận nói: “Tôi nếu thấy hối tiếc sao lại cùng hần chia tay? Đầu óc của cậu đang đi nơi nào rồi hả?”

“Nga, haha” tôi cười ngốc: “Như vậy cũng tốt, cũng tốt, bây giờ có còn liên lạc gì với bạn trai cậu không?”

“Đôi lúc thôi, vì muốn có thể học tốt đồ vật này nọ nên tốt nghiệp đại học là liền ra nước ngoài học tiếp, mới về năm trước thôi, công ty của tôi hần giúp không ít đó.”

“Nha~ hần đối với cậu chuyện xưa chưa dứt?”

“Cái gì mà chuyện xưa chưa dứt? Hiện tại cùng lắm chỉ là bạn thôi, nói sao cũng là môn sinh đặc ý của Trương Minh, công việc khó tránh gặp mặt, nói chung hần cũng không tệ lắm, có cơ hội sẽ giới thiệu cho cậu biết.”

“Di~ đánh giá hần cao như vậy, cậu không phải còn hảo cảm với hần chứ?”

“Đúng là có hảo cảm nhưng chỉ giống như bạn bè thôi, cậu có thể đừng có đoán mò. Cơ mà tôi nhớ là...”
Diệp Lê bỏ khăn xuống, ôm cổ tôi: “Xế chiều cậu nói tôi là bạn gái của cậu.”

“À...” Tự vạch áo cho người xem lưng rồi, tôi nhất thời hóa đá luôn.

“Phương Ngưng, tôi không muốn tiếp tục say mê đâu. ” Diệp Lê hai tay ôm lấy mặt tôi, chân thật hỏi: “Cậu yêu thích tôi, phải không?”

Trong ánh mắt của Diệp Lê tràn ngập tình yêu, trong ánh mắt ngập tràn kiên định. Nếu tôi vẫn tiếp tục làm đà điều* (đà điều ý tức gặp chuyện liền trốn á), thì chính mình thật ngu ngốc.: “Không thích”

Diệp Lê suy sụp buông tay, ánh mắt ảm đạm, xoay người đi về hướng phòng ngủ, vén chăn lên chuẩn bị nghỉ ngơi. Tôi cũng đi vào, ở sau lưng ôm cậu ấy nhỏ giọng nói: “Không phải thích, là yêu.”

Diệp Lê cả người chột cứng, chậm rãi xoay người, trong ánh mắt phảng phất một tầng hơi nước, trên mặt còn đỏ ửng.

“...Tôi cũng vậy, là yêu, Phương Ngưng tôi yêu cậu, yêu trước đó rất rất lâu.” Nói xong cậu ấy hôn tôi.

Lần đầu cảm nhận được nụ hôn rõ ràng như vậy, tôi muốn ngất, muốn nói gì đó, muốn biểu đạt, thổ lộ nhưng lại không biết phải nên làm gì, chỉ có thể theo động tác của Diệp Lê, chậm rãi hôn, tiếp tục hôn.

Thời khắc này mọi lời nói sẽ hóa dư thừa, tôi chỉ cảm thấy thế giới này thay đổi rồi...

Đêm nay như thế nào đây? Ngoài cửa sổ mưa bay, hơi thở cùng hơi thở đan xen, quần áo dần dần rơi xuống, tóc dài trở nên hỗn loạn, đường cong dần hiện ra, ánh mắt cũng dần dần trở nên cháy bỏng, ánh sáng tím nhạt của ngọn đèn rơi rớt trên thân thể tuyệt mỹ của Diệp Lê, tựa như mộng cảnh ướt át.

Tôi giống như ngư nhân cổ hòng đang khô khát, chờ đợi thật lâu những giọt mưa đầu tiên rơi rớt bên người nhưng lại không thể tin tất cả là sự thật.

Hai mươi sáu tuổi, nếu nói chính mình không am hiểu cái gì, đó là già mồm nói láo. Tôi cẩn thận hôn, hôn lên ánh mắt đẹp như dòng nước mùa xuân của Diệp Lê, hôn lên chiếc mũi thanh tú của Diệp Lê, hôn lên đôi môi xinh đẹp của Diệp Lê, hôn vành tai khéo léo lung linh của Diệp Lê, hôn như thể đang hôn sự thật, hôn thật trân quý.

Cổ của Diệp Lê duỗi thẳng xinh đẹp như Bạch Hạc, mái tóc đen tuyền mềm mại trên vai, tôi tinh tế tỉ mỉ hôn, nhẹ vỗ về, hôn lên xương vai xanh quyền rũ để lại dấu yêu, hôn lên cặp ngực căng tròn, ngậm nhẹ hạt

đậu hồng, lướt môi xuống bụng xuyên tới thiên đường ngưng ngừng ngủi được mùi thơm tự nhiên. Ngón tay dừng lại trước cửa thiên đường, tôi nhìn Diệp Lê, sắc mặt Diệp Lê ửng hồng, tròn mắt nhìn tôi gật đầu, không hề do dự cùng bối rối, tôi hạ quyết tâm phá cửa thiên đường đi vào trong, Diệp Lê cả người run rẩy, ôm chặt lấy tôi nhắm hai mắt, đợi cậu ấy trấn tĩnh lại, tôi biết, thật sự biết, cô bé này cuối cùng cũng hoàn toàn thuộc về tôi.

Sau khi tĩnh tâm lại, tôi ôm Diệp Lê hôn lên mặt cậu ấy, không xác định hỏi: “Chúng ta như vậy có phải quá nhanh không?”

“A~ cậu còn muốn đợi thêm ba bốn chục năm nữa hả?”

“Không phải, tớ chỉ cảm thấy vừa mới tỏ rõ tâm ý rồi như vậy...rất giống nằm mơ, hôm nay có rất nhiều chuyện ngoài ý muốn, cảm giác có chút đột ngột.”

“Tớ cũng không nghĩ tới chúng ta có thể như vậy, bất quá chuyện đã như vậy rồi không cần phải nghĩ nhiều, cơ mà tớ thấy không thấy chuyện này xảy ra quá nhanh đâu, cậu ở chỗ đó ghen tị như vậy, aiz~ thật thích nhìn cậu ghen nha~”

“Ừm...chờ hai ngày nữa tớ mua dầm chua ở Sơn Tây cho cậu ném thử.”

“A~ tớ mới không thèm ném” Diệp Lê hôn lên môi tôi, miễn cưỡng nói: “Sáng sớm tớ sẽ lấy quần áo lại đây, chỗ tớ lớn quá ở một mình sẽ thấy trống rỗng, sau này ở lại đây, cậu có ý kiến gì không?”

“Sao lại có ý kiến? Cậu có thể mà, tớ muốn còn không được sao lại ý kiến?”

“Ngoan nha~ cho dù có ý kiến cũng không được.”

“Tốt quá rồi, nhà cậu có chút quanh quẽ, đợi tớ có thời gian sẽ thiết kế lại cho cậu, sửa chữa một chút, nhà tốt như vậy bị cậu lãng phí thành hình dạng như vậy, thật đáng tiếc nha.” tôi ở bên lỗ tai Diệp Lê nhỏ giọng hỏi: “Tớ là lần đầu tiên...nhất định thực gốc phải không? Lúc này rất đau phải không?”

“A~” Diệp Lê xoay người nằm trên người của tôi, ngón tay đặt trên ngực tôi đánh khẽ vài cái: “Cậu tận hưởng một chút liền biết nha”

“Cậu không mệt hả?”

“Mệt, nhưng làm lại cậu sẽ không mệt.”

Ánh mắt Diệp Lê dấy lên ngọn lửa, tay giống như tơ nhện lả lướt trên người của tôi, nụ hôn của cậu ấy như lông vũ đặt lên xương quai xanh của tôi, thật dịu dàng thật chân thành, như con ong mật xuyên qua đóa hoa, dùng tâm hái lấy mật ngọt, khi thì khoái hoạt khi thì nhẹ nhàng.

Da thịt chạm da thịt cọ xát, yêu cùng yêu tụ lại, tâm lý của tôi kích động từng đợt, một loại phản ứng ký lạ chạy trong từng mạch máu, sau đó cảm nhận được một loại xa lạ đau đớn truyền đến. Diệp Lê trong ánh mắt mang theo đau xót nhìn tôi, tôi ôm cổ cậu ấy, hôn thật sâu. Bốn phía trở nên yên lặng, thân thể tựa hồ như không còn sức lực, tôi chưa bao giờ kinh ngạc như vậy, giống như lá rụng trong gió bay phát phới trong không gian, lại giống như từ nơi cao nhất rơi xuống mặt đất, linh hồn đã muốn thoát khỏi thể xác, tôi như đắm chìm trong biển xanh dịu dàng, chìm nổi vô chừng.

Trong mê man, tôi nghe Diệp Lê dịu dàng nói: “Phương Ngưng, chúng ta cứ như vậy cùng nhau tới già đi.”

Tôi ôm cậu ấy, dán chặt lên thân thể Diệp Lê, lắng tiếng con tim cậu ấy đập thùng thùng giống như bài hát ru con ngọt ngào êm ái.

Không gian yên tĩnh, tiếng mưa rơi tích tách từ bên ngoài truyền tới, thỉnh thoảng còn mang theo hương vị của bùn đất sượt qua chóp mũi, tôi nắm tay Diệp Lê, cùng cậu ấy mười ngón đan xen, nhiều năm như vậy rốt cục cũng có thể có cậu ấy, tôi vui vẻ nhắm mắt mang theo nụ cười đi vào giấc ngủ an nhiên.

Diệp Lê, chúng ta cứ vậy cùng nhau tới già đi.

25. Chương 26

Chưa bao giờ vận động như vậy làm tôi ngủ rất say, sáng sớm đồng hồ báo thức kêu muốn hư tôi mới lồm cồm bò dậy, chậm rãi mở mắt nhìn thấy Diệp Lê thật giống heo con đang nằm ngủ, aiz, cậu ấy chắc chắn cũng mệt muốn chết, mỗi ngày mở mắt đều có thể nhìn thấy cậu ấy đúng là loại cảm giác tuyệt vời nhất, cơ mà khi nhìn lại thời gian...tốt nhất vẫn là nên rời giường đi...

Tôi vỗ vỗ mặt Diệp Lê nói nhỏ: “Diệp Lê, mau dậy, không thì trễ đó.”

Lông mi Diệp Lê thật dài khẽ run, ánh mắt mệt mỏi mở ra một đường nhỏ, cậu ấy đưa tay lười biếng vịn một cái, không tình nguyện nói: “Nay không muốn đi làm, thiệt khổ.”

“Không được, mau dậy, nay không đi làm thì cuối tuần tớ làm sao cùng cậu nghỉ ngơi.”

“Aiz~ được rồi...” Diệp Lê ôm chặt cổ tôi, làm nũng nói: “Hôn tớ sớm tốt lành đi.”

“...” tôi nhẹ nhàng hôn lên môi cậu ấy, Diệp Lê hình như thấy không đủ, rướn đầu cùng tôi hòa vào nhau, một lúc lâu sau mới thỏa ước mong liếm liếm môi cười hì hì: “Sáng sớm sau này cứ như vậy hôn đi.”

“Cậu nha~” tôi bất đắc dĩ xoa xoa tóc cậu ấy, đem quần áo đưa cho Diệp Lê: “Không còn sớm, mau đứng lên, tí nữa xuống dưới lầu ăn đi, nay làm không kịp rồi.”

“Được.”

Ăn điểm tâm, tinh thần phấn chấn đi làm, hai mươi sau tuổi, lần đầu tiên cảm nhận được mùi vị yêu thương, tâm tình đương nhiên rất rất rất tốt.

Nội thất của khách sạn LC đã làm được một nửa, tôi hẹn Trương Minh đi thị sát công trình, Trương Minh đối với chất lượng trang hoàng rất hài lòng, ở đại sảnh lầu một nói: “Công ty M quả nhiên là tốt nhất, sau này nếu có cơ hội tôi cùng người sáng lập hội sẽ lại cùng công ty các người hợp tác.”

“Có thể cùng ngài hợp tác, chúng tôi cầu còn không được.”

“Đã sớm nghe Diệp Lê nói qua Phương Ngưng là người đáng tin cậy, mấy tháng qua cùng cô làm việc cảm nhận vô cùng rõ ràng.”

“Trương lão quá khen rồi, làm ăn đương nhiên phải chú ý chữ tín, làm người cũng nên như vậy, trước kia nghe qua Trương lão đối với người hay sự việc đều thành ‘thành’ làm tín, tôi cũng chỉ là học tập theo ngài thôi ạ.”

“Ha ha, tốt, tốt lắm.” Trương Minh tháo nón bảo hộ xuống, ngồi xuống ghế sofa trong đại sảnh nói: “Phương Ngưng, thân thể của cô tôi có nghe người quản lý nói tới, có thể từ một tiểu cô nương lớn lên trở thành người được người khác hâm mộ như vậy thật không dễ, cô bây giờ vẫn độc thân?”

Tôi nghĩ đến Diệp Lê, lắc đầu cười nói: “Không phải”

“Di~ chàng trai nhà ai mà có phúc khí vậy?”

“Haha, là bạn học của tôi.”

“Bạn học tốt, bạn học rất tốt, thanh mai trúc mã, đã hiểu rõ.” Trương Minh gật gật đầu rồi thở dài: “Vẫn còn định giới thiệu cho cô đệ tử của tôi, giờ thì không cần rồi.”

“Đệ tử của Trương lão là nhan trung long phượng (rồng trong loài người), nhất định sẽ tìm được đối tượng tốt.”

“Khó nói, khó nói lắm” Trương Minh lắc đầu, tay vung lên nói: “Hiện tại, nam nữ không tốt ngày càng nhiều, phần lớn toàn là soi xét người khác, đàn ông soi xét phụ nữ, phụ nữ đối với nam nhân lại càng soi xét, người tốt không ít, nhưng tìm người hợp ý, không dễ.”

“Cái đó rất khó trách, coi như duyên phận chưa tới, chờ duyên phận tới có ngăn cũng không ngăn được a.”

“Haha, hay cho câu duyên phận chưa tới của cô, đem vấn đề nam nữ không tốt triệt để giải quyết, rất tốt, nha đầu này làm tôi thực thích, rảnh rồi thì tới nhà tôi một chút, tôi đề cập cô với vợ tôi, cô ấy rất muốn gặp cô nha~”

“Haha, vinh quanh cùng may mắn của tôi, nhất định sẽ ghé.”

Cùng Trương Minh rời đi, Điền Hàm gọi điện cho tôi nói: “Cuối tuần có lễ hội đấu giá rất lớn, Hồng San lại là khách quý, cậu ấy nói cậu và Diệp Lê không có việc gì thì ghé qua chơi kìa.”

Tôi hỏi: “Cậu có đi không?”

“Tớ đương nhiên phải đi, không những phải đi mà còn phải phỏng vấn được một vài người nổi tiếng nha, các cậu đừng quên đó.”

“Được, hẹn cuối tuần gặp.”

Cuối tuần, tôi và Diệp Lê đi đến lễ hội đấu giá, trên đường đi, Diệp Lê lật đi lật lại vài trang trong tạp chí kiến trúc, cau mày nói: “Bây giờ người phê phán bình phẩm ngày càng nhiều, cậu xem thị vi bất phân, bình phẩm Trương Minh không ít, nói Kiến trúc sư Trương Minh tư tưởng bảo thủ, già cỗi, tớ thấy cảm nói vậy rất oan cho Trương lão sư nha, thật đúng là ứng với câu nói kẻ tiểu nhân thường đặc ý với khuyết điểm hoặc sai lầm của vĩ nhân”

Tôi quay đầu liếc sơ qua đầu đề, vươn tay vỗ vỗ chân Diệp Lê an ủi: “Cây to đón gió mà, Trương Minh trong giới kiến trúc rất có danh tiếng, tự nhiên sẽ có người cực kỳ hâm mộ cũng sẽ có người đổ kỵ chỉ trích, theo tâm lý học có rất nhiều thích mắng mỏ hay so sánh thành công của người khác để thỏa mãn chính mình, cũng dùng cách này để khoe khoang chính mình, tớ nghĩ Trương Minh đối với loại công kích phê bình này không để ý tới đâu, nếu không đã không có thành tựu như ngày hôm nay rồi, chỉ cần nổi tiếng liền sẽ có người phê bình này nọ, còn nếu không phê bình thì cũng chỉ là mấy lời khen tặng giả tạo thôi, nhớ kỹ, không ai đá một con chó chết cả.”

“Phương Ngưng, cậu đúng là khai sáng người nha~” Diệp Lê không màng danh lợi cười hỏi: “Nếu ngày nào đó tớ cũng bị chỉ trích như vậy, cậu sẽ làm gì?”

“Này” tôi vỗ vỗ đầu Diệp Lê giống như dỗ con nít nói: “Tớ sẽ nói cho cậu biết, cuộc sống của mình không cần để người khác quấy rầy, sẽ cổ vũ cậu khi cậu cho rằng việc cậu đang làm là đúng, sẽ giống như Mã Tu Bồ Lạp hứa với cậu, cho cậu một chỗ dựa, mặc cho lời phê bình như mưa rớt trên mặt, sẽ không cho nó chạm vào lý tưởng của cậu.”

Diệp Lê nghe xong trầm mặc một lát, sau đó rướn người hôn lên mặt tôi, ngón út có chút ngứa, cậu ấy nhỏ giọng chân thành nói: “Phương Ngưng, cảm ơn cậu, những định kiến kia, hai người chúng ta sẽ cùng nhau vượt qua.”

“Được, hai người chúng ta có hai cặp tay, cùng nhau chống thủ, cùng nhau vượt qua mọi thứ, cùng nhau vững chắc.”

“Ừm, cùng nhau vững chắc.”

Chúng tôi rất nhanh đến điểm đấu giá, từ trong xe bước ra đã thấy một lượng lớn nhân viên công ty đấu giá đứng ở cửa thẩm tra đối chiếu với bản nhân viên giám định. Ở bãi đỗ xe có rất nhiều xe có tiếng trong và ngoài nước, xe nhỏ QQ của tôi ở đó đặc biệt bắt mắt, tôi cười nhìn Diệp Lê nói: “Cậu nói coi xe của tớ là hạc trong bầy gà hay gà trong bầy hạc?”

“Đương nhiên là hạc trong bầy gà rồi” Diệp Lê khoát tay tôi gỡ gỡ lồng bàn tay tôi nghiêm túc nói: “Cậu phải nhớ kỹ, vĩnh viễn tốt nhất chính là tớ.”

“Aiz~ thật không biết khiêm tốn gì cả.”

Chúng tôi vừa cười vừa nói, đi đến đại sảnh, Hồng San đã chờ ở cửa, cậu ấy mang đôi bông tai ngọc thạch lịch sự nhã nhặn, tóc búi lên, mặc váy màu thủy lam đính ngọc lấp lánh, giống như sen trong vũng bùn không bị vấy bẩn. Nhìn thấy chúng tôi lập tức cười đến sáng lạn, cười chưa được hai giây môi đã bắt đầu run rẩy, cậu ấy nhìn chăm chăm về phía sau.

Từ phía sau âm thanh ong ong bắt đầu truyền đến: “Thật trùng hợp, mọi người đều ở đây.”

Vì lý do quán lộn với bạn beta nên mình up nốt chương này sẽ tạm ngưng để giải quyết mâu thuẫn, hi vọng là có thể trở lại sớm...mọi người ráng đợi mình nhe T T

~

26. Chương 27

Chúng tôi quay đầu lập tức nhìn thấy nhà giàu kia và con của hắn, Vương Thiên Phong đáng khinh cũng ở bên cạnh, khó trách môi của Hồng San run rẩy, bởi vì tôi cũng bắt đầu run rẩy nha~

Mấy ngày nay Phương Thiên Phong cứ cách hai tiếng sẽ lại gọi cho tôi, mỗi lần thấy hắn gọi là tôi lập tức tắt máy, nhưng hắn thật kiên nhẫn, liền lấy số điện thoại công cộng gọi cho tôi, tôi nhìn thấy số không biết ai chỉ có thể tắt máy vừa nghe là hắn lập tức dập điện thoại. Cự tuyệt rõ ràng như vậy, đối phương nếu là người bình thường đã biết khó mà lui rồi, nhưng Vương Thiên Phong là quái nhân mặt chai mày đá, tôi khắc cốt ghi tâm giáo huấn...sau này nhất định sẽ không ăn bữa cơm miễn phí nào nữa.

Vương Trung Sơn theo đuổi Hồng San cũng rất rõ ràng, Hồng San không chỉ một lần gọi cho tôi than khổ, nói ngàn vạn lần không nên nói dối với Vương Trung Sơn trong bữa sinh nhật là làm thư ký cho một công ty nhỏ, hiện tại bị hắn quán quýt không rời, lúc đầu còn thấy thú vị bây giờ lại là một thối tim gan, tôi và Hồng San là đồng bệnh tương lâm, mỗi lần nhắc tới Vương Thiên Phong hay Vương Trung Sơn đều hận đến nghiến răng, ngăn không được muốn hỏi ông trời, chúng tôi có thù gì mà đụng phải hai quái nhân này.

Tôi chỉ hướng bọn hắn cười cười, không nói gì trực tiếp đi đến bên cạnh Hồng San, Hồng San cũng hướng bọn họ cười cười nói: “Đúng nha~ thật ngẫu nhiên” sau đó kéo tay tôi và Diệp Lê đi đến nhân viên công vụ, nhỏ giọng nói với nhân viên: “Hai người này là bạn của tôi, không cần tra xét, ba người phía sau nhất định phải tra xét kỹ lưỡng”

Nhân viên công vụ liền gật đầu, Hồng San lập tức kéo chúng tôi vào cửa, nhân viên công vụ lời nói nghiêm túc: “Xin chào, mời trình giấy tờ chứng nhận” Tôi nhin không được cười, Hồng San quả thật đáng yêu nha~

Hồng San đầu đầu nói: “Đúng là âm hồn bất tán mà”

Diệp Lê an ủi: “Chuyện đã vậy, sau này không cần để ý bọn họ là được mà.”

“Đành phải như vậy thôi.” Hồng San vỗ vỗ trán nói: “Đúng rồi, tớ có sắp xếp hai chỗ ngồi rồi ,đợi lát nữa xem thật kỹ, lần này đấu giá có rất nhiều đồ, đồ cổ có mà tranh cũng có nhất định sẽ để hai cậu mở rộng tầm mắt.”

Tớ hỏi: “Điền Hàm đâu? Chưa đến hả?”

“Tớ từ sớm rồi, bây giờ chắc đang đi theo ông chủ nào đó lấy tin tức rồi.”

“Aiz~ Điền Hàm thật là”

Đi vào bên trong, ngồi xuống, thời gian vừa đúng, người đấu giá lên sân khấu bắt đầu đọc quy tắc đấu giá này nọ, đọc xong tuyên bố bắt đầu.

Tớ tham gia có rất nhiều người, tốt xấu lẫn lộn, đại đa số đều là người có địa vị. Đấu giá thật kịch liệt, khi thì tiếng chùy của người đấu giá, khi thì tiếng người ồn ào, khi thì lại chết lặng, tâm tình của tôi cùng một hồi lên một hồi xuống.

Diệp Lê nhắc chân, dùng chân cọ cọ vào đùi của tôi nói: “Tớ là lần đầu tới đây, trước đó chỉ thấy trên ti vi thôi, cảm giác thật kỳ lạ, cậu có thường tới những nơi này không?”

Diệp Lê va chạm làm tôi có chút không yên, liền đáp: “Cũng không thường lắm, chỉ ghé qua hai ba lần, môi lần có lễ hội lớn Hồng San đều gọi tớ và Điền Hàm tới, chúng tớ đối với đấu giá cũng không quan tâm, đến đây là góp vui thôi.”

“Có được hai người bạn như vậy là phúc khí của cậu đó.”

“Hiện tại cũng là phúc khí của cậu.”

“Ừm” Diệp Lê vuốt một ít tóc trên trán đột nhiên hỏi: “Phương Ngưng, toàn bộ trang sức bên trong cậu thích cái gì?”

“Trân châu”

“A~” Diệp Lê dương dương tự đắc hỏi: “Sao lại thích?”

Tôi lặng lẽ vuốt ve mạch máu của cậu ấy nói: “Trân châu không giống kim cương nhiều góc cạnh, khó có thể chạm tới, cũng không giống hoàng kim chói mắt, càng không giống bạch kim mạnh mẽ, trân châu tự nhiên nhìn nhả nhận lịch sự còn làm người khác thấy dễ gần, lại tràn đầy ánh sáng, giống như tiểu thư khuê các thời trung cổ hơn. Hơn nữa toàn bộ trang sức bên trong chỉ duy nhất trân châu là có sinh mạng, trân châu lúc tuổi con trẻ là trong suốt lóa mắt, tuổi già vì được thời gian rột rửa sẽ chuyển sang ánh vàng, cùng với sinh mạng con người giống nhau, như một thời tuổi trẻ, khi già xuống mộ, mặc dù có nuối tiếc nhưng lại tự nhiên và chân thật.”

“Đúng vậy, tớ cũng thích trân châu, phải trải qua quá trình thai nghén, rất giống với những cô gái, nhất định phải trải qua tai thương, trải qua khổ cực trăm ngàn lần mới lắng đọng nội tâm vì vậy mới có thể sáng như ngọc. Tớ nghĩ nếu nói trân châu là biểu đạt cho phụ nữ hoàn mỹ cũng không sai”

“Cậu nghĩ trên đời này có hoàn mỹ sao?”

“Không có, nhưng tớ thích theo đuổi sự hoàn mỹ, tớ nghĩ truy tìm sự hoàn mỹ trên đời này có lâu thế nào cũng không đủ, giống như tình cảm của chúng ta, hiện tại chúng ta có thể cảm thấy đây là hoàn mỹ, nhưng nếu không chú ý, mỗi ngày sẽ mỗi khác, tớ và cậu lúc đó sẽ dễ dàng xuất hiện các vấn đề lớn nhỏ khác nhau, để tiếp tục cầu hoàn mỹ chỉ có thể tự mình xem xét đánh giá, tình cảm cũng cần như vậy, chỉ có như vậy mới có thể duy trì tình cảm lâu dài, Phương Ngưng, tớ với cậu cùng nhau cố gắng được không?”

Diệp Lê mặc áo trắng, quần tây, chân mang dép lê, tóc đen xoăn tự nhiên xõa trên vai, xinh đẹp giải giang, còn ôn nhu chân thật, mặc như vậy đã cảm thấy rất đẹp, ngón út nhẹ nhàng vẽ vẽ lên lòng bàn tay của tôi, trên mặt mang một ít khiêu khích, tôi nhìn thấy xương quai xanh hơi lộ ra, tự nhiên muốn tới gần cậu ấy, hôn môi cậu ấy, muốn gắt gao cùng cậu ấy ôm nhau ngủ, nhưng tự biết hoàn cảnh không hợp chỉ có thể áp chế lửa trong lòng, cầm ngón út của cậu ấy, gật đầu cắn răng nói: “Được”

Diệp Lê che miệng cười, tôi nhú mày muốn khóc.

Trung tâm đấu giá, mọi người thét giá mỗi lúc mỗi cao, không khỏi làm tôi cảm thán có tiền thật tốt.

Tan cuộc, Hồng San và Điền Hàm tìm thấy bọn tôi, vừa mời chuẩn bị cùng nhau đi ăn cơm thì Vương Trung Sơn và Vương Thiên Phong từ đâu đi tới, mặt Vương Thiên Phong cười toe toét muốn rách cả da: “Đã lâu không gặp, không nghĩ tới đến nơi này có thể gặp mọi người.”

Điền Hàm nói: “Đúng nha~ chúng tôi cũng không thích tới đến nơi này cũng gặp hai người.”

Vương Trung Sơn nhìn thấy trên cổ Điền Hàm thẻ phóng viên kinh ngạc hỏi: “Cô là phóng viên?”

“Đúng, sao vậy?” Điền Hàm đương nhiên quên là Hồng San từng nói qua, sững sờ ngăn người một chút liền nói

“Các người không phải thư ký sao?” Vương Thiên Phong trừng mắt qua lại đánh giá chúng tôi nói: “Các người cuối cùng là làm gì?”

Diệp Lê lau trán chỉ vào chúng tôi nói: “Một phóng viên, một giám định sư, một thiết kế tổng thanh tra, ba người họ đều là hoa dã có chủ, tôi là kiến trúc sư, lần trước ở tiệc sinh nhật là nói dối, phiên hai người đừng đi theo chúng tôi nữa, chúng tôi còn việc phải làm, đi trước.”

Diệp Lê nói xong kéo chúng tôi rời đi, Hồng San mơ màng hỏi: “Như vậy là xong hả?”

Diệp Lê cười hỏi: “Cậu còn muốn tiếp tục sao? Không sợ phiền hả?”

“Nha~ biết thế nói thật cho rồi, chỉ là nhìn Vương Trung Sơn thật thà phúc hậu, từ đầu cứ nghĩ cùng hắn nói chuyện phiếm được rồi, sau lại sợ đả kích hắn, như vậy cũng tốt, mong hắn sau này bỏ luôn ý định đi.”

Điền Hàm khinh thường nhăn mặt nhăn mũi âm thanh kỳ quặc nói: “Còn sợ đả kích hắn, cậu hảo tâm như vậy từ khi nào?? Cậu không phải trúng chiêu của tên nhóc đó rồi chứ? Tổ còn chưa thấy cậu đối tốt với tổ như vậy nha, tính toán nóng tính, bạn tốt hết sức, cậu trước giờ toàn đả kích tổ, trái lại toàn là nói tục đối đãi không tốt, không có lương tâm”

“Di~” Hồng San không nể mặt, nắm lỗ tai Điền Hàm nói: “Điền Hàm, cậu nói mấy lời này mới là không có lương tâm nha, tổ đối xử không tốt với cậu khi nào? Đối với cậu không khách sao là vì thân thiết, chẳng lẽ cậu thích tổ đối với cậu cả ngày cười nói giống như đeo mặt nạ với mấy người ngoài kia?”

“Được được, cậu tốt, đối với tổ rất tốt” Điền Hàm xoa tai, đột nhiên nhảy dựng chỉ vào tay Hồng San “Nhẫn của tổ đâu? Sao không mang?”

“Nhẫn của cậu cái gì? Tặng cho tổ là của tổ nha~”

“Tặng gì, rõ ràng là cướp lấy, cậu nếu không mang thì trả lại cho tổ đi, mắc lắm đó.”

“Tới địa ngục đòi đi, ai nói tổ không mang? Tổ là vì phối hợp quần áo nên không mang, muốn lấy lại? Chờ tổ mang chán rồi tính đi.”

“A! AAAA” Điền Hàm bất mãn đến phát tiết làm mọi người đi đường đều nhìn cậu ấy.

Tôi vội vàng đem thẻ phóng viên bỏ vào trong giỏ, sau đó che miệng cậu ấy: “Đừng nha~, để sức lát nữa ăn cơm, các cậu nói coi muốn đi đâu ăn?”

Hồng San nói: “Tổ đặt bàn ở Hảo Tòa rồi, bây giờ đi là được.”

“Được, nhanh đi, đừng để Điền Hàm tiếp tục làm mất mặt.”

Bồi Căn nói, tình bạn có thể dùng ngay tại chỗ, nó thể khiến lòng người đang uất hiện hạ xuống, đối với bạn bè thân thiết có thể gửi ưu sầu, vui mừng, sợ hãi, hy vọng, nghi kỵ, thẳng thắn, cũng có thể nói, tình bạn còn tốt hơn tình yêu.

Tôi nắm tay Diệp Lê, thỉnh thoảng nhìn Hồng San và Điền Hàm đấu võ mồm, bất giác khóe miệng cong lên.

Chuyện nội bộ mình vẫn chưa giải quyết xong, nhưng mà nghĩ đi nghĩ lại thì cũng không nên để mọi người chờ quá lâu, vậy nên mình up tiếp. Chúc mọi người năm mới an khang và có thật nhiều niềm vui nhe <>

27. Chương 28

Cuối tuần, rất nhàn rỗi.

Xế chiều hơn ba giờ Diệp Lê đi ra ngoài, nói là công ty có chút việc, tôi ở nhà một bên đọc sách một bên đợi, buổi chiều năm giờ Diệp Lê trở về hai tay giấu sau lưng ra vẻ thần bí nói: “Phương Ngưng, nhắm mắt lại tổ có cái này muốn tặng.”

“Cái gì vậy?” Tôi hỏi đồng thời cũng nhắm mắt lại.

Tôi cảm giác được Diệp Lê tháo bông tai của tôi xuống, lại mang lên thứ gì đó rồi vỗ vỗ mặt của tôi nói: “Có thể mở mắt rồi” tiếp theo đưa tôi đến trước gương nói: “Có đẹp không?”

“Nha~” Tôi nhìn đôi bông tai bằng ngọc trai phát ra ánh sáng dịu dàng, thiết kế độc đáo cùng công nghệ hoàn mỹ nhất phối hợp cùng nhau, làm cho người khác một trận choáng váng, tôi vuốt bông tai hỏi: “Cậu buổi chiều ra ngoài không có đến công ty mà là đi mua nó hả?”

“Không có, mua từ sớm rồi, chỉ là để ở văn phòng” Diệp Lê từ phía sau nắm tay tôi, hôn lên mặt tôi, cùng tôi đối diện trong gương ôn nhu nói: “Bông tai này tớ cất giữ rất lâu, chỉ sợ cậu không thích trân châu cho nên chưa có tặng cậu, cậu cũng biết trang sức quốc nội không đẹp, lần trước hỏi cậu thích trang sức gì, không nghĩ cậu sẽ thích trân châu cho nên mới lấy từ văn phòng về. Giống như cậu nói, trân châu cũng có sinh mạng, là châu báu của thiên nhiên, hơn nữa nguyên tố trong thiên nhiên cũng có phần thiếu hụt, từng hạt cát phải ở trong hào non rất lâu, trải qua vài năm thậm chí mười năm thai nghén, đánh đổi sinh mệnh của con trai mới tạo ra trân châu mị hoặc. Giống như cậu đã trải qua nhiều mưa gió, được xã hội tôi luyện nhiều năm nhưng lại không chịu sự vấy bẩn nào, Phương Ngưng, cậu có lẽ đã từng cô độc, tĩnh mịch, có áp lực, chịu ủy khuất, nhưng cậu bây giờ tròn trịa, sành sỏi, thông minh lanh lợi, có lẽ nhìn vào là đen, nhưng bên trong vẫn vậy thuần khiết sạch sẽ, bởi vì tớ biết, một người khi chết đi có lẽ rất dễ dàng, sống mới khó, cuộc sống đêm không hết những trói buộc, nếu muốn sống tốt chỉ có thể giống như trân châu kia, mượt mà lán mịn, nhìn không thấu. Bông tai này rất thích hợp với cậu, lần đầu tiên nhìn thấy tớ đã biết nó rất hợp với cậu.”

“Diệp Lê, cảm ơn, đối xử tròn trịa là vì muốn sống tốt, thái độ làm người sành sỏi là vì muốn tránh toan tính, trên đời này hiểu tớ nhất, chỉ có cậu thôi.”

Tôi hôn Diệp Lê, cùng lười cậu ấy dây dưa cùng nhau, kể ra tôi nên cảm tạ trời đất, nhưng tôi muốn kéo dài thực tại, thời khắc này ngoại trừ hôn ra, tôi không biết nên biểu đạt cái gì.

Buổi tối cùng Diệp Lê đi siêu thị, cậu ấy phụ đẩy xe, tôi phụ trách mua thực vật và dụng cụ hàng ngày, giống như vợ chồng già bình thường, cuộc sống này vốn nên như vậy.

Đi đến khu ăn vặt, Diệp Lê theo thói quen cầm lấy mấy túi ăn vặt quăng vào xe, tôi vỗ tay cậu ấy chỉ để lại một túi khoai tây chiên, còn lại bỏ ra chỗ khác, nắm mũi của cậu ấy nói: “Nói cậu bao nhiêu lần rồi, ít ăn vặt thôi, còn chưa sửa nữa.”

“Miệng rãnh quá, làm sao bây giờ?”

“Miệng rãnh thì ăn trái cây, đợi lát cùng đi mua ít hoa quả, hoa quả cậu muốn ăn bao nhiêu cũng được mà.”

“Được được, cơ mà tớ không thể lấy hai hũ kem đông lạnh hả?” Diệp Lê giống như con nít chỉ vào đủ thứ màu sắc trong tủ đông.

Tôi khinh khinh bật cười, cầm bốn hũ kem quăng lên xe hàng: “Bốn cái, hài lòng chưa?”

“Nha~ nha, đi thôi, đi mua hoa quả.”

Hoa quả cùng rau dưa cách nhau không xa, tôi chọn trước mấy thứ rau dưa hỏi Diệp Lê: “Đêm nay ăn rau cần trộn, trứng chiên tây hồ cùng đậu hoa, canh nấm ngân nhĩ được không?”

“Cậu làm cái gì cũng được, chỉ cần cậu làm thôi, tớ không khó ăn.”

“Aiz~ đúng là trẻ con mà”

Chọn xong rau dưa, đi lại lấy hoa quả và sữa sau đó tính tiền rồi về nhà.

Về đến nhà, tôi đem mọi thứ ra phân loại, để Diệp Lê nghỉ ngơi một trước, đợi lát nữa ăn ngon cơm sau đó đi vào bếp. Chuẩn bị mọi thứ rồi rửa đồ ăn, nấu cơm. Thời gian nấu cơm tôi tự nhiên nhớ tới mẹ, nhớ trước đây mẹ ở bếp nấu cơm vừa nhìn tôi ở phòng bếp chơi nước màu nói: “Ngưng Ngưng, mẹ nói này, nhà, có thể không có phòng cách, không có phòng làm việc, không có nhà vệ sinh nhưng nhất định phải có phòng bếp. Sau này con sẽ nấu ăn cho người yêu con ăn, nhìn họ ăn sạch cơm, trong lòng con sẽ thật vui vẻ.”

Tôi tuy rằng không biết rõ mẹ nói cái gì, nhưng chân thật gạt đầu, sau sống cùng bà ngoại mỗi lần nhìn thấy bà ngoại vui vẻ ăn cơm, tôi lúc đó còn nhỏ nhưng lòng lại cảm thấy rất vui. Sau khi bà ngoại đi chỉ còn lại một mình, nấu cơm với tôi mà nói giống như trò chơi để giết thời gian, một mình làm một mình ăn, tuy là sở thích nhưng lại thấy trống rỗng, một người, một bàn, một bộ chén đĩa, gian phòng trống rỗng, tôi một mình nhăm nháp, chỉ có tiếng nhai cơm của chính mình, có khi ăn cơm sẽ mở nhạc, nhưng kỳ quái

chính là dù mở âm lượng to như thế nào tôi cũng nghe được âm thầm nuốt thức ăn của chính mình, sau này mới hiểu là vì lúc đó tôi dùng cơm với sự quạnh quẽ mà ra.

Diệp Lê không biết đứng sau lưng tôi từ khi nào, cậu ấy ôm lấy eo tôi, đem mặt đặt vào lưng tôi nhỏ giọng nói: “Thật lâu trước kia đã muốn ôm cậu như vậy, mỗi lần nhìn cậu trong bếp bận rộn nấu cơm cho tớ, trong lòng của tớ luôn cảm thấy rất ấm áp biết không? Nhà của tớ không ai nấu cơm, ba không có, mẹ cũng không, anh trai đương nhiên cũng không, tớ là ăn cơm của bảo mẫu mà lớn, có khi tớ nghĩ, cái nhà này cũng giống là nhà sao? Cho nên khi cha và mẹ tớ trong lúc muốn ly hôn tớ chưa từng khuyên hai người họ dù chỉ một lần, Phương Ngưng, chỉ có cậu mới cho tớ cảm giác gia đình như vậy, chỉ có mỗi cậu thôi, tớ thật sự rất hạnh phúc”

“Đứa ngốc này” tôi nghiêng đầu hôn lên mặt Diệp Lê.

Lê của mình, luôn đáng yêu như vậy đó <3~ thương=“” quá=“” đi=“”>

28. Chương 29

Cuối tuần trôi qua, lại bắt đầu một tuần làm việc mới, ăn sáng xong tôi cởi váy ngủ thay bằng bộ Tây phục màu xám, chải chuốt lại tóc, lúc này Diệp Lê cũng đã thay xong bộ váy đen làm nổi bật làn da trắng nõn của cậu ấy, tay trong tay đứng ở trước gương nhìn nhau, trang điểm cũng có phần giống nhau, quần áo nhìn cũng thật hợp, bây giờ có thể nói hiện tại chúng tôi là tình nhân của nhau, cả hai nhìn nhau cười, mang lên cho nhau đồ trang sức, chân mang dép lê đế cao, tay trong tay ra khỏi cửa.

Xuống lầu Diệp Lê nhẹ nhàng nhướn mi nói: “Phương Ngưng, tớ đã nói qua với cậu là cậu mặc bộ này rất có hương vị chưa?”

“Hửm? Hương vị gì cơ?”

“Hương vị OL (office lady)” *Là nữ nhân công sở*

Tôi bật cười, vỗ vỗ đầu của cậu ấy, nói: “Được rồi, tớ thừa nhận lời cậu vừa nói rất vô nghĩa nha~”

“Không phải vô nghĩa, là nói thật”, Diệp Lê chề môi, nói: “Cậu vốn đã cao, còn hay mang dép đế cao, không đi làm người mẫu đúng là lãng phí”

“Di~ cậu nói đúng đó, trước đây tớ từng được người khác mời làm người mẫu”

“Lúc nào?”

“Lúc còn đi học, có lần triển lãm xe tớ và bạn học được lão sư giới thiệu rồi cùng nhau làm người mẫu quảng cáo xe ở đó vài ngày, tớ đối với cái nghề người mẫu này tôn kính nhưng không thể hợp được”

“Tại sao?”

“Chịu không nổi người khác nhìn ngó, hơn nữa cậu cũng biết đó, nghề sản xuất nào cũng có quy tắc ngầm, người mẫu, style list, bản hiệu hay hình ảnh, bất luận cái gì cũng có tính chất, đều sẽ bị đem ra so sánh cao thấp, may mắn là lúc ấy triển lãm xe không có đủ người mẫu, với nữa còn được lão sư giới thiệu nên mấy cái quy tắc ngầm này căn bản không có trải qua. Cơ mà tớ nhớ được là trong đó cũng có nhiều người mẫu có chút danh tiếng, đứng một ngày liền có thể cầm trong tay hơn vạn đồng, chỉ là đối với các cô ấy...ách, vẫn là không nên so sánh hay đánh giá gì, nghĩ tới nghĩ lui cả buổi cuối cùng là cúi đầu làm cho tốt công việc, tuy rằng vất vả nhưng sống sạch sẽ, cơ mà đương nhiên thì nghề người mẫu rất vất vả...nhưng mà....aiz~ cậu cũng biết đó.”

“Ừm, những người mẫu chưa nổi phải cố gắng không ít” Diệp Lê vuốt mặt tôi, trêu ghẹo nói: “Thật không nghĩ ra cậu cũng có thời gian khoe khoang thân thể”

“Cậu xuống địa ngục đi” tôi vuốt ve tay cậu ấy “Nếu làm người mẫu xe mà không kiếm được nhiều tiền thì tớ đã không làm, hơn nữa còn phải giữ mặt mũi cho lão sư, cơ mà nói cho đúng là bị cuộc sống bức bách cả thôi”

Diệp Lê cúi đầu nghĩ nghĩ, lại có chút nghiêm túc nói: “Được rồi, tớ tha thứ cho cậu bởi vì hoàn cảnh mà phải xuất đầu lộ diện, bất quá, tội chết có thể miễn, tội sống khó tha. Tớ nay tớ muốn nhìn tận mắt”

“Aiz~...thật là” Diệp Lê đã nói như vậy làm sao tôi không khỏi nóng mặt, tức giận nói: “Cậu đừng có được nước lặn tới nha~ tớ qua bị cậu giằng co cả đêm lưng vẫn còn đau này, bộ cơ thể cậu làm bằng kim cương hả?”

“Ai bảo cậu buổi tối mê người quá làm gì? Đêm vốn quuyền rũ, mà cậu cũng...À phải rồi, cậu có nhớ Kính Nhất Đan từng ở dạ hội đọc bài diễn văn không? Tớ đến tận bây giờ vẫn nhớ những lời cậu ấy nói nha~” Diệp Lê học theo bộ dạng của Kính Nhất Đan, vẩy vẩy tay thâm tình nói: “Đêm khuya tĩnh mịch, chúng ta ngoại trừ tạo ra giống nòi, còn có thể làm gì khác?”

“Di~ tớ và cậu làm sao tạo ra giống nòi ==”

“Có thể nha~, tạo ra tình yêu không được hả?”

Tôi bất đắc dĩ lắc đầu, còn Diệp Lê thì cười híp mắt.

Trong văn phòng, tôi ngồi ở ghế xoay, xoa cái eo có chút đau nhức, nghĩ sẽ không bao giờ để Diệp Lê làm ầu ỹ, một bên mở máy tính kiểm tra email, nhận bưu kiện bắt đầu làm việc.

Thời gian làm việc trôi qua rất nhanh, thời gian nghỉ trưa vẽ ra biểu đồ, tôi từng nói sẽ thiết kế lại cho nhà Diệp Lê, bây giờ cũng không có việc gì làm nên vẽ trước sơ đồ phác thảo, khi nào rảnh thì làm lại trên máy tính sau để sẽ bắt đầu trang hoàng.

Gần hết giờ làm thì Từ Lỗi gõ cửa đi vào, tôi buông bản vẽ trong tay hỏi: “Có chuyện gì sao?”

“À...tôi nay muốn mời cô đi ăn” sợ tôi cự tuyệt Từ Lỗi liền vò đầu bổ sung: “Có một số việc muốn thỉnh giáo, chuyện công”

Dưới tình huống bình thường nếu có thể không cùng đồng nghiệp ăn cơm sẽ không không cùng ăn, lấy đồng nghiệp làm bạn coi như cũng không nhiều. Mỗi quan hệ đồng nghiệp thì nên ở lưng chừng, giao hữu không có trở ngại gì là đủ lắm rồi.

Lần này Từ Lỗi mời đi ăn, vốn là muốn cự tuyệt nhưng nhìn vẻ mặt thành khẩn ăn nói vòng vo kia...Từ Lỗi đối với tôi có ý, dù chưa từng thổ lộ nhưng có thể cảm nhận được, huống hồ ở trong công ty, thái độ của Từ Lỗi đối với tôi sớm đã không còn là bí mật gì. Cùng ăn cơm tốt, đúng lúc nên nói những điều cần nói.

Vậy nên tôi gật đầu, Từ Lỗi giống như không đoán ra được là tôi sẽ đồng ý nên có chút ngẩn người rồi cao hứng rời đi.

Tôi gọi điện cho Diệp Lê hỏi cậu ấy đang làm cái gì, Diệp Lê nói: “Đang nhìn ảnh chụp của bạn mới từ Ấn Độ về, hình rất đẹp, tớ gửi qua cho cậu cùng xem”

“Được” ảnh chụp rất nhanh đã truyền đến, nhìn thấy trang phục nữ Ấn độ rất đẹp tôi cười nói: “Ấn Độ có ông Lôi Nhân gì gì đấy, vạn năm qua chưa có thay đổi, hủy người không biết mệt mỏi nha~”

“Ha ha”, Diệp Lê cười to nói: “Đâu có như cậu thích tổn hại người khác”

“Được rồi, không nói văn hóa cổ xưa nữa, nói chính sự đi” Tôi nói với Diệp Lê: “Tớ cùng Từ Lỗi buổi tối sẽ cùng ăn cơm, còn cậu nếu đói sớm thì ra ngoài ăn, không thì đợi tớ về làm cho cậu, tuyệt đối không được ăn vặt nha~”

Diệp Lê hỏi: “Chỉ có hai người?”

“Ừm”

“Di~ một nam một nữ có phải hơi nguy hiểm không?”

Tôi cười trách “Nói nhăng nói cuội!”

“Được được, buổi tối nhớ về sớm một chút, tớ chờ cậu, cậu nếu không về tớ sẽ không ăn cơm. Tự mình lo liệu đi.”

Tôi lắc đầu cúp điện thoại, trong lòng nghĩ Diệp Lê càng lúc càng giống đứa nhỏ, tôi thì càng lúc càng giống mẹ, có cần phải đi mua bình sữa để dỗ đứa nhỏ này vui vẻ không a? Diệp Lê nhận được sẽ có biểu cảm gì? Nghĩ đi nghĩ lại không khỏi bật cười, tức khắc quyết định sau khi tan việc liền đi mua bình sữa và trống con, sau đó mới cùng Từ Lỗi ăn cơm.

Sau khi tan việc, Từ lỗi ở công ty chờ, tôi đi lên trước, nói “Tôi phải đi mua một ít đồ, cậu trước tới quán chờ một chút, rồi nói cho tôi biết địa chỉ, nhất định sẽ tới tìm cậu”

“Nha~” Từ lỗi nghĩ nghĩ, nói: “Như vậy đi, tôi cùng cô đi mua, sau đó cùng đi tới quán”

“Cũng tốt, chỉ là ngại quá, làm chậm trễ thời gian của cậu rồi”

“Đừng khách sao, tôi mời cô ăn cơm, là chiếm dụng thời gian của cô rồi, nên phải là tôi ngại mới đúng.”

“Aiz~ Cả hai đều miễn khách sao đi, à đúng rồi, cậu có biết chỗ nào bán đồ cho trẻ nhỏ không?”

“A?” Từ lỗi chợt mở to mắt, hỏi: “Cô là muốn mua đồ cho em bé?”

“Ừm, con của bạn vừa tròn tháng, muốn mua lễ vật tặng thôi” đừng trách tôi nói dối, đang lúc hệ trọng, Thượng Đế sẽ tha thứ cho tôi.

“Nha~ tôi có biết một chỗ, chỉ cách công ty chúng ta hai con đường, để tôi chở cô đi”

“Được, cơ mà không nghĩ cậu cũng biết mấy chỗ đó nha~”

Từ lỗi mặt hơi hồng một chút, nói: “Chỉ là lúc lái xe đến công ty không có gì làm liền nhìn ngó xung quanh, dần dần cũng nhớ được.”

“Đúng là người cẩn thận, chúng ta đi thôi”

“Được”

Mua được đồ Từ Lỗi dẫn tôi đến một quán ăn có hơi cổ kính dùng cơm, không nghĩ tới sẽ đụng mặt Diệp Hàng và Hải Bình ở đây, Hải Bình rất có ý tứ nhìn tôi và Từ Lỗi, còn tôi đương nhiên sẽ coi như không thấy Hải Bình chỉ cùng Diệp Hàng trò chuyện vài câu, rồi cùng Từ Lỗi ngồi xuống bàn ăn, trên trần có treo một bánh xe xưa ngựa để trang trí.

Nơi này hoàn cảnh thực tao nhã, hương vị cũng rất tự nhiên, dễ làm người ta trầm tĩnh, Từ Lỗi đề nghị ăn canh cá, còn có đặc sắc của nơi này là cua nướng, tôi vốn không có kén chọn nên không có ý kiến gì mặc cho Từ Lỗi tự chọn.

Hải Bình ngồi ở phía trước tôi, tôi có cảm giác được mắt của cô ấy thì thoáng lại đảo qua, ý nghĩ muốn làm trò của tôi nổi lên, cảnh giác được Hải Bình đang nhìn tôi, thừa lúc Từ Lỗi cúi xuống nhìn món ăn tôi liền ngẩng đầu hướng Hải Bình làm một cái mặt quỷ, Hải Bình đương nhiên không nghĩ tôi sẽ làm như vậy, ly rượu trong tay cô ấy run lên, chất lỏng màu đỏ liền thuận theo rơi xuống bàn rồi men theo bàn rơi xuống chiếc váy trắng.

Hải Bình hoảng vội vàng đứng lên, cầm khăn ăndùng sức lau vết bẩn trên váy, Diệp Hàng cũng vội vã cúi người giúp cô ấy lau, a, xem ra Diệp Hàng thật sự thực yêu cô ấy. được một nam nhân tốt như vậy yêu, Hải Bình sao còn chưa thấy đủ? Cô ấy nên lập tức kết hôn đi, biết đâu tính tình sẽ bớt bốc đồng một chút, còn nghĩ mình là trẻ con sao? muốn cái gì liền được cái đó à? Làm người không thể quá tham lam a, nếu không hạnh phúc sẽ trong nháy mắt biến mất.

Vết bẩn giống như lau mãi không xong, Hải Bình liền nắm tay Diệp Hàng rời đi, còn hung hăng trừng mắt với tôi, tôi cười tiễn khách.

Tầm mắt không còn bị gây rối, tôi mới có thể vui vẻ dùng cơm, nhìn ra cửa sổ thấy ánh trăng chậm rãi soi rọi, chỉ là mây hơi nhiều vốn là rực sáng thì đã bị mây che đi một nửa, hôm nay là rằm, giống như thiếu nữ ở nông thôn, xấu hổ trước người thích.

Thật là một đêm thú vị nha, tôi vỗ bình sữa và trống vừa mua được.

Truyện của Lam Tịch thường là viết về nhân sinh, không có nhiều khúc gậy cần. Dịu dàng nhẹ nhàng đọc rất thoải mái ^^~

29. Chương 30

Đồ ăn được đem lên, tôi chậm chậm nhai nuốt, chờ Từ Lỗi mở miệng trước.

Lúc lâu sau Từ Lỗi nhìn nhìn tôi, sờ sờ đầu nói: “Cấp trên, công ty thiết kế M, hẳn cũng là công ty danh giá đúng không?”

“Ừm, thì sao?”

“Tôi ở công ty cũng được hai năm, cô cảm thấy tác phẩm của tôi như thế nào?”

“Tốt lắm a, kinh nghiệm tuy rằng rất trọng yếu, nhưng năng lực mới là mấu chốt. Tuy cậu thời gian làm việc không lâu, nhưng đối với những bản thiết kế lại rất nhạy cảm, ý tưởng mới cũng có rất nhiều, ở trong công ty cậu và Vương Linh đều là những thiết kế nổi trội, quản lí cũng rất xem trọng hai người, tất nhiên lúc làm việc cũng không có gì để chê trách cả”

“Gần đây tôi có gặp một vị khách rất hay làm khó, trước kia gặp không ít những người khó chơi rồi, chỉ là đụng tới người này chẳng khác nào gặp phải sư phụ cả, xoi xét lung tung, cái gì cũng bắt sửa lại, thực phiền”

Tôi nhớ đến một người khách tới gặp tôi hai lần để than phiền về Từ Lỗi, lúc đầu là hẳn muốn tôi tới nhà hẳn để thiết kế, chỉ là lúc đó tôi đang bận rộn với dự án của khách sạn LC, nên chỉ có thể phải hạ thân cận là Từ Lỗi đến, chỉ là không nghĩ tới vị kia đến cả nhìn cũng không nhìn đến danh tiếng của công ty, mà có thể bởi vì tôi không trực tiếp tham dự nên cũng không được vị kia cho chút mặt mũi không nói mấy lời oán hận, tôi chỉ còn cách đứng ngoài xoi xét trông coi vài khâu nhỏ, tôi nhìn nhìn Từ Lỗi hỏi: “Có phải là công ty của Phòng Điện Sản?”

“Đúng a~ chính là hẳn” Từ Lỗi vuốt vuốt tóc, mang theo một ít trào phúng nói: “Hắn một ngày một ý tưởng, so với Edison còn nhiều ý tưởng hơn”

“À” Tôi nhìn nhìn Từ Lỗi, đúng là một tên to xác, tính tình trẻ con, mặt búng ra sữa, chân mày đen dày xác lên mang theo kiêu ngạo, tôi cười cười, có lẽ nên chọn lúc hợp gọi cho bên kia, nói cho bên kia biết công ty M rất hân hạnh được hợp tác, thứ hai là cảm ơn bên kia dù không hài lòng vẫn không vứt bỏ công ty M, đương nhiên lúc nói cần phải uyển chuyển một chút.

Tôi tránh nặng lấy nhẹ nói: “: ”Từ lỗi, ở trên thị trường, cái gọi là thương hiệu không chỉ được xây dựng bởi chất lượng, phục vụ mà còn là uy tín và chân thành, có thể bắt được cái hồn của căn nhà để thiết kế. Hơn nữa công ty của Phòng Điện Sản cũng là lần đầu hợp tác với công M, trong lòng có nghi ngờ cũng là điều hợp lý, đối với những nhà thiết kế như chúng ta mà nói, không thể bởi vì tật xấu của khách hàng mà không hiểu khách, hơn nữa chỉ có người khác mới có thể nhìn ra khuyết điểm của mình, chấp nhận và sửa chữa mới có thể tiến bộ. Chúng ta đều là người xuất thân từ nghệ thuật, trên người ít nhiều cũng có một tật xấu, đó là lòng mang đầy ngạo khí, nếu bị đối phương chỉ trích tác phẩm của mình trong lòng đương nhiên sẽ không phục, chủ quan nói rằng bọn họ không có mắt thẩm mỹ, nhưng phải nhớ là khách hàng mới là người sử dụng bản thiết kế của chúng ta, bọn họ cần gì muốn gì đương nhiên bọn họ biết rõ. Từ Lỗi, chúng ta không phải là nghệ thuật thuần túy, mà là nhà thiết kế, thiết kế ra đồ vật này nọ, có thể có một chút nghệ thuật nhưng thật ra là hàng hóa, mà đã là hàng hóa thì đương nhiên phải dựa vào nhu cầu của khách hàng, bây giờ chỉ cần quyết tâm khai sáng cho khách hàng, chậm rãi dẫn đường cho bọn họ ý tưởng của cậu, tôi tin là bọn họ sẽ vừa lòng, sau này bọn họ sẽ lại tìm tới chúng ta, lần thứ hai tìm tới nhất định sẽ không xoi xét như bây giờ nữa. Tôi trước kia cũng từng đụng không ít khách hàng như vậy, lúc ấy cũng có rất ít sự kiên nhẫn, nhưng chính là quyết tâm quay lại trao đổi, để cho bọn họ thấy chúng ta có thành ý, loại khách hàng này rất dễ trở thành khách hàng thân thiết. Vạn sự khởi đầu nan, từ từ sẽ tốt hơn, còn có một điều khác, tôi chỉ cho cậu biết bí quyết làm cảm động khách hàng, tuy là với bọn họ chỉ là quan hệ công việc, nhưng bí quyết này sẽ không gây trở ngại gì, chính là ‘quan tâm’ bọn họ, như là ân cần hỏi han

công việc, hoặc là nhớ kỷ sinh nhật của bọn họ, tới ngày thì chọn thời điểm gửi đi một câu chúc mừng, một câu sinh nhật vui vẻ sẽ làm cho bọn họ cảm nhận được chúng ta rất coi trọng bọn họ, tiến tới hợp tác lâu dài. Cậu phải nhớ kỹ, công việc của chúng ta, nặng lực là phải có, nhưng nhân tình vẫn quan trọng”

“Ừm, được rồi, tôi sẽ cố gắng thêm. Cấp trên, cảm ơn cô”

“Không cần khách sao”

“Bất quá... Còn có một việc.”

“Chuyện gì?”

“Về Lý Duy Duy”

“Lý Duy duy làm sao?”

Từ Lỗi mặt lộ vẻ khó khăn nói: “Cô chắc là cũng nghe qua Lý Duy Duy thích tôi”

Tôi nhún nhún vai, nói: “Có nghe qua”

“Tôi không biết phải xử lý như thế nào, muốn hỏi ý kiến cô một chút, cô cũng biết em ấy là cháu ngoại của chủ tịch, nếu đặc tội thì...”

“A, vấn đề này thật có chút khó giải quyết” Tôi lấy khăn lau lau khóe miệng, nói: “Cậu nếu cũng thích con bé, hai người coi như cũng không tệ đó”

“Tôi không thích em ấy, tôi thích người...” Từ Lỗi nhìn nhìn tôi, trong ánh mắt mang theo phép thử: “A~ tôi là thích người không thích tôi”

“Biết rõ như vậy thì đừng suy nghĩ tiếp làm gì” có một số việc, biết rõ không có khả năng, cũng phải đi thử một lần, có một số việc, nếu biết không có thể, thì nên dừng lại, chỉ mong Từ Lỗi có thể hiểu được.

Từ Lỗi cầm lên đĩa rau, thở dài: “Thực không nghĩ tới cô sẽ trả lời trực tiếp như vậy”

“Haha” Tôi cười nói: “Trực tiếp là tốt, đỡ phải hao tâm hao phổi đoán tâm tư, lãng phí tế bào não lắm”

Lúc này Diệp Lê gửi tin nhắn tới, tôi lấy ra điện thoại, cười cười xin lỗi Từ Lỗi, nhìn thấy hân gật đầu mới cầm điện thoại lên xem, Diệp Lê nói “Ăn cơm sao lại lâu như vậy? Tớ sắp chết đói rồi” Tôi cười quay lại nói: “Đừng nghĩ lung tung nữa, mau ăn thôi” Mời vừa đẹp điện thoại liền nghe được Từ Lỗi do dự nói: “Cấp trên...cô đã có người thích?”

“Có a”

“A~ tôi còn cho rằng cô không có”

“Vậy bây giờ cậu biết rồi đó, tôi luôn luôn có”

“Kia...Tôi có quen không?”

Diệp Lê và Từ Lỗi cũng coi như có quen biết, chỉ là không thực sự quen biết thôi: “Cậu không biết, cô ấy là bạn học, vừa mới nhắn tin cũng là cô ấy”

Cảm tạ ngôn ngữ của chúng ta, cảm tạ chữ tượng hình. “Hắn” “Nàng” cùng âm không cùng ý, không giống tiếng Anh “he” “she” khác nhau rất rõ ràng, vậy nên tôi cũng không tự tiện sửa chữa danh tính của Diệp Lê, cũng có thể nói “cô ấy, cô ấy cô ấy” mà không có lo lắng bị người khác hiểu.

“Nha” Từ Lỗi trên mặt lộ ra tầng tầng thất vọng, trằm trằm một hồi, hân bưng lên ly rượu uống một hơi, ngẩng đầu nhìn tôi, cười khổ nói: “Cấp trên, tuy tôi đến công ty làm hơn hai năm, mới 25 tuổi, thực là cũng có chút vấn đề, Lý Duy Duy thích tôi, đồng nghiệp trong công ty có hâm mộ cũng có ghen tị, bởi vì nhà Lý Duy Duy có tiền, tôi nếu thuận em ấy, dùng chút thủ đoạn sẽ một bước lên mây, đời này sẽ không còn phải bôn ba cuộc sống, nhưng nếu tôi đời này cạp vấy phụ nữ, dựa vào phụ nữ mà lập nghiệp, sẽ không thể ngẩng đầu làm một thằng đàn ông”

“Ừm, nhưng mà cũng không thể nói như vậy, rất nhiều người ngoài kia mắng chửi nhân viên, nhân viên lại đi mắng chửi người cấp thấp hơn, như vậy chứng minh là gì?” Tôi thở phào nói: “Xã hội này, phụ nữ đều

muốn tìm rùa té, đàn ông muốn tìm phượng hoàng, cứ tìm hoài vài chục năm trôi qua cũng không biết. Người khác có thể nói cậu vài lần, vài tháng, nhưng không thể nói cậu cả đời được, cho dù lại nói nữa, cũng chỉ đề cập để có chuyện để nói trên bàn trà thôi, giống như rất nhiều người nói Chương Tử Di là ‘Xe hơi công cộng quốc tế’ nhưng mà cô ấy hiện tại sống rất tốt, hưởng thụ cuộc đời rất hảo, còn những người nói cô ấy thì cuộc sống rất có thể đang cơ cực bần hàn, có biết bao nhiêu người muốn làm xe hơi công cộng quốc tế còn không có đủ điều kiện, mấy cái đó căn bản không cần nghĩ, không cần tính toán chi li, cũng không phải tội ác ngập trời gì, dẫn đó chỉ tăng thêm gánh nặng cho chính mình thôi”

“Ừm, tôi biết, cũng đã nghĩ qua, về Lý Duy Duy, tôi tuy không thích em ấy nhưng cũng thể đắc tội” Từ Lỗi cân nhắc một lát, hỏi: “Cô biết tại sao thiết kế Tiểu Tú Tử từ chức không?”

Tiểu Tú Tử? Là người giữa tháng bảy trêu chọc Lý trợ lý thiết kế, cô bé vừa mới tốt nghiệp, thông minh, vẽ thủ công đặc biệt tốt, tôi nhớ là cô bé làm được hai tháng liền hướng tôi đưa đơn từ chức, lúc ấy tôi nói cô bé làm rất tốt, sao lại từ chức, cô bé nói trôi nổi ngoài đời quá mệt mỏi, muốn về nhà. Tôi lúc đó không có nghĩ nhiều, nên tin là thật, cho đây là cô bé chịu không nổi khổ muốn về nhà. Chẳng lẽ còn có lý do khác nên cô bé mới muốn từ chức?

Tôi hỏi: “Tiểu Tú Tử tại sao lại từ chức?”

“Là Lý Duy Duy bức cô ấy” Từ Lỗi cúi đầu, rầu rĩ nói: “Tiểu Tú Tử hoạt bát lắm, còn nhỏ tuổi nên mọi người đều yêu thích, có một lần ở văn phòng cô ấy cùng chúng tôi nói chuyện phiếm, nói đến Lý Duy Duy nhin không được liền tổn hại vài câu, vô tình lại bị Lý Duy Duy nghe được, sau này Lý Duy Duy trước mặt có gây trở ngại vài lần, Tiểu Tú Tử lại vừa mới đến công ty, đối với văn hóa văn phòng không quen thuộc, mà trở ngại của cô ấy lại với chủ tịch có thân thích, chịu đựng suốt một thời gian, lúc rời đi ánh mắt còn hơi hơi đỏ, nhìn thôi cũng làm cho người khác đau lòng, việc này cũng chỉ có vài người chúng tôi biết, không có nói ra, cô hẳn là cũng không biết.”

“Ra là vậy, tôi thực không biết” Tôi nheo mắt tay gõ gõ lên bàn, suy tư một chút hỏi: “Cậu có định cùng Lý Duy Duy kết giao không?”

Từ Lỗi lắc đầu nói: “Nếu tôi muốn cùng em ấy kết giao thì đã không nói cho cô biết, cuộc sống hiện tại của tôi rất tốt, tiền lương không thấp, đã mua được xe, tiền dư để dành hai năm sau mua nhà, căn bản không cần dựa vào phụ nữ để làm giàu.”

“Như vậy cũng tốt” Tôi nhìn nhìn Từ Lỗi “Lý Duy Duy dù sao cũng có thân thích với chủ tịch, chủ tịch còn rất cưng chiều em ấy, em ấy vừa mới tốt nghiệp không lâu, tuổi còn nhỏ, thái độ làm người cũng chưa thực sự tốt cũng có thể lý giải, chúng ta nói chuyện hay làm việc cũng không thể quá tuyệt tình, nhưng chuyện tình cảm thì cậu tốt nhất vẫn là đi nói rõ ràng đi, cứ dè dặt như vậy đối với hai người cũng không tốt”

“Được, tôi sẽ tìm cơ hội để nói rõ, chỉ là, cấp trên” Từ Lỗi sờ sờ ót, ánh mắt đen láy đột nhiên tối sầm “Có Lý Duy Duy ở đây tôi không có tâm làm việc, không chỉ tôi mà còn có Vương Linh, Lý Duy Duy nếu có gì không hiểu, chúng tôi không phải không có chỉ dạy em ấy, mà thực sự là em ấy cái gì cũng không biết, chúng tôi lại không phải thầy cô, một đồng danh sách trong tay, làm sao có thời gian để dạy em ấy ABC là như thế nào?”

“Vấn đề này...để tôi suy nghĩ một chút” Tôi cân nhắc một chút nói: “Như vậy đi, ngày mai tôi đi tìm quản lý nói chuyện rồi đến lúc đó hẳn quyết định, cậu cũng biết Lý Duy Duy là quản lý tặng tôi, nên tôi cũng không thể làm chủ được, cho nên vẫn là tìm thời cơ tốt nhất ám chỉ cho quản lý biết, vài người cùng nhau kêu oán, như vậy có sức thuyết phục hơn. Chỉ là mặc kệ Lý Duy Duy như thế nào, nhiệm vụ đã giao cho cậu, cậu phải hoàn thành thực tốt, không thể để cho cảm xúc ảnh hưởng công việc.”

“Được, yên tâm đi. Tối nay nói chuyện với cô, trong lòng tốt hơn nhiều rồi, tuy rằng cũng bị cô cự tuyệt nha~” Có mấy lời không nói rõ ra, nhưng thoát nhìn có lẽ Từ Lỗi đã hiểu rồi

“Tôi từ chối làm người yêu của cậu, nhưng không từ chối làm bạn. Tình bạn hay tình yêu đều đáng trân quý, chỉ mong cậu không tránh tôi”

“Sao có thể tránh? Có thể cùng cô làm bạn, tôi đã thỏa mãn rồi”

Ở trong công ty, tôi rất ít cùng đồng nghiệp xưng là bạn bè, Từ Lỗi sau khi nghe tôi nói, trên mặt liền muôn

màu muôn vẻ, tôi phớt hợp cười gượng hai tiếng, trong lòng nghĩ, để đồng nghiệp thành bạn? Rất khủng bố luôn, cơ mà người này đối với tôi còn có ý, tốt nhất là đâm chết đi. Nhưng cuối cùng vẫn là đưa lên ly rượu, cụng nhẹ với Từ Lỗi.

Sau khi ăn xong, Từ Lỗi muốn đưa tôi về nhà, tôi từ chối khéo, trực tiếp chạy xe về. Nghĩ đến Lý Duy duy, tôi xoa nhẹ cái trán, thật không nghĩ tới, một cô bé vừa lớn liền ý mình có quan hệ liên lộng hành ngang ngược, Tiểu Tú Tử là một tay tôi tuyển vào, lúc xem cô bé vẽ bản đồ cũng rất thích, thật đáng tiếc a~

Lý Duy Duy là quản lý thầy cho tôi, chủ tịch là đem Lý Duy Duy giao cho quản lý, không phải giao cho tôi, cái này nói lên ý của chủ tịch là muốn Lý Duy Duy ở dưới tay quản lý, nếu muốn con bé theo tôi làm việc thì tiền lương của con bé không thể cao như vậy được. cho nên tôi sẽ đem Lý Duy Duy ném đi, quản lý không thể không nói đạo lý với tôi, vấn đề đau đầu này tốt nhất không nên xen vào nếu không là tự làm mình bức bối. Ở trong công ty, thân ai nấy lo, công việc đã bận đến không thở nổi, không thể có tinh lực đi quản thêm người khác. Đẹp đi.

Tan việc nên hảo hảo hưởng thụ cuộc sống, không cần nghĩ nhiều.

Đầu thu, trời trong, ánh trăng trong treo lạnh lùng chiếu lên mặt đất, thành thị u ám mông lung. Gió đập vào mặt làm tôi hít sâu một hơi, điều chỉnh tốt cảm xúc, mang theo bình sữa và trống con ở trong túi giấy đi vào nhà.

Giời ơi...dài gì mà dài quá T^T ~

Ni dậy sớmnnn nên mình up sớm cho mng, cơ mà bạn beta vẫn tiếp tục gây hứng với mình ==! Lèm bèm cả buổi từ tối qua đến giờ...

30. Chương 31

Đi vào nhà, lặng lẽ mở cửa, nhìn thấy Diệp Lê như mèo con rúc mình trên ghế sofa, trợn tròn hai mắt xem TV, tôi cúi giày đổi dép đi lên trước, ngồi xổm xuống hôn lên mặt cậu ấy nhỏ giọng nói: “Tớ về rồi”

“Di~”Diệp Lê xoa xoa mắt, “về lúc nào ấy? Sao tớ không nghe gì động tĩnh gì vậy?”

“Cậu nha~ xuất hồn thiệt lợi hại luôn, nếu có cướp vào nhà khiêng đi chắc cũng không biết, đang nghĩ gì đó?”

“Là nhớ cậu, rất nhớ cậu” Diệp Lê ngồi thẳng người hai tay áp lên ai vai tôi, nói “Cậu không cần phải làm cướp cũng có thể khiêng tớ tới đây mà”

“Aiz~, thực ra là hôm nay có mua quà tặng cậu nha~”

“Quà gì cơ?”

“Trước nhắm mắt lại đi”

“Được.”

Chờ Diệp Lê nhắm mắt lại tôi lấy ra bình sữa cùng trống con đưa trước mặt cậu ấy nói: “Cô bé ngoan, mau nhận quà”

“A!” !” Diệp Lê nhìn thấy bình sữa và trống con khoe miệng liền run lên, trên mặt cũng biến chuyển khó lường, ba giây sau sắc mặt trở thành màu đen rồi tối sầm, Diệp Lê miệng giật giật, tựa hồ muốn nói cái gì đó nhưng cuối cùng lại giống như chó con vừa chào đời, lè lưỡi liếm liếm khoe môi, sau đó môi khẽ mở, nhìn biểu cảm phong phú của cậu ấy, tôi chịu không nổi cười lên ha ha.

Nghe được tôi cười Diệp Lê hai má đỏ ửng “Phương Ngưng, cậu nghĩ tớ là em bé chưa tròn tháng nên mua bình sữa và trống con cho tớ...?”

Tôi lắc lắc trống tiếng “Leng keng” vang lên, tôi để sát vào Diệp Lê nói: “Cậu xem, cái này rất hợp với cậu nha, bình sữa lại càng thêm thích hợp, thế nào? Không thích sao? Không thích coi như tiêu, tớ tốn nhiều thời gian lắm mới chọn được đó”

Diệp Lê quệt mồm, nói: “Thật sự là làm khó cậu rồi, dụng tâm như vậy mà”

“Cũng không sao đâu” tôi cầm lên bình sữa rồi dùng nước rửa sạch sẽ, sau đó rót sữa vào, đem núm vú cao su đặt trên môi của Diệp Lê, nhin cười nói “Lê Lê ngoan, nghe lời dì, uống ngoan a~”

Diệp Lê không có phản ứng, chỉ thuận thế cúi đầu ngậm núm vú cao su hút một hơi, nuốt sữa xuống liền xầu hổ trợn to hai mắt, vẻ mặt giống như trẻ con làm sao, vừa nhìn chằm chằm tôi vừa nút bình sữa.

“Oa~ hảo ngoan luôn” Tôi đưa đưa bình sữa cổ vũ nói: “Thêm một chút nữa”

“Phương Ngưng, cậu có phải muốn làm mẹ tớ không?” Diệp Lê nheo mắt lại, vươn tay định nắm lấy tôi, tôi cười tránh đi, dùng người áp cậu ấy xuống ghế sofa, lại dùng núm vú cao su cọ cọ vào môi của cậu ấy cười nói: “Bé ngoan, ráng uống thêm một chút”

Diệp Lê bất đắc dĩ siết chặt cổ tôi, tiếp tục ngậm núm vú cao su hút một hơi, sau đó là áp môi vào môi tôi, tôi từ miệng nhận lấy dòng sữa của Diệp Lê, ngọt tận đáy lòng Diệp Lê cười, quyn rũ nhìn tôi nói: “Ngon không?”

Tôi ngu ngốc gật đầu “Ngon”

Diệp Lê vuốt vuốt trống, run một cái rồi buông tay, tay trái đẩy tay tôi ra, phong tình vạn chủng cầm lấy bình sữa trên tay tôi, xoay người đặt tôi nằm ở dưới, không do dự đặt núm vú cao su lên miệng tôi, nhẹ nhàng cúi người, chớp mũi cạ chớp mũi, mị hoặc nói: “Trữ Trữ ngoan, mẹ đút con ăn”

Diệp Lê thở ra khí nóng, mang theo mùi sữa thơm ngọt, tóc cậu ấy rũ xuống mặt tôi, ngứa a~ trong ánh mắt của cậu ấy vừa hồn nhiên vừa diêm dúa lẳng lơ ý cười, một loại kiều mỹ không thể không làm cho người khác ngã vào nơi sâu nhất của nhu tình.

Bây giờ Diệp Lê rất câu dẫn, tôi ngoại trừ để mặc cậu ấy an bài cũng không biết phải làm gì, ánh mắt cứ nhìn chằm chằm vào Diệp Lê, miệng cũng nghe theo lời cậu ấy, ngậm lấy núm vú cao su nút sữa, nuốt xuống một ngụm lớn, Diệp Lê dời núm vú cao su cách môi tôi một khoảng nhỏ, sau đó lại đem núm vú cao su dời tới mép môi của tôi, tôi vừa định há mồm ngậm lấy thì cậu ấy lại rút lại, cứ như vậy lặp đi lặp lại, giống như đang chơi một trò chơi kích thích, tôi cũng thích nên cùng cậu ấy chơi đùa, không biết trôi qua bao lâu tôi mới ý thức được, đêm nay sừng của tôi bị cậu ấy bẻ đi mất rồi, lúc này tôi mới hơi nghiêng người, muốn lấy lại bình sữa trong tay cậu ấy, đổi bị động thành chủ động, cậu ấy một lần nữa lại đút cho tôi, Diệp Lê uống một ngụm, nghiêng đầu ngậm môi tôi, truyền cho tôi một ít, tôi chưa từng nghĩ qua, sữa cũng có thể trở thành mỹ vị như vậy.

Uống xong sữa tôi hỏi :“Cậu đã ăn cơm chưa?”

“Vẫn luôn chờ cậu về làm, chưa có ăn, lúc này không để ý, cậu hỏi liền có cảm giác đói nha~”

“Muốn chết hả? bình sữa này đúng là hợp với cậu đó, đói không biết ăn, còn thua cả trẻ con” tôi xoa xoa tai Diệp Lê, đi vào bếp mặc lên tạp dề “Không còn sớm, ăn mỳ được không?”

“Ăn, làm thôi”

Diệp Lê cũng đi theo tôi vào bếp, áp cả người vào tôi, tôi cảnh giác đem cậu ấy tới trước phòng bếp nói: “Muốn nhìn tớ nấu thì đứng ở đó được rồi”

“Tớ cam đoan không đụng tay đụng chân cậu” Diệp Lê đưa hai ngón tay lên, cười hì hì

“No~ cậu có hứa cũng không dám tin đâu, không được lại đây, muốn gì thì đợi ăn xong đã”

“Được rồi, cậu nấu đi tớ lại đi bú sữa, bú xong ra ăn”

“Aiz~ thật là”

Coi như cũng tốt, để Diệp Lê ăn trước tôi đi tắm, mới vừa nằm trong bồn tắm không bao lâu, Diệp Lê cũng đi theo vào, cậu ấy cũng bước vào bồn nói: “Cùng tắm đi”

“Ừm” tôi ôm cậu ấy, nghịch nghịch tóc “Tớ lúc trưa có phác thảo ra sơ đồ, ngày mai sẽ đưa cho cậu xem, lúc nào rảnh sẽ sửa lại phòng ốc của cậu một chút”

“Không phải phòng ốc của tớ, là của chúng ta”

“Aiz~ mở miệng là đâm chọc, thiệt làm người khác đau đầu nha~”

“Thành thói quen luôn rồi, đúng rồi, cậu và Từ Lỗi nói cái gì?”

Tôi đem nội dung nói chuyện với Từ Lỗi đại khái kể lại, cũng nói là có đụng mặt Diệp Hàng và Hải Bình :“Ồ trong tình yêu ai cũng là người ngốc, giống như anh của cậu, chưa kết hôn đã bằng mặt không bằng lòng, sau này kết hôn có hạnh phúc hay không cũng không biết”

“Đó là lựa chọn của bọn họ, không trách ai được, đúng rồi, về Lý Duy Duy cậu tính sao?”

“Ngày mai tìm quản lý ám chỉ cho hắn biết, để cho hắn tự xử, việc này tớ cũng không muốn trực tiếp ra mặt”

“Tớ cũng nghĩ như vậy, việc về Lý Duy Duy có thể không cần nói tới, đỡ cho người khác lấy ra tán gẫu lúc rỗi”

“Ừm, ở trong công ty có một số người không thể không tính toán, không nói tới bọn họ nữa, hưởng thụ thể giới của hai ta đi”

Tay Diệp Lê đúng là không yên, tôi phải nắm lại suốt, xoay người áp cậu ấy dưới người oán hận nói: “Cậu nha~ hại tớ đau lưng muốn chết, còn chưa đủ hả? Mặc kệ cậu, đêm nay hoặc là không làm, hoặc là tớ nằm trên, chọn đi”

“Vậy không cần làm nha~” Diệp Lê cười cười.

“Gi? Cậu hứng trí thì làm bây giờ muốn chạy hả? Muôn rồi cưng” Tôi đè cậu ấy xuống hơi hột hôn lên môi cậu ấy, vỗ về xương quai xanh, phả hơi lên vành tai của cậu, ở bên tai nỉ non “Tớ muốn cậu như lửa muốn gió, muốn lưng áo phiêu dạt tung bay của cậu, muốn vuốt tóc như tinh tú trên cao, tớ là mê say trên trời mây, giống như một ốc đảo, chìm nổi vô chừng...” (Cái này bựa đó =) đọc xong không hiểu qt viết gì cả ~)

Diệp Lê cười khẽ, haitay nâng...lên mặt của tôi, đôi môi hơi mở gọi mời, tôi chìa ngón trỏ miếc nhẹ lên đôi môi mềm mại, cúi đầu xuống ngậm lấy bầu ngực, Diệp Lê làn da trắng nõn dần dần đỏ lên như cánh hoa tường vi, cậu ấy có chút quặn người, vòng hai chân qua eo của tôi, để hai thân mềm mại dính sát vào nhau, phòng tắm vốn ẩm ướt, bởi vì động tác của cậu ấy lại càng thêm ẩm ướt. Hai vầng sương mù che đi tầm mắt, cùng nhau dây dưa, tay phải của nhau chậm rãi đi xuống, đi tìm kiếm “mãi mãi” chỉ có trên thân thể của đối phương.

Tôi đem mặt chôn vào ngực cậu ấy, lưu luyến quên cả đường về, nơi đó, hương khí ngập trời, như mùi của hoa lan nồng đậm, ánh mắt của Diệp Lê thâm thúy như U lan, trong ánh mắt như có một tầng sương mù mỏng, tựa như ngày đông ở Ôn Tuyền (suối nước nóng), trong suốt mà tinh nhã, lại như ảo mộng thâm u. Trong phòng tắm hơi nước càng lúc càng dày, nhiệt hỏa trong lòng bùng nổ, da thịt bởi vì cọ sát lại càng thêm mãnh liệt, phô bày ra thực nhiều sắc thái, đến khi hơi nước trong phòng nhẹ nhàng tan đi, cả hai mới có thể bình tĩnh quay về thực tại.

Ban đêm, không nên nói quá nhiều lời, tôi chỉ là đơn giản hôn Diệp Lê, hôn khắp lưng cậu ấy cùng để lại dấu vết, hưởng thụ cậu ấy trọn vẹn nhất.

Chẳng biết lúc nào, Diệp Lê trong lòng tôi đi vào giấc ngủ, ngắm nhìn cậu ấy một lúc mới nhẹ nhàng hôn lên môi. Ánh sáng dịu dàng của đèn Cerrada, tôi nhắm hai mắt, cùng cậu ấy đi vào giấc ngủ, thơ của Từ Chí lại hiện lên trong đầu.

Tui nói này, hai gái 2 chục chương trước rề quá, nên từ lúc quần nhau xong ăn thịt liên miên, làm đứa edit như tui cũng có lúc chóng mặt hoa mắt nhức đầu...T^T ~

31. Chương 32

Ngày hôm sau, mặt trời mọc hình như đặc biệt sớm, tôi vén ra bức màn, kéo ra cửa sổ, hít một hơi thật sâu bầu không khí mới mẻ.

Sáng sớm ánh bình minh luôn tràn ngập ý thơ, ánh sáng dịu dàng rực rỡ, đem kim quang sáng lạn soi sáng khắp ngõ ngách, hắt những bóng râm có hình dạng kỳ lạ xuống mặt đường.

Diệp Lê tối qua hình như rất mệt, ngủ rất say không có dấu hiệu sẽ tỉnh dậy. Tôi cười một cái, để cậu ấy ngủ thêm một chút rồi đi vào phòng bếp chuẩn bị bữa sáng, sau đó bôi kem đánh răng lên mới đánh thức cậu ấy dậy, Diệp Lê ai oán liếc mắt nhìn tôi, đầu cụp xuống, bực bối xuống giường mặc quần áo, tắm rửa sạch sẽ xong trên mặt mới có tinh thần.

Tôi đem sữa vừa hâm nóng đưa cho Diệp Lê, cậu ấy vừa uống vừa than thở: “Không muốn đi làm, không muốn đi làm.”

“Trẻ con hết sức nha~” tôi đặt một trái chuối tiêu vào giỏ của cậu ấy: “Nhớ ăn chút hoa quả, lúc nghỉ trưa thì ở trong văn phòng nghỉ ngơi một chút”

“Nha~”

Sau khi ăn xong, đi làm.

Xe của tôi vừa hết nhót lại không có thời gian đi đỗ, nên đành phải ngồi xe của Diệp Lê lên công ty, cũng may công ty M cách không xa công ty của cậu ấy, đi sớm một chút có thể vừa vặn tới nơi.

Trên đường, Diệp Lê mở nàng, cậu ấy cười khê hỏi: “Đố cậu biết bài này của ai?”

Tôi chăm chú lắng nghe, nghĩ nghĩ nói: “Cơ Thân, bài này là...Xuân Thập Tam”

“A~ đúng nha~ là Cơ Thân, Xuân Thập Tam, cậu thích Cơ Thân?”

“Thích, nhạc của Cơ thân linh hoạt kỳ ảo, rất bắt tai, dễ đọng lại trong tâm người khác, hơn nữa âm nhạc của hắn mang nhiều văn hóa Nhật Bản, vừa nghe liền biết hắn đến từ đâu, điều này rất quan trọng nha, đem quốc gia của mình ra tầm thế giới, như vậy cũng đủ biết người Nhật rất coi trọng văn hóa”

“Ừm, người Nhật vốn là người coi trọng văn hóa quốc gia mà, không giống với Hàn Quốc, thích chiếm đoạt của người khác làm của mình, người nhật ngược lại rất thích chia sẻ, kế thừa truyền thống văn hóa rất tốt, nếu so sánh thì Nhật Bản vẫn ổn hơn Hàn Quốc. A~ cơ mà trước kia chỉ thấy cậu nghe nhạc USUK, không nghĩ tới nhạc Nhật Bản cũng có am hiểu nha~”

“Lúc còn đi học thường nghe nhạc của bọn họ, vừa vẽ vừa nghe rất thoải mái, âm nhạc Nhật Bản trừ bỏ Cơ Thân còn có Hỉ Lan, hai loại nhạc của bọn họ đối lập lắm, âm nhạc của Cơ Thân tương đối tinh tế, còn của Hỉ Lan lại là rần rần, album của hai người họ tớ có mua, chỉ là lúc đó nước mình và Nhật có chút mâu thuẫn, sau đó nhất thời nghe theo Điền Hàm mà quăng hết vào thùng rác...giờ nghĩ lại có chút đáng tiếc.”

“A~” Diệp Lê nhìn tôi làm mặt quỷ “Không nghĩ ra cậu cũng có khoảng thời gian yêu nước nha~”

“A~” Tôi nhìn Diệp Lê làm lại mặt quỷ: “Nếu bên cạnh cậu có một nhóm ”điên khùng” tỏ ra vô cùng yêu nước thì cậu cũng sẽ biểu hiện cực đoan như tớ mà thôi”

“Vậy nếu cái nhóm đó đi giết người Nhật, cậu cũng đi giết người giống bọn họ?”

“Aiz~ so sánh cái gì kỳ cục vậy ==”

“Hắc hắc, tớ chỉ là so sánh theo ý nghĩ của cậu thôi”

“Tớ đương nhiên là không có ở không làm mấy chuyện đó đâu, giả bộ hòa theo tức giận còn được, giết người lung tung thì quên đi, tớ vẫn còn muốn sống, vẫn muốn bảo lưu tính mạng để tiếp tục yêu nước”

“Cậu đúng là xảo trá”

“Quá khen, quá khen.”

Một đường cười nói, đoạn đường đi cũng trở nên ngắn hơn, tôi tạm biệt Diệp Lê đi vào công ty.

Trước là cùng mấy người khách hàng nói chuyện, đương nhiên trong đó cũng có công ty Phòng Điền Sản đã làm đau đầu Từ Lỗi, tôi nói vòng vo một hồi lâu hẳn mới cảm thấy hài lòng, nói xong lập tức tắt điện thoại.

Ứng phó với khách hàng là chuyện đau đầu nhất, gặp người tính tình ôn nhu còn dễ nói, chứ gặp hạng người không tốt rất phiền phức. Công việc của tôi, gặp được rất nhiều loại khách hàng, đôi lúc còn gặp phải dạng người tùy tiện, theo chân bọn họ hợp tác không chỉ phải chăm chỉ làm việc, còn phải đề phòng bọn họ động tay động chân, cái xã hội này rất hay làm khó cho nữ nhân, nói không phiền, quỹ cũng lắc đầu không tin, vậy nên đối với những việc này phải chuẩn bị tâm lý thật tốt, lỡ xui xẻo đụng trúng thứ không ra gì cũng không cần oán than trời đất, trái đất vốn rất lớn, hạng người nào cũng có mà.

Tôi nhớ rõ là lúc làm việc được hai năm, tôi có làm thiết kế cho một công ty thực phẩm, lão chủ kia tuổi quá sáu mươi vẫn rất mê gái, cả ngày cùng thư ký dây dưa, lúc đó mỗi lần cùng lão ta gặp mặt, lão đều đảo mắt sẫm soi tôi, lúc đó cảm thấy thực ghê tởm, có lần cuối tuần đi trên đường đụng trúng quản lý, tôi liền nói với hắn tâm tình của mình, kêu hắn giao việc này cho nam đồng nghiệp làm đi, quản lý lúc đó chỉ nói một câu, ký ức đó đối với tôi vẫn còn rất mới, hắn nói: “Có bấy nhiêu khó khăn đã chịu không nổi, vậy về nhà lấy chồng đi” tôi bị quản lý đả kích toàn phần, đêm đó khóc rất lâu, cũng tính tới chuyện từ chức, buổi sáng hôm sau đang định nộp đơn từ chức, lại đột nhiên thấy không cam lòng. Đúng vậy, tôi bắt quá chỉ là bị ánh mắt của lão già kia gây rối một chút, như vậy có gì khó? Cho dù sau này sẽ tìm được công việc khác, vẫn không bảo đảm bên trong công ty đó không có quỷ già dê, lúc trước mất nhiều sức lực lắm mới có thể tiến vào công ty M, làm sao dễ dàng buông bỏ, nếu đã như vậy thì không cần quá để ý.

Tôi dẹp đơn từ chức, chăm chỉ làm việc, phụ nữ là vốn tự có, nếu lão già háo sắc vậy liền lợi dụng điểm này, tranh thủ thu lại lợi ích lớn nhất. Cứ như vậy, tôi một bên cùng với lão già kia hảo, một bên đẩy kinh phí và kinh phí dự tính lên cao nhất, tháng đó tiền hoa hồng của tôi hơn ba nghìn, mặt khác cắt xén tiền vật dụng, tạm tính cũng dư ra thêm được tám nghìn trong sổ tiết kiệm. Cái gọi là cắt xén tiền vật dụng, là nói bọn họ sử dụng vật liệu sa hoa, nhưng thực tế chỉ là cùng kiểu nhưng chất lượng thấp hơn, những chuyện này ở trong công ty thiết kế, nhìn mãi sẽ thành quen, tôi tự nhận mình không phải người chính trực, cũng sẽ không vì như vậy mà áy náy. Cơ mà chuyện này chỉ có thể gạt những người không hiểu được tài liệu, còn với những người có thể hiểu, tốt nhất vẫn là trung thực, nói đi cũng nên nói lại, người Trung Quốc tuy nhiều nhưng người có thể hiểu được tài liệu văn kiện lại không nhiều, đây cũng là nguyên nhân tại sao những công ty thiết kế tầm cỡ có lợi nhuận cao như vậy.

Sau khi lần đó kết thúc, quản lý gọi tôi vào văn phòng hắn nói: “Phương Ngưng, đơn xin từ chức của cô tôi đã nhìn thấy rồi, cô đó, đúng là nha đầu thích trêu người khác, tôi lúc nào cũng coi trọng cô. Một loại gao có thể nuôi trăm loại người, cô không thể cứ trông cậy vào người khác, xã hội có quy tắc của xã hội, đã ra đời thì phải hiểu quy tắc, càng phải thống hiểu quy tắc ở phía sau mặt nạ, cô lúc này chịu đựng rất tốt, phải nhớ kỹ, công việc này sẽ gặp rất nhiều loại người, thậm chí nếu so với lão già kia còn khổ nạn hơn. Coi như đây là khảo nghiệm năng lực làm việc của cô, cái gọi là năng lực làm việc không chỉ đơn giản là chuyên nghiệp, mà còn là có mối quan hệ tốt với khách hàng, tôi biết làm một phụ nữ vốn không dễ dàng, lại là nữ nhân công sở lại càng không dễ, chỉ là nói cho đúng thì không có ai hay cái nào có thể quá dễ thành công. Đối với lão già của công ty thực phẩm tôi cũng đã giải thích qua, hắn có sắc tâm không sắc đảm, đây cũng là nguyên nhân tại sao lại giao việc này cho cô, lời nói mấy ngày trước đúng là có chút quá phận nhưng tôi sẽ không giải thích với cô, bởi vì đó là sự thật, đi được mà không tìm được cái gì tốt hơn thì đừng đi, chơi được mà không trả giá được thì đừng chơi, trở về chăm chỉ làm việc đi, sau này không được dễ dàng từ chức.”

Sau khi cùng quản lý nói chuyện, tôi không còn ý nghĩ từ chức trong đầu nữa, cũng không còn ôm ai oán, quản lý nói rất đúng, chơi được không trả giá được thì đừng chơi. Từ lúc đó tôi chuyên tâm làm tốt công việc, năm đó thiết kế tổng thanh tra vì lý do cá nhân từ chức, quản lý liền cho tôi ngồi vào chỗ trống, ở bộ phận thiết kế, nếu so lý lịch thì cũng có vài người tốt hơn tôi, tôi tuổi còn trẻ đã leo tới chức vụ này đương nhiên sẽ có người không phục, lúc này quản lý liền tìm tôi nói chuyện: “Tôi để cô làm thiết kế tổng thanh tra, là bởi vì cô có tư chất, tuy rằng kinh nghiệm không nhiều, nhưng có thể tích lũy rất nhanh, một người ở chỗ càng cao thì càng muốn biểu hiện năng lực, như vậy mới có thể phục chúng, cho nên đừng nghĩ cô bây giờ là tổng thanh tra thì có thể tự do phát tiết, ngược lại nếu cô càng bình thản thì bọn họ lại càng có áp lực.” Tôi gật đầu đồng ý, cái này là do Vu Kinh Lý từng tung tin vịt nói tôi và quản lý có âm mưu, lúc đầu nghe được, nói không ủy khuất là gạt người, nhưng miệng là ở trên người người ta, tôi không có khả năng

bịt mấy cái miệng đó lại được, nhưng tâm chính không sợ tà, tôi đã chuẩn bị tinh thần cả rồi, đối với những người có thành kiến và lý lịch tốt hơn tôi, tôi lúc nào cũng đối đãi rất tốt, để cho bọn hắn có cảm giác ta rất tôn trọng bọn hắn, mặc khác liều mạng làm việc, cố gắng dùng năng lực của chính mình thu phục lòng người. Cứ như vậy miệt mài, lời đồn đãi chưa kịp đánh đã tan đi mất. Chuyện này cho tôi học được, muốn trưởng thành, phải học tốt chữ “Nhẫn”, chữ Nhẫn này có thể làm người ta đứng lên trong khó khăn, tâm sẽ giống như để trên đầu một cây đao, mang lưỡi đao ra đời để tồn tại, nhờ như gặp chuyện không hay chỉ có thể tiếp tục NHẪN, đợi cho sóng yên biển lặng, tiếp tục tích tụ năng lượng, tiếp tục chuẩn bị cho chiêu tiếp theo.

Ba mươi năm Hà Đông, ba mươi năm Hà Tây, thế giới này không có gì là không thay đổi, tình cảm cũng vậy, hoặc là khắc cốt ghi tâm, hoặc là càng lúc càng nhạt.

Mấy năm nay làm việc để cho tôi hiểu được, xã hội này vẫn có một loại bất bình đẳng, đàn ông muốn khởi nghiệp ở Thiên Đô rất khó, phụ nữ lại càng khó, dù là nữ cường nhân đã thành công trên con đường sự nghiệp vẫn có rất nhiều chua xót. Những người này tài trí khá cao, động một chút liền để cho người khác nhìn sắc mặt của mình mà sống, gương mặt thường sẽ lạnh lùng lãnh khốc. Bất quá những chuyện này chỉ giống như tiểu thuyết hoặc phim ảnh mà thôi. Thế giới này ý à, quý trọng nhất là nhân tài, nhưng nhân tài thì không thiếu, như mấy cái quốc gia khác, đâu vì thủ tướng từ chức hay qua đời mà mất nước, hay công ty nào đó mất đi nhân tài mà đóng cửa, người nếu đi rồi cùng lắm ông chủ sẽ thấy có chút hối tiếc, nhưng rất nhanh liền sẽ tìm được một người trình độ ngang bằng mà thay thế. Lúc nào cũng phải nhắc nhở chính mình, trọng lượng của bản thân và nguyên thủ quốc gia còn kém rất rất xa.~

Cuộc sống bây giờ, mặc kệ có nguyện ý hay không, trước mặt có phải là người bản thân không ưa hay không thì cũng chỉ có buộc chính mình cười tươi một cái, tự gạt mình kết giao quan hệ tốt với bọn họ. Tôi tuy không phải nữ cường nhân chí hướng rộng lớn, nhưng làm người kinh doanh đối với những chuyện này từ lâu đã không còn để ý.

Nhìn đồng hồ một cái, mười giờ đúng, suy nghĩ một chút liền cầm theo xấp văn kiện đi vào phòng quản lý, trước báo cáo công việc, sau nhìn sắc mặt, thấy không tệ lắm liền bắt chuyện tán gẫu một chút: “Quản lý, có mấy nam đồng sự ở bộ phận thiết kế cảm xúc hình như không được tốt lắm, tôi là phụ nữ có mấy chuyện không nên hỏi, chi bằng ông đi hỏi thử đi”

“Có chuyện gì sao? Ảnh hưởng công việc? Tiến độ công việc gần đây không phải rất tốt hả?”

“chất lượng công việc thì không có vấn đề gì” Tôi một câu hai ý nói: “Chính là công việc không có vấn đề gì tôi mới thấy hơi ngại, lão thúc cứ quảng công việc lên người bọn họ mà quên mất bọn họ cũng là người có hỉ nộ ái ố, mỗi lần họp công ty tôi nghe than phiền không ít đó nha, nếu cứ như vậy tôi sẽ không chịu trách nhiệm đâu”

“Khụ...” Quản lý uống một ngụm trà nói: “Cô tìm bọn họ nói chuyện?”

Tôi nhìn nhìn sắc mặt quản lý, thấy tốt liền gật gật nói: “Mấy ngày trước có cùng nữ đồng nghiệp nói chuyện, hiện tại nữ đồng nghiệp làm việc còn hăng hái hơn nam, nhưng tôi vừa chưa có nói chuyện qua với nam đồng nghiệp, cơ mà cũng không phải tôi không muốn nói chuyện, nếu là chuyện làm ăn thì không sao chứ nói chuyện sinh hoạt thì đàn ông nói với đàn ông vẫn dễ hơn, đúng không?”

“Ừm, quan tâm nhân viên là tốt, như vậy đi, buổi trưa tôi cùng bọn họ ăn cơm, thuận tiện tìm hiểu một chút”

“Vậy thì làm phiền quản lý rồi”

“Chuyện cần làm thôi, cùng làm trong công ty thì là người một nhà, không có gì phiền toái”

Từ phòng quản lý đi ra, tôi tìm đến Vương Linh bàn về công việc một chút, nhìn đồng hồ đã tới giữa trưa, liền cùng cậu ấy dùng cơm, lúc ăn cơm liền nói tới Lý Duy Duy, vừa nhắc đến tên, trên mặt Vương Linh đều là sắc khổ, tôi lơ qua nói: “Lý Duy Duy tuổi còn nhỏ, còn phải chỉ dẫn nhiều, nhưng cô bé rõ ràng là có tiến bộ, các cậu vất vả rồi”

“Vất vả thì không có, chỉ là công việc của tôi quá nhiều, cấp trên, cô xem coi có thể giao người khác chỉ dẫn cô bé không? Nếu chỉ có tôi và Từ Lỗi thì đúng thực là có chút khó khăn”

Tôi nhăn mặt khó xử nói: “Cậu cùng Từ Lỗi chỉ dẫn cho Lý Duy Duy là ý của quản lí, chúng ta đều là thuộc hạ của người khác, nếu tôi mạo muội sửa lại cũng không tốt lắm, vấn đề này cậu tốt nhất là phản ánh với quản lí đi, cậu nói so với tôi thuyết phục hơn”

“Tôi trực tiếp đi nói không phải là vượt cấp làm càn sao?”

“Không hẳn, nếu không thì thừa dịp nghỉ trưa cậu đi tìm quản lí, nói là tìm tôi không được đành phải tìm tới hẳn”

“Được, vậy ăn cơm xong liền tìm hẳn nói”

“Tốt”

Bốn giờ chiều, quản lí đại giá quang lâm phòng làm việc của tôi, thực là không nghĩ tới nhanh như vậy hẳn đã tìm đến, tôi còn nghĩ nhanh nhất phải là ngày mai cơ. Tôi nhìn sắc mặt quản lí, nếu so với buổi sáng thì nhiều mây hơn một chút

Tôi cười đứng lên rót cho hẳn ly nước “Quản lí, có việc gì sao?”

Quản lí thở dài nói: “Phương Ngưng, cô được lắm”

Tôi ra vẻ kinh ngạc nói: “Sao vậy?”

“Aiz~ nha đầu, đừng vòng vo, nói đi, cô cảm thấy chuyện này nên xử lý thế nào?”

“Quản lí còn không biết xử lý thế nào thì tiểu binh như tôi làm sao biết?”

“Còn nháo? Cô là đang đẩy tôi vào danh thủ phạm nha~ làm việc hơn bốn năm, cô tính cái gì không lẽ tôi không biết? Nói đi, ý kiến của cô là gì?”

“Tôi làm sao có ý kiến? Chỉ là nếu để tôi lựa chọn, tôi sẽ làm dưới tay quản lí nhất nghệ tinh không, giống như Lưu Bị và Lưu Bang dẫn dắt thủ hạ làm tốt việc mới thực sự có bản lĩnh, tôi tin là chủ tịch cũng nghĩ như vậy.”

“Ha ha, Phương Ngưng, cô đúng là quỷ, được rồi, đã biết nên xử lý như thế nào”

“Haha, quản lí đi thông thả”

“được được” quản lí đi tới cửa, lại dừng lại, nói: “Đã như vậy thì không gạt cô, chủ tịch là đem người giao cho tôi, muốn tôi dạy cô bé này nọ, tôi tổn hao khí lực suy nghĩ mới nghĩ ra để cô bé làm ở đây, không nghĩ mới một chút cô liền đá cô bé trở về, Phương Ngưng, nha đầu cô nha, cách gây sức ép của cô không thua tôi tí nào”

Tổn hao khí lực? Phải là nhẹ nhàng vung tay mới đúng chứ, tôi trong lòng bĩu môi, ngoài miệng thúc ngựa nói: “Quản lí quá khen rồi, ông là người đi trước, còn là bạn tốt, Phương tổng tôi còn phải học hỏi mới đúng”

“Haha, đúng là dạy ra một đồ đệ tốt, sau này ai dám lại đây đục khoét nền tảng tôi sẽ đá đi ngay”

Thứ sáu hàng tuần sẽ mở họp hội nghị, quản lí sẽ điều động nhân viên cũng như phân chia công việc, trong đó cũng có Lý Duy Duy, hẳn để con bé làm phụ tá của mình, tôi nhìn người ở bộ phận thiết kế, ai nấy cũng đều nhẹ nhõm thở một hơi.

Trước kia mỗi lần họp, ai nấy cũng sẽ tìm cơ đào ngũ, nhưng lần này ai cũng dựng lỗ tai lên nghe quản lí nói, thực cảm thán, có thể để nhiều người xúc động như vậy, tiểu cô nương Lý Duy Duy này đúng là nhân tài nha~

Ngày hôm nay mặt trời của mình mọc cũng đặc biệt sớm luôn T^T ~ Chúc mọi người sớm tốt lành *hun hun* T^T ~

32. Chương 33

Hộp xong Lý Duy Duy đi vào phòng của tôi, tôi mỉm cười nhìn cô bé hỏi: “Duy duy, có việc gì thế?”

Lý Duy duy làm như cầu xin nói: “Phương tỷ, em muốn ở lại bộ phận thiết kế, chị đi nói với quản lý được không?”

“A,, ngồi xuống trước” tôi kéo Lý Duy Duy ngồi xuống ghế nói: “Làm trợ lý quản lý là công việc mơ ước có biết bao nhiêu người, nói sao thì đó cũng là ý của chủ tịch. Quản lý trước đó để em trải nghiệm ở bộ phận thiết kế, sau rút về sao lại không vui?”

“Không phải, chính là...” Lý Duy duy khẽ cắn môi dưới, ba giây sau ngẩng đầu nhìn tôi nói: “Phương tỷ, chị cũng biết em là dựa vào quan hệ vào làm, chưa từng trải qua phỏng vấn, ở bộ phận thiết kế, tốt xấu gì em cũng có thể làm được, bây giờ làm việc cho quản lý mọi người sẽ có cái nhìn không tốt lắm...”

Nếu lo về cái nhìn của người khác thì trước đó không nên dựa vào quan hệ, lại càng không nên bức Tiểu Tú Tử thôi việc, aizz~ Lý Duy Duy vẫn muốn ở lại bộ phận thiết kế, cô bé mới ra trường không lâu, nói chuyện vẫn còn loay hoay vòng vo quá, xã hội này chả khác cái lò luyện là mấy.

Tôi cười cười nói: “Không có đâu, với những người lợi dụng mối quan hệ vốn không tốt mới bị người khác nhìn ngó, ngàn vạn lần cũng đừng nghĩ quá nhiều”

“Chị làm ở công ty lâu rồi, chắc hẳn rất cố gắng đúng không? Nghe chị Vương Linh nói lúc phỏng vấn ngoài viết ra còn phỏng vấn những cái khác nữa”

“Đúng vậy, trước là thi viết, sau là kiểm tra thực hành, sau đó vẽ tay, cuối cùng là phỏng vấn hai lần, trận khảo nghiệm này đúng là rất tốn sức. Nhiều người muốn vào công ty M lắm, cho nên Duy Duy, em nhất định phải quý trọng công việc này”

“Em biết, chỉ là” Lý Duy Duy vắn vắn tay nói: “Em thích Từ Lỗi, muốn ở gần anh ấy một chút”

“Đều trong một công ty mà, rất gần a~”

“Chỉ là...”

“Duy Duy, nói cho chị biết, em có thích thiết kế không?”

Lý Duy duy nhẹ nhàng lắc đầu một cái, nói: “Không thích lắm, mấy cái phần mềm máy tính làm em rất đau đầu...”

“Duy Duy, em thực đáng yêu, mọi người ở đây ai cũng thích sức sống thanh xuân mà em phát ra, đột nhiên rời đi như vậy chị cũng có chút bất ngờ, chỉ là...” tôi nắm lấy tay Lý Duy Duy, dùng ngữ khí dịu dàng nói: “Em xem, em không thích thiết kế, nếu ở lại bộ phận thiết kế sẽ tự chuốc phiền não, ngược lại nếu qua bên quản lý là ưu đãi rất lớn, phòng quản lý cách bộ phận thiết kế cũng không xa, em nếu muốn đến đây chơi đùa cũng rất tiện”

“Dạ...nhưng mà Từ Lỗi...”

“Từ Lỗi làm sao?”

Lý Duy Duy nhìn tôi, do dự nói: “Từ Lỗi, anh ấy giống như thích chị”

“A~ yên tâm đi, cả bộ phận thiết kế ai cũng biết chị không thích hẳn, tin là em cũng biết, đúng không?”

“Dạ” Lý Duy Duy vắn vắn góc áo nhỏ giọng hỏi: “Phương tỷ, chị biết Từ Lỗi sớm hơn, đối với anh ấy nhất định hiểu biết hơn, chị nói thử xem anh ấy có thích em không?”

“Tiểu nha đầu”, tôi vỗ vỗ chân Lý Duy Duy, đứng dậy nói: “Qua bên quản lý làm việc cho giỏi, đàn ông phần lớn thích phụ nữ độc lập, Từ Lỗi cũng vậy”

“Àn, Phương tỷ, cảm ơn chị.”

“Không cần khách sao”

Lý Duy duy đi rồi, tôi cười lắc đầu, Lý Duy duy tuổi còn rất trẻ, nhưng quá tuý húng, có nhiều chuyện tế nhị vẫn cứ mở miệng ra hỏi, bất quá phụ nữ một khi đã yêu, chỉ số thông minh sẽ tụt dốc rất thê thảm.

Cuối tuần, tôi và Diệp Lê lười nhác nằm ở trên giường, quay đầu nhìn cậu ấy, khuôn mặt xinh đẹp như vẽ, mi dài cong vút, nhìn rất tốt cho mắt.

Ngoài cửa sổ bay bay một ít hạt mưa, cùng tiếng gió rất nhỏ, giống như là tấu khúc du dương, ánh sáng xám xuyên qua thủy tinh rơi rớt bên trong phòng, làm phòng ngủ tăng thêm vài phần âm u.

Ngón tay Diệp Lê ôn nhu như thủy vuốt từ vai xuống tay tôi, lười nhác nói: “Trời mưa rồi”

“Ừm, trời mưa rồi” tôi cuộn người, chôn đầu vào lòng Diệp Lê “Trời mưa phùn, thích hợp cho tình nhân tản bộ”

“Vậy đợi lát nữa chúng ta đi công viên một chút đi.”

“Được”

“Phương Ngưng, tớ đói bụng rồi”

“Muốn ăn gì?”

“Cái gì cũng được.”

“Ngoan” tôi nhìn đồng hồ báo thức, mười giờ rưỡi “Không còn sớm, vậy cùng ăn trưa đi”

“Được, nhưng mà hôn cho sớm tốt lành trước đã”

Tôi cười hôn lên cánh môi ấm áp của Diệp Lê, đang hôn thì từng đợt chuông cửa vang lên Diệp Lê bất mãn hỏi: “Sáng sớm như vậy ai đến vậy trời?”

“Sớm cái gì, sắp giữa trưa rồi” tôi vỗ vỗ mặt Diệp Lê, đứng dậy mặc lên váy ngủ “Có thể là Hồng San, trước đây các cậu ấy cuối tuần hay đến bắt ngủ lắm, tớ đi mở cửa, cậu mau dậy đó nha~”

Mở cửa qua nhiên là Hồng San, sau lưng còn có Điền Hàm, hai người trên tay cầm túi lớn rau dưa, còn vương vài giọt mưa, nhìn bộ dạng liền biết muốn đến đây party rồi ~

“Bên ngoài trời mưa cũng thật kỳ lạ, hồi lớn hồi nhỏ” Điền Hàm một bên đổi giày, một bên ồn ào: “đúng là kỳ tích, Phương Ngưng của chúng ta có thói quen ngủ sớm dậy sớm nay cũng có thể muộn như vậy mới rời giường nha~”

“Cũng đúng nha” Hồng San phối hợp, mắt đảo quanh: “Phương Ngưng, dạo này cậu không có gọi điện cho tớ, nay còn rời giường muộn, nói đi, có phải cậu giấu trai trong nhà không?”

“Đi chết đi, trai đâu ra mà giấu ?” Tôi nhận túi dưa vào bếp “Mua chi mà nhiều như vậy, cơ mà nói trước nha, cùng nhau làm đó, toàn một mình tớ làm không vui gì cả”

“Lần đó chúng ta không phải cùng nhau làm sao?” Điền Hàm cầm lấy kẹp tóc của tôi trên ghế salon, tùy tiện kẹp lên, bắt chéo chân bĩu môi nói: “Nói đến đàn ông, đầu năm này còn muốn tìm anh nào đẹp trai một chút, nhưng khó quá, trừ bỏ Chu Ân Lai nhất định không đụng tới người thứ hai”

“Nói mà không biết xấu hổ luôn kìa” tôi xoay người cào cào mặt Điền Hàm “Nói cứ như cậu và Chu Ân lai đã nắm tay dạo phố không bằng”

“Điền Hàm ra sao cậu còn không biết hả? Cậu ấy trước giờ nổi tiếng khoa trương rồi” Hồng San đứng bên cửa sổ cười nói: “Nói gì thì nói thì Cẩm Đào ca ca và cục cưng của thủ trưởng tuổi trẻ cũng rất đẹp giai đó”

Điền Hàm vung tay lên nói: “Vậy cũng kêu đẹp hả? Còn kém xa Tiểu Chu nhà tớ”

“Tiêu chuẩn cao coi chừng sau này không lấy được chồng đó” Hồng San liếc mắt khinh thường nói: “vợ của Tiểu Chu nhà cậu chắc cũng phải trí tuệ, độ lượng, nữ tính bla bla bla”

Điền Hàm bị Hồng San làm cho sặc, trên mặt thoáng đỏ, cúi đầu chấp nhận số phận nói: “Chúng ta không có tiếng nói chung, nghỉ nói chuyện đi”

Hồng San ở bên cạnh Điền Hàm xoay trái xoay phải, nhàn nhạt lên tiếng: “Thân ái, cậu thì chỉ cần có chỗ ở là được rồi, mấy cái khác đừng nghĩ tới”

Lúc này Diệp Lê mặc váy ngủ đi ra, chào hỏi Hồng San cùng Điền Hàm, Điền Hàm liền cười nói: “Hồng San còn tưởng Phương Ngưng giấu trai ở nhà, hóa ra là giấu mỹ nhân”

Hồng san cũng vui đùa nói :” Không đúng hả? Còn nghĩ Phương Ngưng là kim ốc giấu nam, kết quả là Kim Ốc Tàng Kiều”

Diệp Lê ngẩng nhìn chung quanh lên, nhìn như nghiêm trang nói : “Chỗ nào kim ốc? Phải là phòng nhỏ tàng kiều mới đúng chứ”

“Phương Ngưng, cậu nghe thấy chưa? Sau này nhớ dát vàng lên tường, như vậy mới không có lỗi với ”Kiều” cậu đang giấu” Hồng San cười lớn nói với tôi, đột nhiên cậu ấy chạy tới chỗ tôi, nhìn chăm chăm vào cổ, sắc mặt có chút nghiêm trọng nói: “Phương Ngưng, chỗ này là bị muỗi cắn sao?”

Tôi cả kinh, hai tay che cổ, cho Diệp Lê để lại dấu vết không nghĩ tới vẫn để lại dấu vết, Điền Hàm cũng đi tới nhìn nhìn, bị hai người bạn đánh giá tôi đương nhiên xấu hổ, không khỏi liếc về phía Diệp Lê, Diệp Lê tựa hồ cũng không nghĩ ra chuyện này, nhất thời sững sờ.

Hồng San nhìn tôi, lại nhìn Diệp Lê, Điền Hàm chợt nhảy dựng chỉ vào xương quai xanh của Diệp Lê nói: “Ra là Diệp Lê cũng có dấu hôn nhaaaaaaa”

Cậu ấy vừa kêu lên nhất thời làm tôi và Diệp Lê hóa đá, Hồng San cúi đầu, sắc mặt âm trầm nhìn ra cửa sổ, cậu ấy không nói tiếng nào trầm mặc ngồi xuống ghế salon

Biểu tình của Điền Hàm rất thú vị, lúc thì ghen hòng trên trời, sắc mặt ngũ sắc, khi thì hoài nghi, khi thì căm như hến, sau đó nhìn nhìn Hồng San, lại tự vỗ vỗ trán, hình như đã hiểu ra nhỏ giọng nói với tôi và Diệp Lê: “Hai cậu trước đi rửa sạch, sau thay quần áo, có gì chút nữa nói tiếp”

Chỉ có thể trước đi rửa sạch người, tôi vốn định tìm thời cơ thích hợp rồi nói quan hệ với Diệp Lê cho Hồng San và Điền Hàm biết, chỉ là không nghĩ tới hai cậu ấy sẽ biết dưới tình huống này, thật là....

Bảo tới :)))

33. Chương 34

Trong lúc rửa tay chân, Diệp Lê lo lắng nhìn tôi, tôi vỗ vỗ tay cậu ấy, nhẹ giọng an ủi: “Không sao đâu, yên tâm đi!”

Diệp Lê lắc đầu, sắc mặt có chút nghiêm trọng: “Điền Hàm thì không sao, chỉ là...phản ứng của Hồng San làm tớ có chút lo”

“Chuyện tới khác sẽ tới, đừng suy nghĩ nhiều, được không?”

“Ừm...”

Rửa tay chân xong, tôi và Diệp Lê thay đồ thường nhật, đi vào phòng khách, nghiêm túc ngồi xuống giống như học sinh tiểu học chờ Hồng San và Điền Hàm chất vấn.

Một lúc lâu sau Hồng San mới ngẩng đầu nhìn tôi và Diệp Lê, không xác định hỏi: “Hai cậu là giống như tớ nghĩ phải không?”

Tôi cùng Diệp Lê không hẹn mà cùng gật gật đầu, Điền hàm nhú mày, nói: “Khó trách dạo này hai cậu cứ lạ lạ, lúc sinh nhật Hồng San còn mua bông tai và vòng cổ, cứ nghĩ là cả hai thay phiên nhau xài, hóa ra là tìn vật định tình”

Diệp Lê có chút xấu hổ nói: " Lúc đó...bọn tớ không có nghĩ như vậy."

Hồng San đen mặt hỏi: "Hai người bao lâu rồi? Tại sao không nói cho tớ và Điền Hàm biết? Chung một nhóm vẫn muốn giấu diếm quan hệ của hai người với bọn tớ sao?"

"Bọn tớ chỉ mới bắt đầu thôi." Tội gục đầu xuống, tránh né ánh mắt của Hồng San, do dự nói: "Tớ vốn luôn muốn tìm cơ hội để nói với hai cậu, nhưng lại khó mở miệng, các cậu cũng biết loại tình cảm này...người ngoài rất khó hiểu được, chấp nhận lại càng khó, hơn nữa muốn để người khác chúc phúc...lại càng thêm khó..."

"Bọn tớ là người ngoài sao?" Hồng San cắt lời của tội đứng lên lớn tiếng nói: "Phương Ngưng, chúng ta làm bạn bao nhiêu năm, tính tình của tớ và Điền Hàm không lẽ cậu không rõ? Bọn tớ lỗi thời như vậy hả? Ha~ người ngoài, Phương Ngưng, cậu được lắm, nếu đã nói là người ngoài thì bọn tớ không còn gì để nói, Điền Hàm, chúng ta đi!"

"Cậu sao lại nóng tính như vậy?" Điền Hàm nắm tay cậu ấy, khuyên: "Đừng bức xúc, trước nghe Phương Ngưng và Diệp Lê giải thì rồi đi cũng chưa muộn."

"Tớ chân tâm thật ý đối đãi bạn bè, bây giờ nói tớ là ngoài thì còn cái gì để nói? Cậu không đi tớ đi!"

Hồng San cầm lên giỏ xông ra ngoài, tội đứng lên đuổi theo ôm lấy cậu ấy nói: "Hồng San, cậu đừng như vậy, cậu cũng biết từ nhỏ tớ không cha không mẹ, một mình lớn lên, chỉ có cậu và Điền Hàm là bạn, hai cậu so với tớ còn thân hơn cả người thân, chuyện của tớ và Diệp Lê trước giờ chưa bao giờ nghĩ sẽ gạt hai cậu, chỉ là khi muốn nói thì lại ngượng miệng không nói được, sau này tớ....tớ sẽ không như vậy nữa, được không?"

Hồng San bình tĩnh lại, mắt đỏ hoe nhìn tội nói: "Bởi vì biết cậu lớn lên có một mình nên mới phá lệ bảo vệ cậu như vậy, tớ và Điền Hàm có thể tùy tiện nói lời yêu thương còn cậu thì không thể, cậu trước đó đã khổ không ít rồi, tớ không muốn lại nhìn cậu khổ vì tình yêu, tớ từng bị tình yêu tổn thương, biết mùi vị tổn thương là như thế nào, bây giờ hai cậu có thể ở cùng một chỗ, nhưng hai cậu đều là phụ nữ, có biết mùi vị của con đường này như thế nào không?"

"Bọn tớ biết" Diệp Lê đi lên nắm lấy tay Hồng San nói: "Hồng San, Điền Hàm, nếu không phải vạn bất đắc, tớ cũng không muốn đi trên con đường này, con đường này khó đi như thế nào, tớ trong lòng hiểu hơn ai hết, nam nữ bình thường trở thành vợ chồng có thể cùng nhau song bước cả cuộc đời đã rất khó, huống chi lại là hai người phụ nữ, không được luật pháp bảo vệ, càng không thể có con trẻ để ràng buộc. Nhưng bọn tớ đã yêu, còn có cách nào khác sao? Phương Ngưng có lẽ đã nói cho hai cậu biết, bà ngoại cậu ấy xảy ra chuyện là ở nhà tớ, những năm đó, cậu ấy rối rắm, tớ cũng rối rắm, đến cuối cùng mới biết hóa ra loại rối rắm này vì yêu mà hình thành. Bọn tớ xa nhau bao nhiêu năm, nhớ về đối phương bao nhiêu năm, nghĩ về đối phương bao nhiêu năm, cũng là bấy nhiêu năm yêu đối phương. Hồng San, cuộc đời này vốn ngắn lắm, có bao nhiêu người cả đời không có được tình yêu, song phương yêu nhau là chuyện không dễ dàng gì, nếu tìm được, dù đối phương là nam hay nữ, chúng ta cũng sẽ không muốn buông tay. Tớ từ nhỏ không thích kết giao bạn bè, Phương Ngưng cũng vậy, cậu ấy cả đời này không có người thân, nên đối với cậu ấy mà nói cậu và Điền Hàm chính là người thân, mỗi lần ở trên mạng nhìn thấy đồ cổ, bọn tớ đều bí mật thu mua về cho cậu. Mỗi lần Điền Hàm có bài viết nào, cậu ấy cũng đều cắt xuống, giữ gìn cẩn thận, việc này ngay cả cha mẹ cũng chưa từng làm qua, bọn tớ làm, là bởi vì muốn chứng minh rằng cậu ấy có bao nhiêu phần để ý đến hai cậu, đừng trách cậu ấy, được không?"

Trong nhất thời cả mọi người đều rơi vào trầm mặc, mắt Hồng San đã ướt đầm từ khi nào, cậu ấy cúi đầu lau lau nước mắt nói: "Tớ không trách cậu ấy, ai tớ cũng không trách, tớ là giận hai cậu không nói quan hệ của hai cậu cho bọn tớ biết, trên đời này không có bức tường nào không lọt gió, quan hệ của hai người nhờ như bị đồng nghiệp biết thì như thế nào? Nước miếng có thể gây chết đuối đó! Huống chi Diệp Lê, cậu vẫn còn cha mẹ, mặc dù đã ly hôn, nhưng đối với cha mẹ chúng ta vẫn mỗi quan tâm hàng đầu. Chúng ta không còn trẻ con nữa, đều là những người tới tuổi lập gia đình cả rồi, chuyện bị cha mẹ thúc giục lập gia đình là việc rất chắc chắn, tớ bây giờ có thể dùng đầu của mình bảo đảm, cha mẹ của cậu sẽ không chấp nhận được đoạn tình cảm này, nếu tiêu cực có thể dùng tính mạng bức bách, đầu có thiếu những ví dụ sống đâu. Đến lúc đó cậu tính như thế nào? Nếu nói muốn độc thân, vậy lý do độc thân cậu phải bịa ra, nói dối một lần, hai lần thậm chí nhiều lần vẫn được, nhưng không lẽ cậu định nói dối cả đời sao? Cậu và Phương Ngưng cả

ngày ở cùng một chỗ, trước đó tớ chỉ nghĩ hai cậu có gì đó mờ ám, nhưng lại không dám nghĩ quá sâu, hai người phụ nữ thân mật thì đúng thật đó là chuyện rất bình thường, nhưng khi hai cậu ba mươi, bốn mươi tuổi vẫn chưa có bạn trai, suốt ngày lại ở cùng một chỗ thì rất khó bảo đảm cha mẹ sẽ không nhận ra, lúc đó cậu ứng phó như thế nào? Diệp Lê, tớ không phải đả kích hai cậu, chỉ là chúng ta đã không còn là cô gái mới vừa trưởng thành, nên phải suy nghĩ thực thấu đáo, nói thật, đối với tình cảm của hai người tớ không có cái nhìn tốt đâu, áp lực như vậy cuộc sống làm sao có thể dễ dàng, áp lực công việc, áp lực ngoài ngoài đủ thứ loại áp lực cái gì cũng có, loại tình cảm này của hai người lại là vấn đề nhạy cảm trong xã hội, như vậy không cần nói cũng đủ biết áp lực kinh khủng như thế nào, tớ dù chỉ là người ngoài cũng đã cảm nhận được áp lực, hai cậu ở trong cuộc lại không cần nói tới đi, bây giờ hai cậu yêu nhau nhưng sau này già đi, xấu xí đi vẫn có thể tiếp tục yêu nhau hả? Diệp Lê, bên cạnh cậu ít ra vẫn còn người thân, có cha có mẹ, còn có anh trai, nhưng Phương Ngưng thì không còn ai cả, tớ và Điền Hàm tuy là bạn của cậu ấy, nhưng làm sao so sánh với máu mủ ruột. Vạn nhất...vạn nhất một ngày nào đó cậu bỏ rơi cậu ấy, Phương Ngưng tính khí quật cường cậu ấy phải làm cái gì đây?”

Những lời Hồng San nói, tôi cũng đã từng nghĩ qua, đối với tình cảm này nếu nói không có bi quan đó là nói xạo gạt người, mỗi lần nghĩ đến tương lai như thế nào tôi liền cảm thấy không thoải mái cùng không yên tâm, mỗi ngày đều bị một loại cảm giác khủng hoảng dày vò thì làm sao có thể an tâm sống, ở bên cạnh từng thấy nhiều người vì yêu mà chết đi sống lại đến cuối cùng vẫn là chia tay, theo thời gian chuyện tình cảm của tôi và Diệp Lê liệu có biến chất giống như vậy không? Vừa nghĩ như vậy thôi lòng đã cảm thấy thực khó sống.

Tự nói với lòng, tôi không phải là người có thể lạc quan mười phần, đôi lúc cũng bị quan đến muốn chết, nhưng tôi lại sợ trước khi chết không thể hoàn thành tâm nguyện của mình, giống như tôi từng cầu nguyện sau này lớn lên có thể chăm sóc bà ngoại và mẹ, muốn hai người họ mỗi ngày trôi qua đều thật tốt, chỉ là khi tôi trưởng thành thì họ đã đi rất xa.

Cuộc sống của tôi vốn đã có quá nhiều bi kịch rồi nên tôi rất khó mở hết lòng, một người có thể cười nói kiên cường, có thể trước đó đã vô cùng bất lực và yếu ớt.

Nhìn ra ngoài cửa sổ chỉ thấy được trời nhiều mây, buổi trưa cuối tuần lại giống như đêm khuya tĩnh mịch, râm ran tiếng mưa bay phất phối ngoài trời, không nhanh không chậm rơi rớt, giống như trời xanh muốn lấp đầy những lỗ nhỏ dưới mặt đất

Gió lạnh từ ngoài thổi vào, mang theo mùi vị của nước mưa, vén nhẹ mái tóc khê gãi đầu, tóc đen run lên xào xạc.

Tôi đứng ở đó kiểm lại hơi thở nhìn Hồng San, muốn nói cái gì đó, nhưng lại không biết nên nói cái gì.

Thương San quá T^T ~

34. Chương 35

Hồng San nói một tràng, không nhanh không chậm, giọng không cao không thấp nhưng dư âm quanh quẩn thật lâu. Mọi thứ trước mắt, phút chốc trở nên mông lung, tôi đứng ở đây, trái tim không yên tĩnh, do dự, u buồn, kim giây tích tắc quay, quay thành một vòng tròn.

Diệp Lê thản nhiên nói: “Về phần cha mẹ của tớ, tớ có thể dễ dàng ứng phó, tình cảm của mọi người, tựa như đang đánh bạc vậy đó, không mua xổ số thì vĩnh viễn không bao giờ trúng. Mua, chí ít vẫn có cơ hội trúng thưởng, nhiều người mua xổ số, nhưng ít người trúng, giống như tình yêu của mọi người, lúc bắt đầu có thể yêu không nhiều, nhưng không nhiều không có nghĩa là không yêu. Hồng San, tớ không thể chắc chắn với cậu điều gì, chuyện sau này không ai biết trước được, nhưng tớ nguyện ý cùng Phương Ngưng đánh cược, lấy tình cảm của bọn tớ lấp đầy tương lai của bọn tớ.”

Trong phòng thật im lặng, im lặng đến mức có thể nghe được nhịp tim của nhau, tôi nhìn Diệp Lê, ánh mắt mang theo cảm kích và cảm động, đột nhiên thực muốn khóc.

Hồng San nhìn Diệp Lê, trầm mặc thật lâu cuối cùng thở dài, bất đắc dĩ cười nói: “Diệp Lê, cậu so với tưởng tượng của tớ can đảm hơn, cũng khó trách cậu si tình với Phương Ngưng như vậy, Phương Ngưng...đích thật là đối tượng rất khó để không mê luyến.”

“Hong San...cậu...” Hồng San nói những lời này là có ý gì?? Tôi kinh dị nhìn cậu ấy, muốn hỏi, nhưng không biết phải hỏi như thế nào.

Tôi hỏi không được, không có nghĩa là Điền Hàm cũng không hỏi được, Điền Hàm ghen hòng dòm trân trối hỏi: “Đừng nói là...cậu vẫn luôn yêu thầm Phương Ngưng nhaaaaa”

“Điền hử, hiểu sai ý của tớ rồi” Hồng San liếc cậu ấy một cái, than thở nói: “Ý của tớ là, phụ nữ như Phương Ngưng, từ nói thấp nhất của xã hội vươn lên cao, rất khó làm người khác không thích, cậu cũng biết người thầm mến cậu ấy đâu có ít. Một người thành đạt không nhất định phải có nhiều chiến tích, cũng không phải rất có vinh dự, chỉ cần ở trong cuộc sống, có thể leo lên cả một gia đình thì chính là đã thành công. Mà ai cũng thích người thành công, tớ cũng không ngoại lệ. Đương nhiên tớ cũng không phủ nhận là tớ từng nghĩ nếu như Phương Ngưng là đàn ông, đời này trừ bỏ cậu ấy, tớ thấy ai cũng không hiếm lạ, bất quá chỉ là nếu như, Phương Ngưng là phụ nữ, so với phụ nữ còn phụ nữ hơn, aizz~ nếu lúc đó tư tưởng của tớ rộng mở một chút thì...Được rồi, không nói cái này nữa, dù sao thì chỉ cần các cậu tốt là được rồi.”

“Bọn tớ sẽ tốt, hiện tại tốt, sẽ cố gắng cho tương lai cũng tốt” Diệp Lê nắm lấy tay Hồng San, yêu thương lộ ra trong ánh mắt nói: “Cậu cũng phải tốt”

“Nha~ biết”

“Hong San hỗn đản, Diệp Lê cũng vậy, ai cũng yêu thích Phương Ngưng nhưng không có ai yêu tớ, thực đả kích nha” Điền Hàm lau lau mắt, dựa sát vào tôi thì thầm: “Đúng thực tớ cũng có tức giận, hai người ở cùng nhau mà không có nói với tớ, đúng là không đặt người bạn là tớ vào mắt nha, lúc này còn muốn chửi chết hai cậu luôn đó, chỉ là bây giờ thì tốt rồi, không còn tức giận nữa, Phương Ngưng, Diệp Lê vừa này có nói cậu đem cất mấy bài viết của tớ, để ở đâu? Lấy cho tớ xem”

“Ừm”

Tôi lấy hai cái văn kiện có những bài viết của Điền Hàm đưa cho cậu ấy nói: “Vốn tính đợi khi nào cậu về hưu mới tặng, hiện tại thì không đợi được rồi.”

Điền Hàm lật từng tờ báo, lật xong liền ôm lấy tôi gào khóc lớn, khóc còn rất nhiệt tình làm quần áo của tôi ướt một mảng, coi ra lần này là khóc thực rồi, cậu vừa khóc vừa như con nít nói: “Phương Ngưng, cậu hỗn đản, hại tớ khóc, chính tớ còn chưa từng giữ lại mấy cái này, cậu lại giữ gìn cẩn thận như vậy, còn dùng lá cây và cọ màu đánh dấu, ngay cả mấy bài báo tớ viết hồi đại học cũng có, cậu không lẽ không biết hồi đó tớ viết rất dọa người hử? Có phải cậu đặc biệt muốn đả tổn thương tớ không?”

“Đúng nha~ tớ là đặc biệt muốn tổn thương cậu” Tôi giúp Điền Hàm lau nước mắt, cố ý nói: “Đừng khóc, thật khó coi quá đi, nước mũi với nước mắt tèm lem cả rồi kìa, tớ vừa mới tắm xong đó, đừng khóc được không?”

“Được...không khóc, Hồng San, tớ muốn ăn cơm ở nhà Phương Ngưng, cậu đi thì đi đi, đánh chết tớ cũng không đi.”

“Ai nói tớ đi? Cái lỗ tai nào của cậu nghe là tớ đi? Từ Xa Mao Vũ chạy tới đây rồi cứ như vậy đi, thần tiên cũng nổi nóng nha~ tớ không đi đâu hết á” Hồng San liếc Điền Hàm sau đó đặt mông xuống ghế salon, mở TV phân phó nói: “Phương Ngưng, cậu và Diệp Lê làm cơm đi, hôm nay đừng hồng tớ và Điền Hàm giúp cậu, trước khi nấu cơm thì pha cho tớ ly trà, tớ nhớ là nhà cậu có trà Long Tĩnh nha, pha nó đi”

“Tớ muốn uống cà phê cơ” Điền Hàm yên vị trên ghế salon, gác chân lên đùi Hồng San quơ quơ chân nói: “Vì bù lại sai lầm giấu diếm tình cảm của hai cậu, hôm nay phải để hai cậu hầu hạ mới hả giận được, mau dâng trà cho chủ tử, đưa cà phê cho nhị chủ.”

Hồng San khinh thường nói: “Suốt ngày uống cà phê, coi chừng cái mặt lồi ra hạt cà phê đó”

Điền Hàm bất mãn nói: “Cậu cả ngày uống trà, tớ còn lo cái mặt cậu nở đầy hoa trà đó”

“Tớ thích, cậu quản được à?”

“Tớ cũng thích, cậu quản được chắc?”

.....

Nhìn hai cậu ấy ngồi đầu võ mồm, tôi và Diệp Lê nhìn nhau cười khỏ, chỉ có thể đi vào bếp, một pha trà, một pha cà phê hầu hạ hai cậu ấy, cũng may đã nói rõ ràng, tuy rằng lời nói cuối cùng của Hồng San làm tôi có chút khó chịu, nhưng quan hệ của bạn tôi được bạn bè chấp nhận rồi, còn cái gì khác vui hơn sao?

“Phương Ngưng, chúng ta sống qua một cửa rồi” Diệp Lê ở sau ôm tôi nhỏ giọng nói.

“Ừm, đúng vậy, sống qua một cửa rồi.”

“Lúc này Hồng San vừa nói đến cha mẹ của tớ, sắc mặt của cậu trông rất kém, Phương Ngưng, những điều Hồng San nói cậu đã từng nghĩ qua phải không?”

“Ừm, đã từng nghĩ qua” Tôi xoay người, tóc lướt qua trán cậu ấy rớt xuống tai ôn nhu nhìn cậu ấy: “Tớ thì không có ai, nên cái gì cũng không bận khoăn, chỉ có một mình dù có đi đâu cũng có thể tự mình nuôi sống chính mình, còn cậu thì khác, Diệp Lê cậu có cha mẹ, có người thân, còn cả dòng họ cùng bạn bè đồng nghiệp, còn có công ty, trải qua mấy năm nay tớ biết trong cuộc sống muốn sống thực tốt thì không nên yêu, cơm áo gạo tiền đã chiếm rất nhiều phần quan trọng, tình yêu, chỉ là một phần nhỏ, cùng tớ ở một chỗ...cậu chưa từng cảm thấy sợ sao?”

“Đã từng” Diệp Lê vuốt mặt tôi, mỉm cười nói: “Ai cũng nói, nghe con không sợ hổ, kỳ thực nghe con không phải không sợ hổ, mà là không biết hổ đáng sợ như thế nào. Tình yêu là chuyện hai người, nhưng cuộc sống lại không phải là chuyện hai người, nó liên quan tới rất nhiều thứ, cho nên phải có sức lực để đối phó với nó. Chúng ta không phải nghe con mới sinh, đối với thế tục như hổ đói này làm sao không sợ? Bất quá chỉ cần có cậu ở bên cạnh, dù là hổ đói tớ vẫn sẽ có dũng khí để đối mặt, đối với một người có chí hướng rộng lớn mà nói, tình yêu chỉ chiếm một phần nhỏ, nhưng với phụ nữ của chúng ta mà nói, tình yêu là tất cả của cuộc sống, có tình yêu, cơm áo gạo tiền mới thực có ý nghĩa, không có tình yêu, tớ có thể sống rất tốt, nhưng cuộc đời của tớ liền sẽ biến thành mặt nước quá phẳng lặng chán chường, biết không?”

“Tớ biết, chỉ là nếu như quan hệ của chúng ta bị cha mẹ cậu biết, lúc đó sẽ làm khổ cậu...”

“Không khổ, có cậu ở đây, có chịu khổ cũng đáng, hơn nữa cậu phải tin tớ, tin tớ có thể ứng phó được cha mẹ”

“Ừm..nhưng cậu đã nghĩ qua ứng phó với cha mẹ như thế nào chưa? Giống như Hồng San nói, chúng ta đều đã đến tuổi lập gia đình rồi, làm sao không bị sự thúc giục của cha mẹ, nếu nói là vì sự nghiệp, thì chỉ là một nửa sự thật...”

“Đúng nha~, hai chữ sự nghiệp, nói dễ làm khó, thôi thì cứ vuốt đá để qua sông, tới đâu tính tới đó, cậu phải biết là dù có thế nào trời cũng không sập, nếu có sập sẽ có người chống đỡ, cậu ý, đừng có cái gì cũng nghĩ cho tớ, tớ không muốn thấy cậu cả ngày lo lắng, vô cớ không vui đâu.”

“A~ được được” Tôi nghiêng đầu hôn cậu ấy nói: “Cậu pha cà phê, tớ pha trà, được không?”

“Được, tuy tớ nấu ăn không tốt, nhưng pha cà phê là sở trường đó nha~”

Diệp Lê buông tôi ra, xoay người lấy bình cà phê, cà phê rất nhanh nhiều từng giọt, cả căn phòng phút chốc tràn ngập mùi cà phê.

Tôi cười cười lấy ra trà Long Tĩnh, nhẹ nhàng ngâm trà vào nước, hơi nước tỏa ra như sương mù, từng đợt mùi trà tỏa ra, phủ vào mặt, vào mũi chỉ cần hít một hơi hương trà liền có thể đi thẳng vào phổi, thơm ngọt thanh nhã, vui vẻ hít thật sâu mùi hương này vào phổi. Nhịn không được tôi liền mỉm cười, cuối tuần, vốn là nên thả lỏng hưởng thụ, không phải sao?

Cuộc đời này có thể yêu một người giống như Diệp Lê, thì thực may mắn...^^~ Nhưng trước khi muốn người mình yêu là Diệp Lê, thì phải coi lại chính mình có thiết tha như Phương Ngưng không...Aiz~ vẫn là bỏ đi, mãi kiếp cũng không có được T^T

~3 cái tết cuối cùng cũng tan zôi, thôi thì để ghi nhớ nay up thêm 1c :”>

~

35. Chương 36

Vì bù lại sai lầm, tôi cùng Diệp Lê chỉ có thể đứng ở phòng bếp thành thành thật thật nấu cơm, tôi nói Diệp Lê ra ngoài cùng Hồng San và Điền Hàm nói chuyện phiền là được rồi, Diệp Lê lắc đầu không đồng ý nói: “Một mình cậu làm cơm bốn người thì vất vả lắm, tuy rằng tớ không giúp được gì nhiều, nhưng có thể phụ cậu rửa rau, sẵn coi như là học nấu ăn luôn, sau này cậu vội tớ có thể nấu cho cậu ăn”

Tôi haha cười gật đầu, tiện tay đưa dưa chuột cho cậu ấy, có người giúp rửa rau và trò chuyện nên nấu cơm sẽ rất nhanh, không lâu sau đã hoàn thành năm món một canh, Diệp Lê bưng đồ ăn lên bàn, tôi đi mời Hồng San và Điền Hàm tới ăn cơm.

Điền Hàm vội vã gấp thức ăn, bỏ vào miệng nhai nhai chắc lưỡi lắc đầu nói: “Có người yêu liền khác nha~ Phương Ngưng, kỹ thuật nấu ăn càng ngày càng tốt nha, so với tớ làm còn ngon hơn, sau này tớ sẽ đến đây ăn cơm”

“Người ta còn muốn thế giới hai người, cậu tới đây làm bóng đèn* hả?” Hồng San trợn mắt nhìn Điền Hàm, cũng gấp lên đồ ăn, chậm rãi nhai nhai rồi nuốt xuống mới nói: “Điền Hàm, sau này có đến thì gọi trước cho tớ, hai chúng ta cùng tới đây ăn”

“Cậu không sợ làm bóng đèn* hả?”

“Một mình cậu đi mới là bóng đèn, thêm tớ đương nhiên là không phải”

“Di~ cậu đúng là Logic của là Jurassic Park” Điền Hàm thở dài một tiếng “Cuối tuần này thì được nghỉ ngơi chứ cuối tuần sau thì không nhàn rồi được rồi, cần phỏng vấn vài người, còn phải thức đêm làm bản thảo, nghỉ thôi đã thấy nản”

Diệp Lê hỏi: “Cậu lần này phỏng vấn ai?”

“Hai ngày trước trên đường cao tốc xảy ra vụ va chạm liên hoàn, còn có nhà lãnh đạo Kế Sinh.”

“Nha”, Diệp Lê hơi chau mày, nói: “Vụ va chạm lần đó nghe nói số người chết lên đến hơn ba mươi người, nhưng báo đăng chỉ có khoảng hai mươi, các cậu không làm tròn bốn phần nha”

“Di~ sao lại nói không làm tròn bốn phần” Điền Hàm có hơi xấu hổ nói: “Tin tức thì luôn xảy ra mấy chuyện như vậy mà, báo cáo sai sự thật là chuyện rất bình thường, ăn ngay nói thật mới bất thường. Giống như các tỉnh GDP đều là nghĩ cách để được lên báo, thì đương nhiên tỷ lệ tử vong phải nói sao cho giảm xuống một chút, không gây rối lòng dân mới là quan trọng nhất”

“Diệp Lê, cái này gọi là văn hóa tòa soạn đó, những người không làm tròn bốn phần sẽ không bị mất chức, dùng ”Bác sỹ có học chính là lang trung” để hình dung hoàn toàn không sai. Làm tất cả để bảo vệ miếng cơm thôi, một lời chính nghĩa rất có thể đạp đổ nồi cơm.” tôi cười, hỏi lại: “Kế Sinh cũng phạm tôi hả? Sao chưa từng nghe cậu nói tới? Chẳng lẽ vị tình nhân đó lấy đao đâm bộ trưởng cục trưởng?”

“Không có, không có phạm tội, những người lãnh đạo đâu có dễ dàng chịu phỏng vấn đâu, chỉ có thể dùng cách thông thường để đoán mò thôi” Điền Hàm lắc đầu nói: “Lần phỏng vấn này chỉ để ca ngợi đảng đã dùng kế hoạch hóa chính sách gia đình thôi, nói đến kế hoạch hoá gia đình, tin tức quốc tế hai ngày qua các cậu có xem không? Ấn độ bởi vì tỷ lệ sinh đẻ có vấn đề, nên A Trát Đức nói nên nhanh chóng cấp điện cho những vùng nông thôn, muốn mọi người có thể nhanh chóng xem TV tiếp cận tin tức, sau đó tiến tới khống chế dân số.”

Hồng San kinh ngạc nói: “xem TV và khống chế dân số có liên quan gì?”

“Vừa nhìn liền biết cậu không có quan tâm chuyện nhân sinh rồi, TV rất thông dụng, tin tức tiết mục cũng nhiều, dùng nó để vận động rất hữu ích, chính xác của Ấn Độ rất khó để áp dụng thực tế, thực sự làm khó nhóm A Tam rồi, cơ mà có thể có một vị lãnh đạo sáng suốt như vậy, coi như là phúc của quốc gia”

“Haha, coi như cũng có đạo lý” Hồng San cười lớn hỏi: “Bất quá dùng cách này để khống chế dân số thực sự có hiệu quả sao?”

“Nhiều ít gì cũng có thể dùng được, Trung Quốc sớm đã thực thi chính sách TV hóa nông thôn rồi, mấy cái chính sách này không thể chỉ nhìn bề ngoài đâu, bên trong còn có cả đồng hàm ý đó.”

“Điều này cũng đúng, kỳ thật nếu muốn khống chế dân số cũng không cần phiền phức như vậy đâu” Hồng San mắt nhìn tôi và Diệp Lê tặc lưỡi ám muội nói: “Bây giờ chỉ cần hợp thức hóa hôn nhân đồng giới, thỏa mãn được nhu cầu xã hội lại hưởng ứng được quốc sách, nhất cử lưỡng tiện luôn”

“Người dân chúng ta có thể nghĩ được, thì những quan chức kia cũng nghĩ được, hợp thức hóa hôn nhân đồng giới, nói thì đơn giản nhưng dù trải qua trăm ngàn cay đắng cũng không thực sự hợp thức hóa được, ở quốc hội thường niên, có mấy ai dám đề xuất tờ hôn thú này? Cho dù là ở nước ngoài không bị tôn giáo này nọ trói buộc thì việc này cũng không dễ dàng gì. Nói thực, ở phương diện này tớ thấy nước mình còn thoải mái rộng mở hơn nước ngoài, ít nhất đại đa số mọi người đều cảm thấy hai người phụ nữ ở chung là tỷ muội thâm tình, còn hai người đàn ông là huynh đệ nghĩa khí, chỉ cần không ngứa đầu khẳng định thì người ta vẫn có thể một mắt nhắm một mắt mở, lờ lững cả đời, ai cũng vội vàng sống cuộc sống của mình, con trẻ, học phí, tiền thuốc men, hai vợ chồng cả đời dành dụm nhiều khi còn không đủ, ai đâu ở không đi quản giới tính của người khác. Aiz~ nói xa quá rồi, dừng lại thôi” Điền Hàm quay đầu hỏi Diệp Lê: “Trong nhà có rượu không? Nay cao hứng, tớ tự nhiên muốn uống rượu”

“Có, chỉ là còn mấy chai bia thôi, tớ đi lấy”

Hồng San hỏi: “Hai người các cậu ở đây không có uống rượu sao?”

“Có uống” tôi lấy ra bốn cái chén, lau sạch sẽ đem lên nói: “Vốn định cuối tuần này đi mua hai chai rượu đỏ, nhưng các cậu tới không có báo trước, nếu là buổi tối thì không cần uống bia rồi”

“Ở đây không có ai là tư sư nên cũng không cần để ý quá, chỉ cần không phải rượu đế thì rượu đỏ và bia cũng giống nhau, đều có thể uống”

Diệp Lê mang bia đến, tôi rót ra chén, Điền Hàm cầm lên giống như trẻ con nghịch ngợm nói: “Chén rượu này là chúng ta mừng cho Phương Ngưng, hai mươi sáu năm rồi cuộc cũng biết yêu, Diệp Lê, Phương Ngưng là đứa trẻ tốt, cậu nhất định phải thực yêu cậu ấy a~, cạn ly ~”

Mọi người đều cười nâng cốc uống một hơi, Hồng San nói: “Diệp Lê, Phương Ngưng cậu ấy rất hay đem cảm xúc giấu đi, cậu đối với cậu ấy nhất định phải có tinh thần để ý, tớ nhớ hồi năm ba đại học, có một học trưởng theo đuổi cậu ấy, học không tệ gia cảnh cũng không tệ nhưng đáng tiếc lại không hợp mắt Phương Ngưng, lúc ấy tớ và Điền Hàm lại bận rộn chuyện yêu đương nên có chút không để ý tới cậu ấy, mà Phương Ngưng cũng không muốn quấy rầy cảm xúc của bọn tớ nên cũng không có nói gì với bọn tớ luôn. Cậu ấy bị học trưởng phiền phức theo đuổi, buổi tối một mình đi tới hồ sen ném đá phát tiết, vậy mà hai ngày trước vẫn cùng nhau cười giỡn, nếu không quen thuộc tính khí của cậu ấy không chừng đã bị cậu ấy giấu diếm luôn rồi, bọn tớ ở sau mộng dùng sức truy hỏi, mới hỏi ra được là cậu ấy bị học trưởng kia làm phiền, aiz~ Điền Hàm sau khi biết liền quăng cho vị học trưởng kia một tràng tục tĩu, lúc này mới giết chết được hy vọng của học trưởng, không nghĩ tới chiều này của Điền Hàm lại để Phương Ngưng học được, sau đó nếu có ai theo đuổi làm cậu ấy thấy quá phiền phức cậu ấy liền tặng cho người ta những câu đã học được, tuy là không văn minh nhưng cũng hữu hiệu lắm, ai bị Phương Ngưng sục qua đều sẽ đối với cậu ấy có chút e dè”

“Ha ha, Đúng vậy a”, Điền Hàm hoachân múa tay vui sướng, nói: “Tớ còn nhớ sau khi tốt nghiệp có lần cả lớp tụ họp, từng có một bạn nam theo đuổi Phương Ngưng, vừa nhìn thấy Phương Ngưng liền lấy tay che mặt, đặc biệt có ý tứ luôn, đúng rồi Diệp Lê, cậu nhất định không biết, Phương Ngưng còn từng vạch qua phụ nữ nha~”

“A??” Tôi trừng mắt nhìn qua Điền Hàm nói: “Thuốc không thể uống bậy, nói cũng không thể nói lung tung, tớ vạch qua phụ nữ khi nào?”

Diệp Lê nâng chân ở dưới bàn đá tôi một cái, cười hỏi: “Phương Ngưng vạch qua phụ nữ như thế nào?”

“Cái này giống như là truyền kỳ luôn ý, để tớ ăn trước chậm rãi nói cậu nghe” Điền Hàm gấp thịt đưa lên miệng, uống một ngụm rượu thở dài: “Có rượu có thịt mới là cuộc sống, aizz chẳng trách nhiều hòa thượng đều phạm giới tục”

Diệp Lê nhắc nhở lấy Điền hàm: “Lạc đề a.”

“Nga, được rồi, bắt đầu tiến vào chính đề, chuyện kể rằng... Di”, Điền Hàm nhũm mày, hỏi Hồng San: “Hồng san, người kia tên gì?”

Hồng san nói: “Tên...tên là Lý Hiểu Mẫn”

“Nga, được rồi, gọi là lý Hiểu Mẫn, Diệp Lê, cậu biết không, bọn người trong học viên tạo hình mỹ thuật đối với người thường có chút không bình thường” Điền Hàm chỉ chỉ vào đầu của mình, bộ dáng cực kỳ buồn cười, làm cho mọi người ai cũng nở nụ cười nói tiếp “Ý kiến của bọn họ cùng người thường không giống, nhìn người với góc độ của người thường cũng không giống, nói chung cái gì cũng không giống, tớ nói cũng không rõ ràng nhưng mà Phương Ngưng cùng người thường cũng sai biệt dữ lắm, hay coi triển lãm cơ quan sinh dục nam nữ là nghệ thuật, hoặc là cởi sạch đồ đứng ở ngoài đường.”

“Cậu đừng có thổi phồng, tớ còn ở đây nha~” Tôi bất đắc dĩ cười nói: “Kỳ thực bọn tớ đâu có gì khác thường, chỉ khác cái là chuyên nghiệp hơn thôi”

“Di, giống như lại lạc đề a”, Diệp Lê lại nhắc nhở nói: “Điền hàm, tớ không biết là cậu có tật xấu hay nói lạc đề nha, cậu lúc phỏng vấn tớ đâu có nói lạc đề như vậy, cố ý hả?”

“Đâu có, tớ chỉ là đang nghĩ tới thôi, được rồi ,tiếp tục chuyện chính” Điền Hàm ho khan một tiếng, nói: “Lý Hiểu Mẫn là bạn học cùng khóa cùng khoa của Phương Ngưng, lại ở chung ký túc xá luôn, có lần cô ấy cảm mạo, Phương Ngưng liền đi chăm cô ấy, người người mắt qua mày lại...”

“Chú ý ngôn từ, tớ mắt qua mày lại hỏi nào?” Tôi lấy đũa gõ vào mặt của Điền Hàm, nhin không được liền cắt lời, không nghĩ ra là Điền Hàm vẫn còn nhớ Lý Hiểu Mẫn, nay nếu cậu ấy không nói thì tôi đã nghĩ cậu ấy quên sạch rồi.

Diệp Lê bất mãn miết tôi liếc mắt một cái, “Cậu đừng có ngắt lời, Điền Hàm nói tiếp đi”

“Ngô, được rồi, không phải mắt đi mày lại, là người nhìn ta, ta nhìn người... Cứ như vậy có cảm tình, à, tớ là nói Lý Hiểu Mẫn có cảm tình với Phương Ngưng” Điền Hàm hạ đũa xuống nâng cằm lên nhướn mày nói: “Có lần tớ đến ký túc xá tìm Phương Ngưng mà Phương Ngưng không có ở đó, chỉ có Lý Hiểu Mẫn, cô ấy ngồi ở gần cửa sổ vẽ tranh, không có để ý tớ đi vào, tớ thấy cô ấy chuyên tâm nên cũng không có quấy rầy, đúng lúc cũng muốn nhìn coi bọn người Phương Ngưng vẽ tranh là như thế nào, đi tới nhìn qua một cái liền thấy hoảng sợ nha. Mấy tờ phác thảo của Lý Hiểu Mẫn đều là Phương Ngưng trần truồng, cậu nói thử coi, nếu thích một người cùng lắm là vẽ chân dung của người đó thôi, nhưng Lý Hiểu Mẫn thì không phải, cô ấy không có vẽ chân dung. Sau này Phương Ngưng nói với tớ, nếu không phải ngoài ý muốn, bọn họ chỉ dựa vào chân dung được vẽ ra để đánh giá coi người ta bên trong là bộ dạng gì, tớ nghe xong lú lười luôn, vậy tớ mới nói bọn người xuất thân từ mỹ thuật tạo hình cùng người thường không có giống nhau, nếu là người thường cùng lắm là xem tính cách cá nhân thôi, ai mà nghĩ bên trong là kiểu gì, các cậu nói coi đúng không? Bởi vậy mỗi khi tớ đến học viên mỹ thuật tạo hình trong lòng lúc nào cũng sợ hãi, suy nghĩ coi bọn họ có phải đang nhìn ba vòng của tớ không.”

Tôi nhắm ngay tay của Điền Hàm tát một cái: “Tối địa ngục đi, cậu nói kiểu như nguy hiểm lắm vậy, tớ chỉ đơn giản là nói như vậy mà thôi, không có chuyện ai cũng nhìn ba vòng của người khác nha~”

Diệp Lê hỏi: “Sau đó?”

Hồng San tiếp lời nói: “Không có sau đó, Phương Ngưng sau đó một bên bài vở một bên kiếm tiền, thỉnh thoảng còn phải đi thực tập làm sao có thời gian dành cho cảm tình? Lý Hiểu Mẫn đối Phương Ngưng ám chỉ cảm tình của cô ấy vậy mà Phương Ngưng một ngụm liền từ chối luôn, từ đó cũng rất ít khi trở về ký túc xá, thường thì sẽ ở nhà tớ hay Điền Hàm để ngủ, chỉ là Lý Hiểu Mẫn cũng đáng thương lắm, cô ấy đối với Phương Ngưng là thực tình thích, biết quan hệ của tớ và Phương Ngưng không tệ, thường hay hướng tớ hỏi thăm tình hình của Phương Ngưng, nếu không thì sẽ mua ít thức ăn rồi nhờ tớ đưa cho Phương Ngưng,

còn không cho tớ nói là cô ấy mua tặng. Đúng rồi tháng trước ở MS gặp được cô ấy, còn hỏi tớ dạo này như thế nào nha~”

“Di, cậu cùng lý Hiểu Mẫn còn liên hệ a?” Tôi hỏi: “Cậu ấy hiện tại đang làm cái gì?”

“Hình như là làm tranh minh họa, tớ cũng không rõ lắm, lần đó là trùng hợp, ở MS tán gẫu một chút à”

“Còn hỏi người ta hiện tại làm gì?” Diệp Lê hí hóp hỏi tôi: “Bây giờ lại có hứng thú với người ta sao?”

“Cái gì chứ, tớ nếu có hứng thú thì đã tới từ lúc đại học rồi, kéo tới tận bây giờ làm gì”

“Vây cũng không đúng lắm nha” Hồng San vui sướng khi người gặp họa nói: “Lý Hiểu Mẫn lúc tớ gặp là đang giàu to đó, bộ dạng đại thay đổi luôn, hồi lúc ở trường còn giống con nít, hiện tại nhìn rất phụ nữ nha~ khó bảo đảm cậu gặp lại không động tâm, sau đó sẽ hối hận chuyện lúc trước cho coi.”

“Đúng đúng” Điền Hàm cũng gấp lửa bỏ tay người nói: “Tình yêu mà, hồi còn ngây ngô bỏ lỡ, bây giờ có tuổi rồi biết đâu có thể hợp lại, kính vỡ còn lành nói chi con người ta, Diệp Lê, cậu nên giám sát chặt chẽ nha, tuy rằng Phương Ngưng là đứa trẻ ngoan, nhưng cũng đồng thời là Hoa nhi thu hút ong bướm đó”

Bây giờ tôi mới hiểu, Hồng San và Điền Hàm là đang trả thù tôi, nghe hai người họ càng nói càng quá lại nhìn thấy Diệp Lê ánh mắt càng lúc càng hí hóp lại, tôi lau trán thở dài, thù này nhất định trả, nên mặc kệ hai cậu ấy thêm mắm dặm muối a~

Tôi từ nay về sau khắc sâu nhớ kỹ, thà đắc tội quân tử không thể đắc tội phụ nữ...

Đương nhiên tôi cũng là nữ nhân, tôi nhìn Điền Hàm Hồng San hợp tác ăn ý như vậy liền hành động cụ thể để phối hợp với hai người cậu ấy.

Đứng dậy đi về phía phòng bếp, lấy ra chai bia, mở nắp tiếp tục lấy ra hai gói thuốc xỏ đổ vào bình, sau đó xoay người đi tới bàn ăn, cầm lên chén của Điền Hàm và Hồng San cực kỳ lễ phép rót bia, nhìn thấy bọt trắng dâng lên khoe môi cũng chậm rãi mỉm cười

Chuyện gì đến đương nhiên không cần nói, hai giờ sau Hồng San và Điền Hàm thay phiên đi nhà vệ sinh, hai người cầm tay nhìn nhau hai mắt đầm lệ, nhưng miệng tuyệt nhiên không oán than.

Tôi dựa vào người Diệp Lê, cảm thán nói: “Cuối tuần này đúng là thực có ý nghĩa nha~”

36. Chương 37

Buổi tối, Diệp Lê cười hỏi tôi: “Cậu đã làm gì Điền Hàm và Hồng San?”

“A~ chỉ là bỏ một chút thuốc xỏ vào thôi hà”

“Cậu...quá hiểm nha~ Hai cậu ấy tốt với cậu như vậy, cậu cũng nỡ hại.”

“Tớ không nghĩ thuốc xỏ lợi hại như vậy, thiệt bất ngờ luôn, sau này không xài nữa a~”

“Chút nữa đem vứt đi, tốt nhất vẫn là đừng để thuốc xỏ ở trong nhà, cơ mà” Diệp Lê nằm trên người tôi, nắm lấy lỗ tai tôi nói: “Không nhìn ra cậu ngày xưa cũng đào hoa như vậy nha, trai gái gì cũng có, sao lại không nói cho tớ biết hả?”

“Không có, đừng nghe hai cậu ấy nói bậy” tôi ôm Diệp Lê, vuốt vuốt tóc cậu ấy “Mấy cái người đó tớ đã sớm quên mất tiêu rồi, làm sao kể với cậu được?”

“Di~ vậy mà cậu vẫn còn nhớ tới tớ, vậy tớ có cần cảm thấy tớ thực may mắn và vinh hạnh không?”

“Đương nhiên nên, người tớ có thể nhớ không nhiều đâu, vậy nên cậu phải cảm thấy may mắn và vinh hạnh đi”

“Trùm tự kỷ” Diệp Lê hôn tôi vồn vập “Bất quá, dù sao thì hôm nay tớ cũng rất vui, vì Điền Hàm và Hồng San chấp nhận chúng ta rồi”

“A~ được bạn bè chấp nhận thì đương nhiên vui vẻ rồi” Mặt Diệp Lê trắng nõn, ánh mắt sáng ngời lặng yên, tôi rướn người hôn nhẹ lên trán, chân thành nói: “Tớ chưa từng thề ước, cũng không tin lời thề, nhưng hôm nay tớ cam đoan với cậu, Phương Ngưng cả đời này chỉ yêu một người là Diệp Lê, sẽ không thay đổi”

“Tớ cũng vậy” Diệp Lê áp tay vào mặt tôi, ngón tay tinh tế vuốt ve: “Cả đời Diệp Lê chỉ yêu Phương Ngưng, vĩnh viễn không đổi thay”

Giọng nói của Diệp Lê dịu dàng như gió xuân thì thầm vào tai, cũng giống như từ nơi xa xôi nào đó nói vọng lại, ngón tay của cậu ấy nhẹ nhàng vuốt lên cổ tôi rồi chậm rãi lướt xuống, cảm giác được đầu ngón tay hơi hơi lạnh, thân thể tôi như có dòng điện liên tục lưu chuyển, tôi nghe được hơi thở của mình càng lúc càng ầm ứ, càng lúc càng dồn dập.

Ánh mắt thâm sâu nhàn nhạt ý cười, nội tâm thuần khiết, rèm cửa sổ cũng khẽ lay động, giây phút này tôi mê say cái gọi là bầu không khí lãng mạn, quyến luyến không muốn dứt ra.

Không biết từ lúc nào, quần áo của nhau đều rơi xuống, Diệp Lê ở ngực tôi hôn liếm thứ chỉ thuộc về cậu ấy, hai thân thể nóng bỏng gắt gao ôm lấy nhau dây dưa, tiếng rên rỉ vang lên như bản đồng dao xưa, mãnh liệt và chân thật.

Chúng tôi bây giờ giống như thuyền nhỏ bị sóng uyển chuyển đưa đẩy, không có phương hướng, không có ý thức, chỉ biết ôm chặt thân thể đối phương, không quan tâm thế sự ngoài kia có như thế nào, chỉ biết đang ở giữa biển mênh mông vui đùa

Thế giới này giống như vừa bị thu nhỏ lại, nhỏ giống như hai mặt của lá cây, chúng tôi giữa biển rộng mịt mờ, cùng dựa vào nhau, cùng nhau say.

Cái gì cũng không muốn nói, cái gì cũng không cần nói, bởi vì chúng tôi là tương thông, nhịp nhàng ăn khớp.

Chủ nhật, mặt trời trên cao, gió ấm dịu êm.

Biết có triển lãm nên tôi và Diệp Lê đi đến mỹ thuật tạo hình quán tham quan, ở đó hai tiếng thưởng thức tác phẩm của các danh sư trong và ngoài nước, sau đó đi tới khu thương mại, Diệp Lê mua hai cái khăn quàng cổ bằng tơ lụa cùng áo quần vận động màu trắng hiệu Nike, tôi mua một đôi giày cao gót màu râm nắng.

Từ khu thương mại đi ra, chúng tôi lại tiếp tục đi đến cửa hàng Studio, ở chỗ này Diệp Lê mua album của Cơ Thần và Hỉ Lang, cười nói: “Trước đó cậu có nói đã đem toàn bộ album của Cơ Thần và Hỉ Lang quảng mất, album của bọn họ tớ tuy có nhưng không nhiều, ở đây có rất nhiều nha~”

“Những gì tớ nói cậu đều nhớ rõ, có phải cố ý muốn làm tớ cảm động?” tôi một bên vui đùa, một bên xem CD trên kệ.

“Đúng nha~ là muốn cậu cảm động, vậy cậu có cảm động không?”

“Cảm động muốn chết luôn” Tôi nhéo nhéo mũi Diệp Lê, cầm lên CD ‘Cùng hát cùng múa’ của đạo diễn Kevin Costner hỏi: “Phim này cậu xem chưa?”

“Lúc còn đi học đã từng xem qua, tớ nhớ bộ này nói về trí tuệ và nền văn minh của người Anh-điêng, nhưng mà cũng lâu rồi nên có nhiều tình tiết không nhớ rõ lắm.”

“Tớ cũng vậy đó, nhiều năm rồi chưa có xem lại, hôm nào rảnh chúng ta cùng xem”

“Được, cơ mà tớ phát hiện ra là cậu đối với phim ảnh cũng thực xoi xét nha, lựa lâu như vậy cũng chỉ lựa được có một cái, còn là phim của thế kỷ trước nữa”

“Tớ bây chỉ là thích coi mấy phim có nội hàm và chiều sâu thôi, có tuổi rồi nên mấy bộ phim thần tượng không còn thích hợp nữa”

“Cũng giống như chúng ta ngày trước thích xem TV ấy, còn bây giờ TV lại giống như là để trang trí, cho dù có mở thì cũng chỉ xem mấy cái chương trình văn học kỹ thuật này nọ.”

“Chính xác luôn ~”

Lấy đĩa xong, tôi dẫn Diệp Lê đi đến kệ sách thị trường cũ, Diệp Lê hỏi: “Cậu thích mua sách cũ sao?”

“Thích a~ sờ lên sách cũ rất có cảm giác, mùa xuân năm nay tớ ở đây đào lên được bốn đại tác phẩm nổi tiếng có từ năm tám mươi, tuy là những trang sách đều ố vàng, nhưng thoát nhìn vẫn còn rất mới, so với mấy cuốn bây giờ khác nhau lắm”

“Không nghĩ tới cậu có sở thích này, vậy sau này chúng ta thường xem đi dạo, để đào sách cũ cùng nhau xem”

“Đương nhiên được rồi”

Ở kệ sách cũ, tôi mua hai tập tranh phong cảnh năm sáu mươi, chủ quán chỉ bán có hai mươi đồng, Diệp Lê nói: “Chỗ này thực sự rất tốt”

“Đúng a~” tôi cười nói: “Nếu lần xưa xuất bản hai bức tranh này rồi đặt ở kệ thì giá ít nhất phải là bốn năm mươi đồng, huống chi hai tập tranh này còn rất tốt, ngoại trừ ảnh bìa có chút hư hỏng nhưng bên trong vẫn rất ổn, chất lượng in ấn không tồi, coi như hôm nay chúng ta may mắn nha~”

Diệp Lê gật đầu đồng ý, cậu ấy mua ba cuốn bìa mềm, một là ‘Holmes toàn tập’ một quyển của Dương Giáng ‘Uống trà’ quyển còn lại là ‘Đồng thoại Andersen’. Diệp Lê nói mua đồng thoại là để giảm bớt áp lực cuộc sống, tôi cười cười gật đầu sau đó tính tiền đi tới quán trà gần nhà tìm gì đó ăn.

Buổi tối, tôi và Diệp Lê ở trên giường dựa vào nhau đọc mấy quyển sách mới mua, hưởng thụ ánh đèn nhàn nhạt, hít thở mùi hương trong phòng, hạnh phúc chỉ đơn giản vậy thôi, một giường, hai người, đầu dựa đầu, tâm dựa tâm, di động của nhau cũng để ở chế độ rung, loại cảm giác yêu này đáng giá hơn bất kỳ thứ gì trên đời.

Cuộc sống này làm sao trách được chuyện đời, thứ hai đi làm, tôi im lặng ở trong phòng vui đầu tập trung làm việc.

Sáng thứ 6, Trương Minh gọi điện muốn tôi tới nhà hắn làm khách, hắn nói Diệp Lê và Ngụy Tử Minh cũng có đi, còn có một đệ tử của hắn. Vốn định cuối tuần này sẽ cùng mọi người đến vùng ngoại thành thư giãn, nhưng Trương Minh mời tôi nên tôi cũng không thể cự tuyệt, chỉ có thể gật đầu đáp ứng.

Tương lai còn dài, tôi và Diệp Lê vẫn còn rất nhiều thời gian để đi du lịch, cơ hội để được Trương Minh mời cũng rất hiếm, nên liền gọi điện thoại cho Hồng San và Điền Hàm hủy bỏ cuộc hẹn cuối tuần, sẵn rủ mọi người chủ nhật mở party ~

Buổi chiều sau khi tan việc, tôi về nhà thay đồ, trước đó có nghe Diệp Lê nói vợ của Trương Minh thích hàng mỹ nghệ nên liền đi tới cửa hàng gần nhà chọn mua lễ vật sau đó đi thẳng tới nhà Trương Minh, Trương Minh ở trong biệt thự cách nội thành không xa, đi xe cũng không lâu. Diệp Lê gọi điện cho tôi nói Trương Minh đang ở trong công ty cậu ấy, sau khi tan việc sẽ cùng cậu ấy và Ngụy Tử Minh về nhà Trương Minh, kêu tôi không cần đợi cậu ấy, Diệp Lê đi cùng xe với Ngụy Tử Minh làm tôi cũng có chút để ý. Tôi cười chính mình, hiện tại sao lại ghen như vậy, rồi lắc lắc đầu chuyển tâm lái xe.

Gần đến nhà Trương Minh thì tôi cho xe đi chậm lại, trước quét hoàn cảnh xung quanh một vòng, không thể nghi ngờ, nơi này chỉ có những kẻ có tiền mới có thể ở, biệt thự cách điệu, mang theo hơi thở của một ít sa hoa lãng phí, bãi cỏ cây cối được bố trí cao thấp hài hòa, nóc nhà, ban công chẳng chút chi tiết, mặt nước ao hồ gợn gợn sóng nhỏ, nơi này để tu tâm dưỡng tính khẳng định rất tốt.

Dừng xe lại, ở xa đã thấy Trương Minh đang ở cùng mấy người trẻ tuổi, ngồi trên ghế trắng dưới bãi cỏ ở trước biệt thự vừa nói vừa cười, Diệp Lê cũng ở trong đó, bên cạnh có một người đàn ông nhìn thư sinh nho nhã, thỉnh thoảng quay mặt nói gì đó với Diệp Lê làm Diệp Lê cười khanh khách.

Người đàn ông kia là ai? Diệp Lê từng nói, bạn trai trước của cậu ấy là đệ tử của Trương Minh, hình của hắn tôi cũng từng nhìn thấy, tuy là bảy tám người chụp chung nhưng tổng thể hình dáng vẫn có thể nhìn rõ, người kia, không lẽ là hắn?

Mang theo dấu chấm hỏi trong đầu, tôi cầm lễ vật chậm rãi đi vào trong.

Cấp báo cấp báo, đồn địch có biến, chỉ huy Lê Lê mau rút lui, kéo boom đội banh xác. :

:)))) ~

37. Chương 38

Thấy tôi đi tới, , Trương Minh đứng dậy đối mặt mấy người trẻ tuổi kia giới thiệu nói: “Vị này chính là Phương Ngưng, tổng thanh tra thiết kế công ty M, cô gái rất có tiền đồ a~” hần nhìn tôi giới thiệu tiếp: “Diệp Lê và Tử Minh thì không cần nói, mấy đứa biết nhau rồi, chàng trai này là Cao Lập Tam, hiện tại đang là giảng viên trường cao đẳng, cô bé này là Lâm Sáng, bọn họ đều là đệ tử của tôi, các người trẻ tuổi để tiếp xúc, vui vẻ trò chuyện là tốt rồi”

Tôi chuyển ánh mắt đang nhìn Diệp Lê sang nhìn Cao Lập Tam cười cười, hần có khuôn mặt ôn nhu, vóc dáng cao hơi gầy nhưng thực to lớn, da có chút đen, lại càng lộ ra vẻ anh tuấn, thân mặc hờn trang màu xám, mang giày da, trên sống mũi đeo kính, thoáng nhìn rất giống giáo viên tiên sinh, mà hần cũng đúng là giáo viên, về ngoài cùng công việc rất hòa hợp, tôi đối với nghề giáo viên rất tôn trọng, nên đương nhiên đối với hần cũng có một chút hảo cảm.

Lâm Sáng thoạt nhìn có vẻ giỏi giang, không cao lắm, tóc ngắn, có thể là do quần áo nên nhìn có vẻ đầy đặn, điểm sáng giá nhất cô bé là ánh mắt, có thần sáng ngời, chuyển động nhìn rất linh hoạt, giống như một tiểu tinh linh.

Tôi hướng bọn họ chào hỏi, cho nhau vài câu khách sáo, sau đó Trương Minh dẫn bọn tôi vào nhà, biệt thự của Trương Minh tôi lần đầu tới, không khỏi tinh tế đánh giá, hần trang hoàng theo lối cổ kính, một bộ Hồng Mộc đặt ở giữa phòng khách, trang trí thêm mấy cái hình thoi tỉ mỉ trên kệ, mấy bức tranh sơn thủy theo thứ tự treo trên tường, trời hoàng hôn, ánh sáng hồng đào bên ngoài chiếu vào để làm cho người ta sinh ra cảm giác rối loạn. Tôi nhìn trên giá đỡ thấy vài món đồ sứ quý giá của Cảnh Đức Trấn, nhìn không được liền cầm điện thoại chụp mấy cái, Trương Minh cười hỏi: “Phương Ngưng, cô cũng thích gốm sứ?”

“A~ tôi có một người bạn làm nghề giám định, rất thích sưu tầm đồ cổ, chụp mấy tấm hình này cho cậu ấy nhìn no mắt”

“Haha có thể nhìn ra bạn của cô không nhiều lắm, cứ việc chụp đi, đợi lát nữa tôi dẫn cô vào thư phòng xem, vẫn còn vài món.”

“Cám ơn Trương lão .”

“Đừng khách sáo a~”

Đang nói thì thấy hai vị phụ nữ trung niên từ trên lầu đi xuống, tôi ngẩng đầu nhìn phát hiện ra trong đó thực là có mẹ của Diệp Lê, nhan sắc của bà vẫn chưa bị sương gió thời gian bào mòn, làn da vô cùng hoàn hảo, thân hình cũng không có thay đổi, tóc búi lên tinh xảo, thân mặc bộ đồ Đường Giả, lộ ra mị lực của phụ nữ trung niên, cũng mơ hồ nói lên bà lúc tuổi trẻ rất phong vận.

Vị còn lại chắc là Trương phu nhân, Trương phu nhân thoạt nhìn rất hòa thuận, đeo kính, nhìn rất tri thức, mặt có chút tròn nhìn vào liền muốn thân cận, ăn mặc cũng tùy ý đơn giản, áo dệt kim hở cổ cùng váy dài, tay trái đeo chuỗi Phật châu.

Ở nơi này đụng trúng Diệp mẫu thực sự là ngoài dự định, Diệp mẫu nhìn chằm chằm tôi có chút do dự hỏi: “Cô là...?”

Diệp Lê tiếp lời nói: “Mẹ, cậu ấy là Phương Ngưng.”

“Nha! Cô là Phương Ngưng! Chẳng trách dì thấy như đã gặp ở đâu rồi” Diệp mẫu tiến lên từng bước kéo tay tôi nói: “Hai vợ chồng lão Trương nói hôm nay có một nhà thiết kế tài hòa tên Phương Ngưng tới, dì lúc đó còn muốn biết Phương Ngưng này có phải là con hay không, coi ra đúng thực rồi, thời gian trôi qua thật nhanh, lúc trước còn là đứa nhỏ gầy còm giờ đã thành nữ cường nhân rồi”

“A~ dì quá khen rồi ạ”

“Không có quá khen, mấy năm nay như thế nào? Bây giờ vẫn một mình sao?”

“Dạ, con trước giờ vẫn một mình, mấy năm nay cũng tốt lắm, đặc biệt là sắp tới đây còn được hợp tác với Trương lão, bây giờ còn được Trương lão chiều cổ nữa, tốt hơn trước nhiều lắm ạ”

“Haha, Phương Ngưng lại khiêm tốn rồi” Trương Minh đưa cho tôi tách trà “Uống chút trà đi, hiếm có người nào trẻ tuổi mà khiêm tốn như cô, nếu không có năng lực thì tôi có chiều cổ như thế nào cũng là hoài công a~”

“Đúng vậy” Trương phu nhân đi tới cười nói: “Lão Trương gần đây cứ thổi phồng chuyện hần hợp tác với một tiểu cô nương, tôi ngưỡng mộ đại danh mấy bữa nay, hôm nay có dịp nhìn thấy, có tài có mạo đúng là danh bất hư truyền nha~”

“Haha, tôi cũng thường nghe người ta nói Trương phu nhân tài tình, nghe nói ngài thích tranh mộc chế, tôi có mua riêng một bộ đến, không đủ thời gian nên vội vã chọn, mong ngài thứ lỗi”

Trương phu nhân tiếp nhận lễ vật, nói: “Khách sáo qua rồi, đi thôi không còn sớm, chúng ta cũng nên dùng cơm, đúng rồi, Hải Bình và Diệp Hàng hôm nay không tới sao?”

Hôm nay là ngày mấy? Tại sao Hải Bình và Diệp Hàng phải tới đây? Tuy Trương Minh và nhà Diệp Lê có giao tình nhưng cũng đâu cần cả một nhà cùng tới.

Nhìn thấy tôi đang nghi vấn, Diệp Lê đi tới bên tai tôi lặng lẽ nói: “Hôm nay là sinh nhật của dì Trương, hai người con trai đều đang ở nước ngoài, có lẽ bởi vì muốn con trẻ nên gọi mấy người tuổi trẻ tới đây a~”

Nha~ ra là vậy, cơ mà sinh nhật của Trương phu nhân thì kêu tôi tới để làm gì? Tôi khó hiểu nhìn sang Diệp Lê, Diệp Lê cười nói: “Trương lão sư thực thích cậu nên mới mời cậu tới”

“Sao lại không nói trước với tớ là sinh nhật của Trương phu nhân”

“Là sợ cậu mua lễ vật đó” Trương phu nhân nghe tôi và Diệp Lê trò chuyện liền vỗ vỗ cánh tay tôi nói: “Không nghĩ tới con lại mua lễ vật tới, lớn tuổi rồi cùng nhau ăn bữa cơm là tốt lắm rồi, đừng nghĩ nhiều quá, đến đây chơi vui vẻ là được, nhìn thấy các con tuổi trẻ vui vẻ, dì cũng sẽ vui vẻ a~”

Lúc này Hải Bình và Diệp Hàng cũng tới, Hải Bình tay ôm bó hoa, nhìn thấy tôi sắc mặt liền đen một chút sau đó khôi phục đem hoa tới đưa Trương phu nhân nói: “Dì, sinh nhật vui vẻ!”

Diệp Hàng đi theo nói: “Sinh nhật vui vẻ, dì”

“Ngoan lắm ngoan lắm” Trương phu nhân tiếp nhận hoa, cắm vào trong bình hoa, “vợ chồng son này hiện tại chuẩn bị chuyện hôn sự đi, viết thiệp cưới, mua dụng cụ, bàn bạc chuyện nấu nướng trong hôn lễ, bận tới tới tâm mặt mày cho xem, Diệp Hàng, con đừng để cô dâu Hải Bình chờ đợi mệt mỏi a”

Diệp hàng cười nói: “Chuyện hôn sự hai nhà tự mình ôm đồm hết rồi ạ, chúng con chỉ cần đi làm lễ thôi, không có mệt mỏi lắm, chỉ là hai bên gia đình có chút vất vả a~”

“Haha, con trẻ kết hôn lập gia đình, cha mẹ vất vả cũng vui vẻ. Tốt lắm, mọi người đều đến đủ thì đi thôi, chúng ta trước đi ăn cơm, vừa ăn vừa nói chuyện.”

Diệp Hàng nhìn tôi hỏi: “Công việc gần đây thế nào rồi? Nghe nói làm thiết kế phần lớn đều vội đến thở không ra hơi, em phải chú ý thân thể đó.”

“Em biết, cảm ơn anh, còn anh? Công việc thế nào?”

“Vẫn vậy, từ từ làm không có gì vội a~”

Trước bàn ăn, Trương Minh ngồi ở chính giữa, Diệp Hàng và Ngụy Tử Minh ngồi đối diện hần, bên trái tôi là Lâm Sáng, bên phải là Hải Bình, Diệp mẫu đối diện tôi, Diệp Lê muốn ngồi ở cạnh tôi nhưng luôn bị Trương phu nhân lôi kéo nói chuyện, chỉ có thể ngồi cạnh Trương phu nhân, bên phải Trương Phu nhân là Cao Lập Tam, Trương Minh bưng lên chén rượu nói: “Hôm nay là sinh nhật của vợ tôi, mấy người tuổi trẻ các vị có thể tới đây thực là cao hứng, con người a, tuổi lớn rồi không thích náo nhiệt nên tôi cũng không có đại yến tiệc thịnh soạn, chỉ có gọi mấy tiểu bối trẻ tuổi tới chung vui, trước uống hết chén rượu này a~”

Chúng tôi cùng giơ lên chén rượu uống một hơi sau đó hạ xuống, tiếp đó mỗi người một câu trò chuyện với nhau, tiếng cười không ngừng.

Lâm Sáng nhìn tôi cười nói: “Phương Ngưng, tôi nghe Trương lão sư nói tới cô, nói cô là là thiên phú ngành thiết kế”

“Haha, Trương lão là quá lời rồi, không phải thiên phú, cùng lắm là vì miếng cơm thôi”

“Vậy cô có thích nghề thiết kế này không?”

“Có thích, nhưng chưa đạt được tới cảnh giới xem công việc trở thành niềm vui, còn cô? Có thích kiến trúc không?”

Lâm Sáng cố ý mặt nhăn nhu mày “Cũng giống cô, cũng thích, dù sao thì bây giờ rất ít người có thể lấy công việc làm niềm vui~”

“A~ anh hùng thấy anh hùng rồi”

Lâm Sáng chấp hai tay nói: “Đa tạ đa tạ”

Động tác của Lâm Sáng khả ái làm tôi không nhịn được cười, cô ấy câu nệ tiểu tiết, nói năng hài hước, cùng cô ấy noi chuyện phiếm thoải mái vô cùng

Lúc này Hải Bình dựa vào bên cạnh tôi hạ giọng nói: “Không nghĩ là cô cũng tới đây”

Tôi cũng hạ giọng trả lời: “Aiz~ tôi cũng không nghĩ là cô cũng ở đây”

“Hừ” Hải Bình nói lầm bầm một tiếng, nhìn Cao Lập Tam liếc mắt nhìn tôi hỏi: “Biết người bên cạnh Diệp Lê là ai không?”

“Biết, là Cao Lập Tam”

“Cô chắc là không biết, Cao Lập Tam là tình đầu của Diệp Lê”

Nga~ Cao Lập Tam đúng thực là tình đầu của Diệp Lê, suy đoán của tôi không có sai, trong lòng liền có chút khó chịu nhưng ngoài miệng vẫn tự nhiên nói: “Thiệt ngại quá, Diệp Lê sớm đã nói với tôi rồi”

“Vậy Diệp Lê có thường kể cho cô nghe về mối tình đầu không?”

“Không thường kể, cũng không thường nghĩ tới, có chuyện gì sao?”

“Không nghĩ tới, gạt người” Hải Bình cầm lên chén rượu, làm bộ như đang uống, âm thanh có chút kỳ quặc: “Phương Ngưng, cô phải biết là mối tình đầu thường làm người ta khó quên, có thể cùng mối tình đầu làm bạn cũng không nhiều, Diệp Lê với cô, cùng lắm là chơi đùa thôi.”

Đúng vậy, Hải Bình nói không sai, tình đầu khó quên, có thể làm bạn với tình đầu không nhiều, nhìn thấy Cao Lập Tam sẵn sàng cho Diệp Lê, một cổ yếu ớt mơ hồ xẹt qua trong lòng, không thể không thừa nhận, Hải Bình đã kích tôi thành công rồi, tôi nhìn nhìn Ngụy Tử Minh, không biết hắn đang ăn cái vị gì, ánh mắt, ánh mắt thỉnh thoảng liếc về phía Diệp Lê, nhìn một chút rồi lập tức tránh né, giờ phút này tôi nhận ra, nguyên lai không chỉ mình tôi hưởng cái vị axit pantothenic (vị chua đó), tôi quyết định từ nay đối tốt với Ngụy Tử Minh một chút.

Diệp Lê cảm nhận được ánh mắt của tôi liền giương mắt nhìn tôi, mắt cậu ấy chớp chớp tiếp đó cúi đầu lấy ra điện thoại, một lúc sau âm thanh tin nhắn của điện thoại tôi vang lên, tôi lấy ra xem, ra là Diệp Lê, tin nhắn chỉ có hai chữ “Yêu cậu” tôi cười một cái nhắn lại hai chữ “Me too” dẹp điện thoại tôi nghiêng người cúi đầu nói với Hải Bình: “Chơi đùa cũng tốt, chỉ sợ có người muốn cũng không được, chỉ biết giương mắt nhìn”

Hải Bình bị tôi làm ghen hờn, trên mặt liền nổi lên tám đường hắc tuyến, tôi vội không nhìn thấy nhiệt tình gấp thức ăn.

Trương phu nhân nhìn quanh chúng tôi một vòng, thở dài: “Bọn nhỏ đều lớn hết rồi, nên cưới thì cưới, nên gả thì gả”

“Đúng a~” Diệp mẫu nhìn Diệp Hàng vui vẻ nói: “Hai tuần nữa là Diệp Hàng kết hôn rồi, tìm tôi cũng buông xuống được một chút, chờ Diệp Lê kết hôn, tìm tôi lập tức buông xuống hết thấy”

“Mẹ.” Diệp Lê liếc mắt nhìn tôi nói: “Chuyện của con, mẹ đừng bận tâm”

“Làm sao không bận tâm? Chẳng lẽ con không phải con gái của mẹ hả?”

Diệp Lê than thở: “Từ nhỏ đến lớn mẹ có quản chuyện gì của con đâu, nhưng mà chuyện hôn sự thì mẹ cứ cố thích quản, mẹ, hôm nay là sinh nhật dì Trương, đừng đề cập tới chuyện này a~”

Diệp mẫu bỗng nhiên ngồi thẳng, sắc mặt thay đổi, Trương phu nhân nói tiếp: “Bọn nhỏ cũng lớn rồi, cứ để tự bọn nhỏ lựa chọn đi, kết hôn hay không kết hôn cũng không sao, dù sao cũng là nhân tài cả mà”

Trương phu nhân vừa dứt lời, ánh mắt Diệp mẫu bắt đầu đảo quanh Cao Lập Tam và Ngụy Tử Minh, cuối cùng dừng lại là Cao Lập Tam nói: “Lập Tam, Diệp Lê đứa nhỏ này không hiểu chuyện, hai đứa biết nhau hồi đại học, cũng hiểu biết nhau, Diệp Lê vẫn còn con nít lắm, sau này vẫn còn nhờ con chiếu cố con bé”

Diệp mẫu trong lời nói, để cho tôi, Diệp Lê, Ngụy Tử Minh cùng Cao Lập Tam đồng loạt ngẩn người, mà Lâm Sáng bên cạnh so với chúng tôi ngẩn người còn lợi hại hơn, cậu ấy khéo léo cho đi sự kinh ngạc, không chớp mắt nhìn Cao Lập Tam, giống như chờ đợi Cao Lập Tam sẽ nói cái gì đó, tôi miễn cảm ý thức được, Lâm Sáng là thích Cao Lập Tam, hơn nữa không phải là thích bình thường a

~

Cao Lập Tam trả lời làm cho Lâm Sáng cực kỳ thất vọng, hắn nói: “Dạ con biết, Diệp Lê vẫn còn qua loa lắm, đương nhiên vẫn phải chiếu cố em ấy”

Diệp mẫu cùng Trương phu nhân hiểu ý liền cười, tôi chỉ có thể phối hợp cười theo, Diệp Lê một câu cũng không nói, chỉ cúi đầu chọc chọc đồ ăn trên bàn, nghĩ được là cậu ấy cũng là bất đắc dĩ a~

Diệp Hằng nói: “Lập Tam, để cậu chiếu cố Diệp Lê tôi rất yên tâm, cô em gái này cô tôi tính tình có chút kỳ quái, cậu cần phải biết bao dung đó”

“Diệp Hằng, chúng ta làm bạn bao nhiêu năm rồi, đối với tôi cậu không lẽ không biết sao? Yên tâm đi”

Bọn hắn như vậy kẻ xướng người hoạ, khiến tâm tình của tôi nhu núi lở, nhưng ở đây không thể biểu hiện ra ngoài, chỉ có thể giấu đi, dùng sức nặn ra nụ cười ở khóe miệng nghe bọn hắn nói chuyện.

Hải Bình tiến đến bên tai tôi, vui sướng khi người khác gặp họa nói: “Đừng tự mãn quá sớm”

Hải Bình này quả thực rất thích nhúng tay vào chuyện người khác nha, tôi híp mắt nhìn Hải Bình, thân thiết rót cho cô ấy ít rượu, cầm lấy chén của mình khê đụng một cái, ngăn lại cơn tức giận nói: “Đồng chí, phải xem đến cuối cùng ai mới là người có thể cười nha~”

Hải Bình cầm giận nói: “Đừng quá đắc ý!”

Tôi vui vẻ trả lời: “Cô cũng vậy”

Bữa cơm này làm tôi thực muốn cười, một đồng người, một đồng miệng, một đồng tâm tư, người vòng quanh hắn, hắn vòng quanh ta, ta vòng quanh người, đúng là một màn dở khóc dở cười.

Tôi nếu là người đứng xem đương nhiên sẽ hảo hảo thưởng thức, đáng tiếc tôi lại là người trong vở kịch này, màn kịch này người đâm sau lưng người, làm một diễn viên tôi chỉ có thể thưởng thức một mình nha~

—

Cấp báo, thủy lôi sắp tiến vào căn cứ, yêu cầu rút quân, đợi chờ thời cơ một đao đoạt vợ nha~ :)) ~

P/s: hôm nay có chút mệt nên chỉ edit 2c, cơ mà thôi đi, vẫn là up thêm 1c cho sớm end ~

38. Chương 39

Nhân sinh như diễn, giống như diễn không phải diễn *Ý nói cuộc đời như một vở kịch, như vở kịch chứ không phải là vở kịch, đại khái*

Ăn cơm xong, chúng tôi đi tới phòng khách tán gẫu, Cao Lập Tam hỏi Trương Minh: “Sư phụ, sách của người sao rồi? Năm nay có thể xuất bản không?”

“Năm nay chắc không được rồi, có chút vấn đề tôi muốn cân nhắc một chút” Trương Minh nâng lên tách trà uống một ngụm “Bây giờ quốc nội xuất bản sách kiến trúc hiện đại ít nhiều gì cũng gặp phải vấn đề, tỷ như tài liệu liên hệ tới nhiều thứ như phong cách thiết kế, trường phái, khách quan biểu đạt tác phẩm của kiến trúc sư, nhưng lại không biết rõ đánh giá chính xác là như thế nào. Tình huống lần này là, nói về nghiên cứu kiến trúc nước tôi vẫn bị bao vây bởi một số giai đoạn. Cho nên tôi muốn để quyển sách này nói về nhiều ý hơn, một là nghiên cứu, hai là cường điệu hệ thống, đồng thời cũng muốn để cho các nhân viên chuyên nghiệp có thể đọc biết xem hiểu, mà như vậy thì rất hao phí thời gian và sức lực, cho nên phải chờ đến sang năm mới có thể xuất bản”

Diệp mẫu đối Trương phu nhân trên ghẹo nói “Lão Trương chuyên tâm viết sách, việc vặt trong nhà chắc chắn ném lên đầu chị nha~”

“Di~ ông ấy dù không viết sách thì việc trong nhà cũng có một mình tôi đảm nhiệm thôi, mấy người đàn ông này mặc kệ có bao nhiêu tuổi, một khi đã kết hôn thì sẽ không quan tâm chuyện nhà a~” Trương phu nhân đưa tay sờ sờ Phất châu, cười nói: “Chị xem những đứa trẻ này toàn là làm về nghệ thuật a, chúng ta là ngành kỹ thuật, lão Trương và Diệp Hàng là kiến trúc, tính ra chỉ có Phương Ngưng và Hải Bình là được xem như ngành khoa học xã hội”

“Đúng a, Hải Bình là phiên dịch, coi như là tinh khiết của môn khoa học xã hội đi.” Diệp Hàng hỏi tôi: “Phương Ngưng, em học nghệ thuật thiết kế hẳn cũng là khoa học xã hội?”

“Đúng vậy” tôi gật đầu nói: “Bọn em lúc viết văn tốt nghiệp toàn là viết về văn học, nghe nói hiện tại cũng không ít trường tuyển nhận khoa học tự nhiên, rồi trường lâu rồi em cũng không nhớ rõ lắm.”

Lâm Sáng ngồi vào bên cạnh tôi, khẽ đảo mắt, vui đùa nói: “Phương Ngưng, cậu xuất thân từ thiết kế chính quy, chắc hẳn rất hiểu biết về thiết kế học, hẳn là nên dặn bọn hắn không cần quá chú trọng vào thiết kế dành cho người trẻ tuổi, ít nhiều cũng nên thiết kế cho những người trung niên a~”

“Đúng vậy, Lâm Sáng nói không sai, tôi cũng có nghĩ tới, hiện tại sản phẩm nhắm tới người trung niên đúng là không nhiều” Trương Minh thả lỏng tựa vào sofa cười nói: “Con người một khi lớn tuổi thì các loại bất tiện cũng kéo nhau tới, như là lực cân bằng kém, giảm bớt năng lực nhịp nhàng, sức lực cũng có hạn, bàn tay và ngón tay vận động cũng khó khăn, đi đứng không linh hoạt...v...v nhà thiết kế các người muốn làm trang phục hay sản phẩm cũng được làm trang sức hay thiết kế bình thường cũng được, đều là dựa trên tinh thần của người già mà thiết kế ra, dựa vào phép ẩn dụ giàu có và sắc thái cùng tư tưởng thẩm mỹ, tác phẩm bàn giao sẽ càng có ý nghĩa, làm cho người sử dụng ngầm hiểu được ý nghĩa cảm thấy thân thiết. Thì khách hàng là người lớn tuổi sẽ càng lúc càng nhiều, thị trường này cũng không có thể bỏ qua nha.”

“Haha Trương lão đúng thực tài” Trương Minh nói có đạo lý, đương đại rất ít nhà thiết kế chú ý tới việc thiết kế dành cho người lớn tuổi, dù là tôi, đồng nghiệp hay bạn bè thì phần lớn đều hướng tới người trẻ tuổi, hơn nữa quan điểm và ý tưởng của những người trẻ tuổi cũng có phần giống nhau. Người trẻ tuổi dễ dàng nhận thức việc gì đó, còn người lớn tuổi không nhận định cũng nhận thức được, trầm tư một chút tôi nói: “Sau này tôi và những người đồng sự sẽ để ý hơn về quần thể thiết kế dành cho người lớn tuổi, bất quá ngoài đối với thiết kế cũng có nghiên cứu a, ngoài chỉ làm kiến trúc sư thì thực đáng tiếc, chờ lúc rảnh rỗi sẽ tìm ngài nói về nghệ thuật thiết kế đương đại, để phát triển cái nhìn mới a~”

“Haha, đối với thiết kế tôi không có chuyên môn, cũng không có chuyên nghiệp bằng các cô được, về thiết kế chỉ là thuận miệng nói, các người thấy hữu dụng thì tham khảo một chút, vô dụng liền gạt đi. Nghiên cứu thứ này, có hiểu mà không chuyên, có chuyên lại không tinh, con người sức lực có hạn, chỉ cần có thể chuyên nghiệp một thứ là đã tốt lắm rồi”

“Vẫn là Trương lão nói đúng a~”

Tán gẫu một lúc lâu, Diệp mẫu ngủ lại ở nhà Trương Minh, ngoài di ấy ai cũng ra về. Diệp mẫu vốn muốn Diệp Lê ngủ lại nhưng Diệp Lê không đồng ý, thân nhiên từ chối.

Ra cửa, tôi và Diệp Lê không có nói gì, quét mắt nhìn Hải Bình cô ấy hình như có chuyện muốn nói với Diệp Lê, môi mấp máy nhưng cuối cùng vẫn không nói gì, Diệp Lê nhìn thấy liền nói với Diệp Hàng: “Anh, trễ rồi anh mau cùng Hải Bình về nhà đi, trên đường lái xe cẩn thận”

Cao Lập Tam vốn muốn kêu Diệp Lê, nhưng Lâm Sáng lập tức đứng cạnh hắn, Diệp Lê liền nhân cơ hội nói: “Lập Tam, anh vẫn là nên đưa Lâm Sáng về đi, em ngồi xe Phương Ngưng” quay lại nói với Ngụy Tử Minh: “Cậu cũng vậy, không cần chờ tôi, mau về nghỉ ngơi đi, chúc ngủ ngon a~”

Cao Lập Tam và Ngụy Tử Minh kẻ trước người sau ngẩn ngơ sau đó ý vị thâm trường cười cười, tôi nhìn thấy trong mắt hai người này mơ hồ có địch ý không khỏi cúi đầu xoa trán yếu ớt cười

Nhìn không được ai thán, Diệp Lê a, cậu đúng là hại người mà.

Trên đường tôi nói với Diệp Lê: “Quan hệ giữa cậu và mẹ cậu có vẻ không tốt nhỉ?”

“Cậu nha, mắt thật tốt, như vậy cũng nhìn ra” Diệp Lê xoa xoa tai tôi, thán một ngụm nói: “Tớ và mẹ quan hệ rất lạnh nhạt, trước đây mẹ có công việc của mẹ, tớ và anh trai cũng chưa từng chơi đùa với mẹ, sau này lại cãi nhau ly hôn với cha, thời gian cãi nhau đem hết sai trái đổ lên đầu của cha, aiz cậu nói coi, một cái gia đình tốt cuối cùng lại tan vỡ, đã là vợ chồng thì hai bên phải có trách nhiệm, làm sao lại đổ lên hết một người? Sau ly hôn mẹ có tái hôn, hiện tại còn có một cô con gái mười sáu mười bảy tuổi, mẹ đối với con bé còn tốt hơn Diệp Hàng, trọng lượng trên cân càng lúc càng ít, vậy nên quan hệ đã nhạt nay càng lúc càng nhạt, cơ mà không nghĩ tới là khi tớ làm việc được hai năm thì mẹ càng lúc càng quan tâm, hơn nữa tâm điểm của mẹ lại là cái nhân sinh đại sự gì gì đấy, lúc nhỏ không quan tâm, trưởng thành lại quan tâm...haiz”

“Có ra sao thì cũng là mẹ của cậu, sau này đối với dì tốt một chút”

“Tớ đương nhiên muốn đối tốt, làm việc mấy năm, cũng nhìn thấu rất nhiều chuyện, biết cái nào nên hiểu, nên bỏ. Chỉ là mỗi lần nhìn thấy mẹ lại phản cảm chuyện hôn nhân, tớ thực sự không muốn nghe tới.” Diệp Lê nhún nhún vai nghiêng đầu nhìn tôi: “Phương Ngưng, cậu đêm nay ghen tị không ít nha~”

“Gì chứ?”

“”Còn không thừa nhận a?”

“Được rồi, dù sao đêm nay không chỉ có một mình tớ ghen, còn có Hải Bình và Ngụy Tử Minh, dầm chua này có người ăn cùng, cảm giác cũng thoải mái hơn” tôi liếc mắt nhìn Diệp Lê: “Muốn nói gì thì cứ nói đi”

“Được rồi”, Diệp Lê nghịch ngợm đảo mắt: “Sinh nhật của dì Trương, là Trương Minh không cho tớ nói với cậu sợ cậu hảo tổn, hiểu không?”

“Nói vấn đề chính”

“Aiz~ Cao Lập Tam là bạn trai trước của tớ, tớ không nghĩ đêm nay hắn cũng tới, cũng không có ý giấu diếm cậu, hiện tại bọn tớ là bạn thôi, tớ đối với hắn một chút một chút một chút cảm giác cũng không có, không được nghĩ nhiều.”

“Không có nghĩ nhiều” tôi cười một cái nói: “Xem ra Lâm Sáng rất thích Cao Lập Tam”

“Đúng vậy, Lâm Sáng luôn thích Cao Lập Tam, mà kệ đi, dù sao cũng không liên quan tới tớ”

“Mẹ cậu hình như nhắm trúng Cao Lập Tam rồi”

“Di~ mẹ là mẹ, tớ là tớ, đừng có gộp chung” Diệp Lê xích lại, áp tay lên mặt tôi hung hăng hôn một cái nói: “Trong mắt Diệp Lê, chỉ có một mình Phương Ngưng, nhớ kỹ đó”

“A, được rồi, nhớ kỹ, cơ mà nếu mẹ cậu bức hôn thì tính sao?”

“Tin tớ đi, nếu ngày đó đến thực, tớ tự có biện pháp ứng phó”

“Biện pháp gì?” Tôi lo lắng nhìn Diệp Lê, “Đừng có nói với tớ là cậu học theo TV, cắt cổ tay tự sát nha”

“Di~ thoát không khỏi pháp nhãn của cậu, tớ đúng là có nghĩ tới”

Tôi phanh mạnh xe, Diệp Lê không để ý thân thể lập tức đập về phía trước, tôi đặt tay lên vai cậu ấy nghiêm nghị nói: “Diệp Lê, nếu cậu thực muốn làm vậy, tớ bây giờ liền cùng cậu chia tay.”

Diệp Lê mở to hai mắt, “Làm sao vậy? Tớ là nói giỡn thôi mà”

“Nói giỡn kiểu này đừng tùy tiện nói” Tôi ôm chặt cậu ấy trong lòng bất ổn, rất không yên tâm, có chút khản trương nói: “Diệp Lê, tớ chưa từng nhìn thấy cha, từ nhỏ không có mẹ, bà ngoại cũng rời đi, những người quan trọng đều từng người từng người rời xa tớ, tớ trước kia nghĩ tớ có phải là Thiên Sát Cô Tinh, nhất định phải cô độc cả đời, nếu không bọn họ sao lại rời đi như vậy...Kết giao cùng cậu, mỗi lần nghĩ tới bà ngoại và mẹ tớ đều thấy sợ, sợ cậu cũng như hai người rời bỏ tớ mà đi, hứa với tớ, cậu phải yêu quý chính mình, mặc kệ xảy ra chuyện gì, chúng ta sẽ cùng nhau đối mặt, ngàn vạn lần đừng làm chuyện điên rồ, được không?”

“Được, tớ hứa, đứa ngốc này...” Diệp Lê hôn nhẹ lên mặt tôi, khóa môi mang theo từng đợt từng đợt đau lòng, sự ôn nhu này như là hoàng hôn nơi chân trời “Chúng ta ở chung một chỗ, không nghĩ tới cậu cũng nghĩ qua những thứ này, tớ là rất thương cậu, sao có thể rời bỏ cậu? Chúng ta sẽ tốt thôi, sẽ cùng nhau tới già. Tớ hứa với cậu sẽ không nói chuyện tự sát linh tinh, cậu cũng phải hứa với tớ không được nói ra những chữ đó nữa, được không?”

“được”

“Đi thôi, xe phía sau bấm kèn giục rồi kìa”

Tôi buông Diệp Lê ra, tiếp tục chạy xe, đêm khuya cảm giác rất thoáng mát, tối nay sao trắng sáng lạn, những ngôi sao thưa thớt tỏa sáng trên màu xanh đậm của màn đêm, lóe lên ánh sáng làm động lòng người, đầu thu luôn làm người say.

Tay Diệp Lê thỉnh thoảng vỗ về tai của tôi, như vừa yên lòng vừa an ủi, tôi nhìn cậu ấy cười một cái, mọi khúc mắc liên được gỡ ra.

Nhân sinh không phải là hoàn mỹ, nhưng nó có thể tiếp cận hoàn mỹ. Tôi không có khát vọng vì nước vì dân, cũng không có quá nhiều ý chí bác ái, từ nhỏ đến lớn cái gì cũng làm qua, chỉ là muốn tự mình nuôi sống mình. Đọc sách giữa đêm đến khi hừng sáng, làm vậy để chứng minh rằng mình không hề nông cạn, công việc hối hả ngược xuôi ngừng có điểm dừng, làm như vậy để chính mình có chút dư dả, mà hiện tại tính mạng của tôi sát nhập vào một người, sau này phải cố hơn nữa, không phải vì chính mình mà là vì chúng ta.

Con đường của chúng tôi vẫn còn rất xa và rất dài, chỉ dựa vào sức mình thì sẽ không bao giờ đi hết, chỉ có thể cùng phối hợp dựa vào nhau mới có hi vọng, Diệp Lê, bất luận phía trước có gió mưa, chúng ta sẽ cùng nhau đối mặt, mặc kệ con đường phía trước có gập gềnh, chúng ta sẽ cùng nhau đi qua, dù cho sinh mạng là hữu hạn, chúng ta hãy là cuộc sống của nhau, được không?

Mình nói chứ, mình thương Lê 10 mình thương Ngưng 9 thôi, chỉ là đôi lúc mình thương Ngưng tới 11 lận, khờ ngốc mà thiệt thà :(~ tôi muốn có người eo như hai em quá T^T ~ *giây này*

39. Chương 40

Người nói vô tâm, người nghe hữu ý, Trương Minh hôm sinh nhật vợ hắn có nói về thiết kế dành cho người lớn tuổi, cách nhìn của hắn cho tôi một chút linh cảm, sang năm công ty mới đi quy hoạch mấy vùng ngoài thành để thiết kế mấy căn biệt thự, hiện tại tuy vẫn còn sớm nhưng vẫn nên chuẩn bị tốt mọi giai đoạn, dung hòa nhiều yếu tố để trở nên hoàn mỹ luôn là điều mọi nhà thiết kế hướng tới.

Đang rảnh rỗi nên tôi xem một ít tài liệu tâm lý và cơ thể của người lớn tuổi, công việc sau này nhiều ít gì cũng sẽ dựa vào những thứ này, dù sao thì bây giờ người thành công trong sự nghiệp phần lớn đều là những người trung niên, có thể mua nổi nhà, lo chu toàn cho công ty, trang trí nhà cửa, cũng là những người lớn tuổi chiếm đại đa số. Tôi sửa lại tư liệu một chút, chia những người trẻ tuổi ra làm mấy loại, nhắm vào tuổi trẻ và tầng lớp bất đồng để thiết kế tác phẩm, việc này đúng là làm ít nhưng hiệu quả cao

Bây giờ nghĩ lại, ban đầu ở nhà Trương Minh ăn cơm đúng là có chút khó chịu nhưng thu hoạch trong công việc lại rất lớn

Kế hoạch này có thể không cần thực thi nhưng nếu so sánh nhiều mặt khác thì không cần phải bỏ một kế hoạch tốt như vậy

Có được ắt có mất, người trí tuệ ở Trung Quốc đâu đâu cũng có, giống như tôi, công việc thuận lợi nhưng cảm xúc bất bình

Trước kia không biết Cao Lập Tam hoàn hảo, nhưng một khi đã biết thì sự tồn tại của hắn làm tôi có chút cố chấp, mỗi lần đi tìm Diệp Lê, đều nhìn thấy bóng dáng của hắn, mà công ty của Diệp Lê cũng tự nhiên đem hai người bọn họ ghép thành một đôi.

Đôi với loại tình huống này, lòng dạ đương nhiên có chút dả kích, cũng có chút khúc mắc, tôi một bên tin Diệp Lê, tình cảm của chúng tôi, một bên lại miên man suy nghĩ, tôi và Diệp Lê có thể thực sự giống như hai vợ chồng bình thường, nắm tay nhau đi đến cuối cuộc đời sao?

Cố gắng lấy được dũng khí nhất thời không khó, khó chính là đem suy nghĩ này duy trì phần đầu cả đời. Những lời này thực thích hợp với tình hình của tôi bây giờ.

Giống như mỗi khi đi làm, sáng sớm tinh thần hưng phấn, tối về mệt mỏi, trạng thái hiện tại cũng tôi cũng y như vậy, ở cùng Diệp Lê, tôi tựa hồ có thêm động lực đối mặt khó khăn, nhưng mỗi khi Diệp Lê không ở bên cạnh tôi lại nghĩ đến cha mẹ của Diệp Lê, khó tránh sinh ra một ít cảm giác đũa đám. Tôi né tránh cảm giác lo lắng của mình nhưng hoài công vô ích.

Hôm nay tôi lại đi tìm Diệp Lê, vừa mới dừng xe liền thấy cậu ấy và Cao Lập Tam ở trước cửa văn phòng vừa nói vừa cười, không thể phủ nhận tên đàn ông Cao Lập Tam này thực xuất sắc, hắn và Diệp Lê đứng chung một chỗ đẹp đôi kinh người, đứng ở xa nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của Diệp Lê, một tia đau đớn chậm rãi lướt qua tim tôi, cậu ấy thoát nhìn rất vui vẻ, nhìn không được suy nghĩ nếu cậu ấy và Cao Lập Tam ở cùng một chỗ, có thể có đứa con của mình, có thể được cha mẹ ủng hộ. Ngược lại nếu cùng tôi ở một chỗ, tất cả những chuyện này đều không thể xảy ra, tôi cúi đầu, tự hỏi chính mình, tôi cùng cậu ấy, thực sự có thể sao?

Có người gõ cửa kính xe, tôi ngẩng đầu lên, khuôn mặt tươi cười thật to của Ngụy Tử Minh xuất hiện trước mắt làm tôi hoảng sợ, vội vã áp tay lên ngực, bình tâm lại mới hạ cửa xe xuống tùy ý hỏi: “Tan việc sao?”

“Đúng vậy, xe của tôi ngay cạnh xe cô, gọi mấy lần cô không có nghe, nghĩ gì mà chú tâm vậy?”

“A~ Là đang suy nghĩ về công việc” Từ lúc ăn cơm ở nhà Trương Minh, tôi và Ngụy Tử Minh không tính là bạn nhưng cũng dần dần tốt hơn trước một chút, mỗi lần đi tìm Diệp Lê, nếu đụng trúng hắn, tổng cũng cười hỏi tán gẫu vài câu.

Tôi mở cửa xe đi xuống, xa xa nhìn Diệp Lê và Cao Lập Tam rồi vỗ như vô ý hỏi: “Cao Lập Tam thường tìm Diệp Lê lắm hả?”

“Ừm, từ lúc mẹ Diệp Lê kêu hắn chiếu cố Diệp Lê thì hắn mỗi ngày đều chịu khó đến đây” Ngụy Tử Minh trào phúng nói: “Làm giáo viên đúng là tốt, có nhiều thời gian theo đuổi phụ nữ”

Tôi trêu ghẹo nói: “Cậu là đang ghen sao? Cậu thân thể nhìn cũng tốt mà”

“Haiz, Diệp Lê nếu theo tôi thì cái gì cũng không tốt, tôi nào có tư cách để ghen” Ngụy Tử Minh lắc đầu rồi hỏi: “Cô cũng đến tìm Diệp Lê sao?”

“Đúng a~ chuyện làm ăn, muốn tìm cậu ấy bàn bạc một chút” Tôi nhìn Diệp Lê và Cao Lập Tam, đột nhiên lại muốn một người tìm đến yên lặng, liền nói với Ngụy Tử Minh: “Cũng không phải chuyện gì lớn, lần sau bàn cũng được, tôi về trước đây”

“Cô nếu không có gì làm thì cùng nhau ăn cơm đi” Ngụy Tử Minh nói “Từ lúc biết cô đến giờ, hai chúng ta chưa cùng ăn cơm cùng nhau, hôm nay đột nhiên muốn tìm người để trò chuyện, Phương Ngưng, cô...có rảnh không?”

Tôi và Ngụy Tử Minh không tới nỗi thân thuộc, tùy tiện cùng nhau ăn cơm thì biết nói cái gì đây? Nhưng mà nhìn thấy khuôn mặt khổ vì tình kia lại không đành lòng, do dự một chút nói: “Được thôi”

“A~ thật tốt, cô muốn ăn gì? Cơm Tây hay đồ ăn Trung Quốc?”

“Đồ ăn Trung Quốc đi.”

Tôi và Ngụy Tử Minh đi vào một quán chuyên đồ ăn cay Tứ Xuyên, nơi này không tính lớn nhưng sạch sẽ, bên trong trang trí theo phong cách nông gia Tứ Xuyên, bầu không khí cũng ấm áp, người phục vụ đưa ra thực đơn, bởi vì không đói nên cũng không biết nên ăn gì, tùy tiện chọn đại một món, Ngụy Tử Minh gọi hai món, nhìn thấy hắn còn muốn gọi thêm tôi liền ngăn cản: “Đừng gọi nữa, hai người chúng ta ăn không hết đâu, đừng lãng phí”

Ngụy Tử Minh khép lại thực đơn, cười nói: “Diệp Lê từng nói cô rất mộc mạc, đúng là sự thật”

“Haha, chỉ là thói quen thôi”

“Vậy gọi thêm hai chai bia đi”

“Ừm”

“Quán này tôi rất thường ăn, chủ quán là người Tứ Xuyên, làm món Tứ Xuyên rất tốt.”

“Vậy lát nữa tôi phải hảo hảo nếm thử rồi”

Tôi và Ngụy Tử Minh đều có tâm sự nên không có nói lời nào, sau khi uống hai ly bia, Ngụy Tử Minh nói nói nhiều một chút, hắn nói: “Phương Ngưng, cô nhất định biết tôi thích Diệp Lê, cô là bạn tốt của cô ấy, cô ấy đối với tôi có cái nhìn ra sao?”

Diệp Lê với tôi rất ít khi nhắc tới Ngụy Tử Minh, nói cho đúng là không thêm để ý biểu hiện, nhưng nhìn thấy Ngụy Tử Minh nhăn mày, tôi cười cười nói: “Có nói qua, cậu ấy nói cậu làm việc rất xuất sắc, là một thanh niên rất có tương lai”

“Chỉ nói công việc thôi sao? Còn phương diện khác thì sao? Chẳng hạn như về mặt cảm tình thì sao?”

“Aiz~ mặt cảm tình, cậu so với tôi phải rõ hơn chứ”

“Đúng vậy, biết rõ nhưng không cam lòng, tôi chờ mong ngày nào đó Diệp Lê có thể nhận ra” Ngụy Tử Minh lắc đầu thở dài: “Vẫn là quên đi, mỗi ngày làm việc có thể nhìn thấy cô ấy là tốt lắm rồi”

“Hiểu được buông bỏ được là chuyện tốt” Nhìn thấy tính trẻ con của Ngụy Tử Minh thoát nhìn phúc hậu đáng yêu tôi đối với hắn lại có thể vài phần hảo cảm: “Ngụy Tử Minh, haiz, tên ba chữ dài quá, có thể gọi cậu là Tử Minh không?”

“Có thể, đồng nghiệp bạn bè đều gọi tôi là Tử Minh” Ngụy Tử Minh vui đùa nói “Ba chữ đã cảm thấy dài sao? Tôi nếu như là người ngoại quốc chỉ sợ cô một hơi đọc không được nha”

“Cũng đúng đó, tôi nhớ hồi trung học sơ cấp có cùng Diệp Lê xem ‘Sắt thép luyện thành như thế nào’ Diệp Lê đọc tên tác giả một hơi, tôi thì phải phân khẩu khí ra làm ba làm bốn mới có thể đọc Nicola, Aust, lạc phu, tư cơ”

“Haha, Phương Ngưng, nhìn cô tỉ mỉ trong công việc nhưng không nghĩ tới cô cũng là người thú vị như vậy nha~”

“Hắc hắc, công việc là công việc, cuộc sống là cuộc sống, phải tách hai thứ đó ra, không lại có thêm nhiều mệt mỏi nha~”

“Cái này đúng, cô và Diệp Lê là bạn học trung học cơ sở sao?”

“Đúng đó, khi đó chúng tôi ở cùng một khu, cho nên từ tiểu học lên tới trung học sơ cấp cùng là bạn học, sau đó lên trung học thì cậu ấy học chính quy tôi học khoa xa hội nên mới tách ra”

“Khó trách hai cô cảm tình tốt như vậy, tôi nhớ là hồi thi trung học rất chú ý đến văn vẻ, cô làm sao lại chọn khoa xã hội học vậy?”

“Cũng không phải lựa chọn gì, khi đó trường cao đẳng mỹ thuật tạo hình chỉ tuyển những môn khoa học xã hội, tôi chỉ là thuận gió đẩy thuyền thôi, còn cậu thi sao? Cái gì thúc đẩy cậu vào khoa học tự nhiên?”

“Cái này thì dài dòng lắm, tôi kỳ thực từng cố gắng thích môn khoa học xã hội, trước đó còn có ước mơ làm tác giả, chỉ là cha mẹ tôi cảm thấy những môn khoa học xã hội rất khó tìm được việc làm, mà lúc ấy có một

câu nói ‘Học tốt toán lý hóa, đi khắp thiên hạ cũng không sợ’ sở thích không thể thay cơm, dơ dẻ mãi cuối cùng vẫn là chọn học tự nhiên.”

“A~ câu nói đó bây giờ lỗi thời rồi, hiện tại có một câu khác là ‘Học tốt toán lý hóa, không bằng một hảo ba ba’”

“Haha, đúng vậy, có một ‘Hảo ba ba’ thì cả đời này không cần lo, chỉ cần an tâm tận hưởng là được rồi’ Ngụy Tử Minh hướng tôi ly bia nói ”Phượng Ngưng, đây là lần đầu tiên chúng ta cùng nhau ăn cơm, cảm ơn cô đã đi với tôi, cạn một ly nào”

“Khách sáo rồi”

Hai chai bia rất nhanh đã cạn đáy, Ngụy Tử Minh lại kêu thêm mấy chai, vừa uống vừa nói không có bia lời nói không cao hứng, nên rất khó để làm người khác không cùng uống, chỉ là lúc này Ngụy Tử Minh đã ngà ngà say, bia không say là người tự say, nhìn Ngụy Tử Minh một ly lại một ly, tôi biết, hẳn là chịu áp lực lâu lắm rồi nên mới như vậy.

Cần kích thích làm ánh mắt của Ngụy Tử Minh bắt đầu hơi đục lại, hẳn lắm lắm bầu giống như nhỏ giọng than “Cô nói xem làm sao có thể hết thích một người đây? Tôi quen biết Diệp Lê lâu như vậy, thích cô ấy lâu như vậy, cô ấy sao có thể làm bộ như không nhìn thấy? Aiz~ bất quá tôi vẫn có thể lý giải được, Cao Lập Tam là người tốt, gia đình cũng tốt, còn từng cùng cô ấy trải qua một mối tình, cô ấy đối với Cao Lập Tam cũng có cảm tình, năm đó không hiểu tại sao lại chia tay, có lẽ bởi vì tuổi trẻ khí thịnh, hiện tại hai người đều trưởng thành, môn đăng hộ đối, hơn nữa lại nặng duyên nợ, cái gì cũng tốt, aiz~ tôi đây là tự chuốc đau lòng, đáng lắm a~...”

Ngụy Tử Minh không nói thì thôi, nhưng hẳn vừa nói liền làm tâm tình của tôi đã tối lại càng tối, tôi lại kêu thêm hai chai bia, chậm rãi uống, nghĩ là chính mình cũng không nên nói gì.

Đời nói phần lớn phiền não là tự mình chuốc lấy, chuyện tình cảm đều rất giống nhau, một khi đã suy nghĩ nhiều thì sẽ không có cách nào ngăn lại. Suy nghĩ miên man là thiên tính của con người rồi.

Người sống cả đời đương nhiên không thể thiếu áp lực, cái gọi là áp lực phần lớn đều là chuyện học hành hoặc công việc, những áp lực đó thì không sao, những gánh nặng có thể tự nhiên vơi bớt, dù có lẽ loi một mình, không có trách nhiệm với ai, một người ăn no, cả nhà không đói bụng, vô luận là chuyện gì cũng có thể bình thản bước qua, bữa cơm ở nhà Trương Minh, cảm thấy áp lực này không nặng, tôi không thể không đứng dưới góc độ của Diệp Lê mà suy nghĩ, càng không thể xem nhẹ thái độ của người thân và bạn bè của cậu ấy, giấy không gói được lửa, vạn nhất quan hệ của chúng tôi một ngày nào đó bị cha mẹ của cậu ấy nhìn thấu, máu không thể hơn nước lã...Chuyện tình này thực sự làm người khác đau đầu.

Có lần tôi và Điền Hàm, Hồng San cùng nhau ra ngoại thành chơi thì Điền Hàm có nói: “Chúng ta trước đây là áp lực đối với bài vở học tập, trưởng thành, áp lực từ việc đó không còn, vào nghề thì áp lực công việc, áp lực gia đình, người đã già áp lực bao nhiêu cũng có thể buông xuống, nhưng khi sắp mất thì áp lực lại lần nữa sinh ra... Nhân sinh là gì? Nhân sinh là áp lực tiếp nối áp lực, tuần hoàn lặp lại không có hồi kết”

Hiện tại xem ra, lời Điền Hàm nói thực kinh điển.

Lỗ Tấn dưới ngòi bút của a Q từng nói: “Tôi đến cuối cùng lại bị con mình đánh, thế gian này thật không có công bằng” Tôi hiện tại cũng nói “Tôi cuối cùng lại bị phiền não tìm tới, mọi người thực không giống nhau.” Tôi không lại thể giống với a Q, nói xong câu đó có thể tiêu sái thoải mái, khoảng cách cảnh giới của tôi và a Q đúng thực là rất xa xôi.

Tửu lượng của tôi không thể nói là kém, nhưng cũng không quá tốt, đầu tôi bắt đầu có chút nặng, tự biết nên không thể tiếp tục uống, đặt ly bia xuống, tự nói với chính mình không thể uống nhiều lát nữa còn phải lái xe, nhưng mà lý trí bây giờ mất tác dụng rồi, càng không muốn uống lại càng uống.

Mặt trời đã muốn xuống núi, cửa sổ nhìn hướng ra ngoài, còn một ít ánh sáng mỏng manh xuyên qua khe hở của lá cây, theo ngọn cây tỏa ra một tia nhiệt lượng, làm màu xám của mây tó thành một màu đỏ sẫm.

Trong nhà hàng người càng lúc càng nhiều, những người đến sau tìm không được chỗ ngồi đành phải túc giậm rồi đi. Cảm thấy có chút khó chịu, quay đầu nhìn, ra là Ngụy Tử Minh châm lửa hút thuốc, sương

khói màu lam vòng quanh ở gần hần, nhìn rất tịch liêu, làm cho người ta không khỏi cảm thán, thế giới náo nhiệt này, chỉ có thể làm người cô độc càng thêm cô độc, tâm mất mát lại càng thêm mất mát.

Muốn tâm lắng xuống, tôi liền lấy từ hộp thuốc ra một điếu thuốc, châm hút một hơi, hơi thở có chút vội, đầu lại có chút quay quay, cười lắc đầu, lâu rồi không hút thuốc, bây giờ hút có chút muốn ngắt, tiếp tục bưng lên ly rượu uống, cuối cùng trong bụng một phen điên đảo, tôi chạy nhanh đến toilet phun hết ra ngoài.

Hất nước tới tấp lên mặt, nhìn chính mình trong gương rồi cười khổ, aizz~ tôi từ khi nào không tự tin như vậy? Có thể mọi người khi yêu, trước mặt đều có rất nhiều áp lực, làm sao có thể luôn luôn tự tin đây?

Xin cho tôi một lần phóng túng, nếu cứ mãi tiếp tục kiên cường, rồi cũng sẽ lúc chính mình trở nên yếu ớt.

Cảm giác ở miệng hơi nóng, mới giật mình nhìn thấy chính mình đang khóc, bởi vì trên mặt có nước nên không biết rõ đâu là nước mắt đâu là nước, giơ tay lên, ở trên gương chạm rây viết lên năm chữ “Đừng khóc, hãy vui vẻ” vừa định cười một cái thì năm chữ này hóa thành dòng nước, theo kính trơn nhẵn chảy xuôi xuống dưới. Giống như mặt kính đang khóc...rất giống nước mắt

Mẹ ơi, vì cái gì mỗi lần con nói với chính mình “Đừng khóc, hãy vui vẻ” lại lại rất muốn khóc, làm sao luôn vui vẻ đây?

T^T ~....

40. Chương 41

Tiếp tục rửa mặt, sửa lại tóc đáng vẻ, bước đi có chút vô lực lại chỗ ngồi mới phát hiện ra tiếng di động rất lớn, thấy Diệp Lê, tôi chạy nhanh bắt máy, cậu ấy hỏi tôi ở đâu, tôi nói địa điểm, sẵn nhờ cậu ấy lại đón, có bia trong người rồi, tốt nhất vẫn là nhờ cậu ấy tới rước về a~

Lúc Diệp Lê đến thì Ngụy Tử Minh đã uống tới không thấy đông tây, Ngụy Tử Minh nhìn Diệp Lê, cười ngớ ngẩn, hằm hằm hồ hồ nói: “Phương Ngưng, tôi hình như nhìn thấy Diệp Lê, cô có thấy không?”

Diệp Lê cau mày, trừng mắt liếc tôi một cái, trước tới cửa kêu taxi, rồi cùng tài xế đi vào giúp Ngụy Tử Minh lên xe, nói cho tài xế địa chỉ, rồi xoay người nhìn tôi hỏi: “Cậu và Ngụy Tử Minh từ khi nào thân thiết như vậy?”

“Vừa mới thân thiết” tôi cười cười “Vừa mới thân thiết ở đây, à, Diệp Lê, tớ không thể lái xe, cậu chở tớ về được không?”

“Gặp quỷ hả, không có gì thì sao lại uống nhiều như vậy hả? Còn cùng với đàn ông không thân thiết uống nữa chứ” Thanh âm Diệp Lê nghe ra hung hăng, nhưng động tác đỡ tôi rất mềm mại, tôi yên tâm giao trọng lượng của mình lên Diệp Lê, lão đảo cùng cậu ấy ra ngoài.

Ở trên xe Diệp Lê một bên giúp tôi thắt dây an toàn, một bên trách cứ nói: “Lúc tớ ở dưới lầu công ty đã thấy cậu và Ngụy Tử Minh nói chuyện, hai người cùng nhau rồi đi tớ còn tưởng có chuyện gì, không nghĩ tới là tới đây phát tiết, đừng tưởng cậu không nói là tớ không biết cậu cả ngày nghĩ suy nghĩ vớ vẩn cái gì, một bức tường, một người bạn, một con đường, chúng ta đâu phải là con nít bảy tám tuổi, sao thể theo ý thích của chính mình mà muốn tuyệt giao với ai là tuyệt giao hả? Cậu nghĩ những gì cậu muốn tớ chưa nghĩ qua hả? Nhưng đâu phải cứ muốn là có thể làm đâu, cậu cả ngày cứ suy nghĩ lung tung cái gì? Quan hệ của tớ và Cao Lập Tam cũng rõ ràng là hiểu còn miên man suy nghĩ, cậu nếu không vui, tớ lập tức không gặp mặt Cao Lập Tam, làm vậy thì cậu cũng không cần cùng một người xa lạ uống rượu. Tớ nghĩ chờ cậu đến khi cậu khỏi phục cảm xúc rồi mới nói, nhưng ai biết chờ hoài lại thấy cậu không có tiền đồ như vậy, uống đến say...”

Nghe Diệp Lê nói, tâm lý của tôi cảm giác thỏa mãn tràn đầy, nhờ dũng khí của rượu, tôi một tay vạy cổ Diệp Lê ra, hôn thật sâu, a~ Diệp Lê, phụ nữ luôn mãi cảm như vậy, chỉ có như vậy liền khoa trương nghĩ là chuyện lớn, được rồi xin lỗi vì những suy nghĩ miên man của tôi, tôi không dám hứa sau này sẽ không

như vậy, nhưng sẽ cố gắng khống chế chính mình, bởi vì tình hình thực tế của chúng ta, bởi vì chúng ta yêu nhau sâu đậm như vậy, thật sự không có lý do gì để người ngoài chưa đánh chính mình đã thảm bại.

Đợi đến khi hôn muốn ngạt thở, tôi mới buông ra Diệp Lê hai má ửng đỏ, liếc tôi một cái, giọng như ra lệnh nói: “Mắc kệ sau này có chuyện gì, thấy cái gì, nghe cái gì, đều không có cậu nghỉ ngơi tình cảm của tớ đối với cậu.”

“Được được, tuân lệnh”

“Aiz~ thật là”

Ngày kết hôn của Diệp Hàng và Hải Bình tới, tôi và Diệp Lê cùng đi tham gia hôn lễ, Điền Hàm và Hồng San mang theo thái độ ăn free uống chùa cũng tới.

Trong nhà hàng, mọi người nói chuyện rất vui vẻ, cha mẹ Diệp Lê đều có mặt, tuy hai vợ chồng ly dị đã lâu nhưng không có mặt lạnh mà đều tỏa ra hài hoa, vẫn rạng rỡ, con cái lập gia đình, bọn họ cười đương nhiên rất vui vẻ. Tôi trước cùng cha mẹ Diệp Lê khách sáo vài câu, lúc sau Diệp mẫu thâm ý hỏi Diệp Lê “Con và Cao Lập Tam sao rồi?”

Diệp Lê nhú mồm: “Không có ra sao, mẹ, hiện tại con muốn đọc thân, chuyện của con mẹ đừng quan tâm”

Diệp mẫu giật mình, vừa muốn nói cái gì đó, lúc này Diệp phụ xen vào nói: “Hôm nay diễn viên là Diệp Hàng, chuyện của Diệp Lê sau này hãy nói đi.”

Diệp mẫu trừng hướng Diệp phụ, diễn cảm rất là bắt mắt, nhưng hiện tại vẫn là đem bất mãn chuyển thành ý cười dạt dào.

Diệp Lê thấy vậy liền nhân cơ hội kéo tôi, Điền Hàm Hồng San đi vào chỗ ngồi nhập tiệc, tôi đối với cậu ấy nhỏ giọng trên trêu ghẹo: “Đọc thân không khó, khó chính là không lẽ cứ lấy lý do muốn đọc thân, Diệp Lê, cậu chết chắc rồi”

“Cậu nha~ đừng có nói chuyện huê vồn như vậy, tớ mà chết cậu nghĩ cậu sống đc hả?” Ánh mắt cậu ấy hơi trầm xuống: “Cha mẹ tớ hiện tại là bằng mặt không bằng lòng, nếu không phải anh hai kết hôn, bọn họ làm sao nhìn nhau cười được? Thật không biết nên nói cái gì mới tốt?”

“A, đừng suy nghĩ nhiều quá.”

“Ừm”

Diệp Hàng và Hải Bình mặc lễ phục từ trong bước ra, Diệp Hàng trên mặt lộ vẻ thỏa mãn, cười vui sướng, Hải Bình cười cũng rất chân thành, đối với phụ nữ mà nói, hôn lễ tốt đẹp là kỷ niệm cả đời, hiển nhiên nụ cười của Hải Bình là phát ra từ nội tâm.

Hóng San ngại ngần nhìn Diệp Lê nói: “Tớ và Điền Hàm không quen biết cũng tới dự, cơm này ăn có chút chột dạ”

“Chột dạ cái gì?” “, Diệp Lê cười lắc đầu, nói: ”Hai cậu là tớ mời tới, cứ ăn uống góp vui là được rồi, đừng có nghĩ nhiều”

“Di~ cô dâu kia...” Điền Hàm chỉ vào Hải Bình nói: “Không phải phiên dịch viên của kiến trúc sư người pháp Đan Dân sao? Là...Hải Bình, đúng không?”

Diệp Lê nhìn Hải Bình nói: “Đúng đó, Hải Bình chuyên ngành tiếng Pháp”

“Nha~, anh của cậu thực có phúc, cưới được vợ xinh đẹp như vậy, đúng không?”

“Chỉ mong là vậy” Diệp Lê nhún nhún vai, từ chối cho ý kiến.

Một lát sau Diệp Hàng và Hải Bình đi tới bàn của chúng tôi, Hải Bình nhìn thấy tôi và Diệp Lê nụ cười trên mặt có chút cứng ngắc, Diệp Lê đứng dậy hướng Điền Hàm và Hồng San giới thiệu, Diệp Hàng vui vẻ nói với tôi: “Phương Ngưng, em có thể tới tham gia hôn lễ của anh thật là tốt, cảm ơn a~”

“Aiz, khách sao rồi, bạn bè từ nhỏ, tới tham gia hôn lễ của anh là chuyện đương nhiên nha~”

“Tốt, vậy mấy đứa trò chuyện trước đi, anh cùng Hải Bình đi tới mấy bàn khác”

“Đi thôi”

Bọn họ đi rồi, Hồng San cau mày có chút do dự nói với tôi và Diệp Lê: “Hải Bình này...ánh mắt lúc nhìn hai cậu có gì đó không đúng, không lẽ cô ấy biết quan hệ của hai người sao?”

“Biết chứ” Diệp Lê thần nhiên gật đầu, nói: “Không gạt các cậu, Hải Bình trước là yêu thích tớ, còn bây giờ thì không biết”

“Không phải chứ!” Điền Hàm trừng to mắt há to miệng: “Cô ấy thích cậu thì sao lại cùng Diệp Hàng kết hôn? Không lẽ cố ý kích thích cậu??”

“Không phải, cô ấy cũng thích Diệp Hàng, mà tớ cũng không biết nói sao cho rõ, tóm lại là cô ấy trước thích anh tớ, sau cùng tớ tiếp xúc lại thích tớ, nhưng cuối cùng là lựa chọn kết hôn với anh tớ, đại loại vậy đó”

“Di, thật đúng là phức tạp, bất quá, cũng thật là thú vị” Hồng San một bên cắn hạt dưa một bên hỏi: “Ý của cậu là Hải Bình trong lòng có hai người, hai người kia lại là anh em ruột?”

“Ừm, có thể xem là vậy”

“Hải Bình bây giờ thành chị dâu của cậu, vậy sau này cậu tính sao?”

“Có thể tính sao?” Diệp Lê nắm nắm tay tôi, sau đó buông ra cười nói: “Trước đó làm gì thì bây giờ làm vậy thôi, tớ chỉ cần biết với tớ ai là người quan trọng là được rồi”

“Tốt, tốt, Diệp Lê nha~ tớ phát hiện ra là tớ càng lúc càng thích cậu” Điền Hàm nắm tay Hồng San, dùng miệng vừa ăn còn nhiều dầu hôn một cái, Hồng San trừng to mắt không tưởng tượng nổi nhìn cậu ấy, thuận tay tát một cái, Điền Hàm bị đau, vuốt tay của mình nói: “Ra là không phải tay của Diệp Lê, thuận tay nắm ai dễ lại sai, thiệt là”

Điền Hàm làm bọn tôi cười lớn, Hồng San vẫy vẫy tay, tức giận nói: “Miệng toàn dầu, gớm muốn chết”

“Tớ không cố ý nắm sai đâu” Điền Hàm ủy khuất chề cái môi nhỏ xíu, có chút không cam lòng, chỉ có thể đoạt lấy hạt dưa trong tay Hồng San dùng sức cắn.

Để biểu hiện thái độ bất mãn, Điền Hàm cắn hạt dưa phát ra tiếng động rất lớn, đất rung núi chuyển, hạt dưa bị cậu ấy giải quyết trong vòng một phút.

41. Chương 42

Hạt dưa giống như là tiếp thêm năng lượng của Điền Hàm, cắn một hồi lắc lắc cổ nhìn xung quanh, đảo mắt ngó Diệp Lê, trên mặt lộ vẻ hăm dọa nói: “Diệp Lê, người chị dâu này nhìn rất đẹp, yêu khí như vậy cũng không làm cậu động tâm, thiệt lợi hại.”

“Đúng đó” Hồng San ngẩng nhìn bóng lưng mê đắm của Hải Bình: “Hải Bình, cần dáng có dáng, cần đường cong có đường cong, cần nhô chỗ nào nhô chỗ đó, thân thể như vậy, sờ vào nhất định tốt hơn Phương Ngưng nhiều nha~”

Tôi vừa uống một ngụm trà lập tức phun ra, cúi đầu nhìn lại chính mình rồi bất mãn nói: “Tớ ngoại trừ hơi gầy, có chỗ nào không được hả? Cơ mà không phải chỉ nói tớ, cậu và Điền Hàm có chỗ nào tốt, so với người ta thì đường cong vẫn còn kém xa đó”

“Các cậu...” Diệp Lê bất đắc dĩ lắc đầu, “Chỉ cần là người các cậu không thích, cho dù điều kiện đối phương có thể nào, cũng chỉ là thấy chứ không nhìn đâu”

“Nha~ ra là vậy” Điền Hàm gật gật đầu, nói: “Diệp Lê, cậu nói xem anh cậu và Hải Bình sau này có hạnh phúc không?”

“Không biết nữa, chỉ mong là có thể”

“Ai~” Điền Hàm tay không che miệng nói: “Nhưng đừng để anh cậu biết chuyện nha, không khéo vì trả thù mà...”

Diệp Lê hơi sững sờ một chút, lập tức thốt lên: “Làm sao có chuyện đó được, tớ hiểu anh trai của mình, anh ấy không phải loại người đó”

“Không nói trước được đâu” Hồng San buông hạt dưa ra, giả bộ nghiêm trọng nói: “Trác Văn Quân cùng Tư Mã Tương Như chuyện xưa cảm động lòng người, bọn họ yêu đến chết đi sống lại. Lúc trước xã hội còn phong kiến, hai vị này có gan bỏ trốn cũng đủ thấy yêu nhau sâu đậm như thế nào, nhưng mà vị Tư Mã Tương Như này vẫn có ý định lập thiếp trong đầu để kích thích tính tình của Văn Quân muội muội đó thôi, đôi lúc nghĩ bọn đàn ông này, thật sự không có khuôn phép, bây giờ thấy cậu và Phương Ngưng yêu nhau, kỳ thực cũng thấy rất tốt, ít nhất phụ nữ chỉ cho phép cả đời mình nhận thức duy nhất một người, không như bọn đàn ông tâm địa gian xảo.”

“Di, Hồng San”, Điền Hàm chế miệng, nhếch môi ba giây trên ghẹo nói: “Cậu bây giờ không phải muốn tìm phụ nữ chứ? Cậu nếu muốn tìm, chỉ bằng nhìn tớ coi có được không? Chúng ta dù gì cũng là thanh mai trúc mã nha, tớ cũng không giống đàn ông tâm địa gian xảo đâu...”

“Đi chết đi!” Hồng San cắt lời, nhãn mặt khinh thường nói: “không sống với cậu đã bị phiền muốn chết rồi, sống với cậu chỉ bằng chết đi cho xong. Tớ là đang nói, đàn ông chỉ có hai loại không ra ngoài trên hoa ghẹo bướm, một là không tiền, không tài, bị vợ quản thúc nên mới không dám hái hoa, một là cơ quan sinh dục có vấn đề, không thể làm bậy. Ngoài ra những người còn lại đặt ở trước mắt, không dùng cơ thể chạm chạm, thì cũng phải sờ sờ bên ngoài...Cái này tớ là nói thật, không sợ các cậu làm chuyện cười, cha và mẹ của tớ thoát nhìn vợ chồng hòa thuận, có trời mới biết cha tớ năm đó xảy ra quỷ chuyện, để mẹ tớ khóc một thời gian rất dài, hai người lại không muốn ly hôn, mà hiện tại tớ lớn rồi, bọn họ cũng không còn tinh lực để náo loạn, chỉ có thể làm tâm tri kỷ, hôn nhân, chính là như vậy đó, vài năm đầu sống chết triền miên, nhưng vài năm sau lại bắt đầu sức mẽ, có thể chờ đợi, chờ già rồi quay đầu phát hiện ra ai tốt ai xấu mới có thể cam tâm tình nguyện tay trong tay, chúng ta trên đường cái cùng nhau tản bộ thấy nhiều cặp vợ chồng già, là bọn họ cố gắng không ít, nhìn vào thấy tình cảm vợ chồng thật tốt, ai dám chắc rằng bọn họ thời trẻ không làm ra ít nhất một lỗi lầm? Ai dám chắc rằng bọn họ từ trước đến nay luôn luôn ân ái như vậy? Rất là ít a~”

“Cái này đúng” Diệp Lê bưng trà uống một ngụm nói: “Cha mẹ tớ thời trẻ rất ân ái, sau đó cha tớ cũng làm ra chuyện quỷ, mẹ tớ cũng có một khoản thời gian rất dài khóc lóc, sau đó hai người cãi nhau, chỉ khác cha mẹ cậu chỉ là, bọn họ không thể để mọi chuyện dịu xuống, mà là ly hôn a~ nhân sinh, thật đúng là thú ~”

“Các cậu nói vậy tớ có cần có cái nhìn không tốt về cuộc sống vợ chồng của Diệp Hàng không?” Điền Hàm nâng cằm hỏi: “Bất quá...tớ là cảm nhận được hai người kia...Hải Bình...xác xuất lớn nha~”

“Hài” Hồng San ho khan nhìn xéo Điền Hàm nói: “Ngoại tình, cũng không phải là độc quyền của đàn ông, phụ nữ mà ngoại tình...so với đàn ông còn cao tay hơn, hơn nữa, năm đó cậu cũng bởi vì vươn tay ra ngoài...mới cùng Nhị Hào chia tay còn gì?”

“Tại sao lại đá sang tớ? Huống chi chỉ là bạn trai chưa có kết hôn, tớ vươn tay ra ngoài hồi nào?”

“Đâu có khác mấy, tớ còn nhớ bạn trai Nhị Hào của cậu tìm tới tớ và Phương Ngưng khóc đến muốn chảy ra huyết lệ, kêu chúng tớ khuyên cậu thay đổi ý định nha~”

Diệp Lê hỏi: “Đối tượng bên ngoài của Điền Hàm...là bạn trai thứ 3?”

“Cũng không hẳn, hai người họ mù mờ hơn nữa năm mới chính thức, Điền Hàm lại ngại người ta để ý, một cước đạp chết người ta, phong cách của cậu ấy là: Nắm tay cùng chết mới biết chết không tốt” Hồng San một bên trên chọc một bên cắn hạt dưa.

Điền Hàm đen mặt hét lớn: “Hồng San hỗn đản, cậu nếu tiếp tục đào lại chuyện xưa, nửa đời sau của tớ sẽ ở trong nhà cậu, không đi đâu hết!”

Tôi nhìn Điền Hàm và Hồng San chuẩn bị đấu võ mồm liền đưa thức ăn đến cho hai cậu ấy “Mau ăn đồ ăn, mau ăn đồ ăn, ở đây nhiều người, có gì trở về nhà tiếp tục nói”

Tan tiệc, khách khứa sổ nổi đi ra ngoài, Diệp Lê chỉ vào bóng lưng của một người trẻ tuổi nói: “Hắn là em của Hải Bình, Hải Đào”

Trước kia Diệp Lê có nói tới cái tên này, lần này là lần đầu tiên nhìn thấy, chỉ là trời đã tối, người thì đông, đứng ở xa chỉ mơ hồ thấy được hình dáng cao ngất, nhưng bên cạnh là cô gái có chút quen quen, bởi vì cô gái đó không phải ai khác chính là Lý Duy Duy, tôi hỏi Diệp Lê: “Em trai Hải Bình và Lý Duy Duy biết nhau sao?”

“Hắn là quen biết, Hải Đào là bạn học giống như đang theo đuổi Lý Duy Duy, cái này tớ cũng không rõ lắm”

“Ha~ không nghĩ tới hôn lễ của anh cậu cũng thấy Lý Duy Duy, nhân sinh đúng là nhỏ”

“Đúng vậy, à Hồng San kêu kìa, chúng ta đi thôi”

“Ừm”

Đi đến bên cạnh Hồng San, cả đám nói chuyện một hồi, sau đó Điền Hàm và Hồng San đi cùng, Điền Hàm mặc dù là người vui vẻ nhưng lại sợ cô đơn, trước kia nếu không phải là ở nhà tôi thì là ở nhà Hồng San, kể từ khi biết quan hệ của tôi và Diệp Lê, cậu ấy ít tìm đến tôi, thời gian ở chung một chỗ với Hồng San cũng nhiều hơn, nhà của Hồng San cách chỗ làm của cậu ấy không xa, lý do này nên mới chơi xấu ăn trực ở ké nhà Hồng San, cũng khó tránh Hồng San bị cậu ấy “Phiền muốn chết”

Về đến nhà, rửa kỹ mặt, giải đi một ngày mệt mỏi, Diệp Lê cầm thư, tay trái xoa xoa cổ thở dài nói: “Cả ngày mệt mỏi, chỉ mong Hải Bình và anh tớ sau này có thể làm tốt công việc của bọn họ.”

“Đúng a~, kết hôn, tâm tư đều đặt vào nhà” Tôi đứng lên nhường cho Diệp Lê ghé dựa, hai tay đặt lên vai cậu ấy, nhẹ nhàng mát xa lên huyết vị.

Diệp Lê thoải mái khẽ nói, “Cậu từng học qua mát xa?”

“Không có, trước kia mẹ hay bà ngoại mệt mỏi tớ thường xoa bóp vai và đấm chân cho bọn họ, quen dần thôi, hơn nữa khi lúc làm việc, có khi rảnh rỗi cũng đọc qua cách mát xa, không có việc gì làm liền ở trên người mình thực nghiệm, sau này cũng giữ được một chút bí quyết”

“Aiz~ tớ thực đúng là tìm được một bảo vật tốt”

“Nhắm mắt lại, hảo hưởng thụ đi”

“Được”

Không lâu sau Diệp Lê ngủ quên, tôi ôm cậu ấy đem tới giường, đắp chăn, im lặng chăm chú nhìn cậu ấy ngủ.

Tựa vào đầu giường, chỉnh đèn tối lại, nhìn thấy trên trên bàn là ký họa và bút liền cầm lên, kí họa này phần lớn là vẽ sơ đồ phác thảo để ứng phó cho công việc, tự nhiên thực muốn vẽ tranh, công việc mấy năm nay, mỗi ngày đều phải bốn ba, hội họa trở thành công cụ mưu sinh, tôi hình như sớm quên rằng vẽ tranh có thể làm cho người khác vui vẻ

Đôi lúc sẽ tự trêu chọc chính mình là không nên lựa chọn nghiệp thiết kế này, bởi vì thiết kế nội thất quốc nội, hoặc là sống bằng tiền dành dụm, hoặc là đạo tác phẩm nước ngoài, có rất ít đường nét sáng tạo độc đáo, cho dù có ý nghĩa gì cũng phải dựa theo yêu cầu của khách hàng mà theo dõi, lấy nguyên bản sửa đổi hoàn toàn, khách hàng cao hứng nhưng uể oải chính mình. Mà dù sao, con người sống là nhờ cơm, vì cái gọi là cá tính mà khư khư cố chấp có thể mất đi bát cơm.

Tôi hay hỏi mình, có thực là thích thiết kế không? Đáp án thường là không chắc chắn, nếu nói thích là già mồm cãi láo, nói không thích thì không mở miệng nói được. Mấy cái chuyên gia học giả thích nói phét thường giáo dục tuổi trẻ phải làm một việc yêu một việc, toàn là nói chuyện đâm ngang hông. Có mấy người có thể yêu thích công việc mình làm, tôi chỉ biết, công việc là thủ đoạn mưu sinh, có tình cảm với nó nhưng không thể yêu nó.

Còn trẻ, vui buồn gì cũng có thể hiện lên trên tranh vẽ, nhưng bây giờ trải đời nhiều, gió bụi phủ ngập lòng, tâm tình cũng bị đục khoét không ít, không thể nào có thể dựa vào tâm để vẽ cảnh nữa rồi...

Lật đến chỗ trống, tay cầm bút muốn vẽ chính mình vẽ gì đó, nhưng không biết nên vẽ cái gì, tùy tâm vẽ đại, không thể ý thời gian, ngòi bút lướt qua từng đoạn từng nét, lộ ra nụ cười của Diệp Lê, tinh khiết, phẳng phát ánh sáng, thoải mái hợp lòng người.

Giật mình phát giác, ra là trong đầu chỉ có Diệp Lê

Đóng lại kí họa, trên khoe môi cười cười, ai đó từng nói, năm tháng giống như thuyền trên dòng sông, xa bờ thì không cách nào quên, gần bờ là tuổi thanh xuân, giữa dòng xuôi chảy là tuổi trung niên mơ hồ thương nhớ. Thế giới có rất nhiều điều tốt đẹp, nhưng chân chính thuộc về mình lại không có nhiều.

Chỉ cần đem thứ thuộc về mình nắm thật chắc, là có thể cảm nhận được cái rực rỡ tốt đẹp của cuộc đời.

Ngoài cửa sổ là bầu trời đêm rất lớn, rất bao la, giống như biển sâu rộng lớn, lặng im và thần bí, Tắt đèn, để thân thể chìm vào bóng đêm, đột nhiên tôi nghĩ đến Diệp Hằng và Hải Bình, nhin không được thở dài một hơi, chỉ mong...chỉ có thể mong...

Gió thổi rèm động, bốn bề khó phân, làm người ta mơ hồ say khướt, tôi cầm tay Diệp Lê, ngón cái dờ xuống, cảm nhận mạch đập nhẹ nhàng của cậu ấy, Diệp Lê, con đường này là chúng ta chọn, cho dù là quỳ gối, vẫn muốn đi đến cuối cùng.

Up chương này xong, là còn 21c nữa Hoàn ~ mọi người có muốn đẩy nhanh tiến độ up truyện không? Hay cứ 1 ngày 1c để ngâm tới gần tết luôn?

42. Chương 43

Trời lại mưa, nhìn ra ngoài cửa sổ, tôi đột nhiên hứng trí, hẹn Diệp Lê khi tan việc đi công viên một chút.

Trong công viên, hai người chậm rãi bước trên con đường đá nhỏ.

Đây lúc là lúc bọn nhỏ tan học, chợt có ba bé học sinh tiểu học nắm tay lúu rúu cười nói, làm cho người ta không khỏi mỉm cười.

Có người mẹ dẫn theo con của mình lướt qua bên người chúng ta, người mẹ hỏi: "Nay con học những gì?"

Bạn nhỏ nói: "Học ân cần thăm hỏi ạ"

Người mẹ nói: "Nói mẹ nghe"

Bạn nhỏ nói: "How are you? I'm fine, thank you, and you?"

Người mẹ cười, chúng tôi cũng cười.

Người mẹ dẫn đứa con của mình dần dần đi xa, Diệp Lê cười khê nói: "Nghe hai mẹ con họ nói chuyện, làm tớ nghĩ tới một chuyện cười."

"Chuyện cười gì?"

"Nói về một vị Trung Quốc trẻ tuổi nói tiếng anh không tốt lắm, lúc bên mỹ, có một ngày lái xe không cẩn thận xảy ra tai nạn, chân của hắn bị thương, không thể nhúc nhích, bất quá tinh thần vẫn tỉnh táo, biết gọi điện thoại tìm giúp đỡ, sau đó cảnh sát mỹ đến hướng người trẻ tuổi hỏi 'How are you?' người trẻ tuổi trả lời: 'I am fine, thank you,and you ?' vị cảnh sát kia nghe vậy liền quay đầu đi luôn"

Tôi nghe xong cười to, cái này quả nhiên là chuyện cười.

Thu về ngày ngắn đêm dài, sắc trời dần tối, du khách càng lúc càng thưa thớt, phong cảnh tuyệt đẹp được một đôi có tình hưởng thụ, nói không nên lời có bao nhiêu thích, chỉ lặn yên nghe tiếng mưa rơi tí tách không ngừng.

Đi một liên ngôi nghỉ ở tiểu đình bên hồ, Diệp Lê gập dù lại cười nói: "Người Trung Quốc xây nhà mua nhà đều thích xem trước phong thủy, từ điển phong thủy có 'Phạm trạch trả có nước chảy, là Thanh long, phải có rừng cây là Bạch Hổ, trước có hồ ao là Chu Tước, sau có đồi núi là Huyền Vũ, tìm được nơi này rất quý' nếu theo những điều này, tớ trước kia phát hiện ra một nơi rất hoàn hảo luôn, nhưng mà chính phủ không đồng ý, nếu không thì phong cảnh đã không bị phá hư như vậy, thực đáng tiếc."

“Ừm, nói đến phong thủy thì hai người chúng ta ít nhiều cũng có liên quan đó, kiến trúc sư phong thủy linh tinh nhiều ít cũng phải hiểu được, tớ muốn thiết kế hoàn cảnh thì phong thủy thứ nào cũng phải biết, giống như nơi nào để gương, nơi nào trồng hoa, đều phải chú ý”

”Kiến trúc cũng được coi là một loại nghệ thuật mà, chỉ là công ty vẫn chưa đủ lớn, không có đặc biệt phân loại thiết kế, chờ qua ít ngày nữa, tớ tính thành lập một khâu thiết kế, đến lúc đó cậu qua giúp tớ được không?”

“Tốt, không thành vấn đề.”

Diệp Lê trầm tư một hồi, nói: “Bất quá đến lúc đó cậu giúp tớ rất có thể sẽ quên công việc của cậu trong công ty M, vẫn là quên đi”

Tôi nhún nhún vai: “Khờ quá, phụ xướng phụ tùy mà” (Nguyên văn là phụ xướng phụ tùy, ý chỉ chồng hát vợ bè đó, mà ở đây tác giả dùng phụ, là ý chỉ cả hai đều là vợ của nhau :v ~)

Diệp Lê nhìn tôi thật lâu, đưa tay vỗ tôi một phát, ánh mắt uyển chuyển nói: “Tớ có nên cảm động lời nói của cậu không?”

“Nên nha~”

Diệp Lê cười xoay người, đi đến bậc thang, đưa tay ra hứng mưa nhẹ nhàng nói: “Phương Ngưng, hôm nay chút ta mang thiếu vài thứ”

“Thiếu cái gì?”

“Cậu xem, tiểu đình lung linh sương khói, nếu có chút rượu ngon làm bạn, uống mấy hơi mới có thể tính là tốt đẹp”

“A~ tớ thì nghĩ, không cần rượu ngon, có cậu tớ đã tự mình say rồi”

“Mồm mép láu lỉnh” , Diệp Lê then đỏ mặt cười nhẹ.

Thấy bộ dạng của cậu ấy, tôi kèm không được đáy lòng gợn sóng, tựa vào cậu ấy hướng lên môi hôn, hương thơm trong không khí, cùng với tiếng mưa rơi như tiếng cầm, tấu ra một khúc nhạc uyển chuyển thâm tình.

Cảnh trí tịch mịch, ánh quang như ẩn như hiện, làm động tác có đôi phần gợi dục, khiến cho thân thể của nhau dần dần mềm mại, bốn phía lại càng phát ra tà mị khiến cho người ta cả gan làm loạn. Đầu lưỡi ướt át của Diệp Lê hôn lên vành tai tôi, tôi từ đang khấn trương liền thả lỏng chính mình.

Da thịt do ma sát liền trở nên hơi nóng, da thịt hồng nhuận cũng lộ ra, trên môi khẽ từng tiếng yêu khát khao, ngón giữa chạm nhẹ chạm nhẹ lên mạch nước ngầm trong cơ thể. Cây cô hoa cỏ chung quanh che che đi màn đêm, càng tô thêm vào không gian vài phần lãng lợ diêm dúa, thần kinh xúc cảm căng cứng, như đưa nhau vào cõi mộng đứng nhìn vạn người trên đám mây.

Mỹ vị như vậy, cảnh đẹp như vậy lại không thể hưởng thụ hết, chỉ có thể ở đây chiêm ngưỡng từng chút từng chút, khe nước vờn quanh tiểu đình nhỏ, xúc cảm biết bao nhiêu.

Mưa dần dần tạnh, gió mát liền ào tới, tơ tình quấn quanh, tình cảnh như vậy, làm cho người ta không muốn nói gì, muốn ngừng lại cũng không được.

Trăng lên cao, đêm yên tĩnh bừng sáng, những giọt mưa còn sót lại trên từng phiến lá rơi xuống bên cạnh tôi, rớt xuống mặt đất, tiếng động không thể không nghe thấy, như tiếng vọng giữa màn đêm lọt vào tai, quanh quẩn thật lâu.

Xin lỗi T^T mình dịch chương này hơi hiểu gì nhiều lắm, chỉ cảm thấy 2 mẽ mần nhau ngoài công viên thôi hà T^T ~

P-note: Vậy mỗi ngày 2c dc k mng? ^^~ vì bộ này hoàn nhanh quá thì chính mình cũng có chút lưu luyến.

43. Chương 44

Cuộc sống của tôi là một chuỗi ngày buồn tẻ, khi đi làm thì bận rộn, khi tan việc thì cùng Diệp Lê tận hưởng thế giới hai người, có khi sẽ gặp Điền Hàm và Hồng San, có tình yêu làm dịu, cảm giác được càng lúc càng càng cao hứng, những lần bị công việc làm phiền não xem ra cũng không cần nhắc tới, tôi mỗi ngày giống như là ở trên thiên đường, không lo, không u buồn.

Có lần cùng Diệp Lê dạo phố, đang vui đùa âm ỉ thì đụng trúng Diệp Hàng và Hải Bình, Diệp Hàng tay cầm theo những gói rất to, hẳn là bọn họ cũng đi dạo phố mua sắm a~ Hải Bình nhìn thấy chúng tôi lập tức ngừng bước, đứng tại chỗ, trên mặt lộ ra ý người, giống như là tượng điêu khắc được đặt ở giữa phố.

Tôi và Diệp Lê đi về phía bọn họ chào hỏi, ngắn gọn thăm hỏi sau đó lại tiếp tục đi dạo phố, nhìn Diệp Hàng thì thoáng xoa cổ xoa eo, tôi trêu chọc Diệp Lê, đàn ông đúng là không thích hợp để đi dạo phố, nếu muốn trừng phạt đàn ông thì cứ bắt bọn họ cùng vợ đi dạo phố, phương pháp này không bao giờ sai. Diệp Lê cười nói cậu thật thật tốt khi tôi không phải là đàn ông, như vậy chúng tôi mới có thể hưởng thụ niềm vui dạo phố. Tôi cười đồng ý.

Chiều thứ ba, quản lý kêu dự một cuộc họp nhỏ, bàn về chuyện thủ tục thiết kế biệt thự vùng ngoại thành vào mùa xuân năm sau, buổi họp kết thúc, tôi nhận được điện thoại của Diệp Hàng, hẳn nói hiện tại đang ở nhà Diệp Lê, nhìn thấy nhà Diệp Lê được trang trí vô cùng đẹp, hẳn cũng muốn sửa nhà của hẳn một chút, nói trong điện thoại không tiện, kêu tôi tan việc qua tìm hẳn.

Tôi đồng ý, sau khi tan việc trực tiếp đi tới nhà Diệp Lê.

Lên lầu, nhìn cửa đang đóng, tôi nâng tay gõ cửa nhưng không có ai ra, chỉ có thể tự mình đẩy cửa đi vào. Trong phòng khách cũng không có người, tiếng Diệp Hàng ập ứng trên ban công, tôi lặng lẽ đi tới, chỉ thấy Diệp Hàng chau mày, khuôn mặt tức giận buồn bực đang nghe điện thoại, một tay cầm điện thoại, một tay đâm vào cửa sổ, hẳn nói không nên lời nhưng tay thì vô cùng dùng sức, làm máu cũng mơ hồ chảy ra.

Hắn hình như nghe được tiếng động, xoay người nhìn thấy tôi, đáy mắt phút chốc mang theo hoảng hốt cùng xấu hổ, nghiêng nghiêng đầu rồi nói vào điện thoại “Chờ anh về nhà rồi nói tiếp, anh cúp máy đây” sau đó dẹp điện thoại, một lần nữa xoay người lại, gãi gãi đầu không tự nhiên nói: “Là điện thoại của Hải Bình, bọn anh đang cãi nhau, thiệt ngại, làm em chê cười rồi”

“Đánh là thân, mắng là yêu, vợ chồng nào không cãi nhau, đầu giường cãi cuối giường hòa mà, không có gì đâu”

“Chỉ mong vậy”

Tôi muốn đổi chủ đề liền hỏi Diệp Hàng: “Hôm nay thứ ba, sao anh lại không đi làm?”

“Anh cuối tuần có tặng ca, xế chiều hôm nay nghỉ ngơi một chút đó mà”

“Nha~ anh vừa kết hôn, nhà hẳn là đã trang trí rồi, sao lại muốn em trang trí lại?”

“Đúng vậy, Hải Bình không hài lòng, hôm nay tới đây để tìm mấy bộ sách về kiến trúc, lâu rồi không tới nhà em ấy, không ngờ nhà em ấy lại biến thành xinh đẹp như vậy, hỏi ra mới biết là em giúp con bé trang trí, cho nên anh muốn nhờ em giúp anh thiết kế nhà một chút đó mà, được không?”

Hải Bình không hài lòng chuyện trang trí nhà, hay là chuyện khác? Tôi không biết, cũng không muốn biết nhưng nếu cùng Hải Bình giao tiếp, lỡ được cứ lỡ đi, tôi nói với Diệp Hàng: “Không phải không thể, chỉ là anh nên mời nhà thiết kế Hải Bình thích mới đúng, làm theo phong cách thiết kế của cô ấy thì cô ấy chắc hẳn sẽ không thể không hài lòng”

“Em nhận rất nhiều hạng mục lớn, ở công ty M lại là cấp trên, anh không nghĩ ra ai có thể thiết kế xuất sắc hơn em”

“nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên, có nhiều nhà thiết kế tốt hơn em lắm, giống như là có người thích ăn đồ Hàn, có người sáng sớm thích ăn cháo loãng, ăn uống không giống nhau, yêu cầu đương nhiên cũng không giống, em nghĩ chuyện tìm nhà thiết kế, anh tốt nhất vẫn là làm theo tâm ý của Hải Bình đi.”

“Vậy được rồi, anh về trực tiếp hỏi cô ấy rồi quyết định, đúng rồi, lúc này Diệp Lê cũng ở đây, con bé nhận điện thoại của đồng nghiệp liền đi ra ngoài” Diệp Hàng cười hỏi: “Hai đứa bây giờ ở chung sao?”

Diệp Hàng thản nhiên hỏi, tôi cũng thản nhiên gật đầu nói: “Dạo này hay ở cùng một chỗ”

“Aiz~ Diệp Lê bạn bè không nhiều, có thể cùng em làm bạn thực sự rất tốt” Diệp Hàng nâng ly nước trái cây lên muốn uống một ngụm nhưng cái ly đụng vào vết thương bên tay phải đã gây ra ở ban công, cánh tay hơi run, nước trái cây rơi ra hơn phân nửa, rơi xuống trúng quần áo trắng của hắn, nhìn rất bất mắt.

Diệp Hàng vội vã đứng lên, lắc đầu cười khổ, thán một câu: “Người đã không thuận, có làm cái gì cũng không hài lòng”

“Đừng nói như vậy, chắc là ngẫu nhiên thôi” Tôi lấy khăn giấy giúp Diệp Hàng lau vết bẩn trên áo sơ mi: “Coi ra lau không sạch được rồi, anh như vậy làm sao lát nữa đi ra ngoài được, trước đi vào nhà vệ sinh tắm đi, em xuống giúp mua cho anh bộ quần áo mới.”

“Được, làm phiền em rồi, Phương Ngưng.”

“Đừng khách sao”

Dưới nhà Diệp Lê có một tiệm quần áo, tôi đi vào trong mua quần áo cho Diệp Hàng, nhớ tới vết thương trên tay Diệp Hàng liền đi tới tiệm thuốc gần đó mua một ít dụng cụ sơ cứu, đi mua đồ không tới năm phút lại đẩy cửa đi vào, đúng lúc Diệp Hàng cũng mới từ phòng tắm đi ra, Diệp Hàng cười trần, cơ thể tràn ngập mùi lực đàn ông, hắn chợt thấy tôi liền hoảng sợ, dưới chân lại trơn mềm chút đã lảo ra té, có chút chậm chạp nói: “Không nghĩ em đi nhanh như vậy”

“Đúng đó, em cũng không nghĩ mình đi nhanh như vậy” Tôi nói giỡn: “May mắn là ăn còn mặc quần đó, quần áo mới nè, mặc vào đi, mua theo dáng người của anh, chắc sẽ vừa, quần áo mới mua tốt nhất vẫn là giặt qua một nước, cơ mà bây giờ chắc không kịp rồi”

“Không sao, anh không để ý nhiều như vậy đâu, cảm ơn” Diệp Hàng đỏ mặt nhận lấy quần áo, mở ra rồi mặc lên người “Ách...Vừa này em đi mua quên đưa cho em tiền...”

“Không cần, một bộ đồ cũng không có bao nhiêu mà” Tôi từ trong túi thấy ra băng cá nhân đưa cho Diệp Hàng: “Dán lên tay đi”

Diệp Hàng giật mình, mắt nhìn chằm chằm miếng băng cá nhân, chậm chạp không nhận lấy, không biết đang suy nghĩ cái gì, thấy hắn như vậy, tôi liền tự mở ra băng cá nhân, cẩn thận dán lên tay hắn, Diệp Hàng nhìn tôi nói: “Phương Ngưng, em nhất định sẽ là một người vợ tốt”

“Chắc vậy...” tôi do dự hỏi: “Anh và Hải Bình sao rồi?”

“Nói thật, anh cũng không biết” Diệp Hàng trên mặt hiện lên chua xót: “Anh cảm giác được sau khi kết hôn Hải Bình hình như thay đổi rồi, nhưng thay đổi chỗ nào anh cũng không rõ”

“Hắn là vừa kết hôn nên chưa thích ứng kịp, qua vài ngày sẽ tốt hơn”

“Ừm, anh cũng thường an ủi chính mình như vậy, tình hình đặc biệt này làm anh có cảm giác mệt mỏi muốn chết, công việc mệt, cuộc sống cũng mệt, đêm dài suy nghĩ, anh thậm chí còn không biết mình sống là vì cái gì, xã hội này, áp lực của đàn ông còn lớn hơn áp lực của phụ nữ nhiều, tình cảm mãnh liệt dành cho công việc anh tìm không ra, mỗi ngày ở chỗ làm đều giống nhau, có thể nói, nếu đang làm việc mà thấy không thuận, anh liền tránh đi nơi khác, nói một lời trách lương tâm thì chính là để ứng phó, ở trong sinh hoạt bình thường, Hải Bình cô ấy...Anh thực không biết nên làm như thế nào mới là một người chồng tốt, tương lại nếu có con, anh cũng không biết chính mình có đủ tư cách để làm cha hay không, anh bây giờ đối với chính mình ở hiện tại không có hài lòng điều gì, không biết nên nghe theo ai...” Diệp Hàng nói xong, nở nụ cười châm chọc

Mọi nhà mỗi cảnh, tôi an ủi nói: “Thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng, thả lỏng đi”

“Phương Ngưng, có nhiều chuyện giữa anh và Hải Bình cả em và Diệp Lê cũng không biết đâu, trước khi kết hôn Hải Bình nói lo lắng anh chọn cô ấy là không tốt, cô ấy nói cô ấy xem xét chọn anh không biết có tốt hay không, lúc đó anh nghĩ chắc chứng sợ hãi trước hôn nhân của phụ nữ, sau khi kết hôn, những ngày

đầu, bọn anh trôi qua rất khoái nhạc, ít nhất là anh cảm thấy rất khoái nhạc, nhưng hiện tại...cuộc sống khoái nhạc trong nháy mắt biến mất không thấy tăm hơi, là bởi vì anh chưa từng thực hiểu Hải Bình, hay là vì anh đến cuối cùng cũng không biết mình muốn cái gì, anh cũng không biết...” Diệp Hàng cúi đầu nhìn miếng băng cá nhân trên tay miệng liên cong lên cười yếu ớt, trầm mặc thật lâu, lẩm bầm nói: “Phương Ngưng, nếu chúng ta từ nhỏ đến lớn đều giữ liên lạc thì thật tốt”

Tôi ý thức được, tôi và Diệp Hàng bây giờ là người trưởng thành, mặc kể lúc trẻ có bao nhiêu thân mật, nhưng đã trưởng thành thì nên duy trì khoảng cách tương đối, tôi cười cười, gần gũi đứng lên nói: “Hiện tại không còn sớm, em nên về nhà rồi, anh cũng mau về nhà đi, Hải Bình nhất định là đang chờ anh đó, hai vợ chồng khó trách có mâu thuẫn, tình tâm lại cùng hòa giải mới tootst”

“A”, Diệp Hàng lắc đầu, phức tạp thở dài: “Đi thôi, dù có thể nào thì cũng cần phải về nhà.”

Ở dưới lầu, tôi và Diệp Hàng cùng nhau vẫy tay tạm biệt, không biết có phải cảm giác của tôi sai hay không, nhìn bóng lưng của Diệp Hàng, tôi lại cảm thấy cước bộ của hắn có chút trầm trọng, thiếu niên hăng hái năm đó không biết đã biến mất khi nào, bây giờ chỉ giống như một người đàn ông bị cuộc sống đục khoét.

Cuộc sống là luôn luân chuyển, có thể nghỉ ngơi một lúc, làm kế toán thì mỗi ngày đều nhìn những con số, giáo viên mỗi ngày đều lên khóa dạy, làm nghiệp vụ thì mỗi ngày nói không ngừng, còn làm thiết kế thì vẽ mỗi ngày, lúc ngủ đều mơ mỗi ngày có thể ngập trong vàng son, hoặc mỗi ngày đều phong phú, nhưng mà cuộc sống của chúng ta giống như quỹ tiết kiệm vậy, ngày qua ngày, năm qua năm công việc cứ lập đi lập lại, sinh mạng thì ngắn, mà cuộc đời thì quá dài.

Nhiều khi tôi nghĩ, con người ta sống là vì cái gì, nghĩ tới nghĩ lui cũng chỉ có một đáp án, chúng ta vẫn sống, là vì chính mình.

Chính trị gia lúc nào cũng nói mỗi người đều như nhau, đều là vì thực hiện khát vọng trong lòng, văn nghệ sĩ vẽ ra sắc thái rực rỡ là dựa vào tâm tình, văn học gia viết ra một đoạn văn chương là vì muốn chứng tỏ quan điểm, người dân bình thường nuôi con dưỡng cái, là vì muốn tiếp nối gia tộc, hoặc nuôi con dưỡng già...Chúng ta ở trong thế tục, không có ngoại lệ, chúng ta có động cơ để làm một việc gì đó, cũng là vì chính mình, giống như trên đời này không tồn tại cái gọi là lương thiện tuyệt đối, trên đời này cũng không tồn tại cái gọi là tuyệt đối vô tư.

Có lẽ chúng ta sẽ bị nhiều loại áp lực bức bách lựa chọn, lựa chọn đó có lẽ mình không muốn, chỉ có người khác muốn, những lúc như vậy chúng ta sẽ oán hận, bức tức, hậm hực, tinh thần sa sút, sẽ nói chính mình vì người khác mà sống, nhưng chúng ta lại quên, những sự lựa chọn là do chính mình chọn, cho nên, tốt cũng được, không tốt cũng được, có thể sự ảnh hưởng, phạm vi và trình độ không giống, nhưng đến cùng thì chúng ta làm cũng là vì chính mình, chính mình lập ra kế hoạch lớn, nâng giá trị của bản thân lên, đạt tâm nguyện của chính mình, tự tạo áp lực cho chính mình, chính mình chọn đường đi, cũng là chính mình đi trên con đường đó dù có bằng phẳng hay không, lựa chọn nào cũng là vì chính mình mà chọn lựa.

Ánh trăng trong đêm lạnh, lộ ra vẻ mê người.

Tôi nhặt một mảnh lá vàng rụng bên chân, đặt ở lòng bàn tay, gió thu thổi qua, lá cây theo gió mà bay, tạo ra đoạn đường cong xinh đẹp.

Đúng cũng được, sai cũng được, vĩ nhân hay tục nhân cũng vậy, con người không thể trường tồn.

.....T^T ~ thật muốn đi văn sinh ~

44. Chương 45

Cùng Diệp Hàng từ biệt, tôi một đường nghĩ lung tung, không hiểu sao lại về được tới nhà.

Nhà là nơi đẹp nhất trên đời, dừng xe, để ở dưới nhà, ngẩng đầu nhìn về phía trước, đèn trong nhà xuyên qua khe hở của bức màn, tràn ngập ánh sáng ấm áp, từng trận cảm động sinh ra trong lòng, còn chuyện gì hạnh phúc hơn khi biết được trong nhà luôn có người chờ đợi mình?

Mỉm cười mở cửa, thay giày, trong phòng bếp phát ra mùi cháo, nhỏ giọng đi tới cửa phòng bếp, tựa vào khung cửa nhìn vào bên trong, lửa nhỏ chậm rãi nình như nồi cháo bí đỏ, Diệp Lê mặc tạp dề chăm chú cắt dưa chuột, sợi tóc nghịch ngợm rủ xuống trước mặt, cậu ấy hơi nghiêng đầu, giơ tay lên vén sang bên, cúi đầu xuống, tiếp tục hoàn thành công việc đang dở dang.

Ý cười trên miệng càng lúc càng lớn, tôi đi đến phía sau Diệp Lê, hai tay nhẹ vòng qua eo cậu ấy, mắt áp lên lưng, cảm nhận được thân thể Diệp Lê run khẽ, nghĩ là chắc bị tôi hù sợ, cậu ấy dùng gậy cho tôi tựa trán vào, hỏi: “Định hù chết người sao? cậu về lúc nào đó?”

“Vừa về”

“Đêm nay muốn nấu cơm cho cậu ăn, chỉ là tớ cắt rất tệ, dưa chuột cắt cũng không tốt, có phải quá thật bại không?”

“không có, cắt đồ chậm rãi có thể tốt hơn, cắt mãi sẽ quen thôi hà, cậu trước đây có vào bếp, hiện tại cứ vào bếp suốt, còn học nấu cháo, cũng có thể làm mấy món rau xào đơn giản, trong mắt của tớ đã là rất thành công rồi, có cần tớ giúp gì không?”

“Không cần”, Diệp Lê cười, lộ ra răng nanh nhỏ trắng: “Đêm nay tớ sẽ phục vụ cậu, đợi lát nữa dù ngon hay không, cậu cũng phải ăn a~”

“”Được, cậu nấu cơm, tớ giúp cậu rửa cải”

“Ừm.”

Tôi vừa rửa rau vừa nói về cuộc gặp gỡ Diệp Hàng cho Diệp Lê nghe, cuối cùng nói: “Diệp Lê, có thể nhìn ra được hiện tại giữa Hải Bình và Diệp Hàng có mâu thuẫn, thực không hi vọng hôn nhân của bọn họ sẽ có kết thúc trong bi kịch.”

“Ừm, anh hai vốn là tuyệt đối yêu Hải Bình, chỉ là anh ấy có lẽ không hiểu được Hải Bình, lòng dạ phụ nữ như kim dưới đáy biển, phụ nữ hiểu phụ nữ đã khó, nói chi là đàn ông.”

“Cứ như vậy không phải biện pháp tốt đâu, Diệp Hàng bây giờ nhìn có chút nhu nhược, mà người nhu nhược rất dễ sa ngã, hôm nay tớ chỉ là muốn giúp anh ấy mua quần áo và băng cá nhân, anh ấy đã có biểu hiện dị thường rồi, nếu phụ nữ khác cô ý làm người thứ ba, không bảo đảm Diệp Hàng sẽ không làm ra chuyện gì, theo tớ biết, người thích Diệp Hàng cũng có không ít”

“Ừm,aiz~ chuyện này thật phiền” Diệp Lê thở dài trầm mặc một hồi nói: “Phương Ngưng, anh của tớ và Hải Bình có chuyện, chủ yếu đều là trên người Hải Bình mà ra, mấy cái chuyện này, vẫn là tớ nên dành thời gian tìm Hải Bình nói chuyện một chút, tớ tin Hải Bình cũng yêu anh tớ, chỉ là không trọn vẹn”

“Ừm, hai người không cần biết vì cái gì mà kết hợp, chỉ cần có thể tiến tới hôn nhân, đều là ngàn năm duyên phận, lúc cậu tìm Hải Bình nói chuyện, đừng chọc giận lẫn nhau là được rồi”

“Yên tâm, tớ có chừng mực mà, là em gái, cũng là người thân của bọn họ, mà bởi vì trong lòng của Hải Bình có một cây kim, bọn họ bây giờ...về tình hay lý tớ cũng nên ra mặt, lần này nói xong, sau này bọn họ như thế nào thì coi như tớ đã làm đủ bổn phận của mình, còn lại chỉ xem duyên phận của bọn họ đi”

“Ừm chỉ có thể như vậy thôi, chuyện tình cảm, thường là trong nhà chưa tỏ ngoài ngõ đã tường, tớ tuy không thích Hải Bình, nhưng biết Hải Bình không phải người xấu, theo như tính cách nóng nảy của cô ấy, không có khả năng cô ấy sẽ kết hôn với người mình không thích, chẳng qua trong lòng có một cái gai, làm tâm tình lúc lên lúc xuống, tớ nghĩ trong lòng Hải Bình nhất định cũng không vui vẻ gì”

“Hải Bình từ nhỏ đã được nuông chiều rồi, trừ bỏ tính tình khá quái và tùy hứng, mặt khác cũng không tệ lắm, người thường chúng ta không có tày ác tày trời cùng lắm là một chút bệnh khuyết điểm, nếu không phóng đại lên thì ai cũng là người tốt” ánh mắt của Diệp Lê dưới ánh đèn nhẹ nhàng chuyển động, phát ra nếp nhăn trên mặt khi cười.

“Ừm, vậy cậu tìm thời gian, gặp Hải Bình đi”

“Ừm.”

Tối thứ sáu, Diệp Lê và Hải Bình nói chuyện gần ba tiếng, tôi hỏi có hiệu quả không, Diệp Lê cười nói không biết, nhưng cậu ấy nói lời của Hải Bình nghe rất lọt tai.

Cuộc sống thực vi diệu, trải qua nhiều bản thân cũng sẽ chậm rãi thành thực. Hai người bọn họ như vậy lại có thể bình tĩnh nói chuyện, tôi ở trong lòng đương nhiên cao hứng, chỉ là, nghe là một chuyện, cụ thể thế nào lại là chuyện khác, người tính bốn thiện, tôi chỉ có thể ở trong lòng thầm cầu nguyện, cậu nguyện cho mỗi người đều có được một đoạn nhân duyên đẹp.

Chủ nhật, Điền Hàm gọi điện, nói muốn dẫn tôi và Diệp Lê đến một nơi để du ngoạn, tôi hỏi nơi nào, Điền Hàm thần bí hề hề nói: “Không nói cho cậu, chờ cậu đến sẽ biết, mau tới đi, tớ và Hồng San đang chờ đây”

Tôi quảng điện thoại xuống, nhíu mày, Điền Hàm này, cả ngày quý quái làm trò linh tinh, nhớ có lần cậu ấy cũng thần bí hề hề nói dẫn tôi đi đến nơi nào đó, lúc tới mới phát hiện chỗ đó có một mùi hôi đến muốn ói, chính là cái mùi mê-tan, còn viết lên “Có hương cùng hưởng, có thối cùng chia” lần này không biết lại muốn dẫn bọn tôi đến chỗ nào? Lần trước cậu ấy nói là cư dân mạng nói là hiện tượng đặc biệt nên đi dò xét thật hư, lần này thì sao? Không lẽ là vì muốn viết tin tức mới??

Tôi dặn Diệp Lê, lần này đi cùng nếu có cái gì nhìn vào thấy không đúng thì lập tức cùng tôi rời đi, ngàn vạn lần đừng chạy theo Điền Hàm, Diệp Lê thấy tôi nói nghiêm túc, vậy mà cậu ấy cứ cười cười không có chút nghiêm túc nào.

Tới nơi Điền Hàm nói là chỗ tốt, Điền Hàm cười híp mắt chào đón chúng tôi, Hồng Sác cũng sắc mặt cổ quái hi hi ha ha, không biết tại sao hôm nay nhìn thấy hai cậu ấy lòng tôi lại sợ hãi, hỏi hai cậu ấy muốn đi đâu thì không ai nói gì, chỉ nói đi theo là được, tôi không nói gì đành phải đi theo.

Bốn người trước đi ăn cơm, trong phòng ăn, có hai người trung niên thân như thùng nước vừa ăn cơm vừa cầm ngọc bội nhìn, trung niên giáp nói: “Ngọc bội này nghe nói là từ đời Càn Long, tôi mất rất nhiều sức lực mới mua được nha~”

Trung niên ắt cầm ngọc bội nhìn trái phải rồi cực kỳ hâm mộ nói: “Nhìn cái này, rất giống hoàng ngọc nha~”

Hồng San quay người nhìn nhìn sau đó xoay lại nói khẽ: “Ngọc bội này là hàng giả”

Điền Hàm ngẩng đầu nhìn nhỏ giọng hỏi: “Làm sao biết?”

Hồng San nói: “Hoa văn trên ngọc không đúng, hẳn là được ghép lại, ngọc bội thời Càn Long có rất ít tạo hình như thế này, nhưng mà ngọc này là ngọc thật, coi như người mua kia không bị thiệt hại gì đi”

“Biết đồ cổ, sưu tầm đồ cổ thì còn có thể hiểu được” Diệp Lê nhìn hai người trung niên nói: “Aiz~ thực không biết, tại sao người không hiểu đồ cổ cứ thích sưu tầm đồ cổ”

“Cậu sẽ không hiểu đâu” Hồng San cầm khăn lau miệng, giống chuyên gia nói: “Hiện tại ai cũng biết, tiền gửi trong ngân hàng không có mang đến lợi ích gì, chỉ cần có chút tiền đều mang ra đầu tư, như là mua cổ phiếu hay nhà đất, đều là đối tượng tốt để đầu tư, công bằng mà nói, người đầu tư đồ cổ rất ít, có thể đầu tư đồ cổ hoặc thi hoa là một trong những phương pháp để phát triển nhất, giá trị đồ cổ tăng rất nhanh, kinh tế và lợi ích rất lớn, ví như ngọc bội thời Càn Long mà nói, nếu bây giờ là bán một vạn, tớ dám khẳng định, sau ba bốn năm, giá trị của nó có thể tăng đến năm vạn thậm chí có thể nhiều hơn, lợi nhuận tương đối lớn, đương nhiên điều kiện đi kèm là ngọc này phải là đồ thật. Cái gọi là đồ cổ ngàn lợi hại, chính là ý này.”

“Nga, thì ra là thế”, Diệp Lê tỉnh ngộ gật đầu nói: “Tớ đây sau này cũng sẽ mua đồ cổ nuôi tiên, đúng rồi, muốn xem đồ cổ phải học những gì?”

“Quan trọng nhất vẫn là tích lũy kinh nghiệm, mặt khác còn phải nghiên cứu các thời kỳ lịch sử thấu đáo, từ từ nhỏ tới lớn đều bị cha mang theo, đọc qua ngàn vạn sách lịch sử, trong nhà cũng có rất nhiều, cậu nếu cần cứ tới lấy đi. Cậu đừng nghĩ nhìn sách lịch sử viết đơn giản, sách lịch sử là cái mặt tú bà đó, phần son rất dày, đối mặt với người chưa có hiểu biết, nó sẽ chuẩn bị tư thế chưng cái dung nhan như quý của nó ra làm khó người khác”

“So sánh kiểu này thật lạ, cơ mà trừ bỏ những cái đó thì sao?”

“Trừ bỏ mấy cái đó thì thi hoa văn học cùng thủ công mỹ nghệ đều phải biết, kỳ thực cậu không cần trở nên chuyên nghiệp đâu, cậu nếu thích cái nào tớ giúp cậu xem là được, nếu cậu đối với đồ cổ thực hứng thú, thì đối với thơ ca âm nhạc hội họa thậm chí là hí kịch hí khúc cũng phải hiểu biết, còn phải bỏ công tu dưỡng nghệ thuật, ở phương diện này tớ cũng không bằng Phương Ngưng, cậu trực tiếp cùng cậu ấy học là được rồi, nhớ có lần tớ thường hay chê mấy cái tác phẩm thuộc trường phái Cézanne, vẫn là Phương Ngưng một bên vẽ một bên giảng giải cho tớ biết, nghĩ đến thú vị, năm đó tiếp xúc cậu ấy cũng là vì mục đích này, haha”

Hồng San càn rỡ cười to, tôi mắt trắng liền một cái nói: “Đúng là không nhìn ra, cậu đối với tớ là có dụng tâm nha~”

“Là lợi dụng tài nguyên hợp lý, ai bảo cậu xuất thân từ nghệ thuật chính quy”

“Chỉ là” Điền Hàm chen miệng nói: “Giống như thế giới bây giờ ý, Mĩ Quốc phụ trách tài chính và tiêu xài, Châu Âu cung cấp kỹ thuật, Trung Quốc cung cấp chế tạo, mỗi người một việc cùng nhau hợp tác, mới tiến tới được tiến trình tuyệt vời a~”

“Hai người các cậu kể hát người múa, thiệt hài hòa”

Sau khi ăn cơm xong, chúng tôi cùng đi dạo phố một chút, màn đêm chậm rãi buông xuống, Điền Hàm nhìn sắc trời, nói: “Đi thôi, chúng ta đi tới nơi kia”

Diệp Lê hỏi: “Rất cuộc là nơi nào?”

Hồng San kéo tay cậu ấy nói: “Đi theo là được, đừng hỏi, đến lúc đó các cậu sẽ biết”

Tôi và Diệp Lê bị Hồng San và Điền Hàm lôi kéo, đi một hồi liền đứng trước một quán bar, tôi buông lỏng một hơi nói: “Muốn tới quán bar sao lại không nói sớm? hại tớ tò mò nửa ngày.”

“Quán này không giống mấy quán khác” Điền Hàm thúc giục: “Nhanh lên, đi vô mau”

Đi vào quán bar, tôi bị một màn sương khói làm cho sặc, họ khan xong mới phát hiện quán bar này xác thực không giống mấy quán khác, cảm giác cứ lạ lạ, nơi này không lớn, hoàn cảnh không tốt, chương khí mù mịt, hơn nữa con người ở đây cũng có chút kỳ quái, nhìn thấy chúng tôi đi vào ai cũng nhìn chằm chằm, tôi bị người nhìn không thoải mái nhỏ giọng nói với Điền Hàm: “Quán bar gì đây?”

“Lạc Đì trong truyền thuyết đó” (Mình thực sự không rõ lắm cái tên này nên mình để nguyên văn, cơ mà từ Lạc theo một khái niệm xa xưa nào đó là ‘Tự Do’ ~)

“A~” tôi cả kinh hỏi: “Làm sao cậu tìm được?”

“Tìm trên mạng đó”

Hồng San tò mò nhìn trái ngó phải, chỉ vào thân hình cao lớn vả lại còn là một phụ nữ xinh đẹp nói: “Người đàn bà kia cũng thật mị nha~”

“Không phải phụ nữ đâu” Diệp Lê nheo mắt, cao thấp đánh giá “có trái khế kia”

Cũng đúng nha, tôi đây mới phát hiện, mọi người ở đây, nam hay nữ gì thì trái khế trên cổ cũng đang run động, Điền Hàm hình như thấy cái gì đó không đúng, vội dắt bọn tôi ra cửa, vỗ ngực nói: “Má ôi, tại sao lại là đàn ông vậy trời, tất cả phải là phụ nữ mới đúng chứ??”

“Đúng đó, sao lại là giống đực hả? Bất quá, người đàn ông kia rất giống phụ nữ luôn” Hồng San cảm khái một phen rồi hỏi Điền Hàm: “Có đúng chỗ này không???”

“Đương nhiên đúng” Điền Hàm mở điện thoại, nhìn một cái rồi ngẩng đầu nhìn bọn tôi ngượng ngùng gãi đầu nói: “Không phải đường này, là con phố phía trước mới đúng, tớ hào hứng nhớ nhầm, vốn là phải tới Lạc Đì, kết quả lại đi đến chốn toàn gay, tớ trình trọng xin lỗi mọi người T^T~”

Tôi đúng là đang muốn ngắt, thiên tính vạn tính, tôi như thế nào cũng không tính ra Điền Hàm muốn đưa chúng tôi tới Lạc Đì, nhưng mà lại đi nhầm cửa, khó trách người ở trong đều nhìn bọn tôi chằm chằm, thì ra là vậy.

Thấy vẻ mặt quẩn trí của tôi, Diệp Lê liền khì khì mở miệng cười, giống như quăng đá xuống nước, trên mặt gợn lên từng đợt sung sướng.

Hài méo chịu được với 2 thím Hàm San =)) ~

45. Chương 46

Điền Hàm cân nhắc hồi lâu, lóe lên cặp mắt to khờ dại đề nghị: “Chúng ta đi tới chỗ đầu phố đi”

“Bỏ đi” tôi giữ chặt Điền Hàm “Cậu lớn như vậy rồi còn thích coi náo nhào nhiều hả?”

“Tớ là tò mò nha, sau khi cậu và Diệp Lê quen nhau, tớ với Hồng San liền nghiên cứu mấy cái vấn đề nữ nữ, nay trên mạng tìm được địa chỉ của Lạp Đi, há há, chúng tớ là muốn nhìn người khác xem bọn họ và các cậu có giống nhau không” Điền Hàn giống như trẻ con, nói chuyện khua tay múa chân.

“Đi chết đi, muốn đi các cậu cứ đi, Diệp Lê chúng ta đi”, Tôi kéo Diệp Lê nhắc chân bước.

“Đừng, đừng a”, Điền Hàm ôm tôi, a dua nói “Phương Ngưng, chúng ta cùng đi nha, chỉ có tớ và Hồng San thì tớ rất sợ đó, nhiều người đi thì có thêm phần can đảm.”

“Đúng đó” Hồng San lôi kéo tay Diệp Lê, bộ dạng hai mắt đắm lệ, làm nũng nói: “Diệp Lê, cậu mau khuyên Phương Ngưng đi, kêu cậu ấy đi cùng chúng ta”

“Các cậu nha, lớn như vậy còn hiếu kỳ với mấy cái này” Diệp Lê lắc đầu cười nói với tôi “Đi cũng được, tớ chưa từng tới mấy cái này, cũng muốn nhìn qua một chút”

“Haiz~ được, Hồng San, Điền Hàm, hai người có biết người Trung Quốc phần lớn đều rất linh hoạt, mà cái loại linh hoạt này phần lớn là thể hiện cũng như làm giả, tớ hôm nay mới phát hiện, hai cậu cũng muốn thỏa mãn lòng hiếu kỳ nhằm chán này nha~” Bốn người mà ba người muốn đi, tôi còn có thể làm gì? Chỉ có thể đi theo thôi

Điền Hàm thấy tôi đồng ý vui vẻ nói: “Phương Ngưng của chúng ta chính là cổ đại, gió thổi hướng nào cậu ấy sẽ nghiên theo”

Tôi trừng hai mắt, lười biếng trả lời lại

Tới con phố phía trước, đứng trước cửa quán, Điền Hàm thận trọng lấy điện thoại ra nhìn nhìn rồi gật đầu nói: “Tớ lấy nhân cách ra bảo đảm, chính là ở đây, vào thôi”

Có trời làm chứng, giây phút này tôi thực không tưởng tượng được nhân cách của Điền Hàm

Vì vậy, tối nay chúng tôi lo sợ và bất an thêm lần nữa bước vào cửa quán bar, chỉ là không nghĩ tới, chúng tôi lại được đãi ngộ giống lần đầu, vừa mới đi vào cả một đám người cổ ý vô ý nhìn chúng tôi, bị người khác chăm chú nhìn đương nhiên không thoải mái, tôi nghĩ muốn chạy đi, lại bị Điền Hàm gắt gao ôm lấy, muốn chạy hình như không dễ ~

Hồng San nhìn quanh một vòng rồi dẫn bọn tôi tới bàn gần cửa sổ ngồi xuống, cảm giác được nơi này khuất tầm mắt, tôi mới có tâm tư đánh giá nơi này.

Nơi này lớn hơn cái nhà gay ban nãy, lớn hơn một hút, hoàn cảnh cũng tốt hơn nhiều, quầy bar, sofa, bàn mộc, ánh đèn muôn màu đem bóng của chúng tôi đánh xuống nền sàn nâu thẫm, làm thành một đám mập mờ quái dị, bên trong mở nhạc to, ngọn đèn mê ly có chút ám昧, phụ nữ ở đây đủ loại hình dạng màu sắc, đa số đều là người trẻ tuổi, phần lớn chắc tầm hơn hai mươi, đáng người cũng có khác biệt, có người còn lộ ra đường cong quy dị, có béo có gầy, có cao, có thấp, có người đẹp cũng có người không đẹp, có lẽ không khí quỷ dị ở nơi này làm mê mắt tôi, làm tôi có chút lo sợ không yên tâm, mấy người đó mỗi người một tư thế, còn có một loại tư thế làm cho tôi cảm giác không an phận.

Điền Hàm kêu tới mấy chai bia, tôi cầm lên một chai, khui nắp bọt trắng bên trong tràn ra, lướt qua đầu ngón tay, trơn bóng.

Chúng tôi vừa uống vừa ăn ý nhìn ngó xung quanh, cách đó không xa có mấy người, trẻ con mười bảy mười tám tuổi thỉnh thoảng nhìn chúng tôi một cái, bọn họ ăn mặc năm hóa vô cùng, chợt nhìn rất giống mấy cậu bé trai. Phía trước lại là hai người đang tán tỉnh nhau, đặt tay trên đùi đối phương vuốt ve, có người một mình thỉnh thoảng tìm người nói chuyện, bị cự tuyệt liền lắc đầu xoay người đi, tiếp tục tìm người khác, không bị cự tiếp liền trực tiếp ngồi xuống, không rõ nói được mấy câu liền đã ôm lấy eo, bên quây bar có người phụ nữ, vành tai và tóc mai chạm nhau, góc sáng có hai người hôn nhau nồng nhiệt, nơi này điều gì cũng làm tôi hết hoảng, bởi vì nơi này giống mà cũng không giống tôi.

Điền Hàm mở to hai mắt, tấm tắc nói: “Thật là...để tớ mở mang kiến thức”

Hồng San cà lăm nói: “Tớ,tớ,tớ cũng mở mang kiến thức”

Một lát sau Điền Hàm muốn đi toilet, tôi vừa lúc cũng muốn đi liền cùng cậu ấy đi, tôi ra trước đứng ở ngoài chờ, cô bé mười tám mười chín tuổi miệng ngậm điều thuốc tới gần tôi hỏi “P?”

“Hả?”

“Một mình?”

“A~ không phải, thật ngại, tôi phải đi rồi”

Không quan tâm tới Điền Hàm, tôi vội vàng đi ra toilet vỗ vỗ ngực, mấy đứa nhỏ bây giờ đúng là quá bạo nha~ trở lại chỗ ngồi, mới vừa ngồi xuống Điền Hàm cũng đi ra, cậu ấy còn nắm chặt tay tôi chất vấn: “Sao không đợi tớ? Hại tớ bị đứa bé kia trêu chọc”

Tôi hì hì bật cười, hỏi lại: “Bị trêu như thế nào?”

“Tớ đang đi ra thì đứa nhỏ kia đi len hỏi T? P? Cô đơn sao? Má ôi, đứa bé kia nhiều lắm là hai mươi, bày đặt học đòi tới nơi này giết thời gian, trẻ con bây giờ thiệt là, may là tớ có trao đổi chút kiến thức, biết TP là gì, đúng rồi” Điền Hàm giờ ra cái mặt nhỏ hậm hực nói “Tại sao đứa nhỏ đó trước hỏi tớ có phải T không? Vì cái gì không hỏi tớ là P? Bộ tớ đàn ông lắm hả? Không có nha~ tớ rất nữ tính nha!”

Hồng San và Diệp Lê cười đến thở không ra hơi, tôi cũng bị cậu ấy chọc cười muốn lòi ruột. Thường nói ở trong lòng một người trung tuổi đều tồn tại hai người trai, một người tên thanh xuân, một người tên lịch lãm, sau này về nhà sẽ cảm thán, từng bỏ qua hai thiếu niên, một là thời gian ngông cuồng, một là năm tháng ôn nhu.

Tuổi trẻ ngông cuồng cũng là chuyện tốt nhưng không chừng mực lại là chuyện xấu, chỉ là không biết vị “trêu chọc” tôi và Điền Hàm đã trải qua nhiều chưa, chờ lớn hơn một chút, thành thực hơn một chút, sau này không chừng nhớ lại sẽ cảm thán một hơi nha~

Đợi bình tĩnh lại Hồng San tùy tiện khơi mào, nhướn mắt nói “Cái mặt yêu tinh này có chỗ nào giống đàn ông? Để em đây hôn cho một cái”

Mắt Điền Hàm trở nên đen thui, liền chu môi hôn một cái, Hồng San không nghĩ đến cậu ấy sẽ làm thật, lấy tay che mắt trên mặt liền hiện lên một tầng hồng nhuận Điền Hàm vỗ đùi cười đến thở không ra: “Cậu muốn tớ hôn, tớ sẽ không chịu trách nhiệm nha~”

Hồng San trên mặt đỏ ửng tức giận nói: “Cậu được lắm, sớm muộn gì tớ cũng bắt cậu trả giá”

“Di~ hoan nghênh, hoan nghênh, muốn hôn cứ hôn đi” Điền Hàm mân mê môi, tiến đến mặt Điền Hàm nói: “Hun đi, hun đi”

“Trách ra, miệng thật thối”

Tôi cười nhìn hai người bạn tốt này đầu vô mồm, dần dần an tĩnh lại, cầm tay Diệp Lê, ngón trở nhẹ nhàng gãi gãi tay cậu ấy, Diệp Lê cảm thấy ngứa, tay liền rút về, tôi vươn tay lên, cậu ấy tiếp tục lui lại

Điền Hàm và Hồng San động tác tranh cãi âm ỉ, Hồng San bắt được sơ hở liền nhéo lên đùi Điền Hàm, Điền Hàm đau nhăn mũi, nhưng không dám nhéo lại, đành phải đổi vị trí với Diệp Lê, cậu ấy ngồi bên cạnh tôi, để cho Diệp Lê ngồi bên cạnh Hồng San, để trách bị tập kích.

Ngoài cửa sổ là con đường quen thuộc, trong cửa sổ là những người xa lạ, tôi tạm thời lâm vào một loại trạng thái sững sờ không tên.

“Cậu là...Phượng Ngưng?”

Âm thanh quý quai ở đầu truyền đến, làm tôi không khỏi bàng hoàng lập tức ngồi thẳng người, ở trong này đứng tới người quen, với tôi mà nói không phải chuyện tốt đẹp. Tiếp đó nhìn lại thì có chút ngây người, người phụ nữ trước mặt mặc váy cổ trễ, tay trái đeo nhân khắc hình chữ thập, bởi vì ánh đèn ảm đạm, quý dị và uể oải, mà bởi vì đèn tôi nên không thấy rõ bộ dạng, tôi không có quen biết ai thích người cùng giới, a~ nghi vấn tiếp tục dâng lên, cô ấy là ai?

:> ~

46. Chương 47

Hồng San Điền Hàm và Diệp Lê cũng kinh ngạc nhìn lên người đàn bà kia, hiển nhiên,khẩn trương không chỉ có một mình tôi, ba người bọn họ thân thể cứng ngắc...phải biết là, nơi này không phải bí mật quốc gia gì, nhưng nếu tin chúng tôi đến Lạp Đi bị truyền ra, hậu quả như thế nào có thể đoán được.

Phản ứng đầu tiên của Hồng San là chỉ vào người đàn bà kia, lắp ba lắp bắp nói“Cậu là...Lý Hiểu Mẫn?”

“A, Đúng vậy a, đã lâu không gặp .”

Giới a, ra là Lý Hiểu Mẫn, mấy năm nay không gặp, cậu ấy thay đổi không nhỏ, từ con nhóc bình thường trở thành phụ nữ phong tình vạn chủng, biến hóa đến long trời lở đất, làm cho bọn tôi có chút quắc mắt.

Nhìn Diệp Lê, cậu ấy trầm tĩnh cười, mày có chút nhíu lại, nhìn chằm chằm Lý Hiểu Mẫn, giống như là nghĩ gì đó.

Điền Hàm xúc động nắm tay tôi, miệng mở lớn hỏi: “Cậu là là Lý Hiểu Mẫn? Thật là Lý Hiểu Mẫn? Má ơi! Biến hóa ghê gớm thật nha! Càng ngày càng đẹp!”

“A~ có tuổi rồi, không thể giả vờ là con nít nữa”, Lý Hiểu Mẫn mắt quét qua bốn người bọn tôi hỏi “Mấy cậu sao lại tới đây?”

Đầu óc tôi linh hoạt liền nói: “Lúc đi dạo phố có chút mệt mỏi thấy quán bar này liền vào nghỉ chân một chút, không nghĩ là sẽ gặp cậu ở nơi này”

“Nha~ ra là vậy, a, mấy năm không gặp, cậu vẫn như cũ nha, giống như là không có thay đổi gì luôn” Lý Hiểu Mẫn nhìn tôi hỏi: “Các cậu biết quán bar này ra sao không?”

Tôi cười giả bộ nói: “Lúc vào không biết, bây giờ thì biết rồi, cậu hay đến đây lắm à?”

“Cũng có thể coi là vậy, lúc rảnh sẽ tới chơi một chút” Lý Hiểu Mẫn chỉ vào Diệp Lê: “Vi này là?”

“Diệp Lê” Hồng San nói: “Bạn của bọn tớ”

Lý Hiểu Mẫn như đang nghĩ gì đó liếc nhìn tôi và Điền Hàm đang nắm tay, lại trái phải nhìn bọn tôi, nửa thật nửa giả nói: “Mấy cậu tới chỗ này muốn không bị người khác hiểu lầm cũng khó nha~”

“Dù sao cũng không quen biết ai, hiểu lầm thì cứ hiểu lầm đi” Điền Hàm có vẻ không quan tâm, hỏi: “Nghe nói cậu hiện tại vẽ tranh minh họa?”

“Đúng a~, trước làm việc ở công ty anime sau đổi công ty làm tranh minh họa cho sách báo”

Lúc này lại có một người phụ nữ cao gầy đi tới, nắm vai Lý Hiểu Mẫn, ở bên tai nói mấy câu, Lý Hiểu Mẫn nhìn cô ấy gật gật đầu, rồi giới thiệu với bọn tôi: “Vị này là bạn gái của tớ, làm người mẫu, Vương Lan”

Tôi kinh dị nhìn Lý Hiểu Mẫn, cậu ấy chẳng lẽ một chút cũng không kiêng kỵ sao? Hay là vị hoàn cảnh nơi đây nên không cần kiêng kỵ? Hay là không muốn kiêng kỵ? tôi đương nhiên không làm được như cậu

ấy, dù ở trường hợp nào cũng nên kiêng kỵ một chút, tôi tin Diệp Lê cũng như vậy, dù sao quan hệ này ít người biết thì càng tốt.

Chúng tôi hướng Vương Lan gật đầu, cô ấy khuôn mặt tuần tú, nhìn không lớn lắm, hai mươi ba hai mươi bốn là cùng, mà cô ấy ở trước mặt bọn tôi cũng không kiêng kỵ gì hôn Lý Hiểu Mẫn, Hồng San và Điền Hàm trợn mắt há hốc mồm, tôi và Diệp Lê đưa mắt nhìn nhau, Lý Hiểu Mẫn thấy bộ dạng của bọn tôi cười nói: “Các cậu đến nhiều sẽ quen thôi, bên ngoài phải che giấu đến đây còn tiếp tục giấu thì rất mệt mỏi”

“Đúng vậy” Vương Lai dựa lên vai Lý Hiểu Mẫn nói: “Các cô là người mới tới? Trước kia chừng từng thấy qua, để tôi đoán thử coi các cô ai là một đôi” Cô ấy chỉ vào tôi và Điền Hàm nói: “Hai người một đôi” rồi chỉ vào Hồng San và Diệp Lê nói: “Hai người này cũng là một đôi, tới nơi này ngồi cùng nhau tám chín phần là tình nhân, tôi nói không sai chứ?”

Nghe Vương Lan ghép đôi, tôi nở nụ cười âm hiểm, thật không nghĩ ra lúc này đổi chỗ ngồi đúng là mang lại thành quả.

“Đừng nháo” Lý Hiểu Mẫn thấp giọng mắng: “Các cậu ấy không có trong hội”

Wương Lan làm như không hài lòng với khẩu khí của Lý Hiểu Mẫn: “Không phải trong hội thì tới đây làm gì? Tò mò sao? Hay là vẫn chưa xác định được khuynh hướng?”

Lý Hiểu Mẫn thở dài, nói: “Em đi tới kia chờ chị, chút nữa chị qua”

“Không cần, em ở đây với chị”

“Đi nhanh! đừng chọc giận nhau!”

Wương Lan lúc này mới ngại ngừng rồi đi, Lý Hiểu Minh xấu hổ nói: “Cô ấy tính tình trẻ con, các cậu...đừng để ý”

“Không sao” Hồng San lắc đầu nói: “Bạn gái của cậu rất có dạng đó, làm người mẫu thật đúng”

“Haha”

“Không còn sớm”, tôi lấy điện thoại ra nhìn thời gian, đứng lên nói: “Chúng ta đi thôi, ngày mai còn phải đi làm,nay về nghỉ ngơi sớm một chút”

“Được được, đi thôi, mau trở về nghỉ ngơi, tớ sang sớm còn phải đi tòa soạn” Điền Hàm đứng dậy nói, cậu ấy bây giờ có vẻ rất sốt ruột, xem ra bị nơi này kích thích rồi.

Lý Hiểu Mẫn một phát nắm lấy tay tôi, nắm chặt, đứng lên tiến đến bên cạnh tôi mắt đảo qua Điền Hàm, thấp giọng hỏi: “Phương Ngưng, cậu bây giờ còn độc thân không?”

“A~ đã có bạn trai rồi” Lý Hiểu Mẫn cách tôi rất gần, hô hấp nóng bỏng toàn bộ phả lên tai tôi, gần đến mức tôi có thể cảm giác được cánh môi của cậu ấy, tôi lui về sau nửa bước, bảo trì khoảng cách.

“Nha~ ra vậy” Lý Hiểu Mẫn trong mắt có vẻ thất vọng, sau đó cậu ấy nói: “Phương Ngưng, tốt nghiệp nhiều năm bọn mình chưa từng liên lạc qua, hiện tại đụng trúng cậu ở nơi này, cậu nói xem có phải là duyên phận không? À, cho tớ biết phương thức liên lạc với cậu đi.”

Tôi thoáng quay đầu, tầm mắt lướt qua Diệp Lê, cậu ấy vẫn như cũ cười, nhưng tay lại lộ ra vẻ khấn trương, làm như không để ý nhìn tôi, cơ mà trong ánh mắt hàm chứa một ít cảnh cáo.

“Hiểu Mẫn, hôm nay rất vui khi có thể gặp lại cậu” tôi cười nói: “Bất quá, gặp lại không bằng hoài niệm, cứ như vậy đi, bọn tớ đi, chào nha~”

Dứt lời, tôi kéo bọn họ đi ra quán bar, tôi với Lý Hiểu Mẫn, trước kia không, sau này cũng sẽ không, một khi đã như vậy thì nên kiên quyết, đỡ phải để cho đối phương ảo tưởng lưu luyến

Trên đường, Điền Hàm hít sâu một hơi nói: “Tớ tò mò đủ rồi, sau này...sẽ không đến nữa, lần đầu tiên tới bị trêu chọc không nói, còn đụng tới Lý Hiểu Mẫn, má ôi, cái này àm truyền ra, bị đám người nhiều nhiều chuyện trong tòa soạn biết...má ôi má ôi, tớ không sống nổi trong toàn soạn đâu!”

Tôi cười trách “Coi như có một bài học đi, có một số việc có thể tò mò, có chuyện không thể, tò mò chết mè, cũng không lẽ không biết”

Diệp Lê đột nhiên giữ chặt tôi, có chút dồn dập: “Lý Hiểu Mẫn lúc này nói gì với cậu?”

“Diệp Lê, cậu ghen sao?” Tôi đáp không đúng đề, khoe miệng cong càng thêm cong

“Haha” Điền Hàm Hồng San cùng nói: “Đúng nha~ vừa này Diệp Lê nhất định là ghen rồi”

Mặt Diệp Lê liền biến thành trái lựu chín mọng, cậu ấy giống như trẻ con giận dỗi, dậm chân nói: “Đúng đó, là tớ ghen, các cậu hài lòng chưa?”

“A” Diệp Lê bủ môi, làm tôi phải liếc nhìn hôn cậu ấy, áp chế lại run động, tôi kể lại đối thoại với Lý Hiểu Mẫn.

Điền Hàm ha ha cười nói: “Xem ra Lý Hiểu Mẫn đối với cậu còn chưa từ bỏ ý định nha~ cơ mà Phương Ngưng, muốn biết số của cậu đâu có khó, tùy tiện tới công ty của cậu, tùy tiện hỏi ai đó sẽ biết ngay”

“Ừm, đúng là vậy, nhưng người khác nói là chuyện của người khác, đối với tớ không có vấn đề gì”

“Nhìn Phương Ngưng lãnh khốc đứng trên băng của chúng ta kìa” Hồng San kéo xấn tay của tôi, nhìn Diệp Lê nháy mắt mấy cái: “Diệp Lê, cậu coi như là nhật được bảo bối, Phương Ngưng cậu ấy, là tường sắt, người khác không có cơ hội đâu”

“Ừm, tớ tìm được bảo” Diệp Lê mắt lóe sáng liếc tôi một cái rồi nói tiếp: “Chỉ là tớ có chút lo lắng, không phải lo lắng Phương Ngưng, mà là lo Lý Hiểu Mẫn, cảm giác được cô ấy có chút cường thế, không giống như sẽ dễ dàng buông tha người ta”

Tôi trấn an nói: “Đừng suy nghĩ nhiều quá, chỉ cần tớ không để ý thì cường thế gì cũng không hữu dụng đâu, đúng không?”

“Ừm”

“Diệp Lê, Phương Ngưng thoát nhìn hiền hoà, luận cường thế, cậu ấy không kém đâu, đương nhiên phần cổ chấp cũng không kém trâu bò là mấy, nếu không thì tuổi còn trẻ làm sao ngồi lên được chức tổng thanh tra, cậu nha, không cần lo lắng” Hồng San vỗ vỗ vai Diệp Lê, lời nói ý vị cười nói: “Chỉ là tớ cảm thấy bạn gái của Lý Hiểu Mẫn, Vương Lan kia, nói như thế nào ta...đúng là có điểm hơi khó nói...”

“Có gì khó nói” Điền Hàm khua tay múa chân: “Người mẫu, trừ bỏ khuôn mặt và vóc dáng, trong óc rộng tuếch, tớ mới vừa phỏng vấn qua một ít người mẫu, mấy người đó trừ bỏ bề ngoài ngăn nắp, trong bụng chẳng có cái gì, thậm chí còn không biết được Tát Mã Range và Tát Kock là ai với ai, trừ việc làm đẹp và tình yêu nam nữ, thì mấy cái khác biết rất ít, có khi còn không hiểu”

“Điều này cũng đúng”, Hồng San gật đầu đồng ý nói: “Không chỉ có người mẫu, mà mấy ngôi sao thần tượng, chân chính hiểu biết thực sự có mấy người? Có thực sự đọc qua thư của người hâm mộ? Ông trời vốn rất công bằng, cho người bề ngoài tốt đẹp, thì sẽ tặng cho người cái đầu đầy cỏ, hiện tại người có tài có mạo ít lắm”

“Di”, Diệp Lê ra vẻ kinh ngạc hỏi: “Cậu là đang thổi phồng chính mình hả?”

Tôi vuốt vuốt mũi cậu ấy, ra vẻ nói: “Hồng San là thổi phồng bốn người chúng ta”

“Haha” Hồng San cười lớn nói: “Cổ ngữ nói, nữ tử không tài là đức*, coi ra bốn người chúng ta thực rất thiếu đạo đức. Nếu muốn tốt thì nên khiêm tốn một chút, gặp người khác cứ nói mình là mỹ nhân bao cỏ”* (Nữ tử không tài là đức, ý nói phụ nữ đàn bà không tài giỏi là phúc đức, Mỹ nữ bao cỏ ý nói tóc vàng hoe, ý bảo ngoài trừ đẹp méo được cái gì khác)

“Tớ đối với mỹ nhân bao cỏ không hứng thú” Điền Hàm khinh thường nói: “Chỉ là nếu cậu là mỹ nhân bao cỏ, tớ có nên lo lắng đối là tớ với cậu có hứng thú nha~”

“Điền Hàm! Lúc này cậu hôn tớ, tớ chưa có tính sổ đâu nha!”

“Di~ muốn tính sổ? Tớ lúc này cho cậu, cậu không nhận, còn muốn tính cái gì?”

Hồng San bỗng chốc ê chề, thất thần nửa ngày, Điền Hàm thừa dịp Hồng San đang sững hồ, liền oanh liệt hôn, sau đó cười ha ha chạy đi, Hồng San bị người khác ăn đậu hủ, chắc chắn không vui, nắm chặt tay đuổi theo, hai cậu ấy tiếng cười vọng vọng trên không, tôi mỉm cười nhìn hai cậu ấy kẻ chạy người đuổi, giống như nhớ lại thời bọn tôi còn học đại học, khi đó cũng là như vậy a~

Tôi nhìn ánh sao lấp lánh, không khỏi nhớ tới những gì đêm nay trải qua, aiz~ đúng thực là lớn tuổi rồi, mấy cái bar này không thích hợp để đi, tôi nắm chặt tay Diệp Lê cười nói: “: ”Chúng ta về nhà.”

“Ân, về nhà.”

“A, đi tới đi lui, vẫn là nhà tốt”

“Đúng vậy, bởi vì trong nhà có cậu, cũng có tớ.”

Nhà là gì, nhà là một cái phòng nhỏ cất chứa toàn bộ hỉ nộ ái ố của con người, cuộc sống luân chuyển, có thể có nhiều chỗ ở. Lá rụng về cội, dù có đi xa lắm, lưu lạc bao nhiêu năm, chỉ cần nhà còn, lựa chọn cuối cùng vẫn là về nhà.

Đêm thu gió nhỏ mang theo mát mẻ thổi qua, thổi nhả quần áo, thổi qua tâm tình, đuổi đi một ngày mệt.

Sương thu làm ướt phiếm lá, làm dịu mặt đất, trăng rằm sáng tỏ trên cao, cũng trang trí thêm sự lunh linh cho mấy tòa nhà cao cao san sát, trăng rằm nhìn mông lung như dẹt ra một dải ngân hà, hơi nước mỏng manh xuyên qua những tầng mây, lên sự dịu dàng cầu ban đêm, tiếng xe hết đợt này tới đợt khác, người đi đường thanh âm cao thấp trò chuyện, làm thành một khúc nhạc thu, thực ra chỉ cần mình muốn nhìn, muốn nghe thì vui vẻ lúc nào cũng có, cảnh đẹp chỗ nào cũng có.

Đèn đường làm bốn của chúng tôi kéo dài ra, hai người dựa sát vào nhau, mỉm cười, hướng nhà mà đi. A, thực sự là ứng với câu tục ngữ này, ăn của thiên hạ, muối là ngon nhất, đi khắp thiên hạ, nhà là tốt nhất.

47. Chương 48

Kế hoạch trang hoàng cho khách sạn LC gần tới gian đoạn cuối, Trương Minh muốn tới công trường thị sát, tôi đứng hẹn tới trước.

Hành lang lầu tám trang trí có chút không được đồng nhất, tôi cầm đồ án, mời Hoàng sư phó chỉnh sửa lại một chút, hần khó xử nói: “Nếu tu sửa lại, sẽ phải mua thêm vật dụng, tài chính của chúng ta có hạn, có xem...”

Trương Minh xoay người, nhìn một ít đá và gỗ, tôi cũng ngồi xổm xuống đưa tay sờ sờ, cảm xúc không đúng, lập tức hiểu rõ, khoán đầu vì muốn cắt xén đem vật liệu thay đổi, nhìn Trương Minh cũng phát hiện ra vấn đề, trong lòng tôi bắt đầu cảm thấy bồn chồn khẩn trương, việc này để Trương Minh phát hiện, coi như không có chuyện tốt rồi.

Tôi kêu sư phó gọi lão Phạm tới, lão Phạm là khoán đầu phụ trách cho lầu tám và chín, ở đây vật liệu xảy ra vấn đề, đương nhiên phải đi hỏi hần trước.

Đợi sư phó đi xa, Trương Minh đứng dậy hỏi: “Phương Ngưng, có phải xảy ra vấn đề không?”

“Ừm, vật liệu bị đổi rồi”

“Đúng vậy, bề ngoài nhìn rất giống, nhưng chất lượng kém xa”

Đang nói thì lão Phạm Ngậm Yên đi tới, nhìn thấy chúng tôi liền dập đầu thuốc đang hút rồi tùy tiện ném ra ngoài cửa sổ, hần không cao, chưa tới một mét bảy, khô khốc gầy teo, mắt nhỏ lộ ra tang thương, 50 tuổi, trán đã có nhiều nếp nhăn, không đợi hần mở miệng tôi hỏi: “Lão Phạm, tại sao chỗ này không xài đúng vật liệu?”

Lão Phạm sững sờ sững sốt, cười cười nói: “Vật liệu bị thiếu, thời gian lại gấp, chỉ có thể dùng vật liệu giống vậy thay vào thôi a~”

“Giống? Gỗ từ Ôn Châu chuyển qua là lấy từ Châu Phi, ông đổi thành gỗ trong nước, độ cứng, ánh sáng, hoa văn đều kém xa, vậy mà giống sao?” Thấy lão Phạm chậm chạp không nói gì, Trương Minh ở bên cạnh thì như đang coi hí kịch, chỉ nghe không nói, tôi cười cười ngữ khí chậm dần, nói: “Lão Phạm, thời gian chúng ta hợp tác không ngắn, lần này trang trí cho khách sạn LC là danh dự của công ty M, không được qua loa, công trình bã đậu càng không được, nếu bị quản lý phát hiện ra ông thay đổi vật liệu, hậu quả như thế nào ông nhất định có thể tưởng tượng ra, thừa dịp chưa ai biết vấn đề thì mau đổi lại đi, vấn đề tài chính ông tự mình giải quyết”

Lão Phạm lại lấy ra bao thuốc, châm một điếu, cân nhắc một hồi nói: “Nha đầu, tôi biết cô am hiểu vật liệu, tôi đâu có ngốc đến nỗi cố ý đổi vật liệu, cô cũng biết dưới tay tôi còn có bao nhiêu người, phần lớn đều đã có vợ có con, tôi ứng không được tiền lương cho bọn họ, chỉ có thể lấy ít vật liệu bán ra ngoài, bây giờ nếu tu sửa lại, thời gian cũng không cho phép a~”

“Tiền lương các người tôi không quản được, mấy vấn đề này ông nên đi hỏi bộ tài vụ hoặc quản lý đi, tôi chỉ phụ trách chất lượng trang trí, dù có như thế nào thì cũng phải sửa lại, cũng nhất định phải hoàn thành đúng hạn, tăng thêm thời gian làm việc hay không là chuyện của ông, cái tôi quan tâm là đúng hạn hoàn thành và chất lượng” nhìn xung quanh toàn là công nhân đang đình đình đang đang làm việc, tôi nói làm cho bọn họ có chút dừng lại, nhìn bọn họ cơ hồ toàn là gương mặt đen sẫm gầy teo, tôi thở dài, bọn họ tiền lương không được bảo đảm, trách nhiệm nặng nề, cuộc sống còn nhiều điều mỗi một, trên người đầy mồ hôi, làm hơn người nhưng tiền lương lại không bằng người, đây cũng chỉ có thể nói là không có sự công bằng thật sự, tôi nói với lão Phạm: “Lão Phạm, mọi nhà mọi cảnh, tôi trước đây là mắt nhắm mắt mở, nhưng lần này không được, không chấp nhận nữa điểm sai sót, chút nữa tôi sẽ liên lạc với công ty Ôn Châu, kêu bọn họ mau đem vật liệu tới, ông cũng nên chịu vất vả mà tăng thêm giờ làm việc đi, chúng ta đều là thuộc hạ ăn cơm người khác, đều có điều bất đắc dĩ, nếu cứ tiếp tục như vậy, đừng nói tôi vô tình”

“Ai~ được, tôi sẽ bắt bọn họ làm đêm không được nghỉ, cam đoan hoàn thành đúng hạn, chỉ là...nha đầu, cô xem việc này...”

“Yên tâm đi, sẽ không để người khác biết”

“Tốt tốt, tôi trước sẽ kêu bọn họ lên lầu chín làm, chờ vật liệu tới sẽ sửa lại bên này ngay”

“Được”

Chờ Lão Phạm đi xa, Trương Minh tháo xuống nón bảo hộ cười nói: “Khoan dụng độ lượng đúng chỗ, Phương Ngưng, không sai.”

“Trương lão nói quá rồi, bọn họ cũng không dễ dàng gì, tiền lương bị xù là chuyện thường xảy ra, có thể khoan dung thì nên khoan dung”

“Đúng vậy ngoại hóa nội bất hóa*” (...câu này không hiểu luôn T^T ~...nên mình cứ để nguyên si vậy luôn ~)

“Trương lão hình như đối với thôn trang rất thích”

“Ừm, tuổi càng lớn, càng yêu thích thôn trang siêu nhiên và tâm linh, văn hóa Trung Hoa mệnh mông là vậy, các nhà gia phái đều có ưu điểm, như là Nho giáo dạy ta gách vác trọng trách, Đạo giáo dạy chúng ta cử chỉ nhẹ nhàng, đều là chú tu thần”

“Đúng a~ Nho giao làm cho người là kiên trì bền bỉ, Đạo gia lại cho người ta một mảng tự tại, tâm vô tạp niệm, những ngày có thể như vậy thì không có giới hạn về tâm linh.”

“Hay cho câu tâm vô tạp niệm, vừa nghe được ngoại hóa nội bất hóa có thể nghĩ ngày đến thôn trang, cô nhóc này đúng là.”

“Haha, trung học có đọc ‘Tiêu dao du’ liền đối với thôn trang có chút hứng thú, bất quá chỉ là hiểu có một chút, trước mặt Trương lão làm màu a, còn sợ làm ngài chê cười.”

“Khiêm tốn quá rồi, xã hội này, nhịp sống quá nhanh, tôi hiện tại chỉ ước có thể có nhiều thanh niên giống cô, ở trước mặt trưởng bối thỉnh thoảng nói mấy câu có lòng như vậy a~”

Cùng Trương Minh nói chuyện phiếm, vừa thị sát trang hoàng công trình, cũng may ngoại trừ lầu tám là có vấn đề, những nơi khác không có sai lầm gì quá lớn, Trương Minh hiển nhiên rất vừa lòng, thấy hân hân

lòng, tảng đá trong lòng tôi cũng vỡ xuống được.

Điền Hàm nói đúng, Lý Hiểu Mẫn muốn biết số điện thoại của tôi thì không khó. Sau hai ngày đi làm, Lý Hiểu Mẫn gọi điện tới, nói muốn cùng tôi ăn cơm, tôi lấy cớ công việc vội vã, cự tuyệt, Lý Hiểu Mẫn đương nhiên thất vọng, nhưng vẫn cười nói không sao, chờ lúc rảnh thì đi. Tôi ha ha hai tiếng cúp điện thoại, tôi và Lý Hiểu Mẫn, tốt nhất là đừng nên gặp mặt.

Những lúc sau đó, Lý Hiểu Mẫn cứ cách ba bốn ngày lại gọi điện muốn cùng đi ăn cơm, tôi lấy đủ thứ loại cớ cự tuyệt, cuối cùng, Lý Hiểu Mẫn tức giận nói: “Phương Ngưng, tôi chỉ là muốn nhìn cậu cùng tooi ăn cơm, cậu lại đề phòng tôi như vậy sao?”

Tôi nói: “Không phải đề phòng, công việc rất bận là thực”

“Công việc tuy vội nhưng đến cả thời gian ăn cơm cũng không có hả?”

“Cậu nói đúng rồi, công việc rất nhiều tới đến cả thời gian ăn cơm cũng không có” tôi nói với Lý Hiểu Mẫn có chút không vui, khẩu khí cũng không dè chừng

“Phương Ngưng”, Lý Hiểu Mẫn khẩu khí cũng không kém “Muốn tới ép cậu đi sao?”

“Ép tới? Ép như thế nào?”

“A~ cậu có biết hoàn cảnh của tòa soạn báo là như thế nào không? Nếu chuyện Điền Hàm tới Lạp Đi bị đồng nghiệp biết, cậu nói xem Điền Hàm sẽ thế nào?”

Tôi lặng đi một chút, nhin cười không được nói: “Lý Hiểu Mẫn, cậu thực thông minh, được rồi, tối nay bảy giờ”

Cái gì gọi là điên cuồng? Ái Nhân Tư Thản nói: Điên cuồng chính là liên tục làm cùng một chuyện, nhưng mà lại là kết quả lại như ý.

Lý Hiểu Mẫn không ngừng gọi điện cho tôi, hành vi điên cuồng này cuối cùng ép tôi gật đầu, hẹn cùng cậu ấy.

Tan tâm, lấy xe.

Ngã tư đường, đèn đỏ sáng lên, ánh sáng màu hồng làm hoa mắt người, trước mặt là thép, xi-măng, nhà lầu cao ốc, lạnh lùng biểu hiện sự phồn hoa.

Đột nhiên thấy con đường này cực kỳ giống nhân gian, chúng đều là dừng chân ngắn ngủi, chỉ vì chưa thể đi qua, chờ có thể đi qua, lại đem người cách xa người, ai sẽ nhớ rõ chuyện đã từng xảy ra? Ai sẽ nhớ xe của mình từng cùng chiếc xe khác song hành mang cùng tâm tình chờ đợi để được đi?

Tôi ngồi trong xe, tay vỗ tay lái, nhìn từng chiếc xe dừng lại chỗ này, đều là chờ đợi để được đi, chờ đèn xanh sáng ngời.

Không hiểu sao...lại thấy thích một kẻ cuồng si như Lý Hiểu Mẫn.

48. Chương 49

Buổi tối, tôi đứng giờ đến quán ăn, Lý Hiểu Mẫn sớm đã ngồi đợi, cậu ấy đeo thắt lưng tiệp màu với áo gió màu đen, cổ quần khăn lụa màu chàm, giày cao gót Dior và quần bò, trang điểm đơn giản, lộ ra dáng người thon thả, nhìn ra, cách cậu ấy ăn mặc là vô cùng dụng tâm.

Nhìn lại chính mình, chỉ là trang phục nghề nghiệp đơn giản, đem ra so sánh thì kém cỏi hơn.

Thấy tôi ngồi xuống, Lý Hiểu Mẫn xin lỗi nói “Tớ không cố ý ép cậu đi, nhất thời xúc động nên nói ra, hy vọng đừng để ý”

“Không để ý, bọn tớ tới Lạp Đi cũng không xảy ra chuyện gì, cho dù đồng nghiệp cậu ấy có biết cũng không sao, thanh giả tự thanh, làm sao phải để ý?”

“”A, Phương Ngưng, cậu đúng là trước sau không đồng nhất” Lý Hiểu Mẫn nhìn như đùa giỡn nói: “Nếu không để ý, sẽ không đến đây, còn nếu đã đến thì nói lên cậu có để ý. Bạn học mấy năm cũng muốn cố che giấu sao?”

Lý Hiểu Mẫn trực tiếp nói thẳng, để cho tôi khó khăn tiếp nhận, đúng, tôi thực là để ý, nhưng giây phút này dù có như thế nào cũng không thể biểu hiện ra ngoài.

Tôi cười cười nói: “Tớ tới đây không phải vì Điền Hàm, tớ là muốn nói cho cậu biết, tớ không thích bị người khác uy hiếp, Hiểu Mẫn, cậu đã thẳng thắn thì tớ cũng sẽ không vòng vo, cậu có tâm ý với tớ, nhưng tớ đã có bạn trai, cậu cũng có bạn gái, chúng ta đã không còn có thể xúc động như trẻ con được, nên ý tứ thì ý tứ một chút”

“Aiz~ tớ và Vương Lan chỉ tính là bầu bạn thôi, cô ấy có cuộc sống của mình, tớ có cuộc sống của tớ, chúng tớ vốn không can thiệp vào chuyện của nhau” Lý Hiểu Mẫn nhướn mi, ánh mắt hơi tối nói “Cậu để ý chuyện tớ và Vương Lan ở cùng một chỗ sao?”

“Không để ý, tớ còn nghĩ hai người thực yêu đối phương”

“Không nói không thích, nhưng cũng không phải yêu, chỉ là đồng bọn mà thôi, bạn trai cậu đâu? Làm gì?”

“Làm kiến trúc” tôi trêu ghẹo nói: “Cậu muốn điều tra hộ khẩu sao?”

“Thì sao? Kết hôn với đàn ông nhưng cũng thích phụ nữ, bởi vì bị khống chế mà tạo ra không ít quỹ LES nha~” Lý Hiểu Mẫn lấy ra thuốc la, châm lửa, chậm rãi hút một hơi sau đó thở ra, động tác cực kỳ tao nhã, cậu ấy cười như không cười nói: “Huống chi tớ đối với đàn ông không có hứng thú, tâm tư của tớ như thế nào, cậu không lẽ không biết?”

“Biết” tôi nhìn Lý Hiểu Mẫn nói: “Những dù có thế nào tớ cũng chỉ muốn nói cho cậu biết, sau này đừng liên lạc gì với tớ, tớ từng nói với cậu, có một vài người, gặp lại không bằng hoài niệm, cứ như vậy đi, bữa cơm này, chúng ta hảo tụ hảo tán”

Lý Hiểu Mẫn có chút không vui, nói: “PhươngNgưng, cậu luôn nói chuyện thẳng thắn như vậy, không để ý tự tôn của người khác”

“Tớ là học theo cậu, cậu nếu để ý tự ái của tớ đã không lấy Điền Hàm ra uy hiếp tớ, dù là gì thì thẳng thắn với cậu là muốn tốt cho cậu”

“Tớ chỉ muốn cùng cậu ăn cơm, cậu không cần phải nghĩ xa”

“Chỉ mong vậy”

“Chẳng lẽ...” Lý Hiểu Mẫn nhăn lại mi, hỏi: “Cậu thực sự thích Điền Hàm”

“A~ đúng đó, Điền Hàm và Hồng San là bạn tốt của tớ, tớ đương nhiên thích hai người họ.”

“Cậu biết rõ cái thích của tớ đang nói, cần gì phải nháo”

“Không nháo, cậu hỏi tớ thích hay không, tớ chỉ trả lời thôi”

“Chẳng lẽ hôm đó các cậu tới Lạp Đi là trùng hợp? Không có chuyện đó, cậu và Điền Hàm lúc còn đi học rất ám muội, cậu ấy cũng hay đến ký túc xá của chúng ta tìm cậu, cậu cũng thường đi tới ký túc xá của cậu ấy ngủ, lúc đó tớ cũng không có để ý quan hệ của hai cậu, giờ ngẫm lại, hai người đúng là có thể. Phương Ngưng, tớ cũng là đem lời nói thẳng, cậu vừa nói cậu nghĩ tớ và Vương Lan là song phương yêu nhau, nhưng cậu nói sai rồi, tớ cùng Vương Lan ở bên nhau là bởi vì cô ấy có chút giống cậu, không chỉ có Vương Lan, tớ trước cũng có trải qua cùng mấy người, những người đó đều có phần giống cậu. Tốt nghiệp mấy năm, tớ nghĩ tớ đối với cậu đã sớm phai nhạt, nhưng lần trước gặp ở quán bar, tớ phát hiện ra từ đầu tới cuối, người tớ yêu chỉ có một người, nếu cậu thích đàn ông, tớ không thể đi theo chân bọn họ phân cao thấp, nhưng chỉ cần cậu thích phụ nữ, tớ sẽ không buông bỏ, tớ biết làm vậy cậu sẽ phản cảm, nhưng chuyện đã rồi, tớ không cần phải nghĩ nhiều như vậy” Lý Hiểu Mẫn ánh mắt kiên quyết, làm trong lòng tôi hơi run, trực giác cho biết, sau này của tôi sẽ không thiếu phiền phức, nhưng cậu ấy có thể đem tôi và Điền Hàm ghép thành một đôi thì đúng là thiên tài rồi.

Tôi nhìn Lý Hiểu Mẫn, thản nhiên nói: “Thứ nhất, bọn tớ lần trước tới Lạp Đi chính là trùng hợp, tin hay không tùy cậu, thứ hai, nơi này là Trung Quốc, bạn bè thuộc giới tính nữ thân mật một chút là bình thường, nếu theo logic của cậu, nếu hai người phụ nữ cùng ngủ chung là loại quan hệ này, thì Trung Quốc đã không có hơn mười triệu người, thứ ba, tớ thích đàn ông là thật, chuyện tình yêu của Điền Hàm tớ tin cậu cũng đã nghe qua, đừng nói tớ và Điền Hàm không có khả năng, tớ với bất kỳ người phụ nữ nào cũng không có khả năng”, a, Diệp Lê, xin cậu tha thứ cho tớ, thời khắc này tớ không thể xem cậu là phụ nữ được, còn có Điền Hàm, cũng mong cậu thứ lỗi, dù chuyện tình yêu của cậu không nhiều, 30 tuổi trước sau chỉ có ba người bạn trai, 10 năm một người, nhưng mà vì mọi người yên ổn, xin cho tớ phóng đại chuyện này lên.

Tôi xoa xoa cái trán, nói tiếp: “Hiểu Mẫn, tớ không cần phải gạt cậu, tớ tới đây chỉ muốn nói cho cậu biết, đừng lãng phí tâm tư lên người tớ, đi tìm một người thực yêu yêu cậu đi, đừng vì một cây mà bỏ cả khu rừng”

“Đừng giảng đạo lý với tớ” Lý Hiểu Mẫn cười khở, “Phương Ngưng, tớ nghe nhiều đạo lý lắm rồi, bình thường tớ còn dùng mấy cái đạo lý đó tự an ủi chính mình, nếu những điều đó là thật, thì tớ đây rõ ràng biết cậu không thích vẫn cứ gọi điện liên tục cho cậu. Được rồi chúng ta không nói việc này nữa, ăn cơm trước đi”

Tôi thái độ đã rất rõ ràng, mặc kệ sau này Lý Hiểu Mẫn như thế nào, cũng sẽ không cùng cậu ấy gặp mặt. Lúc sau chúng tôi trò chuyện công việc, không khí so với lúc nãy dịu hơn.

Lý Hiểu Mẫn xác thực thông minh, nói chuyện hài hước, dí dỏm, cùng chuyện tình cảm tuyệt không có liên quan gì luôn, giờ tay nhắc chân gian lộ ra hào phóng, thực dễ làm người ta trầm tĩnh lại, nếu không phải trong lòng có gai, tôi thậm chí còn muốn cùng cậu ấy bảo trì quan hệ bạn bè.

Từ quán ăn đi ra, bé trai năm sáu tuổi từ đầu lão đảo nghiêng ngả chạy tới, không cẩn thận vướng chân, hai tay nhỏ bé đen tuyền chộp lấy ống quần Lý Hiểu Mẫn, Lý Hiểu Mẫn lập tức lui về sau, nhú mày, biểu cảm rất là ghét.

Tôi đỡ bé trai dậy, giúp nó phủi bụi trên người, sau đó lấy ra khăn giấy ướt lau tay, cười nói: “Sau này đi đường phải cẩn thận, té có đau không?”

“Không đau” bé trai trả lời, hai mắt to đen bóng vụt sang, lúc này mới thấy đứa nhỏ này lớn lên sẽ rất được nha, tin là sau mười năm có thể trở thành một soái ca.

“Haha, sao chỉ có một mình, mẹ con đâu?”

“Ồ đó” đứa nhỏ đi lên phía trước chỉ chỉ, tôi nhìn theo hướng tay, xác thực một phụ hai bảy hai tám đang đứng ở đó cùng một người đàn ông tranh cãi gì đó, cơ mà người đàn ông kia...sao quen mắt quá ta? Ý...không phải Vương Thiên Phong sao????

Từ lúc gặp nhau ở buổi lễ đấu giá, sau này chưa từng thấy qua, không biết có phải lời nói của Diệp Lê có tác dụng hay không, Vương Thiên Phong số lần gọi cho tôi ít đi, cho dù gọi tới, cũng giống như bạn bè nói chuyện tán gẫu, tôi đối với Vương Thiên Phong không bao giờ có khả năng, lúc ấy nào tôi nhất thời có chút nóng, cười ha ha nói chỉ mong hắn sau này sẽ không nóng não như vậy, Vương Thiên Phong cũng cười haha nói nhất định sẽ không, tôi phát hiện Vương Thiên Phong ngoài trừ có chút khoe khoang thì căn bản cũng là người tốt, có lần hắn gọi nói: “Phương Ngưng, các người thật giỏi, hợp sức gạt tôi và Trung Sơn.”

Tôi nói: “Chúng tôi cũng không muốn, lúc ấy chỉ là thích thú nhất thời, thỉnh đừng trách”

“Không có, chỉ là tôi đối với cô chính là vừa gặp đã yêu, cô có tin vừa gặp đã yêu không?”

“A~ tôi chỉ tin, vừa thấy khởi sắc tâm” (vừa thấy nổi máu dê đó)

Vương Thiên Phong ngây ngô cười hắc hắc, nói chuyện thêm hai câu rồi cúp máy, bây giờ đứng xa nhìn Vương Thiên Phong, tôi bất đắc dĩ cảm thán một câu, vỗ vỗ mặt đứa nhỏ nói: “Đi tìm mẹ đi, sau này đi đường phải cẩn thận, qua đường phải nhìn xe, biết không?”

“Dạ, tỷ tỷ, chị thật tốt”

“A~ tiểu tử, mau đi đi”

“Tỷ tỷ, tạm biệt ạ!”

“tạm biệt.”

“A~ cậu coi ra tràn đầy tình yêu nhỉ” Lý Hiểu Mẫn đi tới cạnh tôi, ngẩng đầu nhìn mẹ đứa nhỏ nói: “Người đàn bà kia tớ từng thấy, nghe nói là tiểu thư, không nghĩ ra cô ấy có con lớn như vậy”

“Cậu biết cô ấy?”

“Không biết, có cần tới khách sạn cùng đồng nghiệp, nhìn thấy cô ấy một lần, ăn mặc vô cùng...tóm lại là ấn tượng khắc sâu, nên đối với cô ấy có một chút lưu ý”

“Ra vậy” tôi đưa tay giúp Lý Hiểu Mẫn bắt xe nói: “Xe đến rồi, về đi”

“Được rồi, có thể gặp lại không?”

Tôi lắc đầu nói: “Lên đi, tạm biệt”

Nói xong, tôi xoay người đi, nhớ lại thái độ của Lý Hiểu Mẫn với đứa nhỏ, tự nhiên cảm thấy thực châm chọc, Lý Hiểu Mẫn năm đó chân thuần sớm đã không còn, tôi và Lý Hiểu Mẫn, cho dù có rãnh cũng sẽ không tiếp tục gặp nhau.

Chỉ là, nói không gặp là có thể không gặp sao?” Lý Hiểu Mẫn cường thế, tôi coi như đã nhìn thấy, đối với chuyện này đúng là không dám xác định.

Về nhà, Diệp Lê đang ở trước máy tính vội vã làm công việc, ngẩng đầu nhìn tôi cười nói: “Cậu về rồi.”

“Ừm” tôi người cạnh cậu ấy hỏi: “Ăn cơm chưa?”

“Ăn rồi”

“Ăn cái gì?”

“Ăn một chút bánh quy”

“Cậu nha~, luôn không chăm sóc bản thân, tớ đi nấu đồ ăn, cậu ăn thêm một chút đó.”

“Được.”

Tôi đi vào phòng bếp lấy cà chua và trứng, Diệp Lê cũng đi theo, từ phía sau nắm vai tôi cười nói:” Có cậu ở đây, tớ không cần chăm sóc bản thân”

“Không tưởng tượng nổi trước kia cậu sống ra sao, sau này phải chú ý đó, lớn rồi, rất dễ có nếp nhăn, cậu hy vọng bản thân biến dạng hả?”

“Tớ biến dạng cậu sẽ không quan tâm tớ nữa hả?”

“Đương nhiên nha~”

“A~ cậu nha...có phải động tâm với Lý Hiểu Mẫn kia rồi phải không?”

“Nói hươu nói vượn.”

“Tớ xấu rồi cậu sẽ không quan tâm tớ nữa đúng không??”

“Khờ quá, tớ nói giỡn thôi, Lý Hiểu Mẫn sao có thể so được với cậu? Cậu ý, chú ý một chút, đừng để mỡ tiên đến trên người”

Làm trứng vẫn là nhanh nhất, chỉ trong chốc lát trứng chiên cà chua đã xong, Diệp Lê ngồi xuống từ từ ăn, tôi đem chuyện đêm nay cùng Lý Hiểu Mẫn kể lại cho cậu ấy, Diệp Lê hỏi: “Nếu Lý Hiểu Mẫn thực đem Điền Hàm ra uy hiếp thì cậu tính sao?”

“Cậu ấy làm rồi, nếu không sao tớ có thể cùng ăn cơm với cậu ấy”

“Chỉ là, việc này có nên nói cho Điền Hàm biết không? Vẫn là nên nói một tiếng, để cậu ấy chuẩn bị tâm lý, coi ra Lý Hiểu Mẫn và Hải Bình giống nhau, không để gì buông tha người khác, chỉ là Lý Hiểu Mẫn so với Hải Bình thuần túy hơn.”

“đúng đó, Lý Hiểu Mẫn mà thành đôi với Hải Bình thì khó mà bảo đảm là không do ông trời tác hợp”

“Hai người ấy thành đôi? Trời sập cũng không có khả năng, cơ mà cũng không nói trước được, cậu gọi điện cho Điền Hàm đi.”

“Ừm”

Tôi lấy điện thoại bấm số Điền Hàm, nói sơ lược tình hình, Điền Hàm ồn ào nói: “Aiz aiz aiz, thực là tò mò chết mệt, tớ lại là con mèo kia, không nghĩ ra là Lý Hiểu Mẫn hèn hạ như vậy, cậu cũng ngủ cùng Hồng San đó thôi, như thế nào lại hiểu lầm tớ và cậu? Mà không phải là cậu và Hồng San?”

“Ai bảo cậu lúc đó ngồi chung với tớ?”

“Aiz~ sớm biết sẽ không ngồi cùng cậu, cậu có Diệp Lê rồi, tớ thà là cậu ấy hiểu lầm tớ và Hồng San, không mời cậu ấy ghép đôi tớ và cậu nha~”

Tôi trêu nói: “Gì chứ? Làm một cặp với tớ đáng sợ vậy hả? A~ hay là trúng ý Hồng San rồi? Điền Hàm, nếu muốn ra tay thì sớm một chút, Hồng San mà có đối tượng thì cậu không có cơ hội đâu”

“Đi chết đi, Hồng San y như cạp mẹ, tớ không cần, a! Cậu làm gì đánh tớ!”

“Ai đánh cậu?”

“Hồng San! Tớ đang ở nhà cậu ấy”

Thanh âm của Hồng San mơ hồ truyền đến: “Tôi là cạp mẹ? Cô ăn chỗ tôi, ngủ chỗ tôi, sau lưng nói tôi là cạp mẹ! Cô đúng là lang sói, tôi bóp chết cô!”

“Aiz~ nhẹ tay dùm! tớ đang nói chính sự với Phương Ngưng” nghĩ tới cảnh Điền Hàm và Hồng San đánh nhau, tôi và Diệp Lê đều cười, lát sau Điền Hàm nói: “Phương Ngưng, nhờ Lý Hiểu Mẫn thêm mắm dặm muối chuyện tớ tới Lạp Đi thì sao? Tớ nên làm gì bây giờ?”

“Đừng vội” tôi nghĩ nghĩ nói: “Như vậy đi, tòa soạn các cậu không phải thích nhiều chuyện nhất sao? Cậu tìm một người nhiều chuyện nhất, lấy danh nghĩa điều tra đi tới Lạp Đi, sau đó cùng bọn họ thảo luận, phối hợp quan điểm, viết bản thảo là các người đi tới Lạp Đi để kiểm chứng, sau đó đăng lên web tòa soạn, cậu và đồng nghiệp lúc nói chuyện phiếm, cũng cố ý nói ra cảm xúc khi tới Lạp Đi, đánh đòn phủ đầu”

“Đi~ đúng rồi!, ý kiến này hay nha~ Phương Ngưng quá thông minh luôn, được, tối mai tớ mang lão Triệu cùng đi, người này nhiều chuyện nhất”

Tôi nhắc nhở nói: “Cậu viết bản thảo cũng nên cẩn thận một chút, đừng viết thái quá, cũng không cần bao che hay châm biếm, cứ trung lập là được”

“Tớ biết, yên tâm đi, cứ như vậy, tớ gọi cho lão Triệu, tắt máy đây, bye”

Cúp điện thoại, Diệp Lê ỏi: “Cậu kêu Điền Hàm làm vậy có ổn không?”

“Aiz Lý Hiểu Mẫn hôm nay dùng Điền Hàm uy hiếp tớ, khó bảo đảm có một ngày cậu ấy xúc động đem nói chuyện của Điền Hàm. Không có tường nào không lọt gió, để đồng nghiệp cùng cậu ấy tới Lạp Đi vẫn tốt hơn chuyện bị lộ. Sống ở đời, ai cũng từng bị người khác làm liên lụy, đương nhiên sẽ không thể không để ý ánh mắt người khác, có một số việc, thân nhiên đối mắt thì người khác sẽ không xem ra gì, càng cẩn thận thì người khác lại truy tìm cặn kẽ nguyên. Huống chỉ nếu làm vậy, Lý Hiểu Mẫn cũng không còn gì có thể uy hiếp tớ”

Diệp Lê cười nham nhăm nói: “Cậu nha~ trước kia sao tớ lại không phát hiện ra cậu tâm nhân hơn người nhỡ?”

“Cái này không phải tâm nhân, là tự bảo vệ chính mình nha~ muốn sống tốt ở cái xã hội này, không thể quá chính trực thiện lương”

“Có lý, được rồi, thời gian không còn sớm, đợi lát nữa làm xong chúng ta liền nghỉ ngơi”

Đợi làm xong, dựa vào Diệp Lê, ngồi trên ghế salon, nhớ đến ngày hôn nay trải qua, tôi không khỏi cảm thán một trận.

Một lòng tìm kiếm, vì ai tìm khổ?

Yêu người không yêu mình, là chuyện thống khổ, cho nên tôi hiểu được nỗi khổ của Lý Hiểu Mẫn, hiểu được tại sao cậu ấy không chịu nổi muốn cùng tôi gặp mặt. Mà được người khác thích, vốn là chuyện vui, cho nên ở đáy lòng tôi rất cảm ơn Lý Hiểu Mẫn, cảm ơn vì cậu ấy đã xem trọng, chỉ là tôi không thích bị người uy hiếp, càng không thích uy hiếp người, tôi và Lý Hiểu Mẫn bạn học bốn năm, ở cùng bốn năm, duyên phận của chúng tôi vào khoảnh khắc tốt nghiệp, đã hết rồi, bây giờ, chúng tôi đương nhiên là càng lúc càng xa.

Xã hội này, có thể đem thứ xù xì mài nhẵn, cũng có thể đem giấy trắng trơn nhẵn làm nhẵn, vô luận là ai, một khi bước vào xã hội, đều vô tình bị nó ăn mòn, tôi yêu thế giới này, bởi vì nó rộng lớn, phong phú, tôi cũng hận thế giới này, bởi vì nó tàn nhẫn lãnh khốc, tôi vừa yêu vừa hận suy nghĩ bồi hồi, đêm dài làm người ta tỉnh, bỏ hận nhặt yêu, nếu không yêu, sẽ không có hận.

Cho nên tóm lại vẫn là yêu, tóm lại thế giới này vẫn tốt đẹp. Cứ thử dài, thỉnh thoảng suy sụp, cứ phần nộ để thỉnh thoảng hòa nhập, nhưng nếu muốn sống, phải hướng tới phần xinh đẹp, tốt đẹp chính là ánh sáng, nhìn được không chạm được, sống chính là phải hi vọng, không phải sao?

....Mình vẫn thích Lý Hiểu Mẫn...

49. Chương 50

Sau ngày đó tôi không có cùng Lý Hiểu Mẫn ăn cơm nữa, cậu ấy có gọi tôi vài lần, còn lại tận công ty tìm tôi, có khi bị tôi lãnh đạm nên tức giận, lại dùng Điền Hàm uy hiếp hoặc châm chọc, mặc kệ cậu ấy nói gì, mặc kệ diễn cảm của cậu ấy, tôi trước sau duy trì khoảng cách.

Đến cuối cùng Lý Hiểu Mẫn chịu không nổi nói, Phương Ngưng, cậu có khi thực thiện lương cũng có khi thực ác, vì cái gì không đối với tớ thiện lương một chút? tôi nói với Lý Hiểu Mẫn, nếu tớ đối với cậu thiện lương, sau này chính là đối thành hại cậu, tớ mặc dù không phải vĩ nhân, nhưng chuyện hại người hại mình tớ không làm. Lý Hiểu Mẫn cười, tôi cũng cười, lúc sau phát tay nói tạm biệt.

Tạm biệt, hai chữ này có hai ý, một là gặp lại, cũng có nghĩa là không cần gặp lại.

Chỉ mong tôi và Lý Hiểu Mẫn là cái loại sau.

Trước kia vì bận bịu, tôi chỉ giúp trang hoàng lại phòng khách cho nhà Diệp Lê, hiện tại công việc nhẹ hơn, sẵn đang ở phòng làm việc nên vẽ bản thiết kế phòng ngủ và phòng bếp, đưa cậu ấy xem hỏi cậu ấy có ý kiến gì không, Diệp Lê cười nói tốt lắm, không có ý kiến. Nếu không có ý kiến vậy có thể triển khai. Diệp Lê trong khoảng thời gian này bận tối mắt tối mũi, việc nhà một tay tôi làm là được rồi, đưa cậu ấy một cái chìa khóa, quản lý một ít vật phẩm có giá trị, tự mình đi chọn vật liệu, sau đó tìm thủ hạ ở công ty M thành một đội làm theo bản vẽ của nhà Diệp Lê, đội thi công này kinh nghiệm phong phú, thợ khéo không ít, tôi và khoản đầu coi như cũng có quen biết, để bọn họ tới đây trang hoàng, tôi cũng yên tâm, nhưng thỉnh thoảng cũng qua nhìn một chút, nếu có chỗ nào không như ý liền kêu bọn họ tu sửa lại ngay.

Nhà Diệp Lê khá lớn, đồ dùng trong nhà không nhiều, rảnh rỗi tôi liền dựa theo phong cách thiết kế, tới Thương Thanh mua ít đồ dùng gia đình, mua vật dụng gia đình cũng là chuyện hao phí đầu óc, không thể chỉ nhìn vào thương hiệu, cũng không thể chỉ nhìn cái gì tốt liền mua cái đó, nhìn thấy hàng hóa muôn màu rực rỡ, muốn mua cũng phải tương xứng với chính thể, cơ mà vẫn là giá không cao ngất trời mới là tốt.

Nhớ La Đan có làm ra một pho tượng tên là Barr Zack, khi làm xong hân hoan mời đệ tử đến thưởng thức, La Đan hỏi đệ tử tác phẩm như thế nào, đệ tử sợ hãi nói Barr Zack này đôi tay cực kỳ xinh đẹp, còn chưa từng thấy qua đôi tay kỳ diệu như vậy. La Đan trầm tư một lúc, quyết định cầm lấy búa đập vào hai tay của pho tượng. La Đan giải thích rất đơn giản, hân hoan nói đôi tay này quá mức hoàn hảo, không thuộc về điều khắc chính thể, một món đồ tác phẩm nghệ thuật hoàn hảo phải hòa hợp với chính thể mới gọi là đúng

“La Đan khảm thủ*” được truyền ra làm giai thoại, trong cuộc sống cũng có nơi để áp dụng, trang hoàng phòng ốc cũng vậy, mỗi chi tiết trong phòng, mỗi bộ phận, chỉ có thể hòa cùng phong cách chính thể mới có thể làm người ta thoát nhìn liền thoải mái.

Những ngày sau đó, tôi thành khách quen của cửa hàng vật dụng trong nhà, chiều nào tan ca sẽ không về nhà ngay mà đến Thiên Thành đi dạo, trong đầu suy nghĩ nên mua cái gì, làm sao xứng với màu sắc, thậm chí buổi tối nằm mơ cũng thấy được sắc thái rực rỡ. Tôi muốn cho Diệp Lê bất ngờ vui vẻ, muốn đưa cậu ấy một cái nhà, nên làm sao không tốn sức suy nghĩ được.

Nửa tháng sau, trang hoàng xong, tôi mời Diệp Lê nhìn, ở trước cửa, tôi che mắt cậu ấy lại, chờ vào cửa mới buông ra, Diệp Lê mở to hai mắt nhìn xung quanh, tấm tắc khen không hết lời: “Không nghĩ tới có thể trang hoàng đẹp như vậy nha, nhìn rất dọa người, cậu còn mua đồ dùng trong nhà và vật trang trí nữa, thực là rất đẹp, tiêu không ít tiền phải không?”

“A~ không có bao nhiêu”

“Không bao nhiêu? Cậu đang quỷ hử?” Diệp Lê cầm lên bộ trà, vừa nhìn vừa nói: “Chỉ bộ Nghi Hưng này là biết bao nhiêu rồi, cậu nghĩ tớ không nhìn được hàng sao? Cậu không có nghề phụ, phần lớn là sống nhờ tiền lương, Phương Ngưng nói thật đi, cậu hiện tại có bao nhiêu tiền?”

“Cũng không ít, năm trước thị trường cổ phiếu ồ, toàn dân ai cũng đầu tư, tớ buôn bán lời không ít, lúc đó có một vị tiền bối nói xu thế cổ phiếu sẽ đi xuống, tớ cũng cảm thấy được thị trường chứng khoán đúng là giống bọt biển, liền đúng lúc bán ra, không nghĩ tới sau này lại đúng như hấn tính, cổ phiếu trong nháy mắt biến thành giấy vụn, tớ không có lòng tham coi như may mắn, không thì mệt mỏi rồi. Ngày thường trừ bỏ mua quần áo đồ trang điểm cũng không cần tiêu xài gì, nuôi cậu coi như cũng đủ, cơ mà điều kiện đầu tiên chính là cậu không thể quá xa xỉ. Sở tiết kiệm của tớ ở dưới bàn ngăn kéo thứ nhất, không tin cậu cứ nhìn đi, nếu cậu cảm thấy không đủ nhiều, thì đổi lại cậu nuôi tớ.”

“Được” Diệp Lê cười nói: “Cậu làm tiểu bạch kiểm, tớ nuôi cậu liền, muốn tìm cũng tìm không thấy đâu”

Tôi trêu ghẹo nói: “Có thể bồi cùng một phú bà, cả ngày ở nhà nhàn rồi, tớ muốn tìm cũng tìm không được nha~”

“Cậu cam tâm ở nhà làm bà chủ nhà sao? Thiết thông mình nha~” Diệp Lê ôm cổ của tôi, thở dài: “Năm trước tớ cũng mua cổ phiếu, đáng tiếc vận may không tốt, kiếm bao nhiêu liền mất bấy nhiêu, bất quá tiền bây giờ cũng đủ hai chúng ta sống, sau này hai đứa gộp tiền chung, học qua một khóa quản lý tài sản đi. Cậu bây giờ còn mua cổ phiếu không?”

“Lâu rồi không mua, tớ cũng không muốn quá đam mê trò đó. A, tiền mỗi lúc mỗi lên giá, nhà cũng không thể trong một ngày có thể trang hoàng xong, tớ lâu lâu ra tay xa xỉ một lần thôi, chỉ cần cậu thích là tốt lắm rồi”

“Thích, thực thích, nơi này cùng chỗ cậu phong cách giống nhau, đều là Điền Viên, a~ tớ lần đầu tiên cảm giác được nơi này giống cái gia nha~”

“Còn dùng giống? Vốn là gia nha”

“Vậy thì nói không giống trước, trước kia không có cậu, nơi này là nhà, hiện tại có cậu, mỗi chỗ đều được cậu dụng tâm, chỗ nào của cậu chỗ đó mới là gia”

“Di~ miệng ngọt quá, tớ có nên thưởng cho cậu không?”

Diệp Lê mân mê miệng, nói: “Hôn một cái.”

Tôi cười hôn lên, hương vị ngọt ngào như nước suối chậm rãi chảy, giống như một bộ chế tác hoàn mỹ, làm người khác thần mê trong chất độc hóa học.

Gió mát, mặt trời lặn dần phía Tây Sơn, ánh mắt trời bắt lấy cơ hội cuối cùng, phát lên ánh sáng dịu dàng, màu hồng bắt đầu bao phủ thành thị, hoa lan bên cửa sổ khẽ lay động, thực thối.

Tôi cười, chợt có chút mơ hồ, thưởng cái này, là tôi thưởng cậu ấy, hay cậu ấy thưởng cho tôi?

Chào buổi sáng mọi người <3~ giờ=“” mình=“” đi=“” ngủ=“” đây=“” xd~=“”>

50. Chương 51

Rét đậm đến hoa cỏ tức tàn.

Mùa đông, lá cây từng mảnh bay bay, ngọn cây trơ trụi dong đưa theo gió.

Mọi người trên đường ngược xuôi, quần áo mặc cũng bắt đầu nhiều hơn, người vệ sinh vất vả cần cù dọn dẹp mặt đường, tay cầm chổi xoay người quét quét, rồi đứng dẩy lau trần đầy mồ hôi. giống như trời đông giá rét cùng bọn họ không có quan hệ gì.

Người đứng chờ xe thỉnh thoảng lại chà xát hai tay, xoa xoa mắt, dậm chân một cái, thở ra tạo thành đoạn sương mù lượn lờ trên không trung, làm cho người ta cảm thấy được, mùa đông này, rét lạnh hơn nhiều.

Khách sạn LC đúng hạn làm xong, nó là tiêu chuẩn xây dựng năm sao cấp quốc gia, cũng là ngày đầu đưa vào hoạt động, người đầu tư khách sạn, tổng kiến trúc sư Trương Minh, chủ tịch và tổng giám đốc công ty M, cùng mấy người quan chức chính phủ hẳn là cùng tham gia cắt băng khánh thành, tôi và Diệp Lê và những người tham gia xây dựng khách sạn cũng đi tham gia, Trương Minh ở trước phát biểu tán dương công ty M rất nhiều, làm công ty M nổi tiếng hơn một tầng, tôi nhìn quản lí cách đó không xa, nhìn hẳn cười đến không ngậm được miệng, trong lòng thử tính toán, qua lần này tiền lương của tôi có phải sẽ tăng lên hay không

Trường hợp này đương nhiên sẽ không thiếu Điền Ham, cậu ấy cầm theo máy ảnh chụp không ngừng, thỉnh thoảng nhìn tôi nhướn mi một cái, chọc tôi bật cười, cũng may ở mấy cái lễ mừng này, cười một cái thì coi như là phối hợp với không khí, không cần cảm thấy xấu hổ.

Buổi chiều là yến tiệc chúc mừng, trong nhà hàng ồn ào nhộn nháo, khách tụ vào nhau ai cũng cầm ly rượu trên tay, qua lại nói chuyện với nhau, ở đây, có nhiều người nổi tiếng, tai to mắt lớn, quý tộc độc thân cũng không thiếu, nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của mọi người cho nhau danh thiếp, tôi cảm thấy có chút không thú vị.

Tôi nhớ trước đây, sau khi bà ngoại mất, hàng xóm bốn phía lễ tết đều sẽ gọi tôi đến nhà bọn họ ăn cơm, một ít giáo viên cũng luôn đặt vào túi sách Riese của tôi một ít thức ăn, cô lẽ do ăn cơm của thiên hạ mà lớn, nên tôi trong lòng luôn nghĩ chuyện này là bình thường, hay phát tiếp xúc với những nhóm người bình thường, cho nên hiện tại thân thể tôi bị vây giữa vô số những người hâm mộ cái gọi là xã hội thượng lưu làm tôi có chút khó chịu, những đương nhiên là hiểu, chính mình phải ứng phó khách sáo một chút, cái gọi là người tại giang hồ, thân bất do kỷ, hẳn là nói đúng thực tại của tôi.

Bất quá, cuộc sống vốn là như thế, cái tôi cần làm, cũng có thể là thích ứng.

Diệp mẫu là chồng hiện tại cũng tới, dì nhìn thấy tôi, tự động đi tới, cười nói: “Phương Ngưng, khách sạn này thiết kế tốt vô cùng, tất cả mọi người ai cũng khen ngợi nha~”

“A~ dì quá khen rồi.”

“Không quá khen không quá khen”, Diệp mẫu nhìn đám người Diệp Lê rồi nói: “Phương Ngưng, con và Diệp Lê là bạn tốt, không có gì thì con giúp dì khuyên con bé, sắp 30 rồi, cũng nên tìm bạn trai, dì cùng cha con bé hôn nhân không tốt, nhưng không phải hôn nhân nào cũng như vậy, có tuổi rồi, nên lo lắng chuyện gì thì nên lo lắng a~”

Nhìn thấy Diệp mẫu nhìn Diệp Lê với ánh mắt hiền lành, tôi không biết nên nói gì, chỉ có thể cười ứng phó, Diệp mẫu thở dài nói: “Dì vẫn cảm thấy, dì đối với hai đứa con Diệp Lê và Diệp Hàng không đủ trách nhiệm, hiện tại muốn bù lại, nhưng Diệp Lê tính tình quật cường quá, dì nói chuyện hôn sự với con bé thì con bé hoặc là không nói gì, hoặc là quay đầu chạy đi, dì biết, hôn nhân của dì là đã kích với con bé, dù sao con bé cũng là phụ nữ, tuổi trẻ muốn độc thân thì không sao, để già rồi thì ai cùng con bé nói chuyện, người đưa nước bưng trà cũng không có, rồi già yếu chết đi phải làm sao? Tuy nói con bé còn có anh trai là Diệp Hàng, Diệp Hàng cũng đã kết hôn rồi, còn phải lo nhà cửa của nó, làm sao có khả năng chăm sóc con bé cả đời. Dì lớn tuổi rồi, đối với mấy đứa cũng có bất đồng, không bằng mấy đứa còn trẻ tự khá sáng cho nhau, Phương Ngưng, con giúp dì khuyên con bé có được không?”

“Dì, con sẽ cố” đáng thương cho tấm lòng cha mẹ trong thiên hại, có người cha mẹ nào muốn nhìn thấy con mình cô đơn cả đời? ? Nhìn thấy Diệp mẫu ánh mắt tha thiết, tôi ngoại trừ nói sẽ cố, còn có thể nói gì?

Diệp mẫu thấy tôi đồng ý liền rất cao hứng nói: “Phương Ngưng, con cũng tới tuổi rồi, nên lo lắng là vừa.”

“Dạ, con biết”

Diệp mẫu cùng tôi nói chuyện vài câu rồi xoay người rời đi, tôi đứng ngăn người ở đó, tôi không có ai, không giống Diệp Lê, có cha mẹ, tuy nói ly hôn, nhưng cha mẹ vẫn yêu con của mình. Đối lại nếu mẹ tôi vẫn còn, cũng nhất định hi vọng nhìn thấy tôi âu yếm đàn ông rồi sau đó tiến tới hôn nhân. Nếu tôi là mẹ, cũng nhất định sẽ không dễ dàng chấp nhận con gái của mình thích con gái. Nhưng tôi phải làm sao đây? Nói không hoang mang là nói giả, đối mặt với xã hội ngoan cố, yêu thôi không đủ, Diệp Lê có thể bỏ mọi thứ để sống với tôi không? Mà tôi, có nhẫn tâm nhìn nàng để cho cha mẹ già vì vậy mà hao tổn tinh thần không?

Không biết từ lúc nào Diệp Lê đi tới bên cạnh tôi, tôi trước ngăn chặn suy nghĩ âm ảm, chuyên tâm nhìn cậu ấy, tóc của cậu ấy được tết lên, vài sợi tóc tự nhiên rũ xuống thái dương, cậu ấy mặc bộ lễ phục màu trắng, hoa văn vấy tự nhiên, mang theo đôi bông tai Hồng San tôi tặng, khóe môi luôn luôn hàm chứa ý cười như có như không, cậu ấy đêm nay, có dễ thương, có tao nhã, có ung dung, có đẹp đẽ và quý giá, làm người ta không thể dời mắt.

“Sao vậy, không thích nơi này sao?” Diệp Lê hỏi.

“Có thể nói vậy a~”

“Trước kia chưa từng tham gia mấy trường hợp này sao?”

“Có, nhưng đêm nay hoành tráng như vậy là lần đầu tiên” tôi nhìn Diệp Lê nói: “Cậu đêm nay thật đẹp,”

“Cậu cũng vậy, rất được, xem ánh mắt của mấy tên đàn ông kia nhìn cậu đúng là không thoải mái nha~”

“Tớ cũng vậy đó”

“Diệp Lê” Cao Lập Tam đi tới hướng tôi gật gật đầu, tiếp đó nói với Diệp Lê: “Bác trai đến rồi, đang nói chuyện với Trương lão sư, chúng ta có cần qua đó một chút?”

Bác trai? Chẳng lẽ là cha của Diệp Lê? Nghe Cao Lập Tam nói chuyện không khách sao, trong lòng tôi thực sự rất khó chịu.

“Được rồi” Diệp Lê buông cốc, nói với tôi: “Tớ qua chỗ cha tớ, cậu cùng đi đi”

“Được rồi, các cậu đi người đi”

“Vậy một lát tớ đến tìm cậu”

“Ừm.”

Nhìn Diệp Lê rời đi, cậu ấy đi tới chỗ Trương Minh, cười ôm người đàn ông trung niên bên cạnh Trương Minh, người kia chính là Diệp phụ, ở cách xa, lại có người đi tới đi lui tôi nhìn không rõ, nhưng dựa vào ấn tượng đối với Diệp phụ, vẫn có thể dễ dàng nhận ra, Cao Lập Tam đứng bên trái Diệp Lê, thỉnh thoảng cùng Diệp Phụ và Trương Minh cười to, Diệp phụ đối với Cao Lập Tam cũng ưa thích, nhìn Diệp Lê và hẳn đứng một chỗ, trai tài gái sắc, xứng đôi, đột nhiên sự chán nản thoảng quét qua cả người tôi.

Giả bộ đau đầu từ chối chàng trai trẻ, rồi lặng lẽ cầm đồ một người rời khỏi khách sạn.

Đường đêm, âm thanh rất lớn, ngọn đèn thực đẹp, tôi một mình chậm rãi đi dọc con đường, mỉm cười.

Nghĩ đến Diệp Lê, nghĩ đến cha mẹ của cậu ấy, nghĩ đến chuyện tình yêu cùng thế tục, làm sông nhỏ cuối cùng cũng gợn một ít sóng rồi. Chúng ta ai cũng không sai, chúng ta đều là người thiện lương, chúng ta ai cũng đã yêu, có thể nói bởi vì yêu, nên mới làm cho chúng ta trở thành hai mặt đối đầu, một mặt khắc cốt ghi tâm, một là cắt không được tình thân, mà tôi dù có quay mặt với đường nào, cũng sẽ làm cho chính mình đau đến tê tâm liệt phế, thực sự chỉ cần tin tưởng là có thể vượt qua sao?

Không biết từ lúc nào, trên mặt tôi cười nhẹ, giống như viên hàn tinh rớt xuống từ trời chiều, đọng lại ở nơi này.

Haiz~ cuối cùng cũng xa zồi hơ hơ ~ à tui hơn có nói truyện đâu, tui nói tui ý mà

51. Chương 52

Về tới nhà, tôi mệt mỏi nằm xuống giường, không muốn thay quần áo, cứ như vậy mà ngủ.

Mộng lung tung, tôi cảm giác trên mặt có chút lạnh, chậm rãi mở mắt, ra là Diệp Lê đang cầm khăn lau mặt cho tôi.

“Dậy rồi sao?” Diệp Lê nhỏ giọng hỏi

“Ừm” tôi dụi dụi mắt, xoay người ôm cậu ấy: “Diệp Lê, rất nhớ cậu”

“A~ Sao lại không đợi tớ mà một mình đi về? Điện thoại cũng không nghe.”

“Tớ ngủ không biết gì luôn”

“Ừm, thấy rồi, quần áo còn không thay cứ vậy mà ngủ mà, mệt lắm sao?”

“Một chút thôi” tôi nhắc đầu chôn ở ngực cậu ấy, rầu rĩ nói: “Diệp Lê, hôm nay mẹ cậu nói muốn tớ khuyên cậu mau mau tìm đối tượng”

“Cậu nói sao?”

“Tớ chỉ có thể cười thôi, nhưng mà không muốn đi thất vọng, nên tớ nói tớ sẽ cố, cậu nói coi tớ có phải nói chuyện rất dị không?”

“Đứa ngốc, không có, vừa rồi tớ thấy cậu và mẹ nói chuyện, cũng đoán được mẹ sẽ kêu cậu đi khuyên tớ, Phương Ngưng, trừ cậu ra ai tớ cũng không cần”

Tôi trong lòng ngộ lim nhưng lo lắng hỏi: “Vậy còn mẹ cậu...làm sao bây giờ?”

“Mẹ cũng có tuổi rồi, không lo hết chuyện của tớ được, yên tâm đi, được không?”

“Ừm, chỉ là...nhìn cậu và Cao Lập Tam cùng một chỗ...”

“Không được nghĩ nhiều” Diệp Lê cắt lời, nghiêm túc nói: “Lặp lại lần nữa, trừ cậu ra, tớ sẽ không cùng một chỗ với ai, Phương Ngưng, tớ hiểu cậu lo lắng cái gì, trên đời này, có rất nhiều người chưa từng hạnh phúc thực sự, bọn họ dùng hết tâm lực đi dẹp bỏ cả một đại đội, bản thân không biết đã có bao nhiêu chuyện liên quan, việc này, giải quyết được một việc thì việc khác sẽ ập đến, vĩnh viễn không được ngừng nghĩ, mà người cũng vĩnh viễn mệt mỏi, bởi vì bọn họ không tin tưởng lại, chúng ta không cần phải như bọn họ. Cậu nếu cứ tiếp tục suy nghĩ nhiều, tớ sẽ cho là não cậu có vấn đề đó nha~”

Tôi cười ha hả: “Được, tớ không nghĩ nhiều”

“A~ đúng rồi, tớ quên nói với cậu, công ty của tớ có lẽ sẽ cùng công ty Hải Đào hợp tác hai hạng mục”

“Hải Đào?” Tôi nhất thời quên hẳn là ai, nghĩ một chút mới nhớ ra hẳn là em trai của Hải Bình, tôi hỏi: “Cậu không phải nói trình độ của hẳn không ra gì sao? Sao lại cùng hẳn hợp tác?”

“Hải Bình giờ là chị dâu của tớ, em trai cô ấy nhì lần tìm tớ rồi, cha mẹ tớ cũng nói vào, nói giúp được cứ giúp, tớ làm sao cự tuyệt.”

“Ừm, chỉ là trong nhà có nhiều người thân cũng phiền phức, quan hệ bên ngoài thì dễ ứng phó hơn nha~”

“Đúng đó à mà tớ tiết lộ cho cậu biết, có phải công ty cậu sang năm muốn mua đất vùng ngoại thành để quy hoạch thiết kế biệt thự không?”

“Chính xác, kế hoạch thiết kế bản kiến trúc công ty cậu cũng tham dự hả? Có chuyện gì?”

“Không phải, Hải Đào lúc đó cũng muốn mua, đúng rồi, Lý Duy Duy là cháu gái chủ thích công ty cậu, hình như cùng hẳn có quen biết, trước đây không lâu tớ còn nhìn thấy bọn họ cùng nhau ăn cơm, coi ra quan hệ không tồi nha~”

“Nhìn ra mà, hôn lễ của anh cậu Hải Đào và Lý Duy Duy còn đứng chung một chỗ đó.”

“Ừm, công ty của Hải Đào cũng là tham khảo từ công ty của cậu, hẳn hiện tại mở công ty kêu là Công ty thiết kế Hải Đào, còn cùng tổ hợp tác, tới một mức độ nào đó mà nói, có lẽ sẽ là đối thủ gián tiếp cạnh tranh với bên cậu.”

“Không sao, khó được có thể cùng cậu cạnh tranh, cơ mà đối thủ trực tiếp của tớ là Hải Đào, không phải cậu, mọi người đều vị bất cơm thôi, ai cạnh tranh được, kế hoạch tốt thì có cơm ăn”

“Aiz~ cậu nghĩ vậy tớ yên tâm rồi, còn sợ cậu sẽ trách tớ”

“Sao lại trách? Không có đâu”

“được rồi, bắt quá...cậu đêm nay thật đẹp nha~ ngày thường rất ít khi thấy cậu mặc đồ dạ hội, hôm nay mặc làm tớ nhìn không được suy nghĩ muốn ăn cậu”

Diệp Lê tay áp lên ngực tôi, đầu ngón tay nhẹ chơi đùa, như là đang đàn một bản nhạc, ngón tay chợt dừng lại rồi đột nhiên dùng sức, tôi kêu lên một tiếng đau đớn, nghiêng người ngăn cản “Vô lại!!! tớ sao lại không phải hiện ra cậu có thể sắc như vậy?” (dê - râm đó :) ~)

“A~ ẩm thực của nam nữ, người lớn luôn tồn tại dục vọng, chính là” Diệp Lê nói từng chữ “Thực, sắc, tính!”

“Câu xuyên tạc bốn ý của Mạnh Phu Tử, hẳn sẽ nhảy ra giết cậu nha~”

“Tớ chỉ xuyên tạc có một ý, đợi hẳn tới giết tớ hả? hẳn bây giờ không vội đâu, chúng ta mới vội.”

Ngón tay mảnh khảnh của Diệp Lê như có lửa, đồ dạ hội mềm nhũn bị lột ra, da thịt gợi lên từng đợt ẩm ướt, ánh mắt Diệp Lê quý mị, nổi lên chờ mong, hiện lên sóng tình dạt dào, tôi không kịp giãy dụa liền như cá nằm trên thớt.

Lễ phục trên người của Diệp Lê cũng rớt xuống đất, nhìn thấy cậu ấy một thân kiều mị, tôi có chut choáng váng, vốn là người đang mệt mỏi bây giờ lại hưng phấn, có cái gì đó được sinh ra, có gì đó đang chuyển động, không thể ngăn lại dòng nước xiết, ở trong phòng tràn ngập hương thơm, vừa giống giếng sâu lại vừa giống lốc xoáy, một khi nhảy vào, có điên cuồng giãy dụa cũng không thoát ra được.

Bên ngoài một ít ánh đèn mờ nhạt xuyên qua khe hở bức màn, có chút sắc sỡ, ánh sáng dịu dàng hắt qua cửa sổ, hắt lên tủ quần áo, lên sàn nhà, đêm nay, có bao nhiêu phần ngọt ngào mê người, đêm nay, chúng tôi cùng nhau nở rộ.

....Aiz, con hôm nay chính thức thất tình đó hai mẹ...T^T ~ nghĩ edit!

10/1

52. Chương 53

Sau khi khách sạn LC công cũng là ngày cuối năm, tết nhất tới, công ty cũng nghỉ.

Tết âm lịch trước kia, tôi đều một mình trôi qua, trước đây mỗi lần tới ngày 30, hàng xóm sẽ kêu tôi qua nhà bọn họ ăn cơm tất niên, tôi toàn cười từ chối. Ăn tết là thời khắc người một nhà sum họp, tôi là ngoại nhân đến làm gì a~ Hàng xóm thấy tôi cố chấp không đi, chỉ có thể bưng hai chén bánh sủi cảo nóng lại, để cho tôi lúc còn nóng mau ăn. Tôi cầm đĩa, vừa ăn vừa nghe tiếng pháo hoa ngoài cửa sổ, vừa trò chuyện với di ảnh của bà ngoại và mẹ, kể với hai người tôi năm nay làm gì, nói với họ tôi rất nhớ họ, chúc họ tết âm lịch vui vẻ.

Sau này có Điền Hàm và Hồng San, mỗi lần cuối năm, bọn họ đều muốn mang tôi đến nhà ăn tết, có lần không lay chuyển được sự cố chấp của Hồng San, liền theo cậu ấy đi tới nhà, vừa đi vừa hỏi hân, cha mẹ và ông bà của Hồng San đều có mặt, nhìn thấy một nhà hòa thuận đoàn viên vui vẻ, tôi đột nhiên cảm giác được chính mình giống như cỏ dại không có rễ, mà trên thực tế đúng là cỏ dại không rễ.

Từ đó về sau tôi không có cùng ai ăn tết, nhưng tôi thực ra cũng thích tết, bởi vì tết rất có ý nghĩa, có thể nhìn mọi người trên phố lớn ngõ nhỏ mua các loại hàng tết, trong nội tâm cũng có thể vui vẻ. Tôi thích nhìn người khác cười, bởi vì nụ cười của người khác có thể làm tôi cũng cười theo, người sống trên đời, cười nhiều mới tốt.

Bất quá tết này tôi nhất định sẽ không cô đơn, bởi vì Diệp Lê nói muốn cùng tôi trải qua.

Tôi hỏi Diệp Lê: “Cậu không cùng cha mẹ ăn tết, bọn họ không trách cậu sao?”

Diệp Lê nói: “Không có, bọn họ đều có nafh của mình, cũng có một đồng bạn bè, cần bản thì có tớ hay không cũng không sao, tớ gọi cho họ nói năm nay sẽ ăn tết cùng cậu rồi”

“Di~ bọn họ có đồng ý không?”

“Có chứ, mẹ tớ còn nói sẽ mua quà tặng cậu, bởi vì chuyện của ngoại mẹ, cha mẹ tớ đối với cậu vẫn còn có chút áy náy, hơn nữa cậu là người ai cũng thích, mẹ tớ đương nhiên yên tâm lắm”

“A~ vạn nhất dì biết là tớ bắt cóc con của dì, hẳn là sẽ lo lắng lắm nha~”

“Tớ chịu là được mà”

“Ừm” tôi ôm lấy Diệp Lê, nhẹ nhàng nói: “Tết năm nay có cậu, thật tốt”

“Đứng, sau này tớ đều sẽ cùng cậu đi qua tết âm lịch”

“Ừm”

Ngày hai mươi chín, tôi và Diệp Lê đi siêu thị mua hàng tết, đêm 30 cùng nhau nấu sủi cảo, gọi là cùng nhau thực ra là tôi bao xô hết, Diệp Lê ở bên cạnh trò chuyện. thỉnh thoảng nghịch ngợm như con nít.

Ăn cơm tất niên, chúng tôi thay đổi quần áo đi ra quảng trường coi pháo hoa.

Trời trong không mây, từng đợt pháo hoa được bắn lên cao, nghe như tiếng mưa rơi.

Pháo hoa lóe sáng rực rỡ, tô thêm sự vui mừng.

Trời rất lạnh, nhưng trên quảng trường có rất nhiều người, tôi và Diệp đứng trong đám người, lóa mắt nhìn pháo hoa màu xanh đậm nở rộ trong màn đêm, bất tri bất giác nắm lấy tay nhau.

Diệp Lê khẽ dựa lên tôi nói: “Chỉ mong đời này có thể lâu dài, cùng cậu ngàn dặm thiên quyền.

Tôi ôm cậu ấy, cảm nhận được lòng cậu ấy nhảy lên, giao thừa, cùng người yêu chúc mừng, không có gì có thể so với giây phút này.

Mùng một, tôi gọi điện cho Điền Hàm và Hồng San chúc các cậu ấy năm mới vui vẻ, rồi cùng với Diệp Lê đi xe ra vùng ngoại thành tìm Lão Từng.

Lão Từng trước kia ký hợp đồng làm khoán đầu cho công ty M, thủ công của hắn rất tốt, những người dưới tay hắn cũng chịu khó làm việc lắm, có lần đang thi công, lão Từng ngại thợ dưới trướng thủ công không khéo, liền tự mình làm mẫu, đang làm thì hắn từ lầu ba té xuống, tổn thương cột sống, cả đời tàn tật, bây giờ chỉ có thể đi bằng xe lăn.

Lão Từng năm nay sáu mươi ba tuổi, tóc đã sớm bạc, nếp nhăn đầy mặt, bởi vì làm thủ công lâu năm, còn vì thỉnh thoảng phải đi xe lăn, hai tay hắn nổi lên lớp chai sạm thật dày, khớp xương cũng gồ ra phía ngoài, nhìn có chút dị.

Trước khi hắn xảy ra chuyện, mỗi ngày tôi đều đi đến công trình thăm hắn cùng hắn tán gẫu mấy câu, lão Từng đọc sách không nhiều, nhưng hiểu biết rất nhiều, nhớ có lần hắn đến công ty tôi tìm giấy tờ quy hoạch quan trọng, khi đó tôi chỉ là một cái thiết kế nhỏ, thường xuyên làm việc suốt đêm sáng hôm sau còn phải liều mạng tìm tài liệu, hắn nhìn đôi mắt tôi vừa đỏ vừa đen, cảm khái nói: “Hiện tại cô rất giống tôi tuổi trẻ năm đó, mỗi ngày vì kiếm tiền mà không để ý cái mạng, ai~ tuổi còn trẻ, nên biết cái gì quan trọng, người chết không mang theo được gì đâu”

Những lời này của lão Từng làm tôi nghĩ đến Mao Trạch Đông cũng từng nói: “Người còn, đất còn, người mất đất cũng mất” Thật không nghĩ tới vị này thật thà phúc hậu còn có chút thô thiển lại có thể nói ra

những lời y như một vĩ nhân, từ đó tôi đối với hắn có cái nhìn khác, sau khi hắn xảy ra chuyện, mỗi tết âm lịch tôi đều đi thăm hắn.

Vợ của lão Từng là một nông phụ thật thà chất phác, kỹ năng làm việc rất tốt, họn họ có ba người con gái, đác tiếc, cha mẹ thiện lượng lại không thể dạy ra con trẻ lương thiện, lúc thân thể còn khỏe, lão Từng còn có thể quản được, sau này tàn tật liền không thể quản nổi, hai tháng sau khi lão Từng xảy ra chuyện, ba đứa con ăm ỉ muốn chia gia tài, thậm tiên bồi thường bảo hiểm của công ty M cũng muốn chia ra, mỗi người đều muốn ở riêng, một nhà cả ngày tranh cãi ăm ỉ, thậm chí bọn họ còn mắng vợ chồng lão Từng không có công bằng, thiên vị này kia. Lão Từng cùng vợ quay mặt về một phía, một tay nuôi lớn con cái, trừ bỏ rơi lệ không còn biện pháp khác.

Tôi từng hỏi lão Từng: “Bác có bao giờ cảm thấy ai oán không?”

Lão Từng nói: “Có thể oán ai? Có thể trách ai? Con bất hiếu là do trước mình tạo ác nghiệt, đây là mệnh, không có oán ai cả”

Lão Từng lời nói vô lực, lộ ra tang thương, ánh mắt cũng vậy “Ai cũng không oán” bốn chữ này, một người từng trải qua sinh tử, lão nhân bị năm tháng đục khoét nói ra, rất có trọng lượng.

Tôi ở trên đường kể cho Diệp Lê nghe chuyện xưa của lão Từng, Diệp Lê nghe xong liên tục cảm thán, chúng tôi cũng vừa đến nhà của lão.

Lão Từng không ở chung với con cái, trước đó hai vợ chồng ở một căn nhà ngói rất to, nhưng bị người con cả chiếm mất, hiện tại ở một căn nhà nhỏ đầu thôn, trước nhà dùng rất nhiều bình gỗ làm thành một cái hàng rào, củi chất bên trái hàng rào, nhà nhỏ phía đông không tới mười thước, có hai cái chòi nhỏ bên trong nuôi vịt hoặc gà, trong nhà dụng cụ không nhiều, nhưng rất ngăn nắp sạch sẽ, một bước đi vào, làm tôi cảm nhận được, không phải tình cảnh của hai vợ chồng lão Từng làm lòng người đau xót, mà là gian nhà nhỏ này.

Lão Từng thấy chúng tôi liền cao hứng, tôi giới thiệu sơ Diệp Lê cho bọn họ, rồi đem lễ vật mua tặng đặt lên bàn, vợ lão Từng rót hai ly nước ấm cười đưa cho tôi và Diệp Lê nói: “Đứa nhỏ này, đến đây là bọn bác vui rồi, mua quà cáp làm gì, trong nhà lạnh, nhanh uống nước cho ấm thân, hôm nay đừng về sớm, lát nữa chúng ta cùng ăn sủi cảo a~”

“Được, bác gái, nay bọn con tới là ăn cơm nhờ a~”

“Haha” Lão Từng cười nói: “Được, cứ việc ăn nhờ, bác mong còn không được”

Vợ lão Từng nhìn Diệp Lê nói: “Con gái, nhìn thật đẹp, con đang làm gì?”

Diệp Lê nói: “Dạ, làm kiến trúc”

“Đúng là không dễ dàng nha~” Lão Từng nói: “Con gái muốn làm kiến trúc, sống rất vất vả”

“Dạ cũng tạm được, con làm việc nhẹ lắm, toàn là vẽ bản vẽ thôi”

“Di~ vậy con và Phương Ngưng giống nhau, là vẽ đồ đồ* gì đó đúng không?” (mình để nguyên văn, ý là đồ án, bản thảo đó)~

“Dạ, cũng là vẽ”

“Mẹ nó chứ cái này hay a~ kiếm được nhiều tiền, bác lúc còn trẻ, dẫn đội làm cho người ta, cái người cầm đồ đồ gì đó dặn bọn bác phải làm như thế nào toàn là những người có học vấn”

“Dạ, bọn họ tuy có học vấn nhưng vẫn cần có thợ khéo, làm sao có thể bằng ngài được, muốn làm kiến trúc sư có học vấn, cũng không thể thiếu hỗ trợ của những người khéo như bác a~”

“Ha ha, đứa nhỏ này tốt, khiêm tốn a.”

“Đừng chỉ có nói chuyện suốt” Vợ lão Từng mặc tạp dề nói “Sắp giữa trưa rồi, bác hiện tại đi nấu đồ ăn, tụi con muốn ăn sủi cảo loại nào?”

“Bác, đừng vội” Diệp Lê mở ra túi lễ vật nói: “Sợ bác vội nên Phương Ngưng đã đặc biệt làm xong bánh sủi cảo rồi, chúng ta hâm nóng là được ạ”

“Aiz~ thật chu đáo, vậy bác đi lấy cái chày rồi nấu nước, các con chờ a~”

“Dạ!”

Ăn xong cơm trưa, tôi và Diệp Lê cùng lão Từng nói chuyện vài câu, nhìn sắc trời cũng không còn sớm, tôi và Diệp Lê chuẩn bị rời đi, vợ lão Từng kêu chúng tôi chờ một chút, sau đó từ trong vạc lấy ra tượng hình con cá, tìm túi nhựa bỏ vào rồi đưa cho chúng tôi “Đều là bác tự tạc, mấy đứa mang về trang trí a~”

Tôi nhận lấy nói: “Cám ơn bác gái.”

“Cám ơn cái gì?” Lão Từng nói “Nên cám ơn là hai vợ chồng bác, đứa nhỏ này năm nào cũng đến chơi, còn mang theo lễ vật này nọ, trong lòng bác thật sự...ai~ trở về thì nghỉ ngơi thật tốt, công việc có vội thì cũng nên chú ý bản thân, đừng để mệt quá, biết chưa?”

“Dạ con biết, bác gái, bác trai, bọn con đi đây, đừng tiễn nữa”

Tôi phất phất tay hai cái với lão Từng, rồi cùng Diệp Lê sóng vai rời đi, ở trên đường tôi giận dữ nói: “Lão Từng bọn họ thật sự đáng thương, ba đứa con đến cả cha mẹ cũng không đến thăm, nuôi con như vậy có ích lợi gì? Đúng là quỷ ma, làm con mà vô tâm”

“Aiz~ đã nuôi rồi, còn có cách nào khác sao?” Diệp Lê hơi hơi cong lên khóe môi, con người trong sáng nói: “Kỳ thực lão Từng bọn họ cũng không tới nỗi, ít nhất còn có bạn giờ, con cái lớn rồi ai cũng có chỗ riêng, chỉ có bạn già, mới có thể cùng mình một đời, mượn ý ở đây có thể nói, chúng ta kiếp này tuy rằng sẽ không có con, nhưng chúng ta có thể dựa vào nhau, che chở nhau, đời này đã là viên mãn lắm rồi”

Trong lời nói của Diệp Lê, như là nước suối mát lòng hòa cùng gió đêm, ôn nhu dịu dàng, cậu ấy có thể dễ dàng nắm được tâm lý của tôi.

Tôi nghiêng đầu nhẹ nhàng hôn lên mặt cậu ấy, ý cười ở khóe miệng hiện lên, vốn là khí trời rét lạnh, tôi lại cảm thấy thật ấm áp.

Đọc bộ này, tự nhiên cảm thấy, thực muốn có một người bạn, để cùng già, cùng che chở nhau quạ T^T ~
....haiz ~

53. Chương 54

Nghỉ đông xong thì bắt đầu đi làm, việc chính bây giờ là cạnh tranh quy hoạch và thiết kế biệt thự vùng ngoài ô, đây là hạng mục liên quan tới nhiều thứ, không có có truyền thống thiết kế nội thất, còn có thiết kế cảnh quan đồng bộ, lần này tham gia cạnh tranh, ngoài trừ công ty M, còn có Nam Phương và mấy công ty thiết kế cỡ lớn, mặt khác mấy kiến trúc sư nổi tiếng của công ty Diệp Lê cũng tham gia, Hải đảo công ty vừa thành lập không lâu cũng có tham gia, lần này cạnh tranh rất nhiệt, vượt xa mấy cái cạnh tranh trước kia, đương nhiên nếu cạnh tranh thành công, lợi ích mang đến tương đối khả quan.

Tôi, Vương Linh, Từ Lỗi còn có mấy người, đều là nhà thiết kế, chỉ có thể toàn lực cố gắng, chỉ mong thể có thông qua, kế hoạch có thể được chấp nhận.

Một tháng sau, kế hoạch cạnh tranh đại khái cũng ra được hình dáng, kế tiếp chính là muốn chia nhỏ ra nhiều khâu.

Tối thứ năm, Điền Hàm và Hồng San đến nhà tôi, mấy ngày rồi không tụ tập, bây giờ tranh thủ rảnh rỗi liền cùng bạn bè nói chuyện phiếm, tâm tình cũng vô cùng thích thú.

Điền Hàm oán hận nói: “Qua một năm, tớ lại già hơn một tuổi, người nhà cũng bắt đầu thúc giục kêu tớ mau tìm đối tượng, mấy ngày nghỉ đông, mẹ của tớ liên tục thu xếp để tớ đi chơi với một người, nghĩ lại thực nhức đầu”

Diệp Lê hỏi: “Vậy cậu định làm như thế nào?”

“Còn có thể làm gì, trước cứ như vậy đi, dù sao tố bình thường xa nhà, không có nhiều cơ hội đối mặt nghe mẹ tố lỗi nhải, tuy là tố đã bước và cánh cửa ba mươi, nhưng chưa có nghĩ qua chuyện kết hôn, chờ khi nào muốn thì đi tìm, bây giờ muốn hưởng thụ thể giới độc thân a~”

“Không chỉ có cậu, cha mẹ tố cũng vậy” Hồng San quệt mồm nói: “Chúng ta tuổi chỉ cần lớn thêm một chút, cha mẹ sẽ liền đêm chuyện hôn sự đăng lên báo, dù gì bọn họ cũng là nghĩ cho chúng ta, đối với hảo ý này làm sao nói trở mặt là trở mặt, thật phiền quá đi, bây giờ nghĩ lại vẫn là Phương Ngưng tốt nhất, không ai thúc giục kết hôn sinh con, muốn làm gì thì làm, nhiều tự do~”

“A~” Tôi mắt trắng liếc Hồng San “Cậu nói chuyện huề vốn vừa thôi, tố còn muốn có cha mẹ để nghe lỗi nhải nha~ đừng sống trong phúc mà không biết phúc. . Có cha mẹ chính là phúc, chúng ta trưởng thành, cha mẹ cũng đã già, đối phó nhẹ tay một chút, đừng có như cái kiểu nói sét đánh là đánh, mưa là mưa như lão Thiên gia”

“Biết biết”, Diên Hàm khoát tay, nói: “Cái này thì biết, ngày cả khi bọn họ nóng nảy thúc giục tố cũng nghe theo, aiz, mặc kệ đi, dù sao tố cũng cách bọn họ ngàn dặm, cùng lắm là gọi điện lỗi nhải, tố coi như gió thoảng bên tai là được”

Hồng San có chút buồn bực nói: “Cậu thì nhà xa, tố thì gần nha~ bây giờ thì không sao, qua hai năm nữa, cha mẹ tố tám phần là mỗi ngày đều qua nhà tố cho coi”

Đi từng bước tính từng bước, nghĩ nhiều như vậy để làm chi a?” Diệp Lê cười nói: “Nói không chừng sau hai năm các cậu đều muốn kết hôn thì sao, đừng nghĩ nhiều, chuyện gì đến ắt đến, hôm nay ở đây hưởng thụ một ngày, từ từ tính sau đi”

Diên Hàm nói: “Cũng đúng, vẫn là Diệp Lê khai sáng người, Hồng San, cậu đừng buồn bực, tố so với cậu còn lớn hơn hai tuổi, tố còn chưa gặp cậu gấp cái gì?”

“Được được, không gặp, mấy nay công việc bận bịu, khó lắm mới tụ lại được, nói chuyện vui đi A”~

Hồng San và Diên Hàm đi rồi Diệp Lê mới lắc đầu nói: “Mỗi nhà mỗi cảnh, nhưng con gái lớn rồi đều trải qua một cảnh, chính là nghe người trong nhà lỗi nhải chuyện hôn sự”

“Đúng vậy, nhưng mà so với Diên Hàm và Hồng san thì chuyện cậu trải qua khó hơn, ít nhất Diên Hàm và Hồng San có thể kết kết hôn, cậu thì...áp lực nhất định rất lớn nha~”

“Áp lực đương nhiên có, nhưng chỉ cần cậu bên cạnh tố, mấy cái áp lực đó tố sẽ không coi ra gì”

“Ừm, Diệp Lê, cảm ơn cậu”

“Sao lại cảm ơn tố?”

“A~ cảm ơn cậu luôn cùng tố, cảm ơn cậu đã ở bên tố, cảm ơn cậu vì đã yêu tố, cảm ơn cậu nhiều lắm, Diệp Lê, tố và cậu, hai người phụ nữ, bây giờ sẽ đối đầu với thể tục, tố thì không có gì, bởi vì trừ cậu ra tố không có gì để mất, nhưng còn cậu, cậu có cha mẹ, nếu bởi vì tố mà cậu với cha mẹ căng thẳng, tố...”

“Đứa ngốc này, không cần lo cho tố, yên tâm đi, không phải vạn bất đắc, tố sẽ không cùng bọn họ làm căng, được chưa?”

“Ừm”

“Bây giờ hơn chín giờ rồi, cũng chưa muộn lắm, chúng ta đi ra ngoài một chút đi”

“Được”

Cùng Diệp Lê nắm tay đi trên đường cái, vừa đi vừa hưởng thụ thành phố về đêm, xe cộ qua lại tôi lại cảm thấy an bình.

Đi đến cửa khách sạn, phát hiện một đứa bé trai hai tay chống cằm ngồi trên thềm. Đứa bé kia nhìn thực quen, tôi nghĩ một chút, mới nhớ tới trước kia có lần cùng Lý Hiểu Mẫn ăn cơm, đứa bé kia không cần thận dụng trừng người cậu ấy, tôi kéo Diệp Lê đi lên, hỏi đứa nhỏ: “Tiểu bằng hữu, còn tố chị không?”

Đứa nhỏ ngẩng đầu nhìn tôi, đưa tay gãi cái ót, trong ánh mắt lộ ra nghi vấn, thực hiển nhiên, hẳn là quên hết.

Tôi ha ha cười nói: “Nhóc trước kia đụng qua một tý tý, chị giúp nhóc lau tay, nhớ không?”

“A~ tý tý, là chị, em không có quên, chỉ là chị biến dạng a~”

“A, trí nhớ thật tốt, chị biến dạng sao?”

“Quần áo biến dạng a”

“Tiểu tử đáng yêu” tôi xoa bóp mặt nó, hỏi: “Sao lại một mình? Mẹ đâu?”

“Mẹ lúc làm việc không cho em đi theo, để em ở đây chờ mẹ cùng về”

Tôi ngẩng đầu nhìn khách sạn xanh vàng rực rỡ, nghĩ tới Lý Hiểu Mẫn từng nói mẹ của đứa nhỏ này là tiểu thư, chẳng lẽ là thật? Đang nghĩ ngợi lung tung thì Vương Thiên Phong mang một người phụ nữ từ khách sạn đi ra, trời vẫn còn rất lạnh, mà người phụ nữ này mặc lại rất mát, giống như uống rất nhiều rượu, đi đứng cong vẹo, Vương Thiên Phong ở bên cạnh giúp đỡ, đứa nhỏ nhìn thấy bọn hắn đứng lên hô ta “Mẹ, con ở đây!”

Người phụ nữ kia quay đầu, lảo đảo đi tới, đánh lên đầu đứa nhỏ nói: “Không phải kêu con ở nhà chờ sao? Sao lại không nghe lời sau này không được tới đây, nghe chưa!”

Vương Thiên Phong nhìn tôi và Diệp Lê có chút xấu hổ cười nói: “Ở đây cũng gặp hai người, cô ấy là bạn học tiểu học, gọi là Triệu Tú, uống nhiều quá.”

Triệu Tú ánh mắt không có tiêu cự, miệng than thở gì đó làm người ta nghe không rõ, đứa nhỏ dùng người giúp đỡ, còn lắc tay mẹ, bất mãn nhìn Vương Thiên Phong “Thúc thúc, chú hứa với con không để mẹ uống nhiều rượu như vậy, chú không giữ lời hứa gì hết!”

“Bằng Bằng, nếu không có chút, mẹ con uống không chỉ nhiều đây đâu”

Ra là đứa nhỏ tên là Bằng Bằng, Vương Thiên Phong kêu tới một chiếc taxi để Triệu Tú và Bằng Bằng lên xe, nói với tài xế địa chỉ, sau đó đưa cho mấy chục đồng, nói với Bằng Bằng: “Mau cùng mẹ con về, sau khi trở về cho mẹ con uống nhiều nước, biết không?”

Triệu Tú trong xe giẫy dụa chạy xuống nói: “Tôi không về, tôi không về, tôi còn phải kiếm tiền, không có tiền làm sao nuôi Bằng Bằng?”

Cô ấy vừa nói vừa đi tới giữa đường cái, xe cộ thỉnh thoảng chạy lên gào thét kêu cô ấy tránh ra, chúng tôi kinh hoàng đổ mồ hôi lạnh, Vương Thiên Phong chạy tới giữ chặt cô ấy, lần nữa nhéo vào xe, đóng cửa xe, rống lớn: “Con mẹ nó, mau lái xe đi!”

Tài xế bị dọa run một cái liền khởi động chạy nhanh.

Xe taxi đi rồi, Vương Thiên Phong thở dài nói: “Chỉ có hai mẹ con, thực không dễ dàng gì”

Tôi hỏi: “Cô ấy sao lại uống nhiều rượu như vậy?”

“PR rượu, làm có có thể không uống?”

Diệp Lê hỏi: “Cha đứa nhỏ đâu?”

“Đứa nhỏ không có cha”

“Nga~ Triệu Tú này hẳn là cùng cậu có chuyện xưa?”

“Cũng có thể xem là vậy” Vương Thiên Phong lấy ra gói thuốc, châm một điếu, hút một hơi thật sâu rồi nhả ra vòng khói nói: “Triệu Tú lớn hơn tôi vài tuổi, tôi học lớp hai cô ấy học lớp năm, chúng tôi ở cùng thôn, cô ấy xem tôi là em trai, sau cùng một người đàn ông gần thôn nói thương yêu, có thai, gã đàn ông kia chạy mất dạng, cha mẹ mắng cô ấy là người đàn bà dâm dăng, người trong thôn chỉ chỉ trỏ, cô ấy chịu không nổi, lại nghe tên đàn ông đó tới đây, cô ấy cũng ôm bụng đi đến, phụ nữ một thân một mình, lại không quen biết ai, tiền lúc mang theo cũng đã xài hết, nếu chỉ có một mình thì không sao, bây giờ còn có đứa nhỏ...ai~ khi tôi gặp lại cô ấy, mời cô ấy tới khách sạn của tôi làm, mê tôi biết được, mẹ tôi cảm thấy cô ấy không phải cô gái tốt, bắt tôi đuổi cô ấy đi, tôi nhịn không được, liền thông qua Trung Sơn mời cô ấy làm PR rượu, cứ như vậy kéo dài đến bây giờ.”

“Cuộc sống đúng là không dễ dàng” Diệp Lê thở dài, liếc mắt đánh giá Phương Thiên Phong, trêu ghẹo hỏi: “Cậu thích cô ấy?”

“Đúng đó” Vương Thiên Phong trả lời, rồi lại ngây người một lúc, ho khan một tiếng nói: “Tôi là nói đàn ông nào không thích phụ nữ”

“A~” tôi cười nói: “Nếu thích, thì giúp đỡ cô ấy nhiều hơn một chút, phụ nữ mang theo con mà sống đã không dễ dàng, các người còn là đồng hương, giúp được bao nhiêu cứ giúp”

“Đương nhiên”

“Ừm, không còn sớm, chúng tôi phải về rồi, chào”

Tôi và Diệp Lê dắt tay nhau đi về, trên đường Diệp Lê hỏi: “Cậu nói xem Vương Thiên Phong và và Triệu Tú có khả năng thành đôi không?”

“Cái này khó nói” tôi lắc đầu cười nói: “Đối với đàn ông mà nói, thích thì thích nhưng nếu hẳn cùng một người phụ nữ từng trải kết hôn, cơ bản là không thể, hơn nữa Vương Thiên Phong này là loại thích sĩ diện, càng khó nói”

“Aiz~ đàn ông a, đúng là khó nói”

“Đúng đó, khó nói lắm, cơ mà kệ bọn họ, mỗi người một đường đi, chúng ta đi tốt đường của chúng ta là được rồi”

“ừm” Diệp Lê đột nhiên nhảy lên lưng tôi nói: “Phương Ngưng, cậu công tử đi”

”

“Không sợ tớ làm cậu ngã sao?”

“Không sợ”

“Được” tôi để Diệp Lê trên lưng, chậm rãi bước, cười nói “Trước đó có mua cho cậu bình sữa, có dùng không? Ngày mai tớ lại đi mua thêm một cái cho cậu”

“Cậu lại nói tớ trẻ con nha~”

“Trừ bỏ trẻ con luôn ôm mẹ, luôn bắt mẹ, công, thì có đứa con lớn nào chịu làm vậy không?”

“A~ cậu không cần kích tớ, trẻ con thì trẻ con, dù sao tối nay cậu cũng công tớ về nhà”

“Đúng là trẻ con nha~”

“Có mệt không?”

“Ừm, có một chút, may là trước kia tớ thường chạy bộ, thể lực cũng tốt, sau này tớ muốn tập lại thói quen chạy bộ, cậu cũng cùng chạy đi, cùng tớ vận động”

“Vận động á? Tớ không phải hay cùng cậu vận động ở trên giường sao?”

“Cậu thật là...”

Diệp Lê cười hì hì, cắn lỗ tai tôi, nhỏ giọng nói: “Phương Ngưng, tớ yêu cậu”

Aiz~ đáy lòng tôi lập tức nở rộ.

Đêm, không trăng chỉ có ánh sao trong suốt, gió đêm lướt qua tóc, ngọn cây đong đưa nhẹ nhàng hát một bài tình ca.

Diệp Lê ở trên lưng tôi, chậm rãi đi đến nhà.

—

Kháo! Phi! tui phi cái hạnh phúc của 2 người T^T ~ *giây này*

54. Chương 55

Những ngày sau này trôi qua rất nhanh, đảo mắt một cái đã vào tháng tư, ánh mặt trời ôn hòa bao trùm mặt đất, thời tiết dần dần ấm lên.

Giữa giờ nghỉ trưa, tôi đang muốn chợp mắt một chút thì Vương Thiên Phong gọi điện thoại, lời nói mang theo run rẩy hỏi: “Phương Ngưng, cô có biết cô nhi viện nào tốt không?”

“Cô nhi viện? Tôi không biết rõ lắm, có chuyện gì sao?”

“Aiz~ Triệu Tú chết rồi, đứa nhỏ dù sao cũng cần một nơi ở”

“Cái gì?” Tôi giật mình hỏi: “Tại sao chết?”

“Không biết tự sát hay bị giết, cảnh sát nhận định là tự sát, nhưng việc này rất kỳ quặc, cô ấy đâu có lý do gì để tự sát, cô cũng biết, cô ấy tiếp xúc với rất nhiều loại ngoài, biết đâu có ai đó có ý xấu với cô ấy...Aiz~ tạo nghiệt a~!”

“Việc xảy ra khi nào? Đứa nhỏ giờ đang ở đâu?”

“Chuyện xảy ra từ tuần trước, ở một phòng khách sạn dành cho hai người, đứa nhỏ bây giờ đang ở chỗ của tôi”

“Cha mẹ Triệu Tú đâu? Cậu nên đem Bằng Bằng cho bọn họ chứ”

“Đừng nói nữa, tôi vốn là muốn đứa nhỏ cho cha mẹ Triệu Tú, nhưng bọn họ căn bản là không chấp nhận được đứa nhỏ này, bọn họ thấy tôi chăm sóc Bằng Bằng thì chết sống nói Bằng Bằng là con của tôi, còn vu khống cái chết của Triệu Tú là liên quan tới tôi, lòng tốt không được báo. Aiz~ tôi biết cô từ nhỏ có một mình, tưởng là cô sẽ biết mấy cái cô nhi viện, làm phiền cô rồi, xin lỗi a~”

“Không sao, chuyện cô nhi viện tôi sẽ giúp cậu hỏi thăm một chút”

“Được, cảm ơn cô”

“Không có gì”

Đặt điện thoại xuống, tôi nghĩ tới khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu của Bằng Bằng, đứa nhỏ này, từ nhỏ đã không biết cha là ai, mẹ lại chết không rõ ràng, ông bà ngoại không chấp nhận, thực là làm cho người ta đau lòng.

Tôi ở trên mạng dò xét hoàn cảnh của cô nhi viện, cảm giác không hai lòng lắm, mấy loại cô nhi viện này không có lợi cho mấy đứa nhỏ đang tuổi lớn, đột nhiên tôi nghĩ tới lão Từng, không biết bọn họ có chịu giúp đỡ thu nhận đứa trẻ hay không.

Tôi gọi điện cho lão Từng, cẩn thận hỏi ý kiến của lão, lão nghe đến thân thể của Bằng Bằng, trầm mặc một lúc nói: “Hai lão già bác bình thường cũng không có gì làm, khó trách cô đơn, giờ đem đứa nhỏ tới, bác tuy ngồi xe lăn hoạt động không tiện, nhưng trông con nít thì cũng được”

Tôi cúi lòng cảm động cúp điện thoại, vừa muốn khóc lại vừa muốn cười, trong đầu nhất thời trống rỗng.

Cuối tuần 7 giờ, tôi, Diệp Lê còn có Vương Thiên Phong mang theo Bằng Bằng đi tới nhà lão Từng, Bằng Bằng rất hiểu chuyện, nó im lặng ngồi ở trong xe, đôi mắt đỏ đỏ, Diệp Lê thỉnh thoảng nhìn nó cười, nhưng không hiệu quả lắm. Đúng vậy, tang mẹ vừa xong, làm sao có thể cười.

Hai vợ chồng lão Từng nhìn Bằng Bằng thực yêu thích, vợ lão Từng quay lưng quẹt quẹt mắt rồi xoay người lại thở dài nói: “Người lớn tạo ác nghiệt, để trẻ con chịu sự giày vò, aiz~”

Vương Thiên Phong đưa vợ chồng lão Từng một bao thư đựng tiền, giống như là chi phí nuôi dạy, cũng nói chờ Bằng Bằng lớn thêm một chút, hẳn sẽ cho Bằng Bằng đi học, sẽ không quấy rầy hai người lão Từng quá lâu.

Theo ý nào đó lên nói, Vương Thiên phong cũng coi như hết lòng quan tâm giúp đỡ.

Bằng Bằng nắm tay tôi và Diệp Lê, trẻ con hỏi: “Tỷ tỷ, hai người sau này có thể hay đến chơi với em không?”

Diệp Lê vuốt vuốt tóc Bằng Bằng cười nói: “Nhất định sẽ thường đến chơi với em, chờ em lớn lên một chút, sẽ đưa em đến trường đi học, chịu không?”

“Dạ.”

Tôi dặn: “Bằng Bằng, chị cho em mấy tập tranh vẽ, không có gì làm cứ lấy ra chơi, ở đây phải nghe lời ông bà bội, biết không?”

“Dạ biết.”

“A~ thực ngoan~”

Từ là lão Từng trở về, Diệp Lê nằm ở trên giường nói: “Phương Ngưng, theo tính tình của cậu, cậu căn bản sẽ không xen vào việc của người khác, lần này lại nhiệt tình giúp đỡ Bằng Bằng, coi như tính là duyên phận đi”

“Ừm” Tôi úp sấp trên người cậu ấy, đùa nghịch ngón tay cậu ấy: “Bằng Bằng đáng thương hơn tớ, tớ lúc trở thành cô nhi đã 15 tuổi rồi, Bằng Bằng còn quá nhỏ, một chút tự lập cũng không có, lấy nó so với tớ, tớ cảm giác được mình thực hạnh phúc a~”

“Cậu này, sau này chúng ta thường đến thăm Bằng Bằng đi”

“Được, chúng ta đời này cũng không thể có con, vậy cứ coi Bằng Bằng là con của mình đi. ”Tôi cười nói: “Aiz~ biết đâu khi chúng ta già rồi có người phụng dưỡng”

“Cậu đã nghĩ vậy” Diệp Lê chọc ghẹo: “Sao không trực tiếp nuôi đứa nhỏ đi?”

“Đồng chí, tớ muốn có nhiều cùng cậu hưởng thụ thời gian thế giới hai người. Cậu còn không thể chăm sóc tốt chính mình thì không thể làm mẹ người khác đâu, tớ tuy so với cậu khá hơn một chút, nhưng nội việc chăm sóc cho đứa trẻ như cậu đã mệt rồi, sao còn có thể tự tìm thêm mệt mỏi đây?”

“Haha, tớ là biết cậu không có đủ mười phần lương thiện mà”

“Tớ đối với cậu chính là trăm phần trăm thiện lương.”

“Mồm mép láu lỉnh.”

“Cậu thích là được rồi”

“A~” Diệp Lê hôn tôi, môi cùng môi mềm mại triển miên không dứt.

Tháng năm, ngày đầu thâu cách không còn xa, tôi Vương Linh, Từ Lỗi ở công ty tăng ca mấy ngày, cuối cùng cũng hoàn thành đầy đủ kế hoạch.

Lúc nghỉ trưa, tôi định chớp mắt nghỉ ngơi thì Lý Duy Duy đi tới phòng làm việc của tôi, cô bé nhìn bản kế hoạch hỏi: “Phương tỷ, cái này chính là phương án đầu thâu sao?”

“Ừm, vừa mới hoàn thành, nhìn được không?”

“A~ Em xem cũng không hiểu lắm, nhưng cảm giác rất tuyệt”

“Bên cạnh văn kiện có chú thích, nhìn vào liền hiểu a~”

“Mọi người làm cái này chắc mệt chết đúng không?”

“Mệt a~ ba ngày không thể chớp mắt rồi”

“Phương tỷ, chị nghỉ ngơi một chút, em nhìn chú thích một chút, lát nữa sẽ ra ngoài”

“Ừm, được, thật có lỗi, mệt mỏi quá rồi, trưa hôm nay không thể cùng em trò chuyện rồi”

“Không sao, là em quấy rầy chị ngủ trưa mà, nên em mới có lỗi”

“Aiz~ chúng ta sao lại khách sáo như vậy, em tùy tiện xem đi, chị chợp mắt một chút, mệt quá rồi, cơ mà nhớ rõ, chuyện này không được để lộ ra, nhất định phải giữ bí mật”

“Dạ”

Buổi chiều khi tan việc, tôi hưng phấn mang theo laptop muốn chia cho Diệp Lê hưởng thụ thành quả lao động của tôi.

Đi vào công ty Diệp Lê, tôi mở laptop, đưa cậu ấy xem bản kế hoạch, sẵn giảng giải cho cậu ấy nghe, Diệp Lê một bên nhìn một bên tặc tặc khen không ngớt lời, cậu ấy nói: “Lần đầu thầu này, coi ra công ty của cậu phần thắng rất cao rồi”

“cái này không nói sớm được, những công ty khác cũng có thực lực a~”

“A~ mặc kệ có thành công hay không, chỉ cần các cậu dốc hết tâm lực là đủ rồi, mấy ngày nay cậu không có ngủ rồi, nhất định rất mệt phải không? Đợi lát nữa về, tớ nấu cháo cho cậu, cậu sớm đi nghỉ ngơi một chút”

“Ừm” trong khoảng thời gian này, Diệp Lê ở chung với tôi, học tốt nấu cháo cũng học được mấy món đơn giản, tuy rằng hương vị có chút không tốt nhưng như vậy tôi cũng thấy rất vui nói: “Cậu còn chưa xong việc, tớ trước ở ghế salon híp mắt một chút, chờ cậu xong thì chúng ta cùng về”

“A~ được”

Nằm trên ghế salon tôi rất nhanh đã ngủ thật say, sắc trời chuyển dần, Diệp Lê vỗ nhẹ nói: “Về nhà ngủ tiếp, nha?”

“Cậu xong chưa?” Tôi xoa mắt, ngồi dậy, phát hiện trên người đang đắp áo khoác của Diệp Lê, cười một cái ôm cậu ấy nói: “Diệp Lê, có cậu thật tốt a~”

“Aiz~ đùa ngốc, chúng ta đi đi, lần này để tớ lái xe”

“Ừm”

Về đến nhà, tôi vội đi tắm, ăn cháo Diệp Lê nấu xong liền ngã xuống giường ngủ, liên tục ba ngày không chợp mắt, thực là quá mệt mỏi rồi, ngủ đến Vương Linh và Từ Lỗi bây giờ chắc cũng hẹn hò rất thân mật với Chu Công a~* (Chu Công, là ông thần ngủ đó mà :v ~)

Cảm giác này, ngủ cũng không quá an ổn, làm việc cường độ cao, làm tế bào não của tôi vẫn còn căng cứng, cho dù là ngủ, cũng không trách khỏi ý nghĩ thiết kế và sắc thái hiện lên trong đầu.

Mộng lung tung, cảm giác được Diệp Lê bò lên giường, tôi theo thói quen ôm eo cậu ấy, ở trong lòng cậu ấy tìm tư thế thoải mái, lại ngủ thật say.

Ngày hôm sau đi đến công ty mới nhớ là không mang theo laptop, đi về nhà lấy, lại không tìm được, gọi điện cho Diệp Lê có thấy nó ở đâu không, Diệp Lê nói nó đang ở văn phòng của cậu ấy, hôm qua quên mang về, lát nữa sẽ mang qua đây cho tôi. Tôi nói không cần, tôi tự đi lấy. Nói xong đi lái xe đến chỗ cậu ấy.

Đi vào thì thấy Hải Bình cũng ở đó, cô ấy nhìn thôi hừ một tiếng, tôi không thèm để ý, Diệp Lê đưa laptop cho tôi nói: “Hôm qua về vội, để quên ở công ty luôn, không làm chậm trễ công việc của cậu chứ?”

“Không có đâu” tôi cầm lấy laptop, laptop có vẻ hơi nóng, liền thuận miệng hỏi Diệp Lê: “Cậu vừa mở laptop tớ ra chơi hả?”

Diệp Lê lắc đầu nói: “Không có a~ tớ này giờ ở phòng họp vừa mới trở về thôi”

Vậy laptop tại sao lại nóng? Một cái dấu chấm hỏi xẹt ngang qua đầu, tầm mắt lơ đãng đảo qua Hải Bình, Hải Bình hơi lộ vẻ kích động, xoay đầu sang một bên, a~ cô ấy sao lại có vẻ mặt đó?

Tôi nói với Diệp Lê: “Tớ về công ty nha”

“Ừm, tớ tiễn cậu” Diệp Lê cùng tôi ra ngoài, đứng ở ngoài nói: “Hải Bình là tới mượn hai bộ sách kiến trúc, cô ấy nói là dùng để phiên dịch, cậu đừng có ăn dấm chua bậy bạ đó”

“A~ biết ma”

“Ừm, Diệp Lê vuốt cổ áo tôi, vỗ một cái nói: ”Về đi”

“Bye bye~”

Trở lại công ty, tôi đem kế hoạch thiết kế ra, sửa lại một hai cái lỗi nhỏ, sau đó cùng Vương Linh và Từ Lỗi đi tới chỗ quản lý, bàn bàn về chuyện đấu thầu.

Giờ đấu thầu cuối cùng cũng đến, tôi kiểm tra bản kế hoạch thêm lần nữa, đi tới địa điểm tham gia đấu thầu với quản lý,

Trên đường quản lý hỏi tôi có tự tin không, tôi nói mặc kệ thành công hay không thì lúc nào cũng tự tin

Quản lý cười tôi cũng cười.

Hạ cửa kính xuống, nhìn phía chân trời xa, ông trời hình như cảm nhận được tâm lý khẩn trương của tôi, làm tầng mây âm u che kín bầu trời.

Giọt mưa nhỏ lất phất rơi, gió lạnh từng trận, cùng mưa bụi rơi xuống, như là muốn để lại chút ngụ ý gì đó.

Thời tiết này, nếu đang nhàn rỗi, có thể ngồi chơi trong phòng nhìn về xa xa, yên lặng lắng nghe tiếng mưa, thật là một chuyện rất thanh nhã.

Loại thời khắc này, tâm tình không thể tiêu sái như vậy.

Lần này tham gia đấu thầu có rất nhiều công ty nhà, hợp tác với Hải Đào nên Diệp Lê cũng đi, tôi lần đầu tiên ở chính diện nhìn Hải Đảo, hần và Hải Bình rất giống dao, dáng cao, mảnh liệt, nhìn qua rất ngọc thụ lâm phong, rất có tư chất Play Boy, bạn gái đứng bên cạnh hần, cũng rất được, khuôn mặt phấn trắng môi đỏ, thoát nhìn giống cộng lộng, chỉ là không biết vì cái gì, cô ấy không ngừng đánh giá tôi, tôi bị đánh giá đương nhiên không được tự nhiên, nhìn cô ấy cười rồi rời đi.

Ở hoàn cảnh này tôi và Diệp Lê không nên nói nhiều, chỉ là lên tiếng chào hỏi, sau đó tự ngồi vào vị trí.

Đấu thầu bắt đầu, từng người thiết kế của từng công ty đều đưa ra phương án cùng giảng giải, tôi là thực sự nghe nhìn, thỉnh thoảng sửa sang lại ý nghĩ của mình, công ty M sẽ lên sau công ty Hải Đào, tôi cùng có đủ thời gian để thả lỏng tâm tình.

Đến phiên công ty Hải Đào thì bạn gái Hải Đào cầm laptop đi lên trước, khởi động máy rồi mở máy chiếu, bắt đầu giảng giải kế hoạch của bọn họ

Tôi nhìn bản thiết kế trên máy chiếu, mắt choáng váng, cái này rõ ràng là thiết kế

55. Chương 56

Tôi nhất thời thất thần, sững sờ một chút, bản kế hoạch của bọn tôi sao lại nằm bên Hải Đào? Chúng tôi làm việc luôn luôn giữ rất tốt bí mật...

Vương Linh, Từ Lỗi mở to hai mắt, nhin không được “A” một tiếng, quản lý lại càng không hiểu gì, hần nhìn tôi, tôi nhìn hần rồi lại nhìn Vương Linh và Từ Lỗi, giống như hỏi đây là cái thể loại gì, tôi nhẹ nhàng lắc đầu, Vương Linh và Từ Lỗi cũng lắc đầu, xem ra mọi người cũng không biết đây là thể loại gì, vấn đề xảy ra ở đâu?

Tôi vận động nhanh đại não, đột nhiên nhớ tới laptop từng ở trong phòng làm việc của Diệp Lê một ngày, trừ bỏ Diệp Lê, những người khác chưa từng thấy qua kế hoạch này, , chẳng lẽ là Diệp Lê? Không có khả năng, điều này sao có thể? Ngoại trừ Diệp Lê ra, tôi không thể tưởng tượng được là còn có thể là ai.

Tôi quay đầu nhìn Diệp Lê, Diệp Lê không có ở đó, nhìn bạn gái Hải Đào dương dương tự đắc, đáng người giảng giải phương án này phải là tôi, lòng giống như bị một dao hung hăng đâm tới, Diệp Lê, các người bây giờ là bạn hợp tác, làm sao để tôi tin là không phải cậu làm đây?

Ngăn lại đau lòng, tôi liên lên ý nghĩ, kế tiếp sẽ là công ty M, đến đây là muốn cạnh tranh, có thể vì cái loại tình huống không đoán trước được này là buông tha sao?

Tôi hỏi Từ Lỗi có mang bản thiết kế thủ công tới không, Từ Lỗi nói không có, tôi đưa hắc chìa khóa phòng làm việc của tôi, kêu hắc lập tức về công ty lấy, càng nhanh càng tốt, Từ Lỗi nghe xong lập tức đi, tôi vuốt trán, chỉ có thể mong Từ Lỗi sớm mang tới, thời gian không chỉ là tiền tài, còn là danh tự.

Đúng vậy, cái tôi cần làm bây giờ là, không chỉ thành công trong việc cạnh tranh, quan trọng nhất là muốn bảo vệ danh dự cho công ty M.

Bạn gái Hải Đào giảng giải xong, đầu tư khi biệt thự liên tục gật đầu, ra mời là đối với bản kế hoạch này rất vừa ý, nếu trúng ý, thì nói lên trúng có thể thành công trong việc này, điều này làm tôi thoáng thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Từ Lỗi còn chưa đến, tôi âm thầm nắm chặt tay, hít một hơi sau, bình thường đứng lên, cầm laptop đi tới phía trước.

Mở máy, mở máy chiếu, đem bản kế hoạch bạn gái Hải Đào vừa mới giảng giải qua hiện lên, mỗi một vị đang ngồi ở dưới đều mở to mắt, ta nhìn người, người nhìn ta, sau đó tầm mắt đều dồn vào tôi.

Tôi lại âm thầm siết chặt tay, trưng ra khuôn mặt tươi cười, cố ý chậm rãi nói: “Các vị, kế hoạch của chúng tôi và công ty thiết kế Hải Đào không hện mà giống, thật là ngoại dự kiến, tin là mọi người ở đây cũng rất bất ngờ, bộ kế hoạch này, công ty thiết kế Hải Đào đã giảng giải vô cùng cẩn thận, tôi cũng không nên lặp lại làm gì, để tránh rườm rà, tôi chỉ muốn bổ sung thêm một chút, thứ nhất, ở mặt cảnh quan, chúng tôi dựa vào Tây Mông Phạm Dịch Ryan và Stuark Kaun làm làm nên nguyên lý thiết kế sinh thái, cũng dựa vào Ước Hàn Lai Nhĩ làm ra bản thiết kế sinh thái sống, cùng với Robert Thát Nhĩ thiết kế ra cảnh quan có thể thay đổi liên tục, hợp với thị giác vừa thành thị vừa thôn trang, cũng tiến tới một bước có thể kết hợp thành một với cảnh quan trong ngoài và biệt thự hình dạng to lớn, để hoàn thành hiệu quả thiết kế, còn dựa vào điểm đặc sắc của địa phương và bảo vệ cùng tiết kiệm tự nhiên, để tự nhiên biểu hiện tự nhiên. Thứ hai, ở bên ở bên trong tài liệu thiết kế sử dụng mỹ cảm, chúng tôi vận dụng so sánh nhiều loại vật liệu bình thường có cùng lập thể, nhỏ và lớn, đơn giản và phức tạp, so sánh thủ pháp này có thể đạt được điểm bù trừ rất hiệu quả, hơn nữa cũng rất can đảm sử dụng vậy liệu kiểu mới, dĩ cần thời đại mỹ cảm”

Từ Lỗi vẫn chưa đến, tôi chỉ có thể liệu mạng quanh đi quẩn lại, là muốn kéo dài thời gian.

Một lúc sau, Từ Lỗi cuối cùng cũng tới, tôi lau mồ hôi, nhận lấy bản vẽ tay nói tiếp: “Tôi muốn bổ sung thêm, chính là bản thiết kế của công ty M và công ty Hải Đào không thể nào là trùng hợp hay ngẫu nhiên, rất cuộc đây là ý tưởng của ai. Mọi người đều biết,, mỗi nhà thiết kế, đều có đặc điểm của mình, không giống như phương trình toán học đáp án chỉ có một, đây là bản sơ đồ phác thảo của công ty chúng tôi, tôi có lần đi dự sinh nhật của Trương phu nhân, thì Trương Minh từng đưa ra giải thích về thiết kế đối với người lớn tuổi, ở mặt này tôi từng hỏi qua ý kiến của Ngài ấy, đặc biệt hỏi qua vấn đề và phương diện sinh hoạt thường ngày của người lớn tuổi, Trương lão cũng từng vẽ tay để chứng minh, những gì Ngài ấy vẽ tôi luôn giữ lại, tôi hiện tại để nó và bản nháp chia ra cho mọi người, mọi người có thể nhìn một cái, liền biết ý tưởng của chúng tôi là như thế nào, từ lúc bắt đầu cho đến khi hoàn thành.”

Tôi để bản phác thảo vẽ tay lên máy chiếu, từng chương giải giảng, từng chương chứng minh, , mọi người bắt đầu xì xào bàn tán, chờ khi nói xong, tôi một lần mở đồ án, kéo chuột đến phía dưới góc phải màn hình, phóng to lên nói: “Cuối cùng tôi muốn bổ sung một chút, toàn bộ hình ảnh mọi người vừa nhìn qua, bước dưới góc phải đều có một chữ ‘M’ nhỏ nhỏ hình cuộn sóng, nếu không nhìn kỹ sẽ không thể nhìn ra. Mỗi bản kế hoạch lớn nhỏ của công ty chúng tôi, đều phải qua tay tôi, bên dưới góc phải sẽ để lại một cái ký hiệu, trong công ty chỉ có hai người biết chuyện này, một là tôi và một là tổng giám đốc công ty M, nếu tôi đoán không lầm, thì bản thiết kế công ty Hải Đào vừa mới giảng giải qua cũng sẽ có ký hiệu này, tôi đã nói xong, cảm ơn mọi người”

Bên trong bắt đầu ồ lên, Hải Đào và bạn gái hắc mặt kinh dị sững sờ ngăn người nhìn tôi chăm chăm, vẻ mặt không tin nổi, tôi cau mày hướng bọn hắc gật gật đầu, trở lại vị trí ngồi xuống, mồ hôi trên trán lặng yên rơi.

Không biết từ lúc nào mồ hôi của tôi đã chảy thành sông, cái tôi có thể làm chỉ có bao nhiêu đó, người khác có tin hay không, tôi cũng sẽ không mất sức giải thích.

Vài người chủ đầu tư yêu cầu Hải Đào lần nữa đưa ra bản thiết kế, Hải Đào không lay chuyển được nhiều

yêu cầu nên xấu hổ mở ra laptop, nhân viên đầu tư phóng to phía dưới góc phải, quả nhiên bên trong có một ký hiệu ‘M’, tất cả đều không cần nói thêm gì nữa, tôi thụ dọn đồ đạc, lặng lẽ lui ra, việc còn lại cứ để quản lý giải quyết đi.

Bảo vệ được danh dự của công ty M, một tia hưng phấn tôi cũng không có, ngồi trên xe ngựa xuất thần, không biết từ lúc nào Diệp Lê ở bên cạnh tôi, tôi nhìn cậu ấy, nhìn chăm chăm, cậu ấy sắc mặt tái nhợt nhìn tôi, tôi nghĩ muốn mắng chửi người, muốn đánh người, nhưng cả người mệt mỏi vô lực, lúc lâu sau thở hắt ra lái xe về nhà.

Trên đường, chúng tôi không có nói chuyện, đi vào nhà chúng tôi cũng không nói gì, tôi ngồi trên ghế salon, chờ Diệp Lê giải thích, cậu ấy một cậu cũng không nói. Tôi cảm tức nhắm mắt lại, nước mắt lặng yên chảy xuống.

“Đừng khóc, Phương Ngưng”, Diệp Lê lau nước mắt của tôi, nhỏ giọng nói: “Cậu phải tin tớ, không phải tớ, thật không phải là tớ”

“Laptop của tớ chỉ có một mình cậu đụng tới, cậu để cho tớ phải tin cậu như thế nào!” Tôi mở mắt ra, cảm xúc cả ngày như lũ tràn về, làm tôi bùng phát gầm lên: “Cậu biết rõ nó là thành quả lao động của tớ, biết rõ tớ tin tưởng cậu, biết rõ trường hợp hai bản thiết kế giống nhau sẽ có hậu quả gì, cậu coi trọng chị dâu và em vợ, cậu có coi trọng tớ không!”

“Tớ không có! Tớ không có đưa cho Hải Đào! Tớ không biết hẳn làm sao có được phương án này. Nhưng tớ thể tớ không có cho hẳn xem qua!”

“Vậy hẳn làm sao lấy được?”

“Máy tính của cậu để ở phòng làm việc của tớ cả ngày, hôm nay cũng chỉ có Hải Bình và Ngụy Tử Minh là có tới phòng làm việc. Nhưng tớ hỏi qua bọn họ, bọn họ đều nói không có đụng tới laptop của cậu, cũng rất có thể là người trong công ty cậu tiết lộ ra ngoài”

“Xằng bậy! Bộ kế hoạch này chỉ có tớ Vương Linh và Từ Lỗi biết, tớ đối với bọn họ là hiểu biết, bọn họ không có khả năng tiết lộ ra ngoài”

Diệp Lê mắt đỏ lên, mang theo oán giận ở trong lòng chất vát” Cậu đối với Từ Lỗi Vương Linh thực hiểu biết, chẳng lẽ cậu không biết tớ, hiểu tớ sao? Cậu coi tớ là loại người này sao?”

“Tớ làm sao biết được cậu có phải hay không?” Tôi lo lắng khoát tay bắt đầu nói bừa: “Tớ chỉ biết, kế hoạch của tớ chỉ có cậu từng xem, laptop của tớ chỉ cho một mình cậu đụng tới, Hải Bình thích cậu, tùy tiện ra vào phòng làm việc của cậu, sách của cậu cũng có thể tùy tiện lấy đọc, cậu đối với cô ấy chưa từng có biểu hiện cự tuyệt, trái lại càng giống như mời cô ấy tự tiện, cậu nghĩ tớ nói với cậu không ăn giấm là thật sự không ăn giấm sao? Cậu nghĩ tớ có thể yên tâm nhìn cậu và cô ấy tiếp xúc hả? Bây giờ Hải Đào với cậu lại là người thân, còn là hợp tác, thân càng thêm thân, cậu đưa cho hẳn xem cũng là chuyện bình thường, bất quá cậu có thể ngu như vậy sao, để cho hẳn cầm tác phẩm của người khác đi cạnh tranh, cậu có biết làm như vậy đối với song phương đều không có lợi không hả? Cậu muốn bản kế hoạch, có thể trực tiếp nói với tớ, tớ lập tức đưa, cậu đang tính cái gì trong đầu hả? Đây gọi là ăn cắp của người khác đó, biết không!”

“Chát” một tiếng, bàn tay Diệp Lê nằm trên mặt tôi, cậu ấy huyết sắc dâng lên, gân xanh trên trán cũng lộ ra, hít một hơi thật sâu giận dữ nói: “Cậu vẫn là trẻ con hả? Cậu tức giận cũng đừng trở mặt với người khác. Tớ và cậu ở cùng một chỗ gần một năm, tớ đối với Hải Bình như thế nào cậu thật không nhìn ra hả? Cậu sao lại nói chuyện tổn thương người khác như vậy? Tớ từng nói, cậu nếu có tâm sự nhất định phải mở miệng nói, cậu muốn tớ tuyệt giao với Hải Bình sao lại không nói? Cậu lấy lời của tớ làm gió thoảng bên tai hả? Cậu rốt cuộc có để ý lời tớ nói không? Chuyện này có phải bị ăn cắp hay không, tớ không biết, chỉ biết cậu một chút cũng không tin tưởng tớ!”

“Không phải không tin cậu, là không có cách nào để tin cậu!”

“Nếu đã như vậy thì không còn gì để nói” Diệp Lê cắn môi, đi vào phòng ngủ thu xếp mấy bộ đồ nói: “Cậu hiện tại không bình tĩnh, chờ cậu tỉnh táo thì nói tiếp, chúng ta hiện tại đừng ở chung nữa, tớ sẽ không vô duyên vô cớ để quýt làm cam chịu, nhất định sẽ làm rõ chuyện này”

Diệp Lê nói xong xoay người rời đi, trong nhà chỉ còn một mình tôi, vuốt lên chỗ bị Diệp Lê đánh, suy sụp ngồi xồm trên sàn nhà, ngăn không được, mắt mặt liên chảy xuống

Haiz~ Ngưng, thực ra rất khó để trách, nhưng lỗi này lại là một mình Ngưng gây ra...Lê ôi T^T ~ thương quá

56. Chương 57

Tôi nằm úp trên sàn nhà ngủ quên mất, chuông điện thoại reo lên đánh thức, tôi đứng lên tìm điện thoại, giọng hơi khô nỏi: “Xin chào”

“Phương Ngưng, tớ xảy ra chuyện rồi!”

Ra là Điền Hàm, cổ họng của tôi rất kho chịu, chắc là do ngủ ở sàn nhà một đêm nên cảm lạnh rồi, ho khan một tiếng hỏi: “”Xảy ra chuyện gì?”

“Tớ và Hồng San...Tớ và Hồng San...”

“Cậu và Hồng San làm sao?”

“Chúng tớ ngủ chung!”

Tôi không phản ứng gì, thuận miệng nói: “Hai cậu không phải mỗi ngày đều ngủ chung sao? Có gì lạ?”

“Không phải! Bọn tớ hai người...hai người trần truồng, giống cậu là Diệp Lê vậy đó, ngủ!”

“Hả?” Tôi rất cục hiểu được hỏi nhanh: “Sao lại vậy?”

“Trong điện thoại không thể nói rõ, cậu hiện tại đang ở đâu? Tớ tới”

“Ở nhà”

“Được, cậu chờ chút tớ lập tức qua”

Điền Hàm nói xong cúp điện thoại, tôi có chút ngẩn người, Điền Hàm nói cậu ấy và Hồng San ngủ...Ngủ??Hay là nói giỡn? Hai cậu ấy sao lại không mặc gì ngủ với nhau? Hai ngày trước Điền Hàm còn nói từng nhìn thấy rất nhiều soái ca, nói là nhìn liên chảy nước miếng, bây giờ mới cách có một ngày, như thế nào lại cùng Hồng San...

A~ Thực là một ngày mỗi một nha!

Điền Hàm đến rất nhanh, cậu ấy thở hổn hển chạy vào, tôi cho cậu ấy ly nước, đợi cậu ấy thở chậm lại hỏi: “Cậu cùng Hồng San...Thiệt hay đùa? Sao lại thành ra như vậy?”

“Aiz~ thực” Điền Hàn than một tiếng, uống một ngụm nước nói: “Đêm qua, tớ và Hồng San ở nhà, lúc ăn cơm có uống chút rượu, nói đến cậu và Diệp Lê, tớ tò mò hai cậu bình thường sẽ như thế nào...như thế nào...”

“Cái gì như thế nào?”

“Là...cậu là Diệp Lê...chuyện vợ chồng...như thế nào...”

“Không phải chứ trời!” Tôi xoa cái trán hơi đau nói: “Nói tiếp, tớ sẽ không ngắt lời.”

“Nha~” Điền Hàm xoa góc áo, giống như tội phạm nghiêm trọng thấp giọng nói: “Tớ tò mò liên hỏi Hồng San, Hồng San cũng không biết, bọn tớ đi thua một cái CD, vừa xem vừa uống rượu...Trong lòng bị dục hỏa đốt...Ai biết hai bọn tớ ai bắt đầu trước, như như vậy vờn nhau, lúc tớ tỉnh lại...hai đứa đã ở trên giường xong việc...vậy đó”

Trời ôi, người ta nói đàn ông say rượu loạn tính, khôn nghĩ ra phụ nữ say rượu cũng loạn tính, mà so với đàn ông loạn tính cũng không kém, tôi tiêu hóa lời Điền Hàm hỏi: “Vậy bây giờ tính sao?”

“Tớ không biết, vậy nên mới tìm cậu.”

“Cậu thật sự...là cùng Hồng San?”

“Ồ trong nhà cậu ấy, không cậu ấy thì là ai?” Điền Hàm cúi đầu nghịch ngón tay của mình, buồn bực nói: “Tớ hôm nay cũng không có đi làm, muốn cùng Hồng San nói chuyện coi nên làm gì bây giờ, mà Hồng San từ đầu tới đuôi một câu cũng không nói...tớ không biết nên làm sao, nên mới tới tìm cậu, Phương Ngưng, cậu nhiều chủ ý, giúp tớ đi”

“Việc này làm sao giúp cậu đây?” Tôi thở dài, lấy ra áo ngủ ném cho Điền Hàm “Đi tắm trước đi, hôm nay đừng làm gì hết, đợi ngày mai tính, tớ hôm nay cũng mệt mỏi, không nghĩ ra được chủ ý gì để giúp cậu”

”Cậu bị làm sao? Di~ Diệp Lê đâu? Sao chỉ có mình cậu?

Tôi đơn giản kể lại chuyện đã xảy ra cho Điền Hàm nghe, Điền Hàm nghe xong một cước đạp lên đùi tôi, cầm giận nói: “Phương Ngưng, cậu có hỏa liền trút lên đầu Diệp Lê, đúng lúc tớ cũng có hỏa, liền trút lên cậu! Cậu thật hỗn đản, làm sao có thể nói với Diệp Lê như vậy hả? Tính khí của Diệp Lê không lẽ cậu không biết? Cậu ấy làm sao có thể đem kế hoạch của cậu đi nói với người khác? Khó trách Diệp Lê đánh cậu, đáng đời cậu! Cậu từ nhỏ một mình quen rồi, rất ít biểu lộ tình cảm với người khác, thời gian đại học đi làm từng bị người quá phận, cho nên dù cậu có thổ lộ cảm tình cũng giữ lại một ít cho mình, nếu không trước kia cậu đâu cần mỗi ngày đều đem theo dao gọt trái cây, những ngày đi với tớ và Hồng San cũng không để dao ở nhà! Ngày trước cậu đã biết đề phòng người khác, bây giờ càng không phải nên hiểu nên biết ai mới là người cần đề phòng sao? Cậu có biết khi tớ nhìn thấy con dao trong giỏ của cậu tớ nghĩ gì không? Tớ nghĩ cậu căn bản không muốn cùng tớ làm bạn! Những nghĩ tới những gì cậu trải qua, nên cố ngăn lại hỏa trong lòng, không trách cậu. Cậu một mặt ước mơ thế giới này tốt đẹp, một mặt lại không tự chủ đề phòng tất cả mọi người, cậu có biết cậu là một đồng mâu thuẫn hợp lại với nhau không? Bây giờ cậu đối với tớ và Hồng San tốt, đối với bọn tớ trăm phần trăm tin tưởng, cậu có biết để có được sự tin tưởng của cậu, bọn tớ đã nỗ lực bao nhiêu không? Không sai, cậu và Diệp Lê trước kia là bạn học, có thể chân chính làm bạn cũng chỉ hơn một năm, trong khoảng thời gian đó cậu trải qua bao nhiêu chuyện, cậu và Diệp Lê thoát nhìn thân mật, nhưng tớ dám nói cậu đối với cậu ấy không có đến trăm phần trăm yên tâm, cậu khi đối mặt với cậu ấy có phải là luôn mien man suy nghĩ lung tung? Tỷ như đoạn tình cảm này của các cậu không lâu dài, nhưng so với Diệp Lê thì cậu mới là người chịu không nổi áp lực rời đi trước, suy nghĩ là biết, Diệp Lê có thể cùng cậu ở chung một nhà, là đã muốn tính cả đời ở cùng với cậu, cậu có biết cậu ấy phải trả giá bao nhiêu sự nhẫn nại không? Cậu cho là lúc trước Hồng San biết quan hệ của hai cậu rồi nói những lời nói đó là lo cho tương lai của hai cậu sao? Cậu trong lòng vốn đã không dễ dàng tiếp xúc với người khác, lúc nào cũng phải giữ lại ba phần cho mình, hai cậu cùng một chỗ lại là chuyện quá đột ngột, tính cách còn chưa rõ ràng, nhiều vấn đề đã vội vàng sống chung, cậu có biết Hồng San lúc đó là nhắc nhở cậu, nếu biết đoạn tình này đến không dễ, phải tận lực quý trọng không hả? Cậu nghĩ là tớ và cậu đều là kẻ ngốc hả? Tớ nói cho cậu biết, nếu có ai hỏi trên đời này ai hiểu rõ Phương Ngưng nhất, tớ tuyệt đối dám đứng lên bực để giành lấy tiền thưởng!”

Nghe Điền hàm chỉ trích, tôi liền trầm mặc.

Cơ mà cũng thấy buồn cười, Điền Hàm và tôi đêm nay, thật sự là khó khăn tỷ muội, Điền Hàm đầu đã đầy chuyện, còn phải phê bình mạch lạc rõ ràng về tôi, thực là làm khó cậu ấy.

Điền Hàm chậm rãi hồi sức hỏi: “Cậu cẩn thận nhớ lại, trừ Diệp Lê, còn ai đụng qua laptop cậu cậu?”

“Hình như không có ai, biết kế hoạch này, trừ tớ chỉ có Vương Linh và Từ Lỗi, nhưng bọn họ làm việc rất cẩn thận, chưa từng xảy ra chuyện gì, địa vị của bọn họ trong công ty M cũng không thua, căn bản không có lý do tiết lộ ra ngoài, còn có...” Tôi nhúu mày, thật sự nhớ lại “Lý Duy Duy, cô bé cũng có xem qua, còn là cháu gái chủ tịch, cô bé nói muốn xem, làm sao tớ cự tuyệt được, mà tớ cũng dặn con bé phải giữ bí mật, hần là không phải con bé đi. Còn nữa, ngày đó, ánh mắt Hải Bình có chút kích động, nhưng laptop của tớ có pass, Diệp Lê biết laptop cậu tớ không thể cho người khác tùy tiện nhìn hay đụng vào, cho dù tớ tin việc này không phải Diệp Lê làm, nhưng nếu Diệp Lê không nói pass, Hải Bình không thể mở máy!”

“Ý của cậu là cậu hướng Diệp Lê phát hỏa là có lý do?” Điền Hàm liếc mắt nhìn tôi thở dài nói: “Việc này chả khác nào lọt vào sương mù, chờ điều tra rõ đã, aiz~ lần này còn định hướng cậu cầu cứu, không nghĩ tới chính mình trở thành người cố vấn ==”

“Tóm lại là hôm nay cái gì tớ cũng không muốn nghĩ, cậu cũng vậy, trước coi Hồng San như thế nào đã” Tôi

vỗ vổ vai Điền Hàm nói: “Cậu đi tắm đi, đêm nay ngủ nhà tớ, cảnh cáo trước, không được đối với tớ say rượu loạn tính”

“Đi chết đi, tớ đi tắm đây”

Điền Hàm đi tắm, tôi ngồi ở ghế, nghĩ đến Diệp Lê, không biết cậu ấy bây giờ đang làm gì, chẳng lẽ là hiểu lầm cậu ấy thực sao? Nhưng tôi không nghĩ ra còn ai khác đem kế hoạch này lộ ra, ai có thể cho tôi một lời giải thích không?

Nếu kế hoạch này là tự mình làm thì có để lộ cũng không sao, nhưng là thành quả vất vả của nhiều người, còn là danh dự của công ty, hậu quả lớn như vậy, công ty M chắc chắn không thể làm ngơ, tôi đương nhiên cần chịu toàn bộ trách nhiệm, giảm lương giảm chức, thậm chí bị đuổi việc cũng còn có thể, bị đuổi là chuyện nhỏ, nhưng việc này ảnh hưởng lớn, để làm người ta tưởng tượng một người ngày đạo đức nghề nghiệp cũng không có thì còn công ty nào dám nhận? Ít nhất, ở cái thành phố này, những bộ phận thiết kế tôi sẽ không thể đến làm, mà Vương Linh cùng Từ Lỗi cũng sẽ bị liên lụy, cho nên, nhất định phải tra rõ chân tướng.

Mà bây giờ, cái tôi có thể làm là hi vọng, tính toán tốt xấu.

Tôi nhắm lại mắt, đầu óc không thể yên tĩnh, nghĩ chuyện từ nhỏ đến lớn, nghĩ tới đụng trúng không biết bao nhiêu người, từng chuyện xấu đẹp hiện ra trước mắt, cuối cùng dừng lại hình ảnh, khuôn mặt Diệp Lê đang mỉm cười.

Từng trận gió đem hỗn loạn thổi qua, tìm không được phương hướng.

Biến người mệnh mông, sinh mạng lại ngắn ngủi, đúng sai ưu khuyết điểm, cảm xúc rất nhiều, tất nhiên có hối hận, chỉ nguyện biết ta và người.

Đêm vắng vẻ, hôm nay phát hỏa, thực sự là sai đối tượng mất rồi, tôi cười khổ, a~ Diệp Lê, trừ cậu ra, tôi thực sự là hai bàn tay trắng.

57. Chương 58

Ngày hôm sau rời giường, tôi nhìn ngoài cửa sổ, không khỏi buồn bực.

Cao ốc chọc trời xa xa tựa hồ muốn đổ xuống, hùng hổ dọa người.

Đã có thói quen cùng Diệp Lê rời giường, cùng đi làm, đột nhiên mất đi, tâm liền vắng vẻ.

Điền Hàm còn đang ngủ, cậu ấy và Hồng San xảy ra chuyện lớn, còn có thể ngủ say giống heo như vậy ==

Tôi kêu cậu ấy dậy, lấy ra đồ ném lên: “Đồ cậu chưa giặt, trước cứ mặc đồ của tớ đi làm, mau đứng lên rửa mặt”

“Ừm” Điền Hàm xoa hai mắt, chầm chậm mặc quần áo: “Phương ngưng, tối qua tớ nằm mơ”

“Mơ cái gì?”

“Mơ thấy Hồng San không để ý tới tớ, tớ thực thương tâm”

Nhìn bộ dạng như con nít của Điền Hàm, tôi dở khóc dở cười: “Hồng San làm sao còn có thể để ý tới cậu? Mau dậy, tớ sẽ tìm thời gian gặp Hồng San, yên tâm đi, cậu ấy sẽ không không để ý tới cậu, được chưa?”

“Ừm, cậu nói cho biết đi...làm sao đối mặt với Hồng San?”

“Trước kia đối mặt như thế nào, thì bây giờ như vậy, cậu nói thật đi” Tôi ngồi bên người Điền Hàm nói: “Cậu thích Hồng San sao?”

“Tớ không biết” Điền Hàm lắc đầu “Trước kia ở cùng cậu ấy không có nghĩ tới chuyện này, tớ và cậu ấy...quá đột nhiên a~, tựa như sấm vang đất lở, làm tớ thương tích đầy mình, hiện tại không muốn làm rõ đâu”

“Cậu a~” tôi bất đắc dĩ đứng lên: “Cậu và Hồng San trước tiêu hết chuyện này đi, giờ đi làm, sau đó hãy nói tiếp”

“Ừm, sáng nay ăn gì?”

Tôi trừng mắt không tưởng tượng nổi nhìn Điền Hàm hỏi: “Còn có tâm tư ăn cơm hả trời?”

Điền Hàm ủy khuất chề môi: “Nhưng tớ đói bụng...”

“Cậu...”

Tôi nói không nên lời, chỉ còn biết đi vào phòng bếp làm sandwich, nấu một chút cháo yến mạch đưa cho cậu ấy, Điền Hàm thấy tôi chỉ ngồi không ăn liền hỏi: “Cậu đang kiêng ăn?”

“Không muốn ăn”

“Vậy tớ ăn”

“Ăn đi”

Nhìn bộ dạng ăn uống thú vị của Điền Hàm, tôi lại thở dài vì Hồng San, dựa vào tính khí của Hồng San, cậu ấy bây giờ chắc chắn nuốt không trôi, Hồng San đáng thương, lên giường với ai không nói, lại lên giường với đứa không tim không phổi kia...

Lúc đi làm, quản lý gọi tôi lên, cười cười nói: “Phương Ngưng, chuyện công ty M ký được hợp đồng khu biệt thự không thể bỏ qua công lao của cô được, ngày hôm qua đúng là phần khích cực kỳ, tại sao kế hoạch nào lọt ra ngoài, tổng công ty căn bản là muốn đi điều tra cho rõ, nhưng nhà thiết kế của công ty thiết kế Hải Đào đã thừa nhận là cô ấy dùng thủ đoạn để có được bản kế hoạch, cũng không muốn làm lớn chuyện này nên công ty chúng ta tính là sẽ bỏ qua, bộ phận thiết kế sau này làm việc nhất định phải để ý, đối với công ty thiết kế mà nói, bản thiết kế chính là mạch sống a, sau này nhất định phải cẩn thận”

“Biết a~” dễ dàng bỏ qua như vậy, hình như bên trong có nội tình nha, tôi hỏi: “Quản lý, bên Hải Đào có nói làm sao có được bản kế hoạch không?”

“A~ nói là Lý Duy Duy lộ ra cho Hải Đào biết, nhưng con bé cũng không có hướng Hải Đào giảng giải bản kế hoạch của chúng ta, nói đến Lý Duy Duy” quản lý liếc mắt nhìn tôi, ngón tay vẽ vài vòng trên mặt bàn: “Con bé là trợ lý của tôi, làm sao biết được bản kế hoạch của các người?”

Tôi từng nghĩ Lý Duy Duy có hiềm nghi, nhưng không ngờ đúng là con bé thật, thực sự là ăn trộm a~ tôi nói: “Ông cũng biết Lý Duy Duy thường hay qua chỗ tôi chơi, bữa đó giữa trưa cô bé tò mò nhìn qua bản kế hoạch, tôi đưa cô bé xem, lúc ấy vì nghĩ cô bé là người của công ty, còn là cháu gái chủ tịch, có thể phân rõ nặng nhẹ, thật không nghĩ tới cô bé...Aiz~ tóm lại là sai lầm của tôi”

“Haha, đừng thở dài, Lý Duy Duy tuổi còn trẻ, cô bé lúc đó nhìn bản kế hoạch không hiểu nên mới lưu trong email, tính là từ từ xem, cô bé lại cùng Hải Đào có giao hảo nói chuyện một hồi lại để lộ ra, nhưng mà cô cũng phải nhớ kỹ, sau này dù có là ai, nhất định cũng không được tùy tiện cho xem bản kế hoạch a~”

“Ừm, ngoài trừ Lý Duy Duy, còn có ai khác không?”

“Hình như không có, Hải Đào nói Lý Duy Duy lúc tới công ty bọn họ thấy bản kế hoạch, lập tức bĩu môi vừa nhìn liền nói không đáng giá, sau đó từ email lấy ra bản kế hoạch của chúng ta, Hải Đào nhìn vào liền thấy bản kế hoạch của chúng ta tốt hơn bên hần rất nhiều, vừa lúc thời gian cạnh tranh cũng sắp tới nên cũng không có hỏi cụ thể làm sao Lý Duy Duy có được, trực tiếp sử dụng luôn, Hải Đào nói hần không nghĩ bản kế hoạch này là của công ty chúng ta, nếu sớm biết thì đánh chết hần cũng không dám. Tôi nghĩ Hải Đào không nói dối, đạo của người khác còn để nguyên bản đi cạnh tranh, Hải Đào không ngốc đến độ như vậy, chỉ là hần không biết bản kế hoạch này lại là bản gốc của chúng ta, ngày hôm qua hần một mình đến tìm tôi, xin tôi đừng tiếp tục truy cứu, tôi nghĩ nếu thật là muốn truy tới cùng thì phải kinh động tới công an, mà chuyện này đối với ai cũng không có lợi, huống chi Lý Duy Duy cũng có trong đó, chỉ có thể như vậy bỏ qua thôi. Sau này bộ phận thiết kế phải thật cẩn thận, bị ăn một nhát rồi, phải nhìn xa trông rộng hơn a~”

“Được” Quản lý đã nói như vậy, tôi cũng không nên tùy tiện hỏi thêm cái gì, có nhiều việc quản lý vẫn chưa có nói ra, tỷ như Hải Đào vào lúc nào lấy được bản kế hoạch, bọn họ hoàn toàn không biết bản thiết kế này là từ công ty M? Nhưng quản lý đã chuyển từ chuyện chính sang tán gẫu thì tôi cũng chỉ có thể đứng lên nói: “Quản lý, nếu không còn việc gì thì tôi đi trước đây”

“Ừm”

Tôi trở về văn phòng, uống cà phê để tỉnh táo lại, bắt đầu cười khổ, nếu không phải việc này có liên quan tới Lý Duy Duy, công ty M làm sao có thể dễ dàng bỏ qua như vậy. Cơ mà tôi cũng không có bị giáng chức hoặc giảm lương, coi như Lý Duy Duy cũng cứu tôi một mạng đi

Nhưng mà tôi hiểu lầm Diệp Lê, thật đúng là đáng chết mà, lập tức gọi điện thoại cho cậu ấy, rất nhanh đã có người bắt máy, Diệp Lê hỏi: “Có việc gì vậy?”

“Diệp Lê, ngày hôm qua tớ...hiểu lầm cậu, cậu...đừng trách tớ được không?”

“Không trách!”

“Diệp Lê...hôm qua là tớ không tốt, tớ xin lỗi, đừng trách tớ được không? Tối nay tớ đến tìm cậu có được không?”

“Phương Ngưng” Diệp Lê thở dài nói: “Vấn đề không phải là có trách cậu hay không, tớ không trách cậu, một chút cũng không trách, tớ chỉ là thấy rất tổn thương, cậu không tin tớ, chuyện này vẫn chưa rõ ràng thì chúng ta không nên gặp mặt nhau đi”

“Tớ biết rồi, là Lý Duy Duy làm, Hải Đào thừa nhận với quản lí của tớ rồi”

“Vậy có quan hệ gì với tớ?”

“Đúng đúng, không có quan hệ gì tới cậu, Diệp Lê, vậy tối nay tớ có thể đến tìm cậu không?”

“Tối nay tớ có hẹn rồi, cậu đừng tới đây”

“Hẹn với ai?”

“Cậu quản tôi làm gì, cúp máy đây!”

Diệp Lê phát cáu với tôi, vậy nói lên cậu ấy không phải không để ý tới tôi, tâm tình của tôi liền tốt, đêm hậu quả chuyện này suy nghĩ một lần, mới phát hiện ra nhược điểm của chính mình, đó chính là lòng tin, hai chữ vô cùng đơn giản, dù là xã hội nào thì mối quan hệ có thành công hay không hai chữ lòng tin này cũng là yếu tố quan trọng.

Quản lí nói: “Bị ăn một dao, càng phải nhìn xa trông rộng” cái này đâu chỉ áp dụng vào công việc? Dao tôi ném qua rồi, trí cũng trở nên tốt hơn rồi.

Đang định tan việc sẽ đến tìm Hồng San thì Hải Bình gọi điện tới, nói muốn cùng tôi ăn cơm tối, tôi nghĩ nghĩ, hẳn cũng nên sắp xếp một bữa cơm yên ổn với Hải Bình nên liền đồng ý.

58. Chương 59

Buổi tối đi vào quán ăn, Hải Bình sớm đã ngồi ở đó, tôi đi tới ngồi xuống, khách sáo cười nói: “Đã lâu không gặp”

Hải Bình cũng khách sáo cười nói: “Đúng vậy, đã lâu không gặp”

Tôi vốn là muốn đi tìm Diệp Lê, bây giờ lại cùng tuyến với Hải Bình nên đi thẳng vào vấn đề: “Vô sự không đến điện tam bảo*, cô chủ động mời tôi ăn cơm, nhất định là có chuyện, nói thẳng đi” (Vô sự không đến điện tam bảo thì chắc là ai cũng biết rồi, nhưng vẫn muốn giải thích thêm, ý câu này chính là không có chuyện gì sẽ không tìm người ~)

Hải Bình hơi ngẩn người nói: “Được, cô cũng nhất định đã biết về chuyện của em trai tôi, về bản kế hoạch kia, cậu là đầu ghê thiết kế trong công ty M, cho nên tôi tới là xin cô, xin cô hướng quản lí của cô nói về chuyện Hải Đào, đừng làm lớn, công ty của Hải Đào, bây giờ danh tiếng đã không được tốt rồi, nó cũng bị một bài học rồi, tìm chỗ khoan dung để độ lượng a~”

“Chuyện này liên quan tới danh dự của công ty M, tôi không làm chủ được” tôi thở dài nói: “hải Bình, xuất phát từ góc độ một người chị, cô muốn giúp em trai tôi có thể hiểu, nhưng đứng trên phương diện đạo đức mà nói thì...có một số việc cô có thể không biết, bản kế hoạch kia là cả bộ phận thiết kế chúng tôi thức liên

tục nhiều đêm mới có thể hoàn thành, cứ như vậy bị lộ ra ngoài, ai cũng sẽ không chấp nhận. Quản lí hôm nay có nói với tôi, hẳn sẽ không tiếp tục tra rõ mọi thứ, về tình về lý, công ty M đối với công ty Hải Đào đã rất nhân từ rồi, chỉ vì vọng chuyện này sẽ không tiếp tục tại diễn, cũng mời cô trở về khuyên nhủ Hải Đào, vô luận là như thế nào thì cũng nên để lại đạo đức nghề nghiệp, đối nhân xử thế, vì người ta một chút, sẽ mang lại lợi ích rất lớn”

“Nha~ như vậy cũng tốt rồi” Hải Bình thở ra một hơi nhẹ nhõm: “Tôi mời cô tới đây còn có việc muốn nói, Phương Ngưng, tôi thừa nhận máy tính của cô là tôi đụng vào, lúc đó tôi tưởng là máy của Diệp Lê, không có nghĩ nhiều, cho đến khi mở máy mới phát hiện bên trên có tên của cô, còn có mật mã, tôi căn bản là mở không được, không nghĩ tới tôi vừa tắt máy là cô cũng vừa tới, tôi tuy rằng không vừa mắt với cô, nhưng sẽ không thị phân bất phân, về chuyện này, tôi muốn hướng cô giải thích”

“Ừm” tôi cân nhắc một hồi hỏi: “Hải Đào có nói với cô làm sao có được bản kế hoạch này không?”

“Có nói, nói là Lý Duy Duy trong công ty cô nói cho nó biết”

“Hắn chẳng lẽ không biết lấy bản gốc cạnh tranh, song phương cái gì cũng không tốt, không lẽ hắn không biết sẽ có kết cục như thế nào a?”

“Sao lại không biết?” Hải Bình nhìn tôi liếc mắt một cái, do dự nói: “Loại chuyện này, chỉ cần người có chút đầu óc sẽ nghĩ được hậu quả như thế nào, có thể Lý Duy Duy cũng không nói rõ ràng là bản kế hoạch này vốn là của ai, thời gian không còn nhiều, bản kế hoạch của nó là mxong cũng chỉ có cách thời gian cạnh tranh ba bốn ngày thôi, Hải Đào dự liệu được cái này chính là thành quả của các người, nhưng không muốn nghĩ nhiều, liền lên kế hoạch, đem toàn bộ tâm tư để nghĩ ra cách giảng giải bản kế hoạch tốt nhất. Hải Đào ngày thường ăn chơi lêu lổng, cha mẹ tôi đối với nó rất tức giận, cho nên nó mới muốn nhanh chóng chứng minh cho họ thấy nó không phải là loại người trông khá mà không dùng được, muốn nhanh chóng tạo ra một chút thành quả cho người khác nhìn, nào nhất thời không thông nên mới liều mạng như vậy, nó chỉ là một lúc xúc động, cô có thể thông cảm không?”

“Aiz~ lấy thành quả người khác chứng minh bản thân...” tôi lắc đầu nói: “Hai chữ xúc động này thực giống như ma quỷ, quên đi, oan gia nên giải không nên kết, chuyện qua thì cứ để qua, nói thêm cũng vô ích, nhớ rõ bài học này là tốt lắm rồi”

Xem ra Hải Đào đúng là loại trông khá mà không dùng được, lòng tôi cũng bình ổn xuống, mặc dù tôi đối với Hải Bình có thành kiến, nhưng nếu đem cô ấy so với em trai cô ấy, thì tôi lại phát hiện ra Hải Bình vô cùng đáng yêu.

Hải Bình không sợ hãi hỏi: “Cô và Diệp Lê còn cùng một chỗ?”

“Đúng a~, sao vậy?”

“Tôi nghe nói Diệp Lê bây giờ ở nhà của mình”

“Cô có gặp Diệp Lê sao?”

“Trước khi tìm cô tôi có gọi điện cho em ấy”

“Nha~ nhờ hồng phúc của cô, nên mới tạm thời tách ra, tin là không lâu sau lại tiếp cùng ở cùng một chỗ”

“Làm sao tại tôi? Chuyện hai người các cô liên quan gì tôi?”

“Cô động vào máy của tôi, tôi hiểu lầm Diệp Lê đem kế hoạch này nói ra, còn không phải nhờ hồng phúc của cô sao?”

“Khó trách” Hải Bình cười lạnh “Cô ngay cả thái độ làm người của Diệp Lê ra sao cũng không biết, khó trách em ấy rời đi. Phương Ngưng, lời này là thực, tôi thực chán ghét cô”

“Tôi cũng vậy”

“Nhưng hôm nay phát hiện ra, cô vẫn có một mặt đáng yêu”

“Tôi cũng vậy đó, mà đúng là không nghĩ ra cô sẽ chủ động tìm tôi để thẳng thắn thành khẩn, xem ra cô cũng rất đáng yêu”

“À, cô có nghĩ tới chuyện hai người phụ nữ là không có tiền đồ không?”

“Tôi chỉ nghĩ, không tin là người ta mãi mãi không có tiền đồ”

“Cô...” Hải Bình đáy mắt tối sầm, cúi đầu không nói”

“Hải Bình, tôi cũng nói một câu thật long, Diệp Hàng đối với cô rất tốt, cũng đủ yêu cô, cô phải biết quý trọng, kéo về già lại bị thương”

“Việc này tôi sớm đã nghĩ tới, không cần cô nói tôi cũng biết, chính là chuyện phải tới thì sẽ tới thôi, tôi thẳng thắn nói cho cô biết, cho dù tôi và Diệp Hàng kết hôn, thì cũng không hối hận khi thích Diệp Lê, Diệp Lê với tôi mà nói, chính là duy nhất, hơn nữa tôi cũng hi vọng em ấy hạnh phúc, nhưng thực hiển nhiên, cô không cho được em ấy sự hạnh phúc”

“Làm sao cô biết tôi không cho được?”

Hải Bình hừ lạnh một tiếng, nói: “Ngay cả lòng tin cơ bản nhất cũng không có, cái cô có thể có em ấy, cùng lắm là thương tâm mà thôi”

Lần đầu tiên, Hải Bình nói làm tôi á khẩu không trả lời được, cùng cô ấy ăn hết bữa cơm tối cùng mùi thuốc súng, tôi rời quán ăn, một người, trên đường cái bị bóng đêm bao phủ, tôi nghĩ tới Diệp Lê, rất muốn rất muốn, bước chân có chút trầm trọng, đi về hướng nhà Diệp Lê.

Đi tới nơi đó, cửa thì đóng, tôi không mang chìa, Diệp Lê còn chưa về, tôi ngồi ở cửa, rồi lại đứng dậy, lặng yên chờ.

Sợi tóc buông xuống trái, hình thành một đường màu đen, tôi thổi một hơi, tóc bay lên rồi chậm rãi hạ xuống, giống như tâm tình của tôi bây giờ, không yên bất ổn.

Không biết qua bao lâu Diệp Lê đã trở về, cậu ấy nhìn tôi, ngơ ngác một chút, tôi xoa xoa chân, chậm rãi đứng lên, đối diện cậu ấy.

Diệp Lê tối qua nhất định không ngủ ngon, sắc mặt tái nhợt, không biết tại sao, thời khắc tôi nhìn thấy cậu ấy, nước mắt của tôi đột nhiên chảy xuống, Diệp Lê sững sốt một hồi, thở dài, đưa tay ôm lấy tôi, khinh trách nói: “Khóc cái gì mà khóc, giống như cậu bị bao nhiêu ủy khuất vậy, người chịu ủy khuất là tớ mới đúng chứ?”

“Tớ là muốn khóc”

“Thật là, đợi lát nữa rồi khóc, trước vào nhà đi”

“Ừm”

Diệp Lê mở cửa đưa tôi đi vào, tôi ôm lấy cậu ấy, không khỏi điên cuồng hôn cậu ấy, Diệp Lê mới đầu còn giãy nãy, lúc sau liền an tĩnh, để tôi hôn điên cuồng.

Thẳng đến khi cảm giác được hít thở không thông, tôi mới buông ra có chút xấu hổ nói: “Tớ...tớ rất nhớ cậu”

“Aiz~ đứa ngốc”

“Diệp Lê, một khắc tớ cũng không muốn cùng cậu tách ra đâu”

“Ai bảo cậu không tin tớ”

“Sau này sẽ không, nhất định sẽ không”

“Được, cơ mà cậu phải nhớ cho kỹ nha, cuộc sống của hai người, quan trọng nhất chính là lòng tin, sau này nếu còn không tin tớ, tớ nhất định sẽ cùng cậu tách ra ít nhất là nửa năm.”

“Không được, mặc kệ chuyện gì xảy ra, tớ cũng sẽ tin cậu, tách ra một đêm là đủ rồi, nửa năm...nửa năm khác nào lấy mạng của tớ.”

“Aiz~ sự việc điều tra xong rồi, là Lý Duy Duy làm” Diệp Lê xoay người cầm lên ly nước uống một ngụm nói: “Tớ tối này có ăn cơm với Hải Đào, hẳn nói cho tớ biết, mặt khác bạn gái của hẳn cũng thông qua người quen biết được công ty của cậu có quan hệ với bản kế hoạch này”

“Thông qua ai?”

“Một thư ký trong nhóm quản lý, nghe nói cô ấy muốn lập tức kết hôn, cần gấp một khoản tiền để mua bất động sản, bạn gái Hải Đào nghe được, liền hỏi lộ cô ấy, cô ấy từ trên máy tính của quản lý cậu tải xuống toàn bộ bản kế hoạch chú thích, và hình ảnh, lúc ở chỗ cạnh tranh, bạn gái Hải Đào giải thích cùng ý nghĩ của các cậu rất ăn khớp, cậu không thấy kỳ quái sao? Chú thích trên máy tính của cậu, có thể thực khái quát nhưng không tỉ mỉ, nhưng cái mà quản lý cậu lưu lại là bản kế hoạch trọn vẹn, viết rất rõ ràng”

Tôi tỉnh ngộ, nhận không nổi sợ hãi than: “Khó trách quản lý ở vấn đề này không nói quá sâu, ra là hẳn cũng phạm sai lầm, thực là làm khó hẳn khi phải nghĩ ra cách để nói với tớ nào là bản thiết kế giấy là mạng sống của bọn tớ, thực đúng là...hồ ly tinh!”

“Cho nên, việc này nếu điều tra triệt để, quản lý của cậu khó trốn trách nhiệm lắm, chỉ có thể tạm che lấp sai lầm thôi”

“Hải Đào nếu biết bản kế hoạch này là của công ty M, sao còn dám cầm đi cạnh tranh a~?”

“Cái này phải trách Lý Duy Duy, cô ấy lúc vui đùa mở lên, không biết trời cao đất dày nói với Hải Đào là các cậu có tận hai kế hoạch, đây chỉ là một trong hai cái, Hải Đào không nghĩ tới bộ này là duy nhất, đem kế hoạch sửa lại mấy chi tiết liền sử dụng”

“Nói như vậy thì là Lý Duy Duy có nói qua với Hải Đào đây là phương án của công ty M?”

“Đúng a~”

“Vậy sao quản lý nói là Lý Duy Duy không có nói rõ cho Hải Đào biết là ai làm?”

“Cậu nha, sao lại ngu ngốc hơn cả gấu chó khi thức dậy vậy hả? ”Diệp Lê bắt đầu dĩ nhiên nói: “Lý Duy Duy là ai? Là cháu gái chủ tịch đó, định cho cô ấy cái bật thang rồi mời cô ấy xuống hả? Cô ấy phạm lỗi, cho dù có phạt, cũng là phải xử lý nhẹ nhàng. Làm vậy để mọi người nói là Lý Duy Duy không có nói rõ bản kế hoạch này vốn thuộc về ai, mọi người chỉ biết cô ấy trẻ con không rành thế sự, không nghĩ qua là thuận miệng nói lại bị người lợi dụng, điểm đạo lý này cậu không lẽ không biết?”

“Hiện tại đã hiểu rồi” ra là Hải Đào cũng không có nó thật với Hải Bình, tôi hỏi: “Cậu làm sao có thể biết những thứ này trên người Hải Đào?”

Diệp Lê nhún nhún vai, nói: “Quanh co lòng vòng, uy bức lợi dụ*, nói một hồi là lời ra thôi, aiz, bữa cơm này ăn tới hai ba tiếng, thực là mệt mỏi, nếu không thì hôm nay làm sao tớ về trễ như vậy chứ?”

“Cũng là cậu lợi hại” tôi nhìn nhìn Diệp Lê, nói: “Tớ hôm nay cũng cùng Hải Bình ăn cơm”

Tôi đem chuyện tôi và Hải Bình nói chuyện nói cho Diệp Lê biết, cuối cùng nói: “Hải Bình nói tớ sẽ không cho cậu được hạnh phúc, từ nay về sau, tớ sẽ chứng minh cho cô ấy xem a~”

“Aiz~ chứng minh cho người khác xem thì có ý nghĩ gì sao? Cần chứng minh cho mình xem mới đúng” Diệp Lê vén tóc của tôi lên sau tai tôi, cười nói: “Hạnh phúc là thứ rất trừu tượng, là hai người cùng nhau sáng tạo nên, cậu phải nhớ, sau này dù có chuyện gì, hai người chúng ta chúng đó phải tin tưởng nhau, chỉ là như vậy mới có thể ứng phó được áp lực bên ngoài, ngoài an thì trong mới ổn, vẫn là có đạo lý a~”

“Ừm, tớ biết rồi”

“A~ bận việc một ngày, đi tắm rửa đi”

“Ừm, cùng nhau đi”

“Được”

Lúc tắm rửa, chúng tôi lại nhắc tới Hải Đào, Diệp Lê cười nói: “Hải Đào thực ra thông minh, hẳn mặc dù biết kế hoạch là của các cậu, lại một mực nói không biết, cứ lặp đi lặp lại nói đây là ‘công lao’ của Lý Duy Duy, có tấm chắn là Lý Duy Duy, công ty của cậu chắc chắn sẽ không mạnh tay với hẳn được”

“Cái này không sao, Hải Đào biết đánh rắn phải đánh đằng đầu, hấn biện giải như vậy, hoàn toàn có tư cách đi làm luật sư nha~”

Diệp Lê hỏi: “Cậu nói xem quản lí của cậu sẽ xử phạt thư ký kia như thế nào? Tỷ như mời cô ấy từ chức chẳng hạn.”

“Cũng khó nói, hấn là sẽ bày trò để xử phạt trong lời nói” tôi nghĩ một chút nói: “Cho dù muốn xử phạt thì hiện tại không phải lúc, nếu hiện tại xử phạt cô ấy thì khác nào quản lí tự đội một cái mũ đen trên đầu sao?”

“Cũng đúng, cơ mà hôm nay nói chuyện người ta đủ rồi, nói chuyện chúng ta đi” Diệp Lê xoay người chắn trước mặt tôi “Cậu hoài nghi tớ, còn đối với tớ to tiếng nặng nề, cậu nói coi tớ nên phạt cậu như thế nào?”

“đối với cậu á?...” tôi dựa lên vai cậu ấy cười nói: “Muốn làm gì cũng được”

“A~”

Diệp Lê cười một tiếng, đôi môi thom, đôi mắt đẹp, nóng bỏng hôn tôi, tôi ôm cậu ấy thật chặt, thân thể không chấp nhận có một khe hở nào quấn quít nhau, Diệp Lê thoáng ngẩng đầu, cười xấu xa nói nhỏ: “Nhìn cái cái gì này”

Tôi mở hai mắt, nhìn cái gương lớn phản chiếu hai thân hình, mặt đỏ lên như được ánh nắng chiều ran đỏ.

Diệp Lê vẽ vẽ lên cánh tay của tôi thấp giọng cười nói: “Tớ tối qua lúc tắm mới phát hiện ra phòng tắm có cái gương to đùng như vậy, có phải cậu có âm mưu nào không?”

“Muốn gán tội cho người khác, sợ gì không có lý do?” Tôi có chút hối hận, lúc trang trí nhà cho Diệp Lê, sao lại treo cái gương lớn ở đây làm gì, xấu hổ nói: “Chúng ta... Hay là đi phòng ngủ đi.”

”Không cần, Diệp Lê lại tiếp tục hôn, sóng gợn từng cơn, nước chảy nhỏ giọt.

Bốn phía yên lặng, đêm mê loạn.

Tôi nhắm mắt lại, mặc cho chuyện như gió mây, yên tâm hưởng thụ.

A~ hôm ni Sg trở lạnh rồi

~

59. Chương 60

Chiều thứ năm, chủ tịch mở cuộc họp nhỏ mời các bộ phận trong công ty tham dự, nói về cách xử phạt đối với Lý Duy Duy, đầu Lý Duy Duy luôn cúi thấp, mặt lợt vào tầm mắt của tôi liền xấu hổ xoay đầu sang bên, coi như cô bé thực sự biết sai rồi, tôi than thầm, cho dù là làm sai, cũng không cần nơm nớp lo sợ như vậy, dù sao tuổi vẫn còn rất trẻ mà, ít trải thế sự, nên không thể ung dung đối mặt cũng là chuyện thường.

Chuyện tới đây cũng coi như nên ngừng lại, chuyện kế hoạch bị lộ ra tạm thời nên chấp dứt, bốn ngày sau, tất cả mọi người đều ăn ý không nhắc tới nữa, hiệu suất cao như vậy làm tôi không nhịn được, liền cảm thán một hơi, nếu nhân dân cả nước đều có thể hiệu suất cao như vậy, nguyện vọng xinh đẹp của Trung Quốc sẽ đạt được rất nhanh.

Mấy nhà đầu tư khu biệt thự điều tra rõ đầu đuôi, liền chấp nhận bản thiết kế của chúng tôi, đồng thời cũng chấp nhận luôn phương án của công ty thiết kế tầm cỡ Nam Phương, ghế đầu của công ty này là người đàn ông trung niên 35 tuổi, tính nết ôn hòa, nói chuyện với nhau cũng không quá tổn sức, ở giới thiết kế quốc nội cũng coi như có chút danh tiếng, chúng tôi hai nhà công ty nam bắc lần đầu tiên hợp tác cùng làm một hạng mục, lấy thừa bù thiếu, có lợi cho cả hai bên.

Trong khoảng thời gian này, Điền Hàm và Hồng San chiến tranh lạnh, tôi đem chuyện hai cậu ấy nói cho Diệp Lê biết, Diệp Lê mới đầu nghe kinh ngạc, lúc sau cường ngất nghễ, nói: “Hèn chi hai ngày trước tớ có cảm giác Hồng San cứ lạ lạ, ra là như vậy”

Tôi hỏi: “Cậu gặp cậu ấy lúc nào? Sau lần Điền Hàm tới tìm tớ, đến bây giờ tớ vẫn chưa gặp hai cậu ấy, cậu ở chỗ nào gặp Hồng San?”

“Ồ MS, Hồng San lúc nói chuyện tớ thấy có gì đó không ổn, không biết đang nghĩ cái gì, còn hỏi tớ và cậu sau này sẽ ra sao, hiện tại coi ra, cậu ấy chắc là nghĩ tới vấn đề của cậu ấy và Điền Hàm rồi”

“Nha~ cậu nói coi Hồng San và Điền Hàm có thể không?”

“Cái này khó nói lắm, còn phải xem xét a~”

“Vậy tớ gọi cho Hồng San hỏi thăm một chút”

“Cũng được”

Tôi lấy điện thoại, bấm số Hồng San, Hồng San hỏi: “Sao lại gọi cho tớ, có việc gì hả?”

“Đương nhiên có, cậu và Điền Hàm bây giờ sao rồi? Rốt cuộc sao lại thành ra thế này?”

“Tớ chỉ biết cậu ấy sớm đã nói với các cậu, còn chuyện như thế này là do ngoài ý muốn thôi”

“Thật là ngoài ý muốn? Ngoài ý muốn là chiến tranh lạnh lâu như vậy hả?”

“Cậu đừng hỏi tớ, tớ đang phiền muốn chết đây nè! Điền Hàm đưa mất nét này, từ lúc rời nhà của tớ liền không thấy bóng, ngay cả điện thoại cũng không gọi, cậu ấy coi tớ là cái gì? Bây giờ cậu đừng có nhắc tên cậu ấy, nhắc tới tớ liền thấy mệt mỏi nha~”

“Được được, không nhắc tới, vậy cậu giữ gìn thân thể, phiền lo không tới với bản thân đâu”

“Được, tớ đi tắm, tắt máy đây”

Cúp điện thoại, tôi bất đắc dĩ nhìn Diệp Lê cười, Diệp Lê chỉ nói ba chữ: “Có hi vọng”

“Hi vọng cái gì?”

“A~ Hồng San phiền não, Điền Hàm cũng sẽ không khá hơn đâu, hai người họ nếu không có gì, sao lại thấy phiền a?”

“Cũng đúng”

Đáng nói, Điền Hàm từ đâu xuất hiện, cậu ấy lé mắt nhìn tôi và Diệp Lê hỏi: “Hòa rồi hả?”

“Ừm, hòa rồi, còn các cậu?”

“Vẫn chiến tranh lạnh” Điền Hàm cứ vậy đá văng giày, chải chải lại tóc, tùy tiện cầm lấy đồ cột tóc của tôi buộc lên: “Trước đó có Hồng San, bây giờ chiến tranh rồi, không có ai nói chuyện với tớ, tớ tìm hai cậu nói chuyện a~”

Diệp Lê hỏi: “Hai cậu cứ như vậy không thấy khó chịu sao?”

“Cậu nghĩ tớ muốn như vậy sao? Đem đó người bị hại cũng đâu chỉ có một mình Hồng San, tớ cũng bị hại mà, sao cậu ấy không chịu tìm tớ để chịu tội chứ?”

“Cậu thật là...” Tôi vỗ đầu Điền Hàm: “Đây là vấn đề chịu tội hay không hả? Tớ nghĩ Hồng San có thể là đang lo lắng việc sẽ sau này sẽ cùng cậu như thế nào, cậu hai ngày này nhẫn nại một chút đi”

“Tớ cũng cả ngày lo lắng nè” Điền Hàm giận dỗi thở dài nói: “Ngày hôm qua tớ nhìn thấy Hồng San và tên tiểu tử cứ theo đuổi cậu ấy cùng nhau ăn cơm, còn cười rạng rỡ như hoa hướng dương, vừa nhìn thấy tớ mặt liền khó chịu, thật là làm người ta tổn thương, mặc kệ, ngày mai tớ cũng tìm bạn trai luôn”

“Như vậy không tốt.”

“Cái gì không tốt? Hồng San không đặt tớ ở trong lòng, sao tớ phải đặt cậu ấy ở trong lòng? Cái đồ không có nhân tính, nếu tớ tìm được đàn ông tốt liền sẽ đem giao hảo nhiều năm cùng một đêm ngủ với phụ nữ quên sạch cho coi, đúng rồi, cái người hẹn tớ ngày mai cũng khá lắm”

Điền Hàm nói xong lấy ra điện thoại, lật hình liên tục rồi dừng lại đặc ý nói: “Chính là hắn, ngày mai hắn hẹn tớ ăn cơm, người này nghe tớ đồng ý mừng như phát điên luôn, tớ trước gửi tin nhắn cho hắn cái đã”

Tôi và Diệp Lê bất đắc dĩ nhìn nhau cười.

Điền Hàm là loại nói được làm được, sau khi đến nhà tôi, cậu ấy hay gọi cho tôi, hôm nay nói: “Phượng Ngưng, tớ có bạn trai rồi” ngày mai lại nói “Phượng Ngưng, tớ chia tay rồi”, ngày mốt nói: “Có lại có bạn trai rồi” ngày kia tiếp tục nói: “Chia tay rồi”, cứ giằng co cả tháng như vậy, tôi chịu không nổi nữa.

Cuối tuần, tôi và Diệp Lê muốn hẹn Điền Hàm và Hồng San, định là ra ngoại thành một chút, sẵn tiện giúp hai người họ phá băng.

Cuối tuần này, trời trong nắng đẹp, thời tiết thích hợp để ra ngoại thành.

Sáng sớm, tôi gọi Điền Hàm, kêu cậu ấy cùng chúng tôi đi chơi, cậu ấy hỏi Hồng San có đi không, tôi nói có, Diệp Lê cũng gọi cho Hồng San, Hồng San hỏi Điền Hàm có đi không, Diệp Lê cũng nói có.

Hai người vừa nghe đối phương cũng đi, mới đầu cự tuyệt, tôi và Diệp Lê nói quá trời nói, môi cũng muốn nứt ra mới làm hai cậu ấy đồng ý chín giờ lại đây.

Chúng tôi đến đây mua một ít đồ ăn và nước uống, chuẩn bị cùng Điền Hàm và Hồng San ra bên ngoài cùng nhau ăn cơm hương thụ thú vui dã ngoại, thầm nghĩ làm hai người họ trầm tĩnh lại, như vậy mới thẳng thắn được vấn đề.

Buổi sáng chín giờ rưỡi, Điền Hàm và Hồng San rất ăn ý khoan thai đi tới.

Trong lòng hai người họ đều khó chịu, tôi và Diệp Lê đương nhiên hiểu nên bỏ qua, cái mà chúng tôi không nghĩ tới, chính là hai người họ không hẹn mà đều dẫn trai theo ==

Ánh mặt trời ôn hòa, không quá nóng, trán của tôi lại đổ đầy một tầng mồ hôi lạnh.

Chúng tôi nhìn thấy hai đôi nắm tay nhau, trừ cười khổ ra, không biểu hiện được gì khác.

60. Chương 61

Người đàn ông Hồng San mang đến tên là Vương Nhất Xuyên, còn người của Điền Hàm là Chu Hoa, giới thiệu xong mọi người cùng nhau đi lên xe

Xe của tôi và Diệp Lê đều quá nhỏ, chứa không nổi nhiều người như vậy, thật may là Vương Nhất Xuyên có mang theo xe Toyota SUV, xe rộng nên ngồi cũng thoải mái, chúng tôi để đồ ăn phía sau, ngồi xe của hắn, một đường hướng tới vùng ngoại thành.

Ở trên đường, không khí rõ ràng bất thường.

Vương Nhất Xuyên thỉnh thoảng nghiêng đầu nói gì đó với Hồng San, Hồng San thỉnh thoảng cười một cái, Điền Hàm thấy vậy cũng không cam tâm cùng Chu Hoa nói chuyện này nọ, nhìn thoáng qua chỉ thấy mấy người tuổi trẻ không khí vui vẻ, chỉ có lòng dạ chính mình biết rõ, loại không khí nào toàn là mùi thuốc súng...

Trên đỉnh núi ở vùng ngoại thành, lúc ăn cơm, Vương Nhất Xuyên sẵn sàng giúp Hồng San đưa nước đưa khăn, Điền Hàm cũng luôn sai Chu Hoa làm cái này cái nọ, tầm mắt của hai cậu ấy ngẫu nhiên nhìn nhau, đều là trợn mắt liếc nhau một cái, một hở, một sừ, làm như lập tức muốn san bằng nơi đây.

Tôi và Diệp Lê sợ hai cậu ấy gây hỏa khí chỉ có thể ở bên cạnh hòa giải, một ngày này trôi qua, Điền Hàm và Hồng San vẫn cứ lạnh nhạt như trước, làm chúng tôi mệt mỏi gần chết.

Từ vùng ngoại thành trở về, Vương Nhất Xuyên muốn chở Hồng San về, Chu Hoa cũng muốn chở Điền Hàm, tôi giữ chặt Điền Hàm và Hồng San, nhìn Vương Nhất Xuyên và Chu Hoa nói: “Ngại quá, tôi còn chút chuyện muốn nói với hai cậu ấy, các cậu đi về trước đi, tối nay hai cậu ấy sẽ ở nhà tôi”

Vương Nhất Xuyên và Chu Hoa gật gật đầu, sau đó nói với người trong lòng của bọn hắn mấy câu rồi rời đi.

Tôi đem Điền Hàm và Hồng San túm vào nhà, đẩy hai người họ lên ghế salon, Diệp Lê rót hai ly nước trái cây đặt trước mặt nói: “Hôm nay hai cậu nói nhiều rồi, miệng chắc cũng mệt, trước uống tí nước đi”

Điền Hàm cầm lấy ly nước quay đầu phía trái uống, Hồng San thì đầu xoay về bên phải, tôi nhìn hai cậu ấy giống như trẻ con đang giận dỗi không khỏi bật cười, tôi đi lên trước, đem đầu hai người xoay lại hỏi: “Hai cậu còn muốn như vậy tới khi nào? Đều là người lớn rồi, còn hồ nháo như con nít vậy hả? Có gì muốn nói sao không nói rõ ràng, bần bệ nhiều năm như vậy, hai cậu nhẩn tâm không ai để ý tới ai sao? Nói đi, hai cậu rốt cuộc là đang nghĩ gì?”

Hồng San hừ một tiếng không nói lời nào, Điền Hàm thấy Hồng San hừ, cậu ấy cũng hừ một tiếng, mặt Hồng San vốn đã đen, nghe Điền Hàm “Hừ” lại càng thêm đen, nhảy dựng lên rống: “Cậu hừ cái gì!”

“Tớ thích, liên quan gì tới cậu. Tớ thích hừ không được à? Cậu không phải cũng hừ đó sao? Hừ!”

“Điền Hàm! Là cậu quá đáng!”

“Quá phẫn chính là cậu đó!”

“Cậu nói coi tớ chỗ nào quá?”

“Cậu đối với đàn ông còn tốt hơn với tớ! Đối với người ta nhiệt tình còn đối với tớ lạnh nhạt, cái đồ không nhân tính!”

“Không biết xấu hổ còn nói tớ! Cậu không phải cũng vậy hả?”

“Tớ là lặp lại chuyện cậu làm, nếu không sẽ thực có lỗi với chính mình!”

Tôi và Diệp Lê nghe hai cậu ấy cự cãi nhin không được cười lớn, hai cậu ấy nhìn chúng tôi đang cười, liền hướng chúng tôi cùng nổ sừng, trăm miệng một lời: “Cười cái gì mà cười!”

Tôi cười đi tới giữa, kéo tay hai người họ, nắm vào nhau nói: “Nếu có thể cãi nhau chứng minh là hai cậu tốt hơn rồi, mặc kệ trước đó có chuyện gì, chúng ta đã ở bên nhau nhiều năm như vậy rồi, bỏ qua được thì bỏ qua đi, đừng tổn thương tình cảm a~”

“Đúng đó” Diệp Lê nói: “Điền Hàm, Hồng San, hai cậu rõ ràng là để ý đối phương sao cứ phải giả bộ? Mặc kệ hai cậu đến cuối cùng là muốn ở cùng một chỗ với ai, phần hữu tình này không thể bỏ được a~, trên đời này có bao nhiêu người không có tri kỷ, hai cậu đã có thì nên quý trọng a.”

Điền Hàm than thở nói: “Tớ là thực quý trọng nha, chính là người ta lạnh lùng tớ có thể làm sao?”

“Ai nói tớ lạnh lùng? Từ hôm đó tới bây giờ không thấy được bóng của cậu, cậu muốn tớ phải như thế nào hả?”

”Ngày đó tớ ở bên cậu thật lâu, cậu một câu cũng không nói, tớ làm sao còn dám đi tìm cậu?”

“Tóm lại là cậu không đúng, ai bảo cậu không có việc làm liền cùng tớ đi thuê CD, nếu không xem...aiz~ quên đi, không cần nói tới”

“Gì mà không cần nói tới? Đêm đó bị hại không chỉ có một mình cậu, cậu cũng làm lại tớ còn gì!”

“Cậu...” Hồng San mặt đỏ tai hồng, cầm giỏ: “Tớ và người này không nói được nữa đâu, tớ đi về trước”

Hồng San đi nhanh vô cùng, xem bộ dạng là thẹn quá hóa giận rồi, tôi nói với Điền Hàm: “Nhanh đuổi theo!”

“Nga~ được,” Điền Hàm theo Hồng San chạy xuống, chưa được mười giây lại chạy vào hỏi: “Đuổi theo Hồng San rồi tớ nên nói cái gì?”

“Cậu phải thực để ý cậu ấy, đi lên hôn cậu ấy, nói là không muốn mất cậu ấy bla bla bla”

“Gi?” Diên Hàm ngăn người, cau mày khoát tay nói: “Haiz, được được được”

Diên Hàm đi tới, tôi lôi Diệp Lê đến cửa sổ, mở cửa sổ ra, nhìn thấy Diên Hàm đuổi theo Hồng San, Hồng San thỉnh thoảng hất tay Diên Hàm ra, Diên Hàm không có bỏ cuộc, Hồng San lại tiếp tục mắng chửi, Diên Hàm dậm chân, ôm mạnh lấy Hồng San, miệng hôn thẳng lên miệng, bất quá hai ba giây sau Diên Hàm liền buông ra, nhỏ giọng nói gì đó với Hồng San, sau đó nắm tay Hồng San cùng đi, Hồng San lần này không có hất ra, tôi âm thầm lau mồ hôi, tốt rồi, hiện tại trời tối, khu này không có nhiều người, một màn này mà bị người khác nhìn, thực sự là làm người ta bị dọa tới chết.

Nửa tháng sau, Hồng San và Diên Hàm xác định mối quan hệ, hai người họ quyết định ở chung, làm đầy lòng của tôi và Diệp Lê thật cao hứng.

=)) ~ Hàm Hàm là nhất =)) ~

61. Chương 62

Ngày mười một, tôi và Diệp Lê đã ở chung hơn một năm, chúng tôi định cùng nhau đi du lịch, nhưng mà người tính không bằng trời tính, vừa đúng lúc ra cửa thì mẹ của Diệp Lê đột nhiên gọi điện cho tôi, khẩu khí lạnh lùng nói muốn gặp tôi, cũng nói thời gian và địa điểm, bộ dạng không cho tôi cự tuyệt.

Một loạt dự cảm không tốt xẹt qua, tôi để Diệp Lê chờ ở nhà, trước đi tìm mẹ cậu ấy, Diệp Lê sắc mặt nghiêm trọng nói: “Mẹ tớ đột nhiên gọi điện chắc chắn không có chuyện gì tốt, cậu lúc đến nhất định phải cẩn thận”

“Ừm, tớ biết”

Tôi hôn Diệp Lê, xoay người đi xuống lầu, tới nơi, ngồi đối diện bác gái mới phát hiện, không chỉ có một mình Diệp mẫu, kế bên còn có Hải Bình.

Hải Bình nhìn tôi, có chút kích đầu, ánh mắt nhìn tôi, đáng tiếc chúng tôi không đủ ăn ý, tôi không rõ ánh mắt đó là có ý gì.

Diệp mẫu thấy tôi ngồi xuống, đầu ngẩng cao, sắc mặt lạnh lùng nói: “Dì không vòng vo, Phương Ngưng, chúng ta nói chuyện ngắn gọn đi, nghe nói bây giờ con và Diệp Lê ở chung?”

“Dạ, đúng vậy” tôi gật gật đầu, nhìn thấy ánh mắt Diệp mẫu lạnh lùng, đột nhiên tôi không biết phải làm sao, chẳng lẽ Diệp mẫu đã biết quan hệ của chúng tôi? Tôi nhìn Hải Bình, Hải Bình vừa thấy ánh mắt của tôi liền cúi đầu, tôi trong lòng đã hiểu, không khỏi cảm thán, Hải Bình này đúng là vật tương khắc của tôi nha~

Diệp mẫu cứng rắn nói: “Con tính cùng Diệp Lê cả đời như vậy?”

Tôi vốn định kéo dài một chút, trước nói dối để Diệp mẫu có thể yên tâm, nhưng nhìn ánh mắt của Diệp mẫu hiển nhiên là đã biết mối quan hệ của chúng tôi.

Tôi bất ổn ới ra một chữ “Dạ”

“Aiz~ Phương Ngưng, dì biết con là cô gái tốt, sao lại cực đoan như vậy?” Diệp mẫu thở dài nói: “Dì biết, người trẻ tuổi các con tư tưởng rộng mở, nhưng hai người phụ nữ không thể có cả đời a~, Diệp Lê là con của dì, tính khí của nó dì hiểu rõ nhất, nó cùng con, có nghĩ như thế nào cũng không thể. Nếu con là đàn ông, hai đứa ở chung dì nhất định không phản đối, có thể con là người phụ nữ tốt, sự nghiệp thành công, nhưng cũng cần được bảo vệ, hai đứa...Phương Ngưng, con để Diệp Lê đi đi, giải thoát cho nó, cũng giải thoát cho cứng, tình cảm của hai con, chính là trái luân lý a”

Tôi cúi đầu, do dự nói: “Dì, nếu không phải vạn bất đắc, con cũng không muốn cùng Diệp Lê như vậy, nhưng bây giờ đã như vậy, chỉ thể có chấp nhận thực tế mà thôi”

“Cái gì gọi là chấp nhận thực tế?” Diệp mẫu có chút không vui nói: “Phương Ngưng, con không cha không mẹ, muốn thế nào thì có thể như thế, nhưng Diệp Lê không phải, dì và cha con bé ly hôn, nhưng con bé vẫn con cha mẹ, con bây giờ cùng Diệp Lê như vậy, con để cha mẹ như chúng tôi phải chấp nhận như thế nào? Con cho mặt mũi của chúng tôi và Trương lão để vào đâu?”

Tôi nhú màu, nhìn Diệp mẫu, khẩu khí tận lực ôn hòa nói: “Dì, con không có không mẹ, muốn thế nào thì làm thế ấy, nhưng không cha không mẹ không có nghĩa con là người xấu, con chẳng qua là yêu một người, mà người này chỉ có thể là Diệp Lê mà thôi, con biết chúng con như vậy đối với mọi người là đá kích lớn, con cũng không dám mong mọi người có thể chấp nhận, chỉ mong mọi người biết, con và Diệp Lê là thật lòng”

“Thật lòng? Hai phụ nữ chỗ nào thật lòng?” Diệp mẫu đối với tôi hừ lạnh, nghiêm khắc nói: “Phương Ngưng, dì hôm nay nói rõ, Diệp Lê từ nhỏ không thích kết giao bạn bè, nó làm bạn với con, tự nhiên cái gì cũng sẽ nghe con, chuyện dì biết quan hệ của hai đứa, Diệp Lê còn chưa biết, dì không đi tìm Diệp Lê mà tìm con, là bởi vì dì có thể giải thích với Diệp Lê, chỉ cần con buông tay, con bé tự nhiên sẽ bình thường, Phương Ngưng, Diệp Lê cần phải kết hôn, con buông tay đi, bà ngoại con xảy ra chuyện ở nhà dì, dì biết con luôn trách chúng tôi, nhưng con không nên dùng thủ đoạn này để trả thù, Phương Ngưng, chỉ cần con buông tay, tha cho Diệp Lê, con muốn thế nào cũng được, hoặc muốn bao nhiêu tiền cũng được”

Diệp mẫu nói xong, lấy ra chi phiếu, cách làm của dì không khác nào làm nhục nhân cách của tôi, tôi nhắm mắt lắc đầu nói: “Dì, bởi vì người là trưởng bối, lại là mẹ của Diệp Lê, cho nên con đối với người rất tôn trọng, chuyện bà ngoại của con, đó là ngoài ý muốn, ai cũng không muốn, con bây giờ cũng nói rõ, dì nói dì sẽ giải thích với Diệp Lê, dì thật sự hiểu cậu ấy sao? Diệp Lê từ nhỏ đến lớn ăn cơm dì nấu bao nhiêu lần? Diệp Lê thích ăn cái gì, thích nhìn cái gì, thích mặc quần áo gì, thích cái gì, mấy cái đó dì biết sao? Diệp Lê không phải trẻ con, cậu ấy lựa chọn cùng con một chỗ, trải qua nhiều lần mới có kết quả như vậy, con bây giờ không thể buông tay, dù có làm gì cũng sẽ không buông tay, con dám đảm bảo với dì, Diệp Lê sẽ không buông, dù con buông, cậu ấy cũng sẽ không”

“Già mồm át lỗ phải!” Diệp mẫu vỗ bàn, hít sâu nói: “Chỉ cần con chịu buông, dì dám cam đoan Diệp Lê cũng sẽ buông, con buông tay, chi phiếu con cứ cầm lấy, đừng làm đến lúc cả người cả tiền cũng không có”

“A~ người của không có? Như thế nào là người của không có ạ?”

“Phương Ngưng, con bây giờ ở công ty M cũng có chút danh tiếng, đừng vì tình cảm này lộ ra ngoài mà làm chậm tiến độ của mình, con chỉ cần không tìm Diệp Lê nữa, tùy tiện quen biết đàn ông hay phụ nữ gì đó, dì bảo đảm sẽ không đem chuyện con đồng tính nói ra ngoài, con tốt nhất là nên nghĩ cho kỹ đi”

Nói đến nước này, tôi thật sự muốn cười, mà tôi, cũng quả thật nở nụ cười, tôi ghét bị người khác nhất bị người khác uy hiếp, trước có Lý Hiểu Mẫn dùng Điền Hàm uy hiếp tôi, giờ lại là Diệp mẫu lấy chuyện tôi thích phụ nữ ra uy hiếp, trong công việc và cuộc sống tại sao cứ lấy lý do để uy hiếp, không thể thoải mái nói chuyện sao? Vì sao nhất định phải dùng thủ đoạn uy hiếp? Cắt xương cắt thịt của người khác là một loại oai phong hả?

Tâm tình của Diệp mẫu tôi có thể hiểu, nhưng tâm tình của tôi dì lại không hiểu, đương nhiên, tôi cũng không thể yêu cầu dì sẽ hiểu, dì là mẹ Diệp Lê, là trưởng bối, từ lúc bắt đầu giai cấp đã bất bình đẳng, tuổi tác chênh lệch cùng nhân tố đạo đức này nọ, càng làm chúng tôi không thể ngang hàng.

Tôi không thích bị người uy hiếp, nhưng không có nghĩa sẽ không đi uy hiếp người, đánh rắm thì phải đánh đàng đàng, ai cũng có thể làm được, người khác tát má phải tôi một cái, tôi đương nhiên sẽ không đem má phải ra cho người ta tiếp tục đánh, tôi chưa từng cảm giác được mình cao bao nhiêu, nhưng thời điểm máu chót, tôi sẽ vì lợi ích của mình mà không từ thủ đoạn, nếu không...trong xã đông nghìn nghịt này, một thân một mình lại là phụ nữ như tôi làm sao có thể sinh tồn.

Tôi cân nhắc hồi lâu, cố gắng bình tĩnh lại, ngữ khí chậm rãi ôn nhu nói: “Dì, con là cô nhi, nhỏ lớn để một thân chống đỡ cuộc sống, con vốn là hai bàn tay trắng, bây giờ có được như thứ này cũng đã trả giá rất nhiều tâm huyết, con bây giờ đúng là có chút danh tiếng, nhưng dì chắc đã quên, danh lợi chỉ là vẻ ngoài thôi, có địa vị hay không có địa vị cũng không sao, thế nhân cuối đời đều như nhau, không mang theo được gì ngoài cái hộp nhỏ đựng tro cốt. Con hiện tại cũng không có gì để mất, nếu trường hợp xấu nhất xảy ra, con lại trở về là hai bàn tay trắng như trước, dì không phải là Phật Như Lai, không thể lấy núi áp voi

được, trời đất bao la, cũng sẽ có chỗ cho con dung thân, dì cũng đừng quên, nếu người khác biết con đồng tính, nếu người khác hỏi đối tượng để con đồng tính là ai, đến lúc đó, dì nghĩ xem con hay là Diệp Lê mới là người tổn thương nhất? Hay là phải nói, người tổn thương nhất phải là mấy người? Dì, còn nói như vậy không phải uy hiếp, con chỉ muốn cho người biết, chỉ phiếu con không cần, dì cất kỹ đi, nếu so với đại gia, con không có nhiều tiền. Nhưng con không thiếu tiền, tiền lương của con đủ nuôi sống chính mình, dì, hôm nay chúng ta nói tới đây thôi, nếu cứ tiếp tục cũng không nói ra được gì, chờ chúng ta tỉnh táo lại nói tiếp, được không?”

Diệp mẫu xanh mặt, không nói nữa, tôi cầm lên túi, nhìn Hải Bình rồi đi ra ngoài, Hải Bình ở bên cạnh Diệp mẫu nhỏ giọng nói mấy câu, sau đó đi theo tôi ra ngoài

Ra cửa, tôi xoay người nhìn Hải Bình, bất đắc dĩ cười khổ: “Hải Bình, là cô nói cho dì biết phải không?”

“Ừm, nhưng tôi không cố ý” Hải Bình trên mặt khó chịu nói: “Hôm nay mẹ nói muốn giới thiệu cho Diệp Lê bạn trai, tôi nói không cần giới thiệu, Diệp Lê có người rồi, mẹ liền gắt gao ép hỏi Diệp Lê thích ai, tôi là bất đắc dĩ...Cô tin tôi, tuy rằng tôi không thích cô. Nhưng không bại hoại đến phá hư chuyện hai người, dù sao những chuyện này đối với người già đúng là đả kích lớn”

“A~ được, tôi tin cô, Hải Bình, trở về chăm sóc dì đi, dì hôm nay chắc rất mệt rồi”

“Vậy cô và Diệp Lê...”

“Chúng tôi sẽ không buông tay”

“Aiz~ tùy hai người, trước kia ước gì có thể xem chuyện náo của cô, hiện tại đúng thật có náo nhưng lại không muốn nhìn, haiz, về đi”

“Ừm, bye~”

Về đến nhà, tôi kể cho Diệp Lê nghe mọi chuyện, Diệp Lê nghe xong thở dài, ôm chặt tôi nói: “Phượng Ngưng, cảm ơn cậu, cảm ơn cậu đã không buông tay”

“A~ đứa ngốc, tớ làm sao có thể thả cậu ra? Mặc kệ phía trước là sói là hổ, tay cậu, tớ sẽ không buông, chỉ là mẹ cậu...”

“Đừng lo, mai tớ trở về một chuyện, cùng mẹ nói chuyện rõ ràng”

“Chuyện này làm sao có thể nói rõ?”

“Cho dù nói không rõ ràng, cũng muốn tỏ rõ thái độ, yên tâm đi, tớ sẽ không nghe theo mẹ đâu, aiz~ thời khắc này đúng là ông trời đang khảo nghiệm chúng ta mà, tớ và cậu, ai cũng không cho phép buông tay, cùng nhau đối mặt, được không?”

“Được”

Tôi cầm chặt tay Diệp Lê, chôn đầu vào ngực cậu ấy, hít lấy hương thơm quen thuộc, mỗi một cái ngày bị quét sạch, a~ Diệp Lê, chúng ta cùng nhau đối mặt, cùng nhau nhận khảo nghiệm

62. Chương 63

Sớm thứ hai, Diệp Lê đi tới nhà mẹ, trước lúc đi ôm tôi rất chặt, tôi hiểu được, dù không sợ người khác, nhưng đối mặt tình huống này, không thể không lo lắng, tôi hôn cậu ấy, hôn thật sâu, mượn hôn nhấn gửi lòng tin và cổ vũ cậu ấy.

Diệp Lê đi rồi, tôi ở nhà tinh thần hốt hồn không yên bất ổn chờ tin tức, đêm tới Diệp Lê cũng chưa về, tôi thử gọi cho cậu ấy, điện thoại bị tắt, tôi không rõ chuyện gì, nhưng bây giờ cũng không biết phải làm gì, trừ bỏ đợi, vẫn là đợi.

Tôi ở trên ghế salon một đêm, rạng sáng ngủ quên, mở mắt đã giữa trưa, Diệp Lê vẫn chưa về, điện thoại vẫn tắt máy, lòng treo đến cổ họng. Nhưng tôi có thể làm vẫn là chờ đợi.

Diệp Lê đi hai ngày, một chút tin tức cũng không có, tôi đợi một ngày lại một ngày, chưa từng cảm giác thời gian sao lại trôi chậm như vậy, Hồng San và Điền Hàm biết chuyên, bỏ luôn dự định đi du lịch, đền chỗ tôi, cùng nhau chờ tin tức Diệp Lê.

Thời gian khó khăn nhất, có bạn bè ở bên cạnh lặng yên, chính là chuyện làm người ta âm ập.

Một ngày sắp trôi qua, tôi chờ đủ rồi, dù có ra sao cũng không muốn chờ nữa, tôi nói với Hồng San và Điền Hàm là muốn đi tìm Diệp Lê, bọn họ muốn giúp tôi tìm, nhiều người, có thể tìm nhiều nơi. Tôi cự tuyệt, chuyện này không nên liên lụy ai.

Tôi để Điền Hàm và Hồng San về trước, sau đó lấy xe đi thẳng tới nhà Diệp mẫu. Trước khi đó Hồng San có dặn tôi phải bình tĩnh, Điền Hàm kéo tay tôi, nhìn thấy ánh mắt của tôi cũng rất không yên tâm, được bạn như vậy, thật là chuyện may mắn trên đời, tôi nhìn hai cậu ấy cười cười, làm họ yên tâm một chút.

Tôi nhớ Diệp Lê từng nói hiện tại nhà mẹ cậu ấy là biệt thự vùng ngoại thành, tuy không biết vị trí cụ thể, nhưng cứ há mồm hỏi từng nhà từng nhà, chắc sẽ ra thôi.

Vừa lúc tôi chạy đến thì Diệp Lê gọi đến, nức nở nói: “Phương Ngưng, tớ muốn cậu”

Tôi không biết chuyện gì đang xảy ra, tâm treo đến cổ họng vội hỏi: “Cậu làm sao vậy? Bây giờ đang ở đâu?”

“Tớ không biết, chỗ này là đường cao tốc, Phương Ngưng, cậu tới đón tớ được không?”

“Đừng vội, nói cho tớ biết con đường đó như thế nào, nhìn cột mốc đường, hoặc là nói quan cảnh xung quanh”

Diệp Lê dứt quãng nói đại khái, tôi kêu cậu ấy đứng chờ, sau đó chạy như bay

Địa điểm Diệp Lê nói không chính xác, tôi gọi cho cậu ấy hai lần, lần cuối cùng bởi vì điện thoại Diệp Lê hết pin, tự động tắt máy, tôi quanh đi quẩn lại thật lâu, trời dần tối mới tìm được cậu ấy, cậu ấy đầu tóc rối bởi cuộn tròn ở ven đường, trên mặt còn có vết thương, nhìn thấy tôi, cố sức đứng lên, tập tễnh đi tới, tôi chạy tới, gắt gao ôm lấy cậu ấy, nước mắt trào ra.

Diệp Lê của tôi, mấy ngày nay, nhất định ăn không ít khổ.

Tôi giúp cậu ấy chậm rãi đi, Diệp Lê mỗi bước đều nhăn mặt, tôi dừng lại xoa chân cậu ấy hỏi: “Dừng lại một chút, đã xảy ra chuyện gì? Chân cậu bị sao vậy?”

“A~ không có chuyện gì đâu” Diệp Lê tựa lên người tôi, mệt mỏi nói: “Tớ và mẹ làm căng, mẹ từ đầu đã uy hiếp tớ, không có tớ đi tìm cậu, sau thấy uy hiếp không hiệu quả, liền nhốt tớ vào phòng, có làm sao cũng không chịu nhượng bộ, còn lấy di động của tớ giấu đi, hôm nay nhờ Hải Bình giúp tớ lấy lại, hóa ra bị mẹ phát hiện, cùng tớ gây nhau một hồi lớn, mắng tớ đòi phong bại tục, cuối cùng nói trừ phi tớ chết, nếu không sẽ không bao giờ cho chúng ta yêu nhau, tớ nói con bây giờ chết cho mẹ xem, nói xong từ lầu hai nhảy xuống a, may mắn phía dưới là bãi cỏ, tớ chỉ bị thương một chút, nhưng mà mẹ tớ cũng không nói gì nữa, chỉ nhìn tớ rồi đi. Phương ngưng, tớ không thể theo ý của cậu, ôn hòa nhã nhặn nói chuyện với mẹ, lấy đó khí tức nổi lên, cũng không làm được quý trọng mạng sống, cậu sẽ không trách đâu đúng không?”

“Đứa ngốc, cái đứa ngốc này” tôi ôm thật chặt cậu ấy, nước mắt liền chảy xuống

“Đừng khóc, đừng khóc”, Diệp Lê lau nước mắt của tôi “Cậu khóc, tớ sẽ khóc theo đó, đừng khóc, được không? Trời sắp tối rồi, chúng ta đi đi

“Ưm để tớ bế cậu” tôi dùng sức bế Diệp Lê lên: “Chân cậu bị thương, chúng ta tới bệnh viện kiểm tra trước đi”

“A~ nghe lời cậu”

Ta mang Diệp Lê đi trước bệnh viện, kêu cậu ấy kiểm tra toàn thân, thật may, trừ trán và khoe miệng có chút trầy, thân thể cũng không có gì đáng lo ngại, chỉ là chân cậu ấy bị thương, bác sĩ dặn cần đứng ngày đến bệnh viện trị liệu, cũng nên phối hợp mát xa, tối cần thận đêm những điều cần chú ý viết lại.

Sau khi về đến nhà, tôi giúp Diệp Lê tắm rửa, Diệp Lê nháy mắt nói: “Tớ còn nghĩ ít nhất phải gãy xương rồi, bây giờ coi ra không có gì rồi”

“Thật là, cậu lạc quan quá đó” tôi vỗ về chân cậu ấy, đau lòng nói: “Cơ thể bị thương, nhất thời sẽ đau đó, nhưng mà cũng phải biết đau một trận như vậy mới biết, sau này không được xúc động kiểu đó nữa, biết chưa?”

“a~ đã biết”

“Cậu đem lời tớ làm gió thoảng bên tai”

“Không có mà”

“Như vậy cũng tốt, bây giờ đừng đi làm, ở nhà nghỉ cho khỏe, được không?”

“Được, nghe lời cậu”

“Di~ sao lại ngoan như vậy?”

“Đương nhiên, tớ luôn ngoan nha~”

“Cái này khó nói nha, cậu xoay người lại đây, tớ giúp cậu tắm”

“Ừm”

Từ đó về sau, tôi mỗi ngày đi làm đều tranh thủ về sớm, về sớm để chăm sóc Diệp Lê, bà tuần sau, chân Diệp Lê tốt hơn rất nhiều, mà lúc này, Diệp mẫu lại tìm tới cửa.

Diệp mẫu như cũ không đồng ý tôi cùng Diệp Lê cùng một chỗ, mặc kệ chúng tôi giải thích như thế nào cũng không thông, cuối cùng Diệp mẫu nói: “Hai đứa muốn ở một chỗ, thì đừng sợ ta phiền hai đứa, mỗi ngày hai đứa ở cùng thì mỗi ngày ta liền tới đây gõ cửa, bất kể thế nào, ta cũng không đồng ý chuyện con gái của mình cùng một người phụ nữ khác ở cùng nhau!”

Diệp mẫu nói được thì làm được, sau này cứ cách hai ba ngày, dì nhất định sẽ đi tới nhà ‘ngồi một chút’ thậm chí còn nói quan hệ của chúng tôi cho Diệp phụ và Diệp Hàng, muốn mượn lực mọi người tách chúng tôi ra.

Ngày đó Diệp phụ và Diệp Hàng tìm đến chúng tôi, sắc mặt hai cha con rất nghiêm trọng, mười phút đầu Diệp phụ qua lại đánh giá tôi và Diệp Lê, một câu cũng không nói, mà Diệp Hàng cũng không nói gì, hẳn ngồi trên ghế salon, cả người nổi lên một tầng thâm trầm.

Đến cuối cùng Diệp phụ đứng lên lạnh lùng nói: “Dù ta có chết, cũng sẽ không đồng ý chuyện của hai đứa, hai đứa tự thu xếp đi!”

Nói xong, Diệp phụ rời đi, Diệp Hàng theo sát phía sau, đi ra cửa Diệp Hàng quay đầu nhìn tôi và Diệp Lê, trong ánh mắt mang theo thất vọng và tức giận, tôi biết, đối với Diệp Lê là thất vọng còn đối với tôi là tức giận.

Đối với Diệp Hàng và Diệp phụ mà nói, tôi là ngoại nhân, cho nên bọn họ đối với tôi tức giận tôi có thể hiểu, nhưng bây giờ tôi lại làm cho Diệp Lê xa lánh mọi người, mỗi lần nhìn Diệp Lê biểu hiện nhẫn nại, tôi đau lòng lại thêm đau lòng, Diệp Lê cảm nhận được tâm tình của tôi, liền nắm chặt tay tôi nói: “Đây chỉ là tạm thời thôi, nhịn một chút nữa sẽ trôi qua, chúng ta nhất định không được buông tay”

Tôi trừ bỏ ôm lấy cậu ấy, cái gì cũng không nói được.

Từ đó về sau tôi không thấy Diệp phụ và Diệp Hàng nữa, nhưng Diệp mẫu thì rất thường thấy, bởi vì dì tới nhà chúng tôi làm khách.

Mới đầu tôi và Diệp Lê cẩn thận ứng phó, tận lực ôn hòa đối đãi với sự châm chọc của dì, nhưng nửa tháng sau, Diệp mẫu cách ngày lại đến phòng làm việc tìm tôi, dì tới nơi đó, cái gì cũng không nói, chỉ ngồi ở salon lạnh lùng nhìn tôi làm việc, đồng nghiệp trong công ty bắt đầu nghị luận sôi nổi, về truyền thuyết của Diệp mẫu và tôi, thậm chí quản lý cũng tìm tôi nói chuyện, mời tôi không được tùy tiện dẫn người tới công ty, không được đem việc riêng tới công ty. Tôi chỉ có thể bắt đắc dĩ đáp ứng.

Tôi biết, Diệp mẫu đang đi hướng cực đoan, dĩ bây giờ là một lòng muốn tách tôi và Diệp Lê ra, có thể là vì đối mặt với tôi và Diệp Lê quá quật cường, dĩ không còn cách nào khác, chỉ có thể làm theo suy nghĩ của mình, bốc đồng thất thường, nghĩ gì làm đó. Dĩ không chỉ tới tìm tôi, mà còn tới công ty của Diệp Lê, tôi và Diệp Lê một đầu loạn cào cào, lần đầu tiên trong đời đối mặt với trưởng bối, mà tôi lại muốn xúc động máng người.

Có thể mắng chửi người là chuyện không tốt, nhưng tiếp tục như vậy thì cũng không phải biện pháp tốt, cuối cùng, vào một lần Diệp mẫu tìm đến rồi rời đi, Diệp Lê thở dài nói: “Phương Ngưng, chúng ta đi thôi.”

“Đi? Đi chỗ nào?”

“Tìm một nơi không ai quen biết chúng ta, tạm thời tránh mặt, chờ mẹ không cố chấp nữa thì trở về”

“A~ chủ ý không sai, chỉ là, công việc của cậu...”

“Trước cứ đẩy lên đầu Ngụy Tử Minh, chắc là không sao đâu, mai tớ tìm hần nói chuyện, chúng ta trước đi ra ngoài chơi hai tháng rồi tính”

“Được, vậy chúng ta đi”

Chủ ý đã định, liền hành động, tôi đưa quản lý đơn từ chức, quản lý kinh ngạc nhìn tôi, hần để tôi suy nghĩ thêm, tôi nói không cần nghĩ thêm, quản lý thấy tôi tâm đã quyết, cũng không nói cái gì nữa, chỉ nói vô luận lúc nào, công ty M cũng hoan nghênh tôi trả lời, tôi cười nói cảm ơn.

Chuyện tôi từ chức truyền đi rất nhanh, ngày đó rời đi, tôi nhìn văn phòng quen thuộc, trong lòng xẹt qua một chút không muốn, Vương Linh, Từ Lỗi, Lý Duy Duy còn có rất nhiều đồng nghiệp tỏ tiễn tôi, tôi nhìn qua từng gương mặt quen thuộc, nhìn lại nơi đã từng cùng nhau cố gắng, nước mắt tràn đầy hốc mắt, những điều này tất cả đều thành mây khói.

Tôi và đồng nghiệp một ôm, một tạm biệt, Vương Linh ôm tôi khóc lớn nói: “Cấp trên, cô đi rồi chúng tôi phải theo ai đây?”

“A~ sẽ có người đến thay mà”

”Có thể, nhưng không phải là cô, chúng tôi đã quen làm việc với cô rồi, không muốn làm với người khác. Aiz~...bất kể là gì, mặc kệ cô tới nơi nào, trong lòng tôi cấp trên chỉ có một, chính là cô.

“A~ Vương Linh, là đang khen tôi sao? Cảm ơn a~”

Từ Lỗi cầm một cái hộp giấy tinh xảo đi tới nói: “Cấp trên, đây là toàn bộ tác phẩm của cô trong công ty, tôi đều giữ lại, hiện tặng cô, làm kỷ niệm đi”

“Ừm” tôi nhận hộp giấy, mang theo nghẹn ngào chân thành nói “Cảm ơn, cảm ơn”

Vô luận là ở đâu, ly biệt luôn làm người ta khó sống, tôi cười nói với đồng nghiệp tạm biệt, lúc từ công ty đi ra, nước mắt rơi lã chã.

Công ty Diệp Lê tạm thời giao cho Ngụy Tử Minh phụ trách, công ty bọn họ đang tiếp nhận một công trình lớn, lúc này rời đi, có thể nhìn ra là Diệp Lê cũng không nở, nhưng khi chúng tôi nhìn nhau, lại cảm giá được, toàn bộ không nở kia, nếu so với người trước mặt, đều rất nhỏ bé, huống chi, chúng tôi còn quay trở lại, chúng tôi rời đi không phải trốn tránh mà là tạm lánh.

Bỏ được, bỏ được, có bỏ mới có được, ông trời có lẽ rất công bằng, cho người ta một thứ gì đó, sẽ lấy lại một thứ gì đó, có khi còn nhiều hơn.

63. Chương 64

Trước khi đi tôi và Diệp Lê ghé qua nhìn vợ chồng lão Từ và Bằng Bằng một chút, Vương Thiên Phong cũng đang ở đó, hần nói hần đã xin được một trường học, chờ năm sau sẽ để Bằng Bằng lên đó học, nhìn ra, hần đối với Bằng Bằng là thực quan tâm.

Bằng Bằng vóc dáng cao lớn nhưng vẫn như lúc nhỏ, nhìn thấy chúng tôi, cậu bé rất vui, chúng tôi ở nhà lão Từng bởi Bằng Bằng một ngày, sau đó rời đi.

Tôi và Diệp Lê mang theo hào hứng, du lịch xung quanh, bắc Cáp Nhĩ Tân, nam xôn Sanya, một tháng ngắn ngủi chúng tôi hình như đã đi khắp đại giang nam bắc.

Du lịch là một môn học, tôi tuy rằng từ chức rồi, nhưng sẽ không suốt ngày chơi bởi lười lười, cuộc sống du lịch nhìn thấy được nhiều điều mới mẻ trong thiết kế, hoặc phong tục địa phương, tôi thường cầm máy ảnh chụp này nọ, làm vậy để lưu trữ cũng như để tạo ra linh cảm. Tôi ở công ty M tích góp từng chút, có bạn có bè, không thể nói bỏ liền bỏ, cứ đến một chỗ nào đó, tôi sẽ mua quà lưu niệm, gửi bưu điện cho bọn họ, làm việc này, chỉ để sau này làm việc lại có thể thuận tiện hơn thôi.

Mà Diệp Lê cũng thường thông qua di động gửi ít tài liệu cho Ngụy Tử Minh, hoặc là mở máy tính hội nghị, điều khiển và chỉ huy, cậu ấy tuy chỉ là tạm thời nghỉ phép, nhưng cũng không thể buông bỏ mặc kệ, có một số việc cậu ấy cần tự mình quyết định.

Du lịch đắt giá ở chỗ nó có thể để chúng ta mở rộng lòng dạ, lại có thể tăng thêm kiến thức, con người, gia tộc, phục sức, thói quen, đều là trăm năm thậm chí ngàn năm tích lũy văn hóa, đọc ngàn quyển sách, đi ngàn dặm đường, cho tới bây giờ, tôi mới hiểu được hàm ý của câu này.

Chúng tôi lúc đầu du lịch bận đủ thứ chuyện, nhưng những ngày sau đó lại tản mạn phong phú.

Cuối cùng chúng tôi đến thành phố nhỏ có bãi biển, nơi này không giống những thành phố lớn tiếng động rầm rĩ, mà trái lại rất an bình. Tuy nhỏ, nhưng phát triển nhanh, chúng tôi mua một mảnh đất cách bờ biển không xa, cùng nhau thiết kế trang hoàng, tính là hàng năm sẽ tới nơi này nghỉ ngơi vài ngày.

Một tháng sau, nhà trang hoàng xong, vừa mới sửa xong thì không nên lập tức vào ở, khoảng thời gian này tôi mang Diệp Lê đi tới nhà tôi, tảo mộ mẹ và bà ngoại, tôi nắm tay Diệp Lê, nói với hai người họ hiện tại tôi có vợ rồi, vợ tôi gọi là Diệp Lê.

Gió nhẹ từng trận, lạnh mà không rét, chú chim con đậu xuống mộ mẹ tôi, vỗ vỗ cánh, lại bay lên trời.

Tôi tựa hồ thấy được mẹ và ngoại trong di ảnh mỉm cười nhìn chúng tôi.

Diệp Lê nắm chặt tay tôi, ở bên tai nhẹ nói: “Nắm tay nhau cùng chết, bất ly bất khí”

Tôi nở nụ cười.

Tiếp đó chúng tôi đến Tây An và Đôn Hoàn hai tuần, chờ để trở lại thành phố biển nhỏ, nhà đã có thể ở.

Ở đây, mỗi ngày tỉnh dậy, có thể nghe được tiếng biển. Mỗi lần cơm chiều xong, chúng tôi lại cùng nhau đi dọc bãi biển, thỉnh thoảng còn ra biển chơi đùa, tiếng cười vui vẻ lúc nào cũng vang lên, chúng tôi ở nơi này cùng nhau đi qua tết âm lịch thứ hai.

Tết âm lịch này, Diệp Lê không cho tôi động tay vào, cậu ấy tự mình làm một chút cơm tất niên phong phú, nhìn thấy trên bàn cơm là bó hoa hồng đỏ cùng đồ ăn sắc hương đầy đủ, trong lòng tôi dâng lên một tầng cảm động, mười ngón không dính mưa xuân lại có thể làm ra những món này, thực làm khó Diệp Lê rồi.

Tôi đi đến trước bàn ăn, cầm hoa hồng lên xem, ở dưới còn có một tờ giấy màu hồng nhạt, mở ra xem, bên trong là một bài thơ tiếng Anh

Thank you for comforting me when I 'm sad

Cám ơn cậu đã ở đây, vỗ về khi tớ không vui.

Pic King me up when I 'm down

Khi tớ mệt mỏi ngã và ngã quỵ

Thank you for being my friend and being around

Cám ơn cậu đã làm bạn với tớ, và ở bên cạnh tớ.

Teaching me the meaning of love.

Dạy cho tớ biết tình yêu có ý nghĩa gì

Encouraging me when I need a shove,

Lúc tớ cần động lực, cậu luôn là người cổ vũ.

But most of all thank you for.

Nhưng điều tớ muốn cảm ơn nhất chính là.

Loving me for who I am.

Cảm ơn cậu đã yêu một người như tớ. (Câu này đáng ra là dịch ‘Cảm ơn cậu đã yêu tớ dù tớ có là ai’ Mà p thấy dịch vậy k mượt lắm nên đổi ~)

Tôi khép lại bức thư, cười cầm đũa, nhấm nháp một chút đồ ăn, hương vị hơi thiếu độ lửa, nhưng tình yêu đã bù đắp tất cả, tôi cảm nhận được, không còn bất kỳ điều gì quý giá hơn giây phút này.

Tôi và Diệp Lê không có đổi số điện thoại, Diệp mẫu lúc đầu thường xuyên gọi đến, hù dọa người nhất định muốn tách chúng tôi ra, tôi và Diệp Lê chỉ là nghe, chưa bao giờ nói lại. Sau đó Diệp mẫu gọi điện tới cũng ý, thái độ hình như cũng mềm mỏng lại, nhưng ý nghĩ muốn tách chúng tôi ra của dì, chưa từng thay đổi.

Đầu xuân, trong chớp mắt, tôi và Diệp Lê đã du lịch gần bốn tháng, bắt đầu năm mới là mùa xuân, đến thu sắp xếp hành lý chuẩn bị trở về làm việc.

Thời gian ở Đồn Hoàng, Diệp Lê nói công ty cậu ấy đang thành lập một bộ phận thiết kế, muốn tôi đến làm. Lần này trở về, tôi và Diệp Lê sẽ cùng làm trong công ty, công ty cậu ấy ai cũng rất dễ thân, đối với tôi cũng rất hoan nghênh, tôi thu lại tâm chơi bời, bắt tay vào làm việc thành lập bộ phận thiết kế.

Đầu năm, nhân viên khó tìm, mà muốn tìm nhân tài lại càng khó, mấu chốt của nhân tài, không phải nằm ở lý lịch hoàn hảo, mà là có tuệ nhãn phân biệt được ưu khuyết hay không, công ty của Diệp Lê sớm đã có chút danh tiếng, vả lại sau lưng còn có Trương Minh chống lưng, một khi thành lập bộ phận thiết kế, người nộp đơn xin vào cũng không ít, trải qua nhiều lần chọn lựa, tôi tự trêu chính mình với cái gọi là trình độ chuyên nghiệp của tuổi trẻ, bộ phận thiết kế này, mọi người phải đạt đến trình độ ngang nhau mới tốt.

Bộ phận thiết kế cũng tương đối đặc biệt, ngoài nhiệm vụ Diệp Lê giao cho, còn có thể nhận thêm vài chỗ khác, công ty M bởi vì tài đại khí thô, nên đối với khách hàng đưa ra cái giá không hề thấp, bên này Diệp Lê vì mới thành lập, bởi vậy giá cả ở mức thực tế hương, có vài khách hàng biết tôi chuyển đến chỗ của Diệp Lê liền tự động đến hi hi ha ha, điểm danh muốn tôi thiết kế cho bọn họ, cứ như vậy, khách hàng của công ty cùng chuyện làm ăn bị tôi kéo qua đây không ít, làm cho quản lý muốn phát điên, thương trường như chiến trường, tôi lại không làm cùng công ty với quản lý nữa, cho nên tất nhiên sẽ trở thành đối thủ, loại trường hợp này, mọi người đều biết rõ, mà tôi cũng không muốn giải thích nhiều, chỉ có thể cười trêu chọc nói tôi không phải cố ý.

Làm việc cùng Diệp Lê, chúng tôi mỗi sáng đều đi chung, nhưng ở bên ngoài nhất định vẫn phải duy trì khoảng cách. Nếu không sẽ gây ra nhiều điều phiền phức, chúng tôi nói với nhau, lúc làm việc chỉ nói chuyện công, lời yêu thương không thể nói tới, nhưng mỗi khi tôi một mình ở văn phòng Diệp Lê, hoặc mỗi khi một mình Diệp Lê ở phòng tôi, thì không kìm lòng được dựa sát vào nhau, thật may chúng tôi đủ cẩn thận, cho nên đến tận bây giờ, mọi người chỉ nghĩ tôi và Diệp Lê là bạn rất thân, không có ai nghĩ sang hướng khác.

Có lần đang làm việc tôi lên ra ngoài để tìm tài liệu và cảm hứng mới thì đụng phải Từ Lỗi và Vương Linh, còn cùng nhau ăn cơm nói chuyện, Vương Linh oán hận nói: “Tổng thanh tra thiết kế mới tới kia hình như là rùa biển du học ở Nhật bản, khi dễ người khác không thấu đáo này nọ, kiêu ngạo cực kỳ luôn, giống như ngoài hần có tài ra, người khác đều không đáng để nói tới vậy đó”

Từ Lỗi cũng oán hận nói: “Đúng đó, giờ ngăn lại mới thấy trước kia bộ phận thiết kế mới có nhiều sức sống, người này mới tới làm cả bầu không khí trầm xuống, thực sự rất chán. Bình thường khách hàng tới nói về tác phẩm thiết kế của chúng tôi tốt xấu đủ nhiều rồi, hần còn thêm dầu vào lửa, mà cho dù khách hàng hài lòng, hần cũng không hài lòng, tôi là thấy kỳ quái nha, việc này rốt cuộc là để thỏa mãn khách hàng hay thỏa mãn hần?”

Nghe Vương Linh và Từ Lỗi oán ận, tôi cười nói: “Các cậu bây giờ không hài lòng với hoàn cảnh làm việc, sao không đi nói với quản lí?”

Vương Linh lắc đầu nói: “Nếu trực tiếp tìm quản lí, là vượt cấp đó, lúc có cô bọn tôi trực tiếp đi tìm quản lí thì không có gì, vì cô rất dễ nói chuyện, cũng không để ý này nọ, còn tên kia thì không được, hễ ngày nào cũng nói với chúng là trước khi muốn làm gì cũng phải nói với hắn trước, hắn sẽ báo lại với quản lí, hễ thôi nghỉ nói chuyện này đi, cấp trên, cô hiện tại làm việc được không? Khách hàng của công ty M bị kéo qua đây không ít, bây giờ quản lí mà nghe nhắc tới tên cô mặt liền đen thui, chúng tôi nhìn cũng rất vui vẻ nha~”

“Aiz~ nếu tôi là quản lí thì mặt của tôi cũng sẽ đen như vậy đó” Tôi nhìn Vương Linh và Từ Lỗi, như có như không thở dài, nói một câu có hàm ý: “Tôi bây giờ tốt lắm, hoàn cảnh bên Diệp Lê cũng thoải mái, mọi người cũng hòa thuận, sức lực dành cho công việc cũng rất lớn, chỉ là có khi sẽ nghĩ tới mọi người, nghĩ lại những ngày từng làm chung, khó tránh thương cảm, thật sự không muốn cùng mọi người tách ra a~”

“Chúng tôi ai cũng rất nhớ những ngày trước, cấp trên...” Từ Lỗi ngây ngô cười, do dự nói: “Cô bên kia có thiếu người không? Tôi đi theo cô có được không?”

Từ Lỗi hỏi câu này chính là rất hợp ý tôi, trong lòng liền vui vẻ nói: “Thiếu a~, hiện tại công viện nhiều, cả bộ phận chỉ có ba người, hai người kia kinh nghiệm không đủ, còn cần tôi chỉ dẫn thêm, cậu muốn tới đây, tôi muốn tìm còn tìm không thấy đó.”

“Tôi nữa, tôi cũng muốn theo!” Vương Linh nói: “Cấp trên, tôi...cũng muốn đi theo cô”

“Hai người đến tôi rất hoan nghênh, nhưng cần hiểu rõ, bên này không có danh tiếng như công ty M, cũng mới thành lập, nên đãi ngộ sẽ không cao như công ty M, hai người...”

“Không cần đãi ngộ cao” Vương Linh cắt lời nói: “Cái chúng tôi cần nhất, chính là hoàn cảnh công việc tốt đẹp, để thi triển năng lực”

“Đúng a~” Từ Lỗi phối hợp: “Hiện tại công việc này tiền lương không phải vấn đề trọng yếu, mấu chốt phải xem có thể phát triển được tiền đồ không kia, mỗi lần họp quản lí đều nói ‘Bộ phận thiết kế mới của Phương Ngưng không thể coi thường được, chúng ta sau này cần phải đề phòng hơn’, Chúng tôi và cô làm cùng nhau lâu như vậy, tài nghệ của cô ra sao, nhóm đương nhiên biết, cấp trên, cô thu nhận chúng tôi đi”

“A~ được, hai người nói vậy tôi cũng yên tâm, sau này nếu chia tiền thưởng, nhất định sẽ chia ra hơn một nửa cho hai người”

Một tháng sau, Vương Linh và Từ Lỗi hùng dũng oai vệ, khí phách hiên ngang đi tới công ty Diệp Lê, Diệp Lê và Ngụy Tử Minh đối với bọn họ cực kỳ hoan nghênh, bộ phận thiết kế có thêm Vương Linh và Từ Lỗi, dần dần lớn mạnh, trải qua nhiều lần điều tra lấy mẫu, chúng tôi thiết kế ra tác phẩm, mức độ hài lòng của khách hơn lên đến 90%, điều này làm mọi người rất vui mừng, công việc lại càng có thêm sức sống

64. Chương 65

Xuân qua hạ đến, hạ đi thu tới.

Làm là một năm thu về.

Thời tiết đầu thu, mang theo một chút nhiệt, trời càng lúc càng nóng, mây càng lúc càng ít, khí trời khô nóng.

Hơi thở mùa thu, làm mỗi người cơ hồ đều vội vàng bước, gió phương bắc làm hoa cỏ cây cối bùng nổ, bắt đầu quá trình ra trái và sự trao đổi chất.

Mà cuộc sống thành thị của mọi người, thường khắc sâu khí trời đông hạ hơn là xuân thu, bởi vì đông hạ là hai cực, cực lạnh và cực nóng, làm cho người ta kịch liệt cảm nhận, xuân thu lại là nhàn, như bánh xe thông thả lăn trên đường, tựa như thời gian không thể nhìn thấy.

Có khi tôi cũng không rõ ràng lắm, thời gian đến tốt cùng là cát hay là nước.

Cát nắm không được, nhưng vẫn có thể cho người ta nắm lại một ít, nước tuy dịu dàng ôn nhuận, nhưng tay người không thể không chế.

Có lẽ dùng cung tên để hình dung là chuẩn xác nhất, bởi vì thời gian luôn trôi qua rất nhanh.

Có khi cũng sẽ cảm thấy thời gian trôi qua quá chậm, như màn đêm buông xuống làm người trầm tĩnh, lắng nghe tiếng mưa nhịp nhàng, cùng Diệp Lê ôm nhau quay ôn lại chuyện cũ, lại khó tránh cảm thán, kim giây quay nhanh, kim phút quay càng nhanh, thời gian trôi quá nhanh, so với tuổi trẻ còn nhanh hơn.

Thời gian, chính là chứng minh cho tình yêu của tôi và Diệp Lê.

Sau khi tôi đem Từ Lỗi và Vương Linh đến công ty Diệp Lê, quản lý đối với hành vi này của tôi rất bất mãn, hắt hèn tôi ra quán cà phê, nhìn như vui vẻ, kì thực lại trách tôi một lần lại một lần ‘Hành vi thái quá’, tôi biết, quản lý là muốn thông qua quan hệ tình người, để nhắc nhở tôi không nên lặp lại chuyện này, dù sao tôi cũng một tay hắt nâng đỡ, mặt mũi của hắn, tôi không thể không để.

Năm tháng thúc giục người già, quản lý đã là người trung niên, có thể thấy hai bên thái dương đã có ít tóc bạc, luận luận là nam hay nữ, đều sẽ làm lụng rất vất vả, còn phải vất vả việc nhà, mệt muốn chết a~

Nhưng mà bởi vì là cam tâm tình nguyện chịu mệt, mới có thể làm cuộc sống và mạng sống đủ đầy, phong phú.

Việc tôi làm, chắc chắn công ty M đã làm khó quản lý. Nếu là người ngoài thì không sao, nhưng tôi lại là người từng ở công ty M, lại là nhân viên được quản lý chiếu cố, về tình về lý, hành động của tôi đương nhiên bị quản lý khiển trách là đúng.

Thừa lúc quản lý đang cầu nhàu tôi miệng phun đầy nước miếng, tôi chịu không nổi tự giấu một chút, ra là tôi rất khéo hiểu lòng người, hiểu được phê bình của mình, như lúc còn nhỏ a~, Diệp Lê, cậu tìm không ra một người như tôi đâu.

Chờ quản lý khiển trách xong, ánh mắt cô gắng lấy một trăm phần trăm thành khẩn nói với hắn: “Việc này thực tình khó trách tôi lắm, dựa vào trình độ của Từ Lỗi và Vương Linh, ở công ty M có thể hoàn toàn độc bá một phương, sau khi tôi đi, ông cũng có thể để bọn họ đảm nhận chức tổng thanh tra, hảo hảo nuôi dưỡng, các người không những không làm họ cảm thấy bọn họ có ích, mà trêu chọc bọn họ bằng một người rửa biện chế đạo tài hoa của bọn họ, rửa biển tuy không sai, nhưng dù sao đây cũng là đất Trung Quốc, chỉ có nhà thiết kế bản địa mới có thể hiểu khách hàng thích cái gì, nghĩ cái gì, lời này dù có chút phân biệt, nhưng đạo lý vẫn rất đúng”

Quản lý trừng mắt nói: “Tôi làm sao không hiểu? Trước nói về Từ Lỗi và Vương Linh đi, hai người đó không phải là cô, tôi lúc đó gánh áp lực để cử cô, một là nhìn ra cô có tài, hai là cho cô phát triển, biết cô mạnh hơn người, từ nhỏ ăn không ít ngọt bùi cay đắng, đối đạo lý đối nhân xử thế, xử sự đủ khéo, tính khí dẻo dai, nhưng Vương Linh và Từ Lỗi, từ nhỏ đã là một bình mực rồi, hiển nhiên vẫn chưa được tôi luyện đủ, một khi thăng chức rất khó phục chúng. Bọn họ thoát nhìn đúng là có tài, là hoa nhưng chưa có hương, còn bằng cấp của rửa biển kia làm chủ tịch rất vừa ý, hắn tuy không có có tác phẩm nào, nhưng tôi cũng đâu còn biện pháp khác a~” quản lý thở dài nói thêm: “Tôi chỉ biết, cô một khi từ chức sẽ là một cái mắc xích quan trọng, chưa nói đến khách hàng bị lôi kéo đi, ngay cả những nhân viên kinh nghiệm phong phú cũng đều chạy theo cô, aiz~ tôi hối hận đến tái ruột tái gan rồi, lúc ấy thực sự là sống chết gì cũng không nên cho cô đi a~”

“A~ tôi biết sai rồi, ông đừng thở dài nữa” thấy quản lý uống gần xong ly cà phê, tôi gọi phục vụ mang thêm một ly nói: “Quản lý, ông tin hay không, tôi đều sẽ nói, trong lòng tôi luôn tôn kính tiền bối như ông. Người đời, có phát huy được giá trị không, chính mình có bản lĩnh ở phương diện nào không, vẫn phải có một Bá Nhạc như ông đề bạt mới là quan trọng nhất., nếu không tôi đã không có ngày hôm nay, nếu hỏi trên đời này tôi tôn kính ai nhất, thì người đó nhất định là ông, a~ thời gian không còn sớm, sắp đến giờ cơm chiều rồi, uống xong ly cà phê này, chúng ta đi ăn món ông thích, món cay Tứ Xuyên đi, vì để biểu đạt thành ý, lần này tôi mời, tôi cùng đàn ông an cơm chưa bao giờ bỏ tiền nha, khó được hào phóng một lần, ông đừng giành trả nha~”

”Nha đầu cô, đem tôi so với Bá Nhạc, thực là cho là một cái tát còn làm lòng tôi nóng hừng hực nha, được rồi, cô mời, đợi lát nữa đi ăn.

Ăn cơm với quản lí xong, tôi lái xe về nhà, trên đường nghĩ đến biểu tình buồn bực của quản lí tôi không khỏi mỉm cười, đối với hắn, tôi là thực cảm ơn, vô luận tôi có thay đổi như thế nào, cảm kích trong đáy lòng sẽ không bao giờ thay đổi.

Diệp mẫu biết chúng tôi trở về, lại đi đến đây tìm chúng tôi hai lần, có thể thấy được tôi và Diệp Lê nhìn ôn hòa nhưng thực ra là biểu hiện quật cường, chỉ chỉ ảm ảm lắc đầu, nhưng dĩ nhiên không có giống như trước, cứ nhìn chăm chăm chúng tôi nữa, số lần tìm chúng tôi cũng ít lại, tôi và Diệp Lê bị Diệp mẫu quấy nhiễu, dù là công việc hay cuộc sống, đều ít hơn so với trước kia, thoải mái hơn a~

Chớp mắt một cái đã là tháng mười một, tôi và Diệp Lê còn có Điền Hàm Hồng San cùng nhau đến thành phố nhỏ kia, tính là ở đây thêm mấy ngày an tĩnh, Điền Hàm và Hồng San cũng rất thích nơi này, các cậu ấy hay nói giỡn, chờ làm việc thêm hai năm, sẽ nghỉ việc, đi theo chúng tôi gạt bỏ lý tưởng, chúng tôi cười hoan nghênh.

Diệp Lê và Điền Hàm ở phòng khách nói chuyện, tôi và Hồng San làm cơm trưa, bưng đến ban công, một bên nghe sóng biển một bên cùng ăn cơm.

Hồng San cầm lên ly rượu đỏ, nhẹ nhàng uống một ngụm nói: “Diệp Lê, thấy cậu là mẹ cậu căng thẳng như vậy, thực khó tưởng tượng ra sau này tớ và Điền Hàm đối mặt cha mẹ như thế nào a~”

Diệp Lê buông ly rượu an ủi nói: “Đừng bi quan quá, hai cậu đối với cha mẹ, gạt được cứ gạt, giấu được cứ giấu, đừng để quan hệ của hai cậu cho họ biết, đối với cha mẹ nói độc thân, sẽ làm bọn họ dễ dàng chấp nhận hơn đó”

“Đúng đó, tớ vẫn nói với cha mẹ là muốn độc thân, bọn họ lải nhải suốt luôn” Điền Hàm bủi môi nói: “Hồng San, đừng nghĩ nhiều, chúng ta đều 30 rồi, cha mẹ không quản được chúng ta chạy đi đâu đâu”

“Được, không nghĩ nhiều” Hồng San nhìn Điền Hàm cười cười, duỗi lưng nói: “Đã lâu không có nhẹ nhàng như vậy, mỗi ngày đều như vậy thật tốt, làm cho người thật thoải mái nha, theo tớ thấy, mọi người đều tự nói về châm ngôn cuộc đời mình đi, Phương Ngưng, cậu nói trước đi”

“Được, vậy tớ nói trước” tôi ngẩng đầu nhìn biển khơi xa xa, trầm tư vài giây nói: ”Trước khi cùng Diệp Lê kết giao, tớ luôn luôn một mình, ăn hết cay đắng ngọt bùi trong đời, nhưng tớ biết, mẹ và bà ngoại thích nhìn tớ cười, biết hai người họ muốn tớ trưởng thành là hạng người gì, cho nên

châm ngôn của tớ là: dù thời điểm nào, cũng phải ngẩng cao đầu, uốn ngực, mỉm cười, tốt tính, bất luận tâm tình, mặc kệ hoàn cảnh.”

“A~ cậu làm được rồi đó” Diệp Lê nắm tay tôi nói: “Nhân sinh chỉ có vài thập niên, nếu như không biết quý trọng, chớp mắt liền sẽ mang nuối tiếc đầy bụng, bởi vậy muốn cái gì cứ lập tức làm đi, dù có trả giá cũng không cần thương tâm, vậy nên châm ngôn của tớ: ” Dù có thế nào, cũng không thể tự tạo cho chính mình sự ngọt ngào.”

Hồng San khoe môi mỉm cười, liếc mắt nhìn Điền Hàm đang ăn trứng nói: “Tớ cả ngày tiếp xúc đồ cổ, xem xét đồ cổ, nhất định phải nói lên được giá trị thực sự, nếu nhìn thấy đồ giả hoặc đồ mô phỏng lại, cũng không thể thẳng thắn nói nó không đáng giá một xu, cho nên châm ngôn cuộc sống chính là: ”: Phương thức làm việc bình thường, luôn cho đối phương một con đường lui.”

“Các cậu một đám ăn nói như triết học gia” Điền Hàm đem đồ ăn trong miệng nuốt một cái, cầm lên ly rượu uống một ngụm, bủi môi nói: “Tớ không có nhiều ý tưởng như các cậu, tớ là phóng viên, châm ngôn rất đơn giản, không cần biết người da trắng hay da đen, chỉ là cần là người yêu sách đều là người tốt.”

Chúng tôi nghe Điền Hàm nói nhin không cười to.

Diệp Lê vuốt vuốt ly rượu nói: “Tớ từng đọc qua một đoạn trong sách, nó nói như thế này,khi làm một chuyện gì đó, nếu muốn chuyện đó trở thành vĩ đại, trước tiên phải xem bản thân kiên trì được bao lâu, nếu là một năm, tuyệt đối không có khả năng, nhưng nếu là hai mươi năm, tự khắc có cơ hội. Bốn người chúng

ta đều là người bình thường, ai ở ngoài xã hội cũng là người bình thường, mà người bình thường không tầm thường ở chỗ, chính là quý trọng sự kiên trì.”

Nghe Diệp Lê nói, tôi nở nụ cười, Đúng vậy, quý trọng sự kiên trì.

Tôi nghĩ, cuộc sống hay tình yêu cũng đều như vậy.

Tối chạng vạng, chúng tôi tản bộ dọc bờ cát, Điền Hàm và Hồng Say chạy ở phía trước, người truy ta đánh, tôi và Diệp Lê đi theo phía sau, nắm tay, hương thụ giây phút thư thái.

Mẹ Diệp Lê gọi điện, hỏi chúng tôi đang ở đâu, Diệp Lê nói ở khách sạn trong thành phố nhỏ, Diệp mẫu thử dài không nói nữa, cúp nữa.

Diệp Lê giống như trẻ con bướng bỉnh, đặc ý nói: “Qua tiếp vài năm, mẹ của tớ nhất định sẽ mềm mỏng hơn nữa, con người a, đều chịu không được lời kéo, lời tới lời lui liền sẽ mềm nhũn”

“Đúng vậy, chờ mẹ cậu thật mềm mỏng, cũng chờ cậu báo hiếu xong, à đương nhiên là tớ sẽ cùng cậu báo hiếu a”

“Di~ nói cứ như tớ là người không có hiếu vậy hả?”

“Còn không phải sao?” Tui xoa xoa mũi Diệp Lê, cười trêu chọc: “Trong mắt người thường, cậu là đại bất hiếu đó”

“Diệp Lê hí mắt nhăn mặt, ”Đáng tiếc, chân lý luôn nằm trong tay người nắm giữ nha~”

Tôi cũng hí mắt nhăn mặt, “Đáng tiếc, cách mạng là dựa vào nhân dân mới có thể thành công”

“A~ cậu làm sao cứ trái lại với tớ vậy hả?”

“Tớ là nói cho cậu biết, mâu thuẫn chỗ nào cũng có nha, cách mạng chưa thành công, đồng chí vẫn cần cố gắng nha~”

“Aiz~ ba hoa”

“Ừm, chỉ đối với cậu thôi đó”

“Cậu nha, thoát nhìn vững chắc, kỳ thực trong lòng chỉ là đứa trẻ”

“Cậu không vậy hả? Trong mắt người yêu, ai cũng là trẻ con nha~”

“Phương Ngưng, thực sự cảm ơn trời xanh đã ban cho tớ một người phụ nữ dịu dàng như nước a~”

“Tớ cũng rất cảm ơn trời xanh đã ban cho tớ một người phụ nữ thơm và tinh khiết như rượu a~”

“Cùng nhau xem hoàng hôn đi”

“Được”

Tôi và Diệp Lê nắm tay, cùng nhau ngồi trên bờ cát trắng, dụng tâm cảm nhận mặt trời Tây Phương chậm rãi lặng xuống.

Ánh nắng chiều tỏa sáng một góc trời, đỏ hồng một màu, biển khơi cũng hòa cùng màu đỏ, hồng lam xen nhanh, tạo thành một mảng cao lớn đồ sộ.

Rõ ràng ngoài biển khơi là âm thanh sóng cuộn tròn, hòa vào tiếng ồn ào khoáng hoạt, Điền Hàm và Hồng San hưng phấn thét chói tai, tôi lại chỉ thấy mọi âm thanh không có tiếng động, giống như tôi và Diệp Lê đang cùng mơ một giấc mộng.

Trong mộng, chúng tôi quen biết, chúng tôi kết giao, chúng tôi chia lìa, chúng tôi gặp lại, rồi yêu nhau, chúng tôi vui mừng có, phiền não có, chúng tôi khắc khẩu và giải hoa...

Rất nhiều rất nhiều thứ hội tụ ở trong mộng, một lần rồi một lần, một tầng rồi một tầng, cuối cùng đọng lại, ngưng tụ và tràn đầy lòng ngực, chính là yêu.

Tóc Diệp Lê được gió biển vén lên, sượt qua chóp mũi của tui, ôn nhu đa tình, cậu ấy tựa vào vai tôi, thấp giọng cười: “Phương Ngưng, yêu cậu”

“A~, tớ cũng yêu cậu.”

Tôi ôm chặt Diệp Lê, hít thở không khí ẩm ướt, khóa miệng kéo lên cho nụ cười nhẹ.

Đúng sai thành bại đều sẽ không quay đầu.

Cuộc sống này, vốn chỉ là những con số mà thôi..

——Hoàn——

Truyện đến đây là hết rồi

chúng ta lại hẹn gặp nhau ở bộ khác nhé <3~ love=“”>

~

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cuoc-song-nay-la-nhung-con-so>